DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

CHRISTINE FEEHAN

Kara Cazibe

Epsilon

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

KARA CAZİBE

Orijinal Adı: Dark Challenge
Yazarı: Christine Feehan
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Emirhan Aydın
Editör: Elif Dinçer
Düzelti: Fahrettin Levent
Düzenleme: Gülen Işık
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Ekim 2013, İstanbul

ISBN: 978 9944 82-739-3

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2000 Christine Feehan

Türkçe Yayım Hakkı: Akcalı Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Sonsuz Matbaa
Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi
C Blok No: 291 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 674 85 28
Sertifika No: 28487

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/ 4-5 Taksim / İstanbul
Tel: 0212.252 38 21 pbx Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

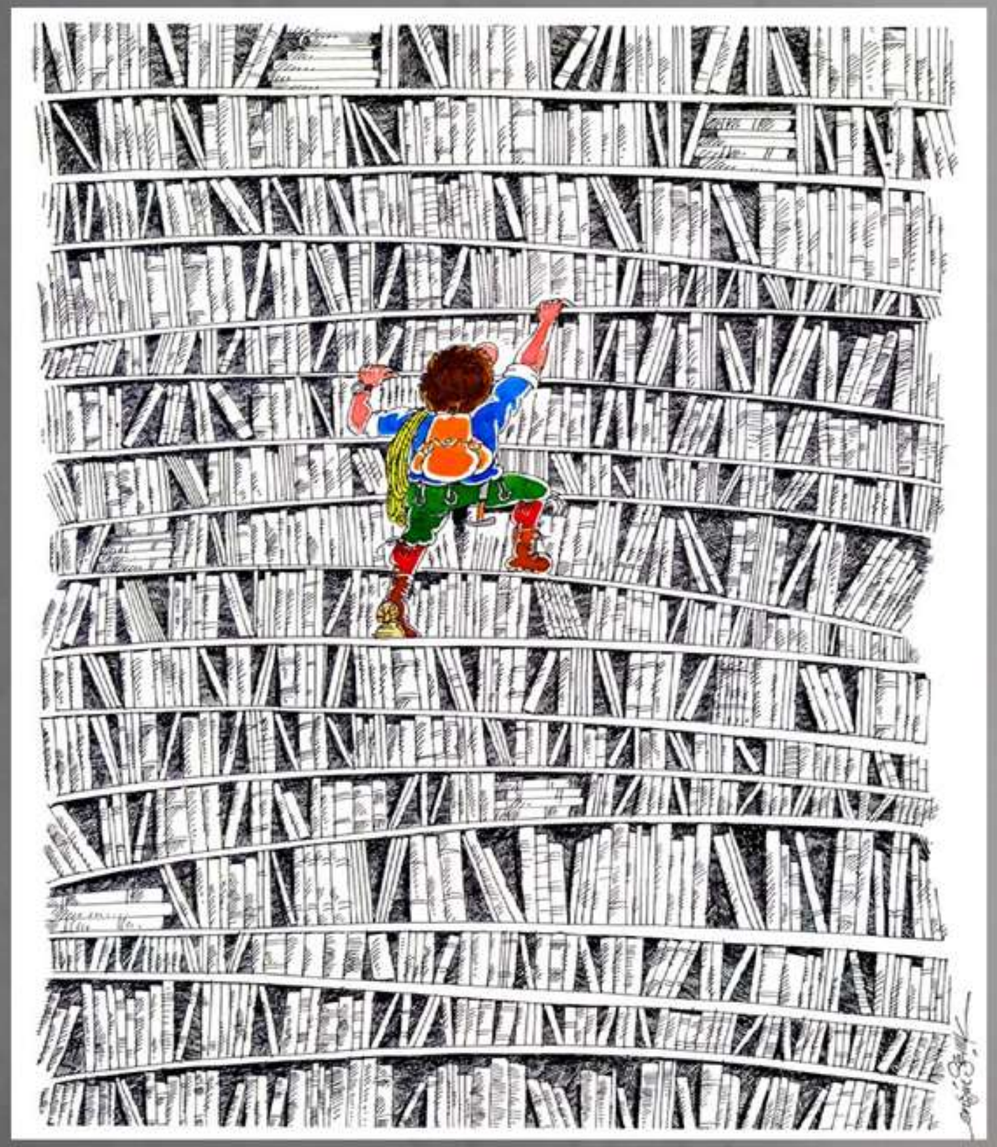
Kara Cazibe

Christine Feehan

Çeviri
Emirhan Aydın

epsilon

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

Tarama : HASRET =)

Birinci Bölüm

Julian Savage kalabalık barın kapısının dışında durak-sadı. Karpatyalılar'ın sonsuz uykusuna yatmadan önce yapması gereken son bir görev için gelmişti bu şehre. Türünün en yaşlılarındandı. Türünün gençlerinin ya da kendine bir ruh eşi edinenlerin bildiği yoğun renkler ve duygulardan yoksun gri, karamsar dünyada yaşadığı yüz-yılların getirdiği bir yorgunluk çökmüştü üzerine. Yine de önünde başarıyla tamamlaması gereken son bir hedef, prensinin ondan istediği son bir görev vardı. Sonrasında hayatını sona erdirecek şafağı rahatlıkla karşılayacaktı. Ru-hunu kaybetmenin, vampire dönüşmenin eşiğinde değildi aslında. İstese dayanabilirdi. Hayır, bu kararı vermesinin nedeni önünde yatan sonsuz hayatın umutsuz karanlığıy-dı.

Yine de bu görevi reddedemezdi. Varlığının uzun yüz-yılları boyunca, gittikçe azalan soyuna karşılık olarak faz-la bir şey veremediğini hissediyordu. Evet, türünün saygı duyduğu vampir avcılarının en güçlülerindendi. Ancak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

birçok başarılı avcı gibi Julian da biliyordu onu neyin bu kadar iyi yaptığını. Özel bir yeteneği olduğu için değildi, hayır. Her Karpatyalı erkeğinde var olan o katil içgüdüsü sayesinde bu kadar güçlü bir avcı olabilmişti. Prens'ten sonra halkının en iyi şifacısı olan Gregori, ona ulaşmış ve şu an aradığı şarkıcı bir kadının, vampir avcısı olan sapkın bir insan grubunun kara listesinde olduğunu söylemişti. Buna benzer insan avcı grupları, çoğunlukla Karpatyalılar gibi normal olmayan fanileri hedeflerlerdi. Kızı bulup içinde olduğu tehlikeye karşı uyarması gerektiği söylenmişti Julian'a. Bu sapkın avcı grubunun vampirlerle ilgili ilkel bir yaklaşımları vardı. Sadece gün ışığından kaçmak ya da kanla beslenmenin, bir kişinin ruhsuz, şeytani bir yaşayan ölüye dönüşmesi için yeterli olduğunu düşünüyorlardı. Julian ve onun türü ise bu yaklaşımın ne kadar yanlış olduğunun canlı kanıtlarıydılar.

Julian bu şarkıcıyı uyarma ve koruma görevinin neden ona verildiğini biliyordu. Gregori, onun şafakta yok olmasını istemiyordu. Şifacı, Julian'ın aklından geçenleri okumuş ve onun bu çorak yaşamını bitirmeye karar verdiğini anlamıştı. Aynı zamanda Julian eğer bu insan kadını avcı topluluğundan korumaya söz verirse, kadın güvende olana kadar durmayacağını da biliyordu. Gregori zaman kazanmaya çalışıyordu ama bir işe yaramayacaktı bu.

Julian, insanlarından ve ikiz kardeşinden uzakta, yüzyıllar süren bir hayat yaşamıştı. Zaten yalnız erkeklerden oluşan türüne göre bile fazla yalnızdı Julian. Türü, Karpatyalı soyu, yok olmanın eşiğindeydi. Prensleri, insanlarına umut aşılamak için çaresizce yeni yollar bulmaya uğraşıyordu. Erkeklerine yeni hayat arkadaşları bulmak için çabalıyordu. Çocuklarını canlı tutmak için yollar arıyor, gittikçe azalan sayılarını artırmaya çalışıyordu. Julian'ın ise yalnız kalmaktan başka bir seçeneği yoktu. Kurtlarla koşup, avcı kuşlarla uçmalı, leoparlarla avlanmalıydı o. İnsanların arasına sadece, katılmaya değecek bir savaş olduğunda ya da olağandışı gücünü iyi bir amaç uğruna sunmak için iniyordu. Yıllarının çoğunu tek başına, kendi türü tarafından bile nerede olduğu bilinmeden geçiriyordu.

Birkaç saniye boyunca hareket etmeden, öylece durdu ve hayatını sonsuza kadar değiştiren o yola saptığı anı tekrar yaşar gibi oldu.

On iki yaz mevsimi görmüş bir çocuktu daha. O zamanlar bile bilgiye olan o korkunç, bitmek tükenmek bilmeyen susuzluğa sahipti. Yanında ikiz kardeşi Aidan olmadan hiçbir şey yapmazdı o zamanlar. Ancak o gün uzaklardan gelen bir ses duymuştu. Karşı koyamayacağı bir çağrıydı bu. O zaman, yaptığı keşfin zevkiyle dolmuş, dile gelmeyen bir vaadin cazibesine kapılıp peşine düşmüştü. Keşfettiği mağaralar ağı, dağın derinliklerine kadar iniyordu. İçeride ise inanılmaz bir büyücüyle tanışmıştı. Kişilikli, yakışıklı bir adamdı bu büyücü. Bilgilerini hevesli genç bir çırak ile paylaşmaya da istekliydi. Karşılığında tek istediği şey gizlilikti. On iki yaşında olan Julian için bu, heyecanlı bir oyundan ibaretti.

Julian şimdi geriye dönüp baktığında, karşısına çıkan bütün uyarıcı işaretleri bilgiye olan açlığı yüzünden görmezden gelip gelmediğini sorguluyordu. Birçok yeni güçte ustalaşmıştı ancak bir gün gerçek, acımasız çirkinliğiyle yüzüne çarpacaktı. Mağaraya erken gittiği bir gün, içeriden gelen çığlıkları duyunca içeriye koşmuş ve genç, yakı-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

şıklı arkadaşının, en aşağılık yaratıklardan biri, soğukkanlı bir katil, gerçek bir canavar olduğunu keşfetmişti. Büyücü, ruhunu satıp bir vampire dönüşmüş bir Karpatyalı'ydı. On iki yaşında olan Julian kurbanları kanlarını içen vampirden kurtarmaya yetecek güç ve yeteneklere sahip değildi. Bunun sadece beslenme olmadığını biliyordu Julian. Bir Karpatyalı'nın yapacağı gibi, kurbanının ölümünü de istiyordu vampir.

Bu anı Julian'ın aklına kazınmıştı. Kanın akışı. Çığlıklar. Korku. Sonra vampirin onu kolundan yakalayıp, ona bir zamanlar hayran olan öğrencisini kendine çekişi. O leş kokulu nefes, alaycı kahkahalar. Sivrilip uzamış dişlerin bedenine saplanışı. Aşağılık bir acı. Daha kötüsü ise Julian'ın ölmesine izin vermemesi olacaktı. Hayır diğer kurbanları gibi kolay kurtulamayacaktı o. Vampirin kendi bileğini kesip zorla ağzına dayayarak kanını içirtişini hâlâ hatırlıyordu Julian. Bu korkunç yaratığın kanının karşılığında, onu vampirin kölesi yapabilecek süreç başlamış, ikisi sonsuza kadar birbirine bağlanmıştı.

Utanç burada sona ermemişti. Vampir, çocuğun iradesi dışında Julian'ı, önceki türüne ajanlık yapması için kullanmaya başlamıştı hemen. Julian yakınlarındaysa, Prens'i ya da şifacıyı dinleyebiliyordu çocuk sayesinde. Kardeşi Aidan'ı da yok edeceğini söyleyerek alay ediyordu onunla. Julian lanet yaratığın bunu yapabileceğini biliyordu. Bazı zamanlarda vampirin kendi gözlerinden etrafında olanları izlediğini hissediyor, içini bir karanlık kaplıyordu. Julian'ın daha sonra vampirin şeytani hâkimiyeti altında kurduğunu fark ettiği tuzaklardan Aidan birkaç kez kıl payıyla kaçabilmişti.

İşte bu yüzden, Julian halkını ve çok sevdiği ikiz kardeşini vampirden ve kendinden korumak için yüzyıllar öncesinde yalnız bir yaşam sürmeye yemin etmişti. Topluluklarının en uç noktalarında yaşamış, bir Karpatyalı'nın gerçek gücü ve bilgi dağarcığına eriştikten sonra, tek başına yaşamak üzere uzaklara gitmişti. Türünün kanı hâlâ içinde hiddetle akıyordu. Hayatını onurlu bir biçimde yaşamak için elinden geleni yapıyor, vampirin saldırılarına ve etrafına sardırdığı karanlığa karşı çıkmak için uğraşıyordu. Daha sonraki yıllarda yaşayan ölülerle kan değişiminden kaçabilmiş, sayısız vampiri avlayıp öldürmüştü. Yine de hayatını biçimlendirmiş olan, bir yolunu bulup elinden kurtulmayı hep başarmıştı.

Julian şimdi türüne ait olanlardan daha kaslı ve uzundu. Ensesine düşen ve deri bir kayışla bağladığı uzun, sık saçlarıyla eskilerin Vikinglerini andırıyordu. Gözleri bal rengiydi. İçin için yanan bakışlarında gizli olan büyüleyici ateşi, avlandığı zaman kurbanlarını hipnotize etmek için kullanırdı. Şimdi ise sokağı izlerken, içindeki sıkıntıya neden olabilecek hiçbir şey görmüyordu. Vahşi bir hayvan gibi çeviklikle, parlak teninin altındaki kaslarını fark etmeden gererek içeri girdi. Gerektiğinde bir dağ kadar hareketsiz ve boyun eğmez olabilirdi. Rüzgârın esişi, suyun akışı kadar hızlı olabilirdi. Yıllar içinde inanılmaz yetenekler geliştirmişti, birçok dilde konuşabilirdi ama her zaman yalnızdı.

Gençlik yıllarında zamanının çoğunu İtalya'da geçirirdi; son zamanlarda ise New Orleans'ta, karanlık ve gizemli havasına kimsenin dikkat etmediği Fransız Mahallesi'nde yaşıyordu. Geriye dönmeyeceğini bildiği için, kısa bir süre

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

önce oradaki evini de bırakmıştı. Geriye kalan bu görevle birlikte, en sonunda görevi tamamlanmış ve onurunu geri kazanmış olacaktı. Varlığını devam ettirmek için başka bir neden göremiyordu.

İçerideki konuşmaların hepsini çok iyi duyabiliyordu. İçerdeki insanların heyecanını hissedebiliyordu. Müşteriler dinlemeyi bekledikleri müzik grubu tarafından büyülenmiş gibi görünüyorlardı. Belli ki grup oldukça ünlüydü. Bütün kayıt firmaları peşlerinde olmasına rağmen, hiçbiriyle çalışmayı kabul etmiyorlardı. Bunun yerine göçebeler, gezginler gibi, şehirden şehre dolaşıyorlar, tanımadıkları müzisyen ve teknisyenlerle çalışmıyor, sadece kendi şarkılarını çalıyorlardı. Grubun garip, içe kapanık doğası ve vokalistlerinin neredeyse büyüleyici güzellikte bir sihre sahip olduğu söylenen sesi, vampir avcısı topluluğunun dikkatini çekmişti.

Julian derin bir nefes aldı ve kan kokusunu yakaladı. İçinde yükselen açlık ona, bu akşam beslenmemiş olduğunu hatırlattı. İçeri girmeye çalışan insan kalabalığına ve girişte bekleyen güvenlik görevlilerine görünmeden, dışarıda bekliyordu. İçeri girecek, şarkıcıyı içinde olduğu tehlike hakkında uyaracak, sonra da çekip gidecekti. Kadın dediklerini dinler de, görevi böylece sona erer diye umut ediyordu. Yoksa kızın güvenliğini sağlayana kadar bu yalnız hayatına devam etmek zorunda kalacaktı. Yorgundu. Daha fazla dayanmak istemiyordu.

Kalabalığın arasından geçerek ilerlemeye başladı. Kapıda, uzun boylu ve esmer iki güvenlikçi duruyordu. Uzun saçlı olanı sıkıntı yaratabilirdi, hatta yüzü tanıdık geliyordu. Julian adamların arasından hafifçe esen bir rüzgâr gibi geçti ve kimsenin gözüne görünmeden kalabalığın içine karıştı. Yine de uzun saçlı olan güvenlikçi başını çevirip, görünmez olmasına rağmen bakışlarını Julian'a doğru çevirmişti. Bir şeyler hissetmiş gibiydi sanki. Julian gözünün ucuyla, adamın bakışlarının kalabalık bar içinde kendisini takip ettiğini görebiliyordu.

Julian'ın beyaz dişleri avcı bir hayvanınkiler gibi parlıyordu şimdi. Görünmediğini biliyordu. Güvenlikçinin bir fanide olamayacak kadar keskin duyuları vardı demek. Grubun bu kişiyi çalıştırması ilginçti. Şarkıcı kıza bir saldırıda bulunulursa, işe yarayabilecek değerde bir adamdı belli ki.

Julian'ın yaydığı soğuk hava, kalabalığın içinde ilerlerken, önündekilerin kenara çekilmesini sağlıyordu. Grup için hazırlanmış sahneye şöyle bir baktıktan sonra, arka odalara doğru yürüdü. O anda yüzündeki keyifsiz gülümseme silindi, geriye sadece acımasız bir ifade kaldı. Bir şeylerin yanlış olduğunu hissedebiliyordu. Avcıların soğuk yüzleri yakındaydı. Kokularını alabiliyordu. Düşman buradaydı. Şarkıcı kıza ondan önce mi ulaşmışlardı yoksa?

Sessizce küfrederek, olağanüstü bir hızla kadınların giyinme kulisine gitti. Geç kalmıştı. Kız, grubun diğer üyeleriyle beraber sahneye çıkmıştı. Odada sadece bir köşeye kıvrılmış uzanan, benekli kürkleriyle iki leopar vardı. Odaya girdiği gibi, ikisi de dikkat kesilerek, başlarını Julian'a doğru çevirdiler. Doğada görülenlerden daha büyük ve ağırdılar. Julian'a dikilmiş sarı-yeşil gözleri üstün zekâlarını ele veriyordu. İkisini bir arada görmek garipti çünkü leoparlar genellikle yalnız olmayı severlerdi. Tıpkı Julian gibi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Kız nereye gitti, dostlarım?" diye sordu sakince. "Hayatını kurtarmak için geldim. Düşmanlar onu öldürmeden nereye gittiğini söyleyin."

Erkek leopar olduğu yerde sindi ve hırıltılar çıkarmaya başladı. Avını yakalayıp parçalayacak dişleri kulisin loşluğunda parlıyordu. Dişi olan ise atlamaya hazır halde, iyice çömelmişti. Julian *panthera pardus* ailesinin bir üyesiyle her karşılaştığında olduğu gibi bir kardeşlik hissediyordu. Yine de bu ikisini kolayca kontrol edemeyeceğinin farkındaydı. Sadece kafalarını biraz karıştırabilmiş, tepki verme sürelerini geciktirmişti. Erkek leopar harekete geçti, başını eğmiş, gözleri Julian'ın üzerinde, ölümcül darbeden önceki hazırlığında yavaş yavaş adımlarını atıyordu. Julian böyle güzel, nadir bulunan bir hayvanı öldürmek istemiyordu, o yüzden çabucak odadan çıktı ve kapıyı arkasından kapayıp, içeriden yükselen alkış sesine yöneldi.

Grup ilk şarkısını çalmaya başlamıştı. Julian kadının sesini o anda duydu işte. Ateş parıltıları içindeki altın ve gümüş gibi havada yayılan ses, gerçekten esrarengiz bir büyüleyiciliğe sahipti. Julian sanki notaları görebiliyordu, gözlerinin önünde gümüş ve altın dans ediyor gibiydi. Şaşkınlık içinde olduğu yerde kalakalmıştı. Koridora baktı. Sönük, eskimiş duvar kâğıdının etrafı kırmızıyla boyanmıştı. Bir rengi görebileli en az sekiz yüz yıl geçmişti. Karpatyalı erkeklerin kaderiydi bu. Gençliklerinden sonra bütün renk algılarını, duygularını kaybedip, gri bir karanlığın içinde, içlerindeki vahşi doğaya karşı savaşmaya mahkûmlardı hepsi. Bundan ancak karanlıklarını iyiliğiyle dengeleyebilecek bir ruh eşi bulduklarında kaçabilirlerdi. Ancak o zaman renkler ve duyguları, o güçlü tutkulu hisleri tekrar yaşayabilirlerdi. Ancak dişiler azdı ve Julian'ın karşısına daha önce kimse çıkmamıştı. Şimdi ise kalbi göğüs kafesinin içinde hızla atmaya başlamıştı.

Heyecan duydu. Umut. Duygu. Gerçek duygu. Renkler öyle canlıydı ki, kör olacaktı neredeyse. Kızın sesi bedeninden geçiyor, varlığını bile unuttuğu yerlerine dokunuyordu. Vücudu gerilmişti, içinde bir anda o arzu yükseldi. Julian donmuş gibi olduğu yerde dikiliyordu. Renklerin, duyguların, bu fiziksel şehvetin bir anda böyle yoğun biçimde yükselmesi tek bir anlama geliyordu. Şarkıyı söyleyen bu kız, onun ruh eşi olmalıydı.

İmkânsızdı. İnanılamayacak kadar imkânsızdı bu. Türünün erkekleri ruhlarının diğer yarısı olan eşlerini bir sonsuzluk boyu arayabiliyorlardı. Erkek Karpatyalılar vahşilerdi, aç katillerin karanlık içgüdülerine, aldatıcılığına, hızına ve ölümcüllüğüne sahiplerdi. Kısa bir süre yaşadıkları yetişme evresindeki macera ve eğlenceden sonra, hissetme ve renkleri görme yetilerini kaybediyorlardı. Çorak, ıssız bir hayattan başka bir şey kalmıyordu önlerinde.

Julian'ın varlığı özellikle dayanılamaz olmuştu. Uzun, gri yüzyıllara belki ikiz kardeşi Aidan'ın yoldaşlığıyla dayanabilirdi ama ondan da uzaklaşmak zorunda kalmıştı. Aidan ile kan bağları yüzünden yan yana geçirdikleri her anda vampirin tehlikesinin ikiz kardeşinin üzerinde olacağını biliyordu çünkü. Yakınlıkları kardeşinin sonu olabilirdi. Bu yüzden Julian hiçbirine bir şey söylemeden, kardeşine bile o korkunç gerçeği anlatmadan, halkını terk etmişti. Geriye sadece onuru kalmıştı, o da onurlu olanı yapıp uzaklara gitmişti.

Şimdi ise Julian uyuşmuş bir şekilde, ruh eşinin bu ka-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dar yakınında olduğuna inanamayarak dar koridorda duruyordu. Böyle bir şeyi hak etmiş olabileceğine, o duygusal, renkli anda inanmasına imkân yoktu.

Birçok Karpatyalı erkeği umutsuz geçen yüzyıllar sonrasında vampire dönüşürlerdi. Hiçbir hissin kalmadığı dünyalarında, ellerinde sadece avlanıp öldürme gücü kalmış olurdu çünkü. Ne fanilere, ne de ölümsüzler için bir tehlike olmak isteyen diğerleri ise çorak hayatlarını şafağı karşılayarak bitirmeyi tercih ederlerdi. Karanlıkta yaşaması gereken bedenlerini günışığına sunarlardı. Diğer yarısını, karanlıklarının aradığı ışığı, onları tamamlayacak olanı bulanların sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi. Bin yıllık karanlık bir yaşamdan sonra, içindeki hâkimiyeti ele geçirmeye çalışan vahşi yaratık onu fethetmeden, şafağı karşılamaya karar veren Julian gerçek ruh eşini bulduğuna inanamıyordu. Ama içindeki renkler, duygular ve umut bunun gerçek olduğunun kanıtıydı.

Kadının hafif, boğuk, boğazdan gelen erotik sesi saten çarşafları ve mum ışığını getiriyordu akla. Teninin üzerinde dolaşan parmaklar gibi kışkırtıcıydı, günahkârca seksiydi. Duyma mesafesinde olan herkesi büyülemiş, benliklerini ele geçirmiş, teslim almıştı. Notalar saflık ve güzellikle dans ediyor, Julian'ı ve dinleyen herkesi büyülüyordu.

Bu kadının kim olduğuyla ilgili hiçbir fikri yoktu Julian'ın. Gregori sadece insanlardan oluşan vampir avcısı grupları hakkında onu uyarmasını söylemişti. Anladığı kadarıyla Prens, kızın ve yolculuk ettiği kişilerin gerekirse korunmalarını istiyordu. Eski efsanelerin vampir anlatılarına inanıp, onları yok etme amacında olan fani topluluğun bir nedenden hedefi haline gelmişti kız. Adı Desari'ydi. İlginç tavırları ve büyüleyici sesiyle Desari... Topluluğun hedef aldığı kurbanların çoğu kalplerine sokulan bir kazıkla öldürülüyordu. Daha da kötüsü, bazı kurbanlar hemen öldürülmüyor, işkenceye uğruyor, vücutları parça parça kesiliyordu. Julian güzel sesi dinledi. Desari'nin sesi bu dünyaya ait değilmiş gibiydi, sanki bir melek şarkı söylüyordu.

Şarkının güzelliği, bir anda yükselen çığlıkla kesiliverdi. Ardından birisi daha, sonra bir çığlık daha. Julian ateş eden tabancanın gümbürtüsünü, müzik aletlerine çarpan ve ete giren kurşunların sesini duydu. Ateş hattından kaçmaya çalışan müşterilerin yere çarpan adımlarıyla titriyordu şimdi bina.

Julian öyle bir hızla hareket etti ki bir an bir noktada, bir an sonra ışınlanmış gibi bir başka noktadaydı. Barda korkunç bir kargaşa hâkimdi. Faniler neredeyse birbirlerini ezerek en hızlı şekilde dışarı çıkmaya uğraşıyorlardı. Herkes korku içinde bağırıyordu. Sahnedeki bütün enstrümanlar dağılmıştı. Grubun üç üyesi kan içinde yere serilmişti. Güvenlik görevlileri kaçmaya çalışan kalabalığın içinde ateş eden diğer altı kişiyle çatışmaya girmişti.

Julian doğrudan sahneye gitti. Erkek cesetlerden birisini kenara çekince, hareketsiz bir halde sahnede yatan kızı, Desari'yi gördü. Mavi ışıltılı siyah saçları bir peçe gibi dağılmıştı yüzüne. Kan mavi elbisesinin altında birikiyordu. Kızı daha fazla inceleyecek zamanı yoktu. En kötü yarası ölümcüldü, eğer bir şey yapmasa ölebilirdi. İçgüdüsel olarak hemen, sahneyi gözlerden saklayacak bir kalkan çekti. Bu karmaşa içinde bunu yaptığını birilerinin fark etmesine imkân yoktu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Desari'yi kolaylıkla kollarına aldı. Kızın nabzı zayıf da olsa atıyordu. Eliyle yarasını kapattı. Etrafındaki kaosu kendisinden uzaklaştırarak, kendi bedeninden çıkıp kızın vücudunu incelemeye başladı. Giriş yarası küçüktü ama çıktığı yer oldukça genişti. Kurşun iç organları ve dokuyu yarıp çıkmıştı bedeninden. Kızı gölgelere götürmeden önce, kan kaybını engellemek için yarayı kapattı. Uzun tırnağıyla kendi göğsünde bir yara açtı.

Benimsin, cara mia, *sen ölemezsin. İntikamını almadan ölüme gitmem. Nasıl bir yaratığa dönüşeceğimi bu dünya hayal bile edemez. İçmelisin,* piccola, *kendin için, hayatın için, benim için, beraber geçecek hayatımız için. İç şimdi.* Emri tam bir baskıyla söylemiş, kendi demir iradesinden kızın kaçmasına izin vermemişti. Bu andan önce, Desari'den önce, çok geç olana kadar bekleyip, yüzyıllar boyunca avlayıp öldürdüğü canavara dönüşmektense kendisini yok etmeyi tercih etmişti. Şimdi Desari'yi kendine bağlayarak belki de ölümü hak ediyordu ama kader ona ne sunuyorsa kabul edecekti.

Uzun, bomboş yüzyıllardan sonra, bir anda her şey değişmişti. Hissedebiliyordu. Dünyadaki renklerin parlaklığını görebiliyordu. Artık her şey kana olan o basit açlıktan ibaret değildi. Bedeni ihtiyaçlar ve arzularla canlanmıştı. Kuvvet ve dayanıklılık sarıyordu vücudunu, damarlarında, kaslarında hissediyordu bunu. *Hissediyordu.* Hayır, kız ölmeyecekti. Böyle bir şeye izin veremezdi. *Asla.* O yapayalnız geçen yüzyıllardan sonra böyle bir şeye asla izin veremezdi. Daha önce yankılanan bomboş bir yarığın, karanlıkla dolu bir boşluğun olduğu yerde şimdi bambaşka bir bağ vardı. Gerçekti bu. *Hissediyordu.*

Kanı kadimlerin kanındandı, iyileştiriciydi, güçle doluydu. Kendi yaşamı ona aktı ve kırılamayacak bir bağ oluştu aralarında. Kızın kulağına kadim dilde fısıldamaya başladı. Ritüel sözleriydi bunlar. Kalplerini bir yapacak, ruhlarının yıkıntılarını birleştirip, sonsuza kadar kopmayacak bir şekilde mühürleyecek kelimelerdi.

Doğru olanı yapıp kızı kendi yaşadığı yükü taşımaması için bırakmaya uğraşırken zaman bir anlığına durmuş gibiydi. Ama Julian o kadar güçlü değildi. Kelimeler ruhundan, gömülü oldukları derinliklerden kopup da çıkıyordu ağzından sanki. *Seni ruh eşim olarak alıyorum. Sana bağlıyım ben. Hayatımı sana sunuyorum. Yanında olacağım, seni koruyacağım, kalbimi, ruhumu ve bedenimi sana veriyorum. Seninle aynı ismi taşıyorum. Hayatın, mutluluğun, refahın sonsuza kadar benden önce gelecek. Sen benim ruh eşimsin, sonsuza kadar bana bağlısın, sana sonsuza kadar bakacağım.*

Julian gözyaşlarının gözlerini yaktığını hissetti. İşte ruhuna bir karanlık günah daha eklenmişti. Bu sefer her şeye karşı koruyacağı kadına karşı işlemişti günahı. Ağzıyla ipek saçlarına dokundu ve sessizce içmeyi bırakmasını emretti. Zaten beslenmediği için zayıftı. Yaralarını iyileştirip, kanının birçoğunu Desari'ye verince iyice güçsüzleşmişti. Kokusunu içine çekti, ciğerlerine doldurdu, bedeni Julian'ın aklına sonsuza kadar çıkmayacak şekilde kazınmıştı.

Tehlike ise bir kürkün sandalyeye sürünmesiyle kendini göstermişti, fakat bu Julian için yeterliydi. Julian bilinci kapalı kadını bırakıp, tehlikeyle yüzleşmek üzere ayağa kalktı. Şimdi o da beyaz dişlerini göstererek hırlıyordu. Garip mürekkep karası gözlerini ölümcül bir ifadeyle ona dikmiş olan, en az yüz kiloluk devasa leopar bir anda üzerine atladı. Julian hayvandan kaçmadan havaya zıpladı ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

o sırada şekil değiştirdi. Yavaşça kaslarının üzerinde altın kürkü çıktı ve bu ölümcül tehlikeyle karşılaşmak için bambaşka bir şeye dönüştü.

Havada birbirlerine çarptılar. İki güçlü, devasa kedi, pençeleri ve dişleriyle birbirine saldırdı. Siyah leopar ölümüne savaşmaya kararlı görünüyordu, Julian ise hayvanı öldürmeden kurtulmayı umut ediyordu. Siyah leopar yarım çember çizen bir kavisle diğer yanına geçti ve Julian jilet keskinliğinde pençelerin vücudunu kestiğini hissetti. Rakibine doğru atıldı ve göbeğinde dört büyük çizik açmayı başardı. Leopar sessizce hırıldadı, nefret ve yenilenen bir kararlılıkla, intikamla üzerine atladı Julian'ın.

Julian ise hayvanın zihnine ulaştı. İçeride sadece kıpkırmızı bir öldürme, yok etme isteği vardı. Çeviklikle uzaklaştı. Bu güzel hayvanı öldürmek istemiyordu. Ayrıca gerçeği söylemek gerekirse bütün dövüş tecrübelerine rağmen, bu yaratık inanılmaz bir güce ve yeteneğe sahipti. Aklına hâkim olma çabalarının hiçbiri işe yaramamıştı.

Leopar kadını korumak için yanına çömeldiğinde Julian küfretti, tekrar yavaşça takipte olan bir leoparın sakinliğiyle ileri doğru yürümeye başladı. Hayvanın zeki, bal rengi gözleri onun üzerine dikilmişti. Gözlerini kırpmadan, sadece bir leoparın bakabileceği korkunçlukta onu izliyordu. Bu hayvan onu öldürmeyi istiyordu. Julian ya kaçacak ya da ölümüne savaşacaktı. Kadına vermesi gerekmeyen değerli kanından vermişti, şimdi ise belindeki yaralardan yere bu hayat sıvısı akıyordu.

Kara leopar fazla güçlüydü, tecrübeli bir ölüm makinesiydi. Julian risk alamazdı. Ruh eşinin hayatı artık ona bağlıydı. Büyük leopardan kıza karşı hiçbir düşmanlık sezmiyordu, hayvan onu korumak istiyordu sadece. Desari'nin aklına baktığında da, hayvana karşı sevgiden başka bir şey görmemişti. Julian kendini geri çekilmeye zorladı ama altın kürkünün sakladığı burnundan soluyordu, gözlerinde korku yoktu.

Kara leoparın kızı korumakla, onun peşinden gidip işi bitirmek arasında kararsız kaldığı belliydi. Bu bilgiyi leoparın aklından almak Julian'ın içini daha da çok rahatlattı. Ruh eşinin bu kadar sevdiği hayvana zarar verecek bir hata yapmamak için iki adım daha geriye çekildi.

O anda ardından bir başka saldırı geldi. Julian küçücük bir ses sayesinde hemen kenara çekilmiş, ikinci leopar da az önce onun durduğu yere inmişti. Öfkeyle hırıldıyordu hayvan. Julian barın üzerinden bir masaya atladı. Güçlü arka ayakları tutunmak için yumuşak yüzeye gömülmüştü. Üçüncü leopar girişi kapatmıştı ama Julian atladı ve hayvanın dengesini bozarak yere düşürdü. Bir an sonra bardan çıkmış, ortadan kaybolmuştu.

Sis olarak geceye karıştı Julian. Kendini kandırmıyordu, altındaki okyanusa doğru akan damlalardan bir kısmı onun kanıydı. Eğer aralarına yeterince mesafe koyamazsa koca kediler onu takip edebilirdi. Bir taraftan sis biçimini korurken, diğer yandan hızlanmak için inanılmaz bir güç sarf etmesi gerekiyordu. Gecenin içinde gittikçe zayıflıyordu Julian. Kalan gücünü de daha fazla kan kaybetmemek için yaralarını kapamaya harcadı.

Çıldırmış bir şekilde, barın içinde yaptığı her hareketin üzerinden geçmeye başladı. Neden siyah leoparın aklını kontrol edememişti? Daha önce bir hayvanı kontrol altına almakta hiç zorluk çekmemişti. Leoparın aklı daha

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

önce karşılaştıklarından farklı değildi. Her hâlükarda, leoparı kolaylıkla yenmeliydi ama siyah erkek vahşi doğada karşılaştıklarından fazlasıyla büyüktü. Ayrıca kediler birlik olarak çalışıyordu ki bu türlerinin doğasında olan bir şey değildi. Julian büyük leoparın diğer ikisinin lideri konumunda olduğuna emindi. Ayrıca Desari'yi bir kurban olarak görmüyorlar, onu koruyorlardı.

Julian dikkatini ruh eşinin içinde olduğu asıl tehlikeye çevirdi. Dışarıda bir yerde onu öldürmeye çalışan altı adam vardı. Tek suçu cennetten gelme bir sese sahip olmak olan bir kadını öldürmek istiyorlardı. O gece bu adamların peşine düşüp, bir daha Desari'yi rahatsız etmemelerini sağlamadan rahat etmeyecekti. Kokuları hâlâ hafızasındaydı. Leoparlar o geriye dönene kadar ruh eşini koruyacaklardı nasıl olsa. Onun şimdiki görevi bu suikastçıları bulup, Karpatyalı adaletini onlara ulaştırmaktı. Desari'nin içinde olduğu tehlikeyi en kısa zamanda ortadan kaldırmalıydı.

Bir anlığına kan ihtiyacını, kapadığı yaraları ve gizemli leoparın onu takip etme ihtimalini düşündü ama bunların bir önemi olmadığına karar verdi. Asıl önemli olan suikastçıları bulmasıydı. Tekrar karaya doğru ilerlerdi ve bara yöneldi, sise karışmak için iyice yükseğe çıkmıştı. Leoparın koku alma duyusundan kaçmaya çalışıyordu ama eğer tekrar peşine düşerse de yapacağı bir şey yoktu. Zaman ve mekân içinde ilerlerken, ruh eşinin bilincinin yerine gelip gelmediğini kontrol etmek için kızın aklına uzandı. Desari'nin tedaviye ihtiyacı vardı ama hâlâ yaşıyordu ve güvendeydi. Bar hâlâ kargaşa içindeydi, polis ve ambulans mekâna varmıştı. İri kediler güvenli bir şekilde kilit altına alınmışlardı.

İlk cesedi barın on metre uzağında buldu. Tekrar somut biçime dönüşerek aşağıya indi, yan tarafındaki kanlı pençe izlerini eliyle kapadı, arkasında bir iz bırakmak istemiyordu. Bir kargaşa izi yoktu, suikastçının boynu kırılmıştı. Julian ikinci cesedi de birkaç metre ileride, ağaçlıklı patikaya yıkılmış halde buldu.

Julian dikkat kesildi ve etrafına bakındı. Suikastçı yaşayan ölüymüş gibi öldürülmüştü. Ancak insanların kullandığı sarımsak ve kazıkla değil, tam bir Karpatyalı yöntemiyle canları alınmıştı bu fanilerin. Hatta Julian bu yönteme baktığında, Gregori'nin gençlik dönemlerini andırdığını düşündü ancak bu olamazdı. Gregori zaman harcamaz, mesafesini korur ve bütün şeytani fanileri tek bir hamlede öldürürdü. Bu bir intikam işiydi. Her ölüyle kişisel olarak ilgilenmişti katil.

Kardeşi Aidan, buranın batısında yaşıyor ve sıkça ölümsüzleri yok ediyordu. Birleşik Devletler'de onun kadar yetenekli olan çok az Karpatyalı vardı. Ancak Julian ikiz kardeşi burada olsa onun varlığını hisseder, yöntemini bir bakışta tanırdı. Bu, ne kadar benzese de, Karpatyalı avcılarının soğukkanlı, insan ötesi işi değildi.

Merak içinde diğer katilleri aramaya koyuldu. Üçüncü ve dördüncü cesedi yan yana buldu. Birisi bıçağını kendi boğazına saplamıştı. Karşı çıkılamayacak bir gücün altında kendini öldürdüğü belliydi. Diğerinin boğazı ise tamamen parçalanmıştı. Dışarıdan bir hayvan saldırmış gibi gözükse de Julian neyin ne olduğunun farkındaydı. Beşinci ceset de birkaç metre ötede duruyordu. Öleceğinin farkındaymış gibi bir ifade vardı suratında bunun da. Korku. Gözler gökyüzüne doğru çevrilmişti, müzisyenler üzerinde kul-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

landığı aynı tabancayla vurmuştu kendini. Altıncı suikastçı ise yavaş yavaş biriken bir kan gölünün içinde yatıyordu. Ölümü zor ve acı verici olmuştu.

Julian bir anlığına düşündü. Şarkıcının ardından bu katilleri gönderenlere bir mesajdı bu. Tehlikeli bir rakibin meydan okumasıydı. *Cesaretin varsa gel bakalım.* Julian sıkıntıyla iç çekti. Yorgundu ve beslenme ihtiyacı gittikçe katlanılamaz bir arzuya dönüşüyordu. Desari'yi tehdit etmeye cesaret eden kimse onu yok etmeyi ne kadar istese de, bu meydan okumaya karşılık vermek zorundaydı. Bu durum ruh eşini daha büyük bir tehlikeye sokardı. Eğer suikastçılarının nasıl öldürüldüğünü insan avcı topluluğu öğrenirse, Desari ve koruyucularının vampir olduğuna iyice ikna olur, onları yok etmek için öncekinden fazla çaba gösterirlerdi.

Patikanın karanlığında cesetleri bir yığın olarak toplamak biraz zamanını aldı. Sakin bir iç çekişle, gökyüzünden çektiği enerjiyi şimdi benzinin içinde yatan cesetlere doğrulttu. Benzin bir anda alev aldı ve etrafı yanan et kokusu sardı. Sabırsızlıkla bekliyor, ateşi bütün gözlerden gizliyordu. Cesetler yanıp küle dönüşünce, ateşi söndürdü ve kalanları topladı. Sonrasında gökyüzüne yükselip, uzaklaştı. Kemikle karışık külleri okyanusa dökerken, denizin dibine çökmeleri için dalgaları elinin bir hareketiyle şiddetlendirdi.

İnsan vampir avcıları topluluğu için altı tane suikastçıyı kaybetmek büyük bir darbe olacaktı. Liderleri bir deliğe saklanır da, gelecek birkaç ay boyunca hem masum fanileri, hem de Karpatyalılar'ı rahat bırakırlar diye ümit ediyordu Julian.

Dağların arasındaki küçük kulübesine doğru yöneldi. Aklı yine leoparların garip davranışlarına takılmıştı. Sanki o büyük kara leopar bir kedi değil, gerçek bir Karpatyalı'ydı. Tabii ki böyle bir şey imkânsızdı. Bütün Karpatyalılar birbirini tanırdı. Gerektiği zaman kullandıkları akıl bağı vardı aralarında. Bazı Kadimlerin varlıklarını diğerlerinden saklayabildikleri bilinse de, bu çok nadir rastlanılan bir yetenekti.

Julian'ın aklını rahatsız eden başka bir düşünce daha vardı. Kendi eylemleri Desari'yi yepyeni bir tehlike yoluna itmişti. Onu ruh eşi yaparak, Julian Desari'yi ölümsüzün, en ölümcül düşmanının gözünde işaretlemişti.

İçinden küfretti ve tekrar kızı koruyan garip hayvanı düşünmeye başladı. Julian insanlarından uzakta, yalnız bir yaşam sürse de bütün Karpatyalılar'ı tanırdı. Bu kara leopar ona birisini andırıyordu, kendine olan güveni, yoğun şiddeti... Gregori. Karanlık Olan.

Kendi düşüncesini çürütür gibi başını salladı. Hayır, Gregori New Orleans'ta kendi ruh eşi Savannah ile beraberdi. Gregori kızı beş yıl boyunca özgür bırakacağına yemin etmişti. O süre boyunca genç Savannah'nın korunmasıyla Julian ilgilenmişti. Hem Gregori vampir değildi, ruh eşi sayesinde o hayattan kaçabilmişti. Hiçbir Karpatyalı, vampire dönüşmemiş birini yok etmeye çalışmazdı. Hayır, Gregori olamazdı.

Julian kulübesinin önünde tekrar kendi bedenine dönüştü ve kapıyı açtı. İçeri girmeden önce gökyüzüne doğru dönüp, yakınlarda bir av var mı diye anlamak için geceyi içine çekti. Kana ihtiyacı vardı, taze, sıcak kan sayesinde yaralarını tamamen iyileştirebilirdi. Vücudundaki yaralara

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

baktığında küfretti. En azından o da büyük kediye zarar vermişti. Bu biraz da olsa bir memnuniyet hissetmesini sağlıyordu.

Julian bütün dünyayı dolaşmıştı. Merakını, bilgiye olan açlığını doyurmak için çok zamanı olmuştu. Bir şekilde sürekli oraya çekildiğini hissettiği ve uzun zamanını geçirdiği Afrika ve Hindistan'da leoparları incelemişti. Bu ölümcül, kurnaz kedilerin üstün bir zekâları olduğuna inanıyordu. Ancak aynı zamanda onları daha da tehlikeli yapan, tahmin edilemez bir rastgelelikleri de vardı. O yüzden bu hayvanlarla bağ kurabilip, bir de onları Birleşik Devletler'de gezdirme iznini alabilmiş olan kişiler de farklı bir grup insan olmalıydı.

Julian hâlâ leoparların garip davranışlarını anlamaya çalışıyordu. Yetiştirilip eğitilmiş olsalar bile yaklaşan tehlike olarak gördükleri kişiyi yok etmek için özellikle de o karmaşa ve kan kokusu içindeyken birlik olabilmeleri inanılmazdı.

Büyük olan siyah leopar ne kadının yarasını yalamış, ne de diğer cesetlerin kanını tatmıştı. Oysa taze kan kokusu leoparların avlanma, beslenme içgüdülerini hareket geçirmiş olmalıydı. Leoparlar avcı oldukları kadar, leş yiyicilerdi de. Bir şeyler doğru gelmiyordu Julian'a, leoparların şarkıcıyı korumaları fazlasıyla acayipti.

Julian başını salladı ve aciliyeti en yüksek olan durumlara verdi dikkatini. Kendi içine dönerek, vücudunda derin kesiklerin olup olmadığına baktı ve bu sefer yaralarını içeriden kapattı. Bunu yaparken gücünün yettiğinden fazla enerji harcamıştı. O yüzden iyileşmesine yardımcı olsun diye kendisine karışık otlardan yapılmış bir içecek hazırladı. Verandaya çıktı ve bu aşina olmadığı besine katlanması için vücudunu zorlayarak elindeki içeceği hızlıca içti.

Ormanın derinliklerine doğru yönelmesi için gereken güce kavuşması birkaç dakika aldı. Bitki örtüsü zengin toprakları arıyordu, Karpatyalılar'ın kendi memleketlerine benzeyen bir toprak örtüsü olmalıydı. Oradaki topraklar Karpatyalılar'ın yaralarına iyi gelirdi. Küçük bir tepenin uzak tarafına düşen çam iğneleri yığınının altında buldu böyle bir yer. Yosun ve toprağı, iyileştirici gücü olan tükürüğüyle karıştırdı ve bulamacı yaralarına sürdü. Sürdüğü gibi de o korkunç yanma hissi geçiverdi.

Duyularının ve hislerin içinde tekrar canlanmasını gözlemlemek ilginçti. Duygularını ve renkli algılarını tekrar kazanan Karpatyalılar'a, yaşadıkları anların gençken hissettiklerinden daha yoğun ve derin geldiğini biliyordu. Her şey. Acı bile. Her Karpatyalı büyük bir enerji kaybına sebep olsa da gerektiği zaman bazı şeyleri uzaklaştırabilirdi aklından. Julian yorgun ve açtı. Beslenmeye ihtiyacı vardı. Desari'yi düşündü yine. Ruh eşi. Kızın aklı şimdi karmakarışıktı ama yaşıyordu. Ona uzanıp, içini rahatlamak istedi ama bu şekilde aklına girmesinin onu daha da üzeceğini biliyordu.

Gözlerini kapadı ve bir ağaca yaslandı. Bir leopar. Bir leoparın onu böyle yaralayabileceğini kim düşünürdü? Yeni bulduğu ruh eşinin varlığı yüzünden böyle dikkatsiz davranacak kadar aklı mı karışmıştı yoksa? Bir hayvan onu nasıl böyle alt edebilmişti? Peki ya şu suikastçılar ve öldürülüş şekilleri? Ne leopar ne de fani bir intikamcı bu kadar hızlı davranabilirdi. Julian kendi yeteneklerine güveniyordu. Kadimlerden sadece birkaçı onu yenebilirdi. Hele hele

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bir hayvanın onu alt edebilmesi bu akşama kadar imkânsızdı. Bunu başarabilecek tek bir kişi vardı. Gregori.

Aklını boşaltmak için başını iki yana salladı. Leoparın o savaşma biçimi, odağını hiç kaybetmeden, acımasızca saldırışı Julian'a kesinlikle Karanlık Olan'ı andırıyordu. Böyle bir şeyin imkânsız olduğunu bilmesine rağmen neden bu düşünceyi atamıyordu kafasından? Kendi türünden saklanmayı başarmış Kadimlerden bir başka kişi olabilir miydi? Birkaç yüzyıl ortadan kaybolup, kimse anlamadan geri dönmüştü belki de.

Julian Gregori'nin ailesinden tanıdıklarını hatırlamaya çalıştı. Ailesi Karpat Dağları'na yapılan düşman işgalinde öldürülmüştü. Karpatyalılar'ın prensi ve lideri olan Mikhail de aynı şekilde kaybetmişti ailesini. Kasabalar yok edilmişti. Kelleler kesilmiş, insanlar kazıklara çakılıp, güneş altında çürümeye bırakılmıştı. Küçük çocuklar toplanıp, çukurlara ya da binalara götürülüp canlı canlı yakılmışlardı. Karpatyalılar ve insanlar için işkence ve sakatlama gündelik hayatın bir parçasına, acımasız bir yaşayış biçimine dönüşmüştü.

Karpatyalılar'ın soylarının büyük bir kısmı yok edilmişti. O korkunç, ölümle dolu günlerde kadınlarının birçoğunu, erkeklerinin bir kısmını, çocuklarının ise neredeyse hepsini kaybetmişlerdi. En vahşet dolu ve korkunç olanı da buydu. Fani olanlarla beraber, çocukları toplanıp, tahta bir kulübeye taşınmış, orada da canlı canlı yakılmışlardı. Mikhail erkek kardeşi ve kız kardeşiyle birlikte kaçmayı başarmıştı. Gregori ise bu kadar şanslı olamamıştı. Altı yaşındaki erkek kardeşini ve daha altı aylık bir bebek olan kız kardeşini kaybetmişti.

Julian derin bir nefes alıp verdi, yüzyıllar boyunca karşılaştığı bütün Karpatyalılar'ı aklından geçiriyor, alışılmadık bir siyah leopar olanı var mıydı diye hatırlamaya çalışıyordu.

Beş ya da altı yüzyıl önce arkalarından bir iz bırakmadan kaybolan ikiz kadim avcılarla alakalı efsaneleri hatırladı. Birinin vampire dönüştüğüne inanılıyordu. Derin bir nefes çekerek bu düşüncenin üzerinden geçti. Hâlâ yaşıyor olabilir miydi bu ikizler? Julian böyle güçlü olan birinden bu kadar kolay kaçabilmiş olabilir miydi? Pek olası görünmüyordu.

Julian aklının her köşesini araştırdı. Hatırlamadığı bir çocuk var mıydı? Gregori'nin çocuğu olan bu kadar güçlü bir erkek ya da kadın gözünden kaçmış olabilir miydi? Gregori'yle kan bağı olan birilerinin bu dünyada bir yerlerde yaşıyor olabileceğine dair en ufak bir ihtimal olsa şimdiye kadar diğer Karpatyalılar bunu öğrenmiş olmaz mıydı? Evet, daha ortaya çıkmamış ve kimsenin tanımadığı Karpatyalılar'ın da olduğuna dair umutlar vardı ama şimdiye kadar böyle biriyle karşılaşılmamıştı.

Julian o anlığına bu konuyu aklında kapattı ve avlanmak için enerji harcamak yerine avını kendine çekmek için bir çağrı yolladı. Ağacın altında bekledi ve uzaklardan yaklaşan dört kişinin adımlarının sesini getirdi esen rüzgâr. Kokularını içine çekti. Genç çocuklar. Dördü de erkek. İçiyorlarmış. Derin bir nefes aldı. Bu günlerde fanilerin zaman geçirmek için en sevdikleri yol ya içki ya da uyuşturucuydu. Onun için bir önemi yoktu bunun tabii ki. Nasıl olsa kan hep aynıydı.

Ona doğru hiçbir şeyin farkında olmadan yürürken

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

aralarında yaptıkları konuşmaları duyabiliyordu. Bu akşam buraya gelmek için hiçbiri ailesinden izin almamıştı. Julian'ın dişleri alaycı bir gülümsemeyle parladı. Demek bu çocuklar onları seven, onlara güvenen kişileri aptal yerine koymayı seviyorlardı. Kendi türünden çok farklıydı bu insanlar. Kendi türü daha vahşi bir hayvana benzese de bir Karpatyalı asla bir kadın ve çocuğa zarar vermez, kendilerini sevip, koruyan ve yetiştirenlere karşı asla saygısızlık etmezdi.

Karanlığın içine rahatlıkla saklanıp izlerken, gözleri korlaşmış altın gibi parlıyordu. Aklı sürekli ruh eşine gidiyordu. Her Karpatyalı erkeği, gittikçe azalan türleri içinde bir ruh eşi bulmanın neredeyse imkânsız olduğunu bilirdi. Ortaçağdaki vampir ve cadı avlarında, sonrasında kanlı Türk savaşları ve Haçlı Seferleri'nde halklarının çoğu ölüp gitmişti. Geriye kalan kadınlar da işleri iyice karıştırırcasına, kız çocuk doğurmamıştı, son yüzyılda doğanlar da ilk yaşlarını dolduramadan ölmüşlerdi. Hayır, en büyük şifacıları olan Gregori, ya da halkının lideri ve Prens'i olan Mikhail bile, bu önemli sorunlara bir çözüm bulamamışlardı.

Fani kadınları Karpatyalı'ya dönüştürmek isteyen çok kişi olmuştu geçmişte. Ancak kadınlar ya ölüyorlar ya da çıldırmış vampirlere dönüşüyor ve insan çocukların kanıyla beslenip, avlarını öldürüyorlardı. Böyle kadınları insan türünü korumak için öldürülmek zorunda kalıyorlardı.

Sonra Mikhail ve Gregori bu dönüşümü yaşayıp, hayatta kalabilecek mistik güçlere sahip bir grup fani kadın bulmuştu. Bu kadınlar üç kere kan değişimi yaşadıktan sonra dönüşebiliyordu ve kız çocuk da doğurabiliyorlardı. Mikhail böyle bir eş bulmuş ve kızı Savannah da Gregori'nin ruh eşi olarak doğmuştu. Karpatyalı erkekler arasında ümit filizlenmeye başlamıştı. Ancak Julian dolaşmasına rağmen, çoğunlukla insanların arasında olmak yerine dağların vahşiliğini ve ormanların özgürlüğünü tercih ettiği için ruh eşi olabilecek özellikleri taşıyan bir kadınla karşılaşmamıştı.

Julian, diğerlerinde olan umudu ve inancı kaybedeli çok olmuştu. İkiz kardeşinin böyle bir kadın bulması bile bunu değiştirmemişti. Julian karamsardı, içindeki karanlığın, ölümsüze olan çağrının, ruhunda yayılan o lekenin farkındaydı. Değişmeyen kâinatın diğer gerçeklerini, gençliğindeki o günahı ve kendini halkından uzaklara sürüşünü kabullendiği gibi bunu da kabullenmişti. O, toprağa ve gökyüzüne aitti. Her şeyin bir parçasıydı. Değişime doğru tehlikeli bir şekilde yaklaştığında bunu da kabullenmişti. Güçlü olduğunu biliyordu, ruhsuz bir vampire dönüşeceğine güneşe çıkmayı seve seve tercih ederdi. Çok uzun süre boyunca ümitsizce, ertesi gün uyanacağı bir neden olmadan yaşamıştı.

Şimdiyse her şey değişmişti. Bir anda, bir kalp atışı kadar sürede her şey değişmişti. Ruh eşini bulmuştu. Belki yakalanmıştı şimdi, yaralıydı. Julian en azından onun güvenliğinden emindi, yanındaki o leoparlar Desari'yi korumak için her şeyi yapardı. Yine de, o devasa erkek leoparın göründüğü şey olmadığı düşüncesini aklından atamıyordu. Sonra suikastçıların öldürülüş şekli vardı. İnsan olamazdı katil, o adamları o biçimde ancak Karpatyalı bir avcı öldürebilirdi. Julian'ın tanımadığı bir başka erkek Karpatyalı varsa, onun ruh eşinin etrafında olmasını istemiyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Genç çocuklar gittikçe yaklaşıyor, gecenin sessizliği içinde konuşmaları yankılanıyordu. Aralarından biri fazla sarhoş olduğu için sürekli tökezliyordu. Ormanın derinliklerinde gürültüyle gülüyor ve onları ağaçların arkasından izleyen altın gözlerin farkında olmadan eğleniyorlardı. Julian yavaşça ağaçların arkasından öne çıktı. Yüzü gölgeler altında saklıydı. Çocuklara gülümsedi. "Keyfiniz yerinde gibi görünüyor bu akşam," dedi yumuşakça.

Gençler bir anda oldukları yerde durdular. Karanlıkta Julian'ı tam seçemiyorlardı. Ormanın derinliklerinde olduklarını fark etmişlerdi şimdi. Kampın çok uzağındaydılar. Buraya nasıl geldiklerini ve geriye nasıl döneceklerini bilmiyorlardı. Kafası karışmış, panik dolu yüzlerle birbirlerine baktılar. Julian kalplerinin göğüs kafesleri içinde hızlıca attığını duyabiliyordu. Gerilimi bir süre daha uzattı, dişleri parlıyordu, gözlerinin içindeki vahşi hayvanın kırmızılığının ortaya çıkmasına izin vermişti.

Gençler Julian'ın gölgelerden çıktığı an oldukları yerde donup kalmışlardı. "Ormanın geceleri tehlikeli olduğunu kimse söylemedi mi size?" O güzel sesine karanlık bir korkutuculuk sinmişti, kasıtlı olarak yabancı aksanını iyice belli ederek konuşuyor ve oğlanların vücudunda yükselen korkuyu hissedebiliyordu.

"Kimsin sen?" diye zorla da olsa sorabildi bir tanesi. Hızlıca ayılıyorlardı.

Julian'ın gözleri vahşi bir kırmızılıkla parlıyordu, içindeki hayvan yavaş yavaş yüzeye çıkıyor, serbest kalmak için can atıyordu. Açlık hissinin bütün vücudunu sarmasına izin verdi; o boşluğun, o bir türlü tatmin olmayan isteğin, ruh eşi olmadan hiçbir şekilde kapanmayacak kuyunun kapağını açmıştı. İçindeki o öfkeli yaratığı kontrol etmek için Desari'ye ihtiyacı vardı. Bu açlığın dinmesi için onun kanının damarlarında akmasına ve onu ışığa sonsuza kadar getirmesine ihtiyacı vardı.

Oğlanlardan biri çığlık attı, diğeri ise korkuyla inledi. Julian sessiz olmaları için elini şöyle bir salladı. Korkudan çıldırmalarını değil, sadece korkuyu hatırlayıp, davranışlarını ona göre şekillendirmelerini istiyordu. Akıllarının kontrolünü ele almak kolaydı. Besinini almak için öne çıktığında bu olayları hatırlamamaları için hafızalarının üzerine bir perde çekti. Oldukça fazla kana ihtiyacı vardı, o yüzden dört kişi bulduğuna seviniyordu, böylece hiçbiri çok zayıf kalmayacaktı işi bittiğinde. Hepsinin aklına farklı bir anı yerleştirdi, sonrasında her şeyin belirsiz kalmasını istiyordu. Sonunda, alayla gülümseyerek, çocukların aklına ailelerini kandırmak istedikleri her anda istemeden gerçeği söylemelerine dair bir emir yerleştirdi.

Julian gölgelere karıştı ve çocukların üzerine çöktürdüğü felci kaldırdı. Kendilerine gelmelerini, yerde doğrulmalarını izledi. Başları dönüyordu ve korku içindelerdi. Hepsi ölümün kıyısına geldiklerini, ormandan bir şeyin onlara saldırdığını hatırlıyordu ama hepsi için olay farklı yaşanmıştı. Kısa bir süre isteksizce tartıştılar. Sadece eve gitmek istiyorlardı.

Kampa başlarına bir şey gelmeden gitmelerine dikkat etti Julian. Ateşin etrafına oturanlar kurtların ulumalarını taklit ederken, korkan çocukların panik içinde eşyalarını arabaya atıp, ailelerinin sözünü dinlemedikleri için başlarına gelebilecek korkulardan kaçmalarını gülerek izledi ve ormanın derinliklerine geri döndü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yaralarına sürdüğü bulamaç ve açlığını dindirmesi sayesinde şimdi çok daha iyi hissediyordu kendini. Yavaş yavaş yürüyerek kulübesine döndü. Elinin bir hareketiyle evin altındaki döşeme boşluğuna açılan kapıyı açtı. Yeraltı, onu rahatlatıcı kollarına çağırıyordu.

Julian yavaşça dinlenme yerine indi ve ellerini yaralarının üzerine koyarak hareketsizce yattı. Toprağın üzerindeyken, Desari'yi düşündü. Uzun boylu, ince belliydi, teni bembeyazdı. Saçları bir karganın kanadı gibi parlıyor, bukleler halinde beline kadar dökülüyordu. Minik, narin bir kemik yapısına sahipti ve bu onu daha da güzelleştiriyordu. Dudakları çekici ve seksiydi. O bilinçsiz halinde bile ağzının aldığı şekli sevmişti. Mükemmel bir ağız yapısına sahipti.

Julian dudaklarında beliren gülümsenin yüzündeki sert ifadeyi yumuşattığını fark etti. Bir ruh eşi. O kadar yüzyıl sonra, inanmadığı halde karşısına çıkmıştı işte. Dünya neden onu böyle bir şey için seçmişti ki? Tanıdığı ve kuralları samimi bir bağlılıkla uygulayan bütün Karpatyalı erkekler değil de, ruh eşini bulabilen niye o olmuştu? Neredeyse bir kanun kaçağıydı Julian.

Hayatı ona bağlı olan fani kızı düşündü yine. Bir insanı dönüştürmek için üç kere kan değişiminin yaşanması lazımdı. Ayrıca kızın mistik güçleri olup olmadığını da öğrenmeliydi. Yine de içi heyecanla doluydu. Dünyayı tekrar güzel ve gizemli, ilgi çekici, harika bir yere dönüştürecek olan bir ruh eşi... O kadar zaman çorak ve karanlık kalan toprakları aydınlanacaktı sonunda. Ne yazık ki kadın için bazı şeyler değişmek zorundaydı. Kalabalıkların önünde şarkı söylemesi imkânsızdı artık. Desari. Kızın aynı zamanda bir lakabı da olduğunu hatırladı o an. Dara. Bir an aklında, o fikir bilirdi. *Kadim. İranlı. Dara. Karanlık anlamına geliyordu.*

Julian bağlantıyı düşündüğünde kaşlarını çattı. Bir tesadüf olabilir miydi? Gregori Karanlık Olan diye anılırdı. Ondan önceki babasının lakabıydı buydu. Soyları saf, kadim ve güçlüydü. Neden kızın lakabı Dara'ydı? Bir bağ var mıydı? Olmalıydı! Ama nasıl?

Julian başını yavaşça iki yana salladı ve bu düşünceyi kafasından attı. Dünyada kendi halkının tanımadığı hiçbir Karpatyalı erkek yoktu. Bir Karpatyalı kadının da bunu yapabileceğini hiç sanmıyordu. Sayılarının azlığı yüzünden, kadınlar sürekli gözleniyor ve korunuyordu, babalarından ruh eşlerinin güvenliğine genç yaşta teslim ediyorlar ve soyun devam etmesi güven altına alınıyordu. Yoksa yalnız olan dünyadaki bütün Karpatyalılar kadının peşine düşerdi. Zaten bu kişiyi ilk önce Mikhail kendi koruması altına alırdı.

Julian bu bilmeceyi o anlık bir kenara attı. Gözlerini kapadı ve Desari'ye uzanmak için odaklandı. Dara. Normalde birbirlerinin nerede olduğunu her an anlayabilmeleri için kan değişimi gerekirdi ama Julian uzun süre çalışmış ve deneyler yapmıştı. Kendi türüne göre bile inanılmaz şeyler yapabiliyordu. Desari'nin görüntüsünü, her detaya dikkat ederek aklında oluşturdu.

Sonra iradesini hedefleyerek geceye doğru gönderdi. Arıyor, gözlüyor, emrediyordu. *Yanıma gel*, cara mia, *bana gel. Benimsin. Başkası sana yetmeyecektir artık. Yanında olmamı istiyorsun. Bana ihtiyacın var. Bensizliğin yarattığı o boşluğu hisset.*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Julian arayışında başarılı olamıyordu. Acımasızca baskısını artırdı. *Beni bul. Benim olduğunu bil. Başkasının dokunuşuna dayanamazsın*, cara mia. *İçindeki o korkunç boşluğu doldurmak için bana ihtiyacın var. Ben yanında değilsem mutlu olamazsın, güvende hissedemezsin artık. Beni bulmalısın.*

Buyurgan emrini göndermişti, onun akıl kanalını bulmaya odaklanmıştı sadece. Bağlandıklarından emin olana kadar durmadı, sonunda kelimeleri onları ayıran duvarları geçti ve kadının ruhuna açılan yolu bulabildi.

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

İkinci Bölüm

Polisler her yerdeydi. Desari yavaşça doğruldu, midesi bulanıyor, başı dönüyordu. Garip hissediyordu kendini, sanki içinde bir şeyler sonsuza kadar değişmişti. Garip, özlem dolu bir boşluk vardı içinde. Kardeşi ve koruması olan Darius beline sarılmıştı. O soğuk, kara gözleriyle kızın her yanını inceliyordu. Elbisesinde kan lekeleri vardı, içinde ise bir acı.

"Beni vurdular," dedi sakince.

"Önceden tehlikenin farkına nasıl varamadım bilmiyorum." Darius da solgun ve yorgun görünüyordu.

Desari kardeşinin keskin hatlara sahip çenesini okşadı. "Beslenmelisin kardeşim. Çok fazla kan kaybetmişsin."

Darius başını iki yana salladı sonra gizlice polise doğru baktı. "Barack ve Dayan'a verdim. Onlar da vurulmuş. Altı fani, Desari, hepsi de seni öldürmek için buradaydı."

"Barack ve Dayan? İyiler mi şimdi?" diye sordu hemen Desari. O güzel, karanlık gözlerinde endişe vardı. Grubun diğer iki üyesi nerede diye panik içinde etrafına baktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çocukluğunu bu iki adamla geçirmişti, onları kardeşi gibi seviyordu.

Darius başını salladı. "Onları yeraltına gönderdim. Orada daha hızlı iyileşirler. Tedavi için çok zamanım yoktu ama elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım. Polisler hemen barın içine daldılar. Bizi görememelerini sağladım. Başımızda yeterince dert var zaten. Sana kan veren ben değildim. Bir başkasıydı. Güçlü ve kudretli bir adamdı."

Telaşla kardeşine baktı Desari. "Bir başkası mı bana kan verdi? Emin misin? Bir yanlışlık olmasın?"

Kardeşi başını iki yana salladı. "Sana zamanında yetişemezdim. Zaten bilinçsizdin. Diğerlerinin yaptığı gibi kalbin ve ciğerlerini kapatacak zamanın da yoktu, o yüzden fazlaca kan kaybetmiştin. Sonrasında inceledim seni Desari. O yaralara bakılmasa ölebilirdin. Adam senin hayatını kurtardı."

Desari oturduğu yerde doğrularak dizlerini kendine çekti ve kardeşine doğru eğildi. "Kanı benim kanımda mı şimdi?" dedi kafası karışmış bir şekilde. Üzgün ve korkmuş görünüyordu.

Darius sessizce küfretti. Yüzyıllar boyunca ailesine bakan o olmuştu. Desari, Syndil, Barack, Dayan ve Savon. Kendi türlerine benzer karşılaştıkları tek kişiler, şeytani olanlardı, ölümsüzlerdi. Bu yaratık ise onun yanından serin bir rüzgârmış gibi garip bir şekilde geçip, bara gitmişti. Darius sıkıntılıydı, endişeliydi, bir başkasının varlığını hissetmişti ama şeytani olduğuna dair bir koku alamamıştı. Ölümsüz. Vampir. Harekete geçmeliydi ama kalabalığın içinden bir anda ortaya çıkan silahlı faniler dikkatini dağıtmıştı.

Bu insanlar neden bir anda Desari'nin peşine düşmeye karar vermişlerdi? Aile üyelerinden biri kendini belli mi etmişti? Tarih boyunca insanlar arasında, özellikle de Avrupa'da vampirler hakkında histerilerin çıktığını biliyordu. Son yetmiş beş yılda Avrupa'da yaşanan bir dizi cinayetin sözde gecenin varlıklarını avlayan gizli bir topluluğun işi olduğu düşünülüyordu.

Darius, ailesini o kıtadan bilerek uzak tutmuş, onların bu insanların tehlikesine ve vampirlerin lanetli kanına maruz kalmalarını önlemişti. Dünyada Avrupa'dan başka gidilecek yerler de vardı sonuçta. Memleketiyle alakalı anıları belirsiz ve korkunçtu. Kadın ve çocuklara canlı canlı çakılan kazıklar, sonrasında güneş altında acı verici bir ölüme bırakılanları unutamıyordu. Kelle kesmeler, yakmalar, işkence, sakat bırakılanlar... Kendi soyundan birileri hayatta kalmayı başarmış olsa bile, şimdiye vampire dönüşmüş olmalıydı. Kendileri gibi kaçabilen başka çocuklar varsa da, bulunmamaları en hayırlısıydı.

"Darius?" Desari kardeşini gömleğinin yakasından çekti. "Cevap vermedin. Dönüşecek miyim? Beni de vampir mi yaptı?" Güzel sesinde korku vardı.

Koluyla kardeşini teselli etmek için sardı. Yüzünde sert, azim dolu bir ifade vardı. "Sana kimse zarar vermeyecek Desari. Buna izin vermem."

"Kanından kurtulabilir miyim? Seninkiyle değiştirsek?"

"Bedeninin içini dolaştım. Şeytani hiçbir şeyle karşılaşmadım. O adamın ne olduğunu bilmiyorum ama birbirimizi gördük." Desari'nin belini tuttuğu elini kaldırdı. Avucu kan içindeydi.

Desari dizleri üzerine çöktü. "Kendi yaralarını kapama-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

lısın Darius. Zaten çok kan kaybetmişsin. Kendini tedavi etmelisin."

"Yorgunum Desari," diye sakince cevap verdi Darius.

Aralarında geçen bu konuşma Desari'yi korkutmuştu. Şaşkınlık içindeydi. Ne düşüneceğini bilmiyordu. Beraber geçirdikleri yüzyıllar boyunca kardeşinin yorgun olduğunu söylediğini hiç duymamıştı. Sayısız kere savaşlara katılmış, vahşi hayvanların saldırısına uğramış, faniler tarafından yaralanmış, en tehlikeli varlık olan vampirleri avlamış ve öldürmüştü.

Geniş sırtından sardı kardeşi. "Kana ihtiyacın var Darius, hem de şimdi. Syndil nerede?" Desari kardeşine yardım edemeyecek kadar zayıf olduğunun farkındaydı. Karmaşa içindeki bara göz gezdirdi ve kardeşinin onları polislerin göremeyeceği bir kalkanla sarmaya devam ettiğini fark etti. Uzun bir süreden beri bu yanılsamayı devam ettiriyor olmalıydı. Bu bile kendi başına oldukça yorucu bir işti.

Dişlerini sıktı ve kardeşini ayağa kaldırdı. "Syndil'i çağıracağız Darius. Yeraltında olduğu için bütün bu kargaşanın farkında değil sanırım. Yaşayanların dünyasına geri dönmesi gerekiyor artık."

Darius başını iki yana salladı ve iri vücuduyla Desari'ye dayandı. "Daha kendine gelememiştir. O da çok fazla korktu."

Syndil, başımız dertte. Yanımıza gelmelisin. Çağrımıza cevap vermelisin. En yakın arkadaşı ve kardeşi olarak gördüğü kadını çağırıyordu Desari. Syndil için üzülüyor, kendisi adına öfkeleniyordu ama yapacak bir şey yoktu, ona ihtiyaçları vardı.

Acımasız bir savaş zamanının ortasına düşmüş altı tane çocuktular. Darius daha altı yaşındaydı, Desari ise altı aylık. Savon dört, Dayan üç, Barack iki, Syndil ise bir yaşındaydı. Birbirlerinden başka güvenecek kimseleri olmadan, beraber büyümüş, Darius'un liderliği ve koruması altında hayatta kalmışlardı.

Zayıf düşmüş, bayılmak üzere halde olan aileleri, güneş gökyüzünde yükseldiği gibi yanmıştı. Eşkıyalar bütün kasabayı mahvetmiş, onlara yardım etmeye çalışan Karpatyalılar dâhil herkesi öldürmüşlerdi. Çocuklar ise sürü halinde toplanmış, sonrasında içine girdikleri bina ateşe verilmişti.

Darius köylü bir kadının saldırganlara görünmeden kaçtığını görmüştü. Güneş, Karpatyalı çocukları büyükler kadar etkilemediği için, Darius bu fırsatı kaçırmayıp diğer beş çocuğu bu ölümcül çılgınlıktan kurtarmıştı. Tamamen kendi iradesinin gücü sayesinde, insan kadını ve Karpatyalı çocukları saklamış, kadına onları da yanına alması isteğini aklına sokmuştu. Türlerini bilmeyen kadın, onları dağdan aşağıya, sevgilisinin bir tekneyle beklediği denize indirmişti. Okyanusa olan korkularına rağmen yola çıktılar. Haydutların acımasızlığı, denizdeki herhangi bir yaratıktan ya da dünyanın kenarından düşmekten daha korkunçtu.

Teknede hiç ses çıkarmadan saklandı çocuklar. Savaştan korkan ve güvenli bir kıyı bilmeyen adam, tekneyi daha önce hiç gitmediği kadar uzaklara götürmüştü. Güçlü rüzgârlar tekneyi denizde gittikçe uzağa itiyordu. Korkunç bir fırtınaya yakalandıklarında tekne dayanamayıp battı, faniler dalgaların altında boğuldular.

Darius çocukları bir kez daha kurtarmıştı. O yaştayken

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bile olağandışı bir kuvveti vardı. Babasının kadim ve saf kanını taşıyordu. Güçlü bir avcı kuşun şeklini almıştı, çocukları pençeleriyle yakalayıp, en yakındaki karaya taşıdı.

Afrika'nın hâlâ vahşi ve acımasız olan topraklarındaki ilk günlerde hayatları inanılmaz bir zorluk içinde geçti. Karpatyalı çocukların kana ihtiyaçları vardı ama ava çıkamıyorlardı. Ayrıca bitkilere ve başka besinlere de ihtiyaçları vardı. O günlerde çocukların çoğu ilk yaşlarını dolduramadan ölüyorlardı. Altı çocuğun da hayatta kalmasını başaran Darius gerçekten de iradesinin gücüyle imkânsızı başarmıştı. Leoparlarla avlanmayı öğrenmişti. Küçüklerin sığınabileceği bir toprak bulup, şifacılık sanatını öğreniyordu ve derslerin hiçbiri kolay olmamıştı. Ava çıktığı bazı günler geriye yaralanmış olarak dönerdi. Birçok deneyi başarısız olmuş, hatta geri tepmişti. Yine de dayanmıştı Darius, hiçbirinin ölmesine izin vermemeye kararlıydı. Çocuklar için bulduğu yeni besinleri önce kendisi yiyerek çok kere zehirlenmişti. Böylece kendi bedeninden zehri atmayı da öğrenmişti.

Beraber geçirdikleri yüzyıllar boyunca, bir aile, bir birlik olarak karşılarına çıkan her zorlukla Darius'un önderliğinde yüzleşmişlerdi. Sürekli bilgisini artıran Darius, karşılaştıkları insanlardan kendi farklılıklarını saklamanın yeni yollarını bulmuş, hatta para yatırımları yapmayı öğrenmişti. Güçlü ve kararlıydı. Desari onun gibi başka birinin olmadığına emindi. Söyledikleri asla sorgulanmazdı, dedikleri her şeydi onlar için.

İki ay önce yaşanan trajediye hiçbiri hazırlıklı değildi. Desari hatırlamaya dayanamıyordu bile. Savon ruhundan vazgeçmeye karar vermiş, kendini içindeki o vahşiye bırakmış ve tamamen karanlıkla dolmayı tercih etmişti. İçinde yükselen bu şeytaniliği, kendine en yakın olanlardan bile saklamayı başarmıştı.

Acele etmemiş, fırsat kollamıştı. Sonunda da acımasızca Syndil'e saldırmıştı. Desari bir kadına daha önce böyle şiddetle saldırıldığını hiç görmemişti. Erkekler her zaman kadınlarını korumuş, onlara değer vermişti. Syndil tatlı ve güvenilirdi ama Savon o gün onu dövmüş ve tecavüz etmişti. Syndil'in zihinsel çağrıları sayesinde Darius onları bulmasa kızı, bütün kanını içerek öldürüyordu neredeyse. En yakın arkadaşının böyle korkunç bir şey yaptığını görmenin şaşkınlığı içinde, Darius da neredeyse Savon'un saldırısı karşısında ölecekti.

Sonrasında Syndil sinir krizlerinden kurtulamamıştı, yanına sadece Desari'nin gelmesine izin veriyor, kan kaybına karşı yalnızca Desari'nin kanını kabul ediyordu. Bunun karşılığında da Barack ve Dayan, Desari ile Darius'a yardımcı oluyorlardı. Korkunç bir dönemdi onlar içindi, Desari hâlâ o olayın etkilerini kimsenin üzerinden atamadığının farkındaydı.

Syndil şimdilerde zamanının çoğunu toprak altında ya da leopar bedeninde geçiriyordu. Az konuşuyor, hiç gülümsemiyor ve saldırıdan bahsedilmesine izin vermiyordu. Dayan da suskunlaşmış, daha korumacı davranmaya başlamıştı. Aralarında en çok değişen ise Barack'tı. Aralarındaki en çapkını, gamsızı oydu aslında. Yüzyıllar boyunca her konuda eğlenecek bir şey bulurdu ama son bir ayda o da zamanını daha çok toprakta geçiriyordu, içine kapanmıştı, karanlık gözleriyle nereye giderse gitsin Syndil'i izliyordu. Erkeklerden kendini uzaklaştırdığını da fark etmişti Desari.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Syndil, hemen gel buraya! Bu sefer daha kararlı, kendinden daha emin bir ifadeyle vermişti emri. Desari'nin taşıyamayacağı kadar ağırdı Darius, zaten o zayıf halinde hareket bile edemeyecek durumdaydı. Bu olayın travmasını sadece Syndil yaşamamıştı, hepsi bir o kadar etkilenmişlerdi. Hepsi acı çekmiş ve sonsuza kadar değişmişlerdi. Ona ihtiyaçları vardı. Darius'un ona ihtiyacı vardı.

Syndil bir anda yanlarında belirdi. Uzun ve güzel bir kızdı, iri gözlerinde hüzün vardı. Desari'nin üstündeki kan lekelerini görünce yüzü soldu, Darius'un ayakta zor durduğunu fark ettiğinde ise daha da kötü oldu. Çabucak yakaladı ve ağırlığının çoğunu üstlendi. "Diğerleri? Onlar nerede?"

"Darius herkese kan verdi. Dayanabileceğinden daha fazlasını verdi hem de," diye açıkladı Desari. "Silahlı fanilerin saldırısına uğradık. Dayan ve Barack da vuruldular."

"Barack?" Syndil'in solgun yüzü kâğıt gibi bembeyaz olmuştu şimdi. "Peki ya Dayan? Yaşayacaklar mı? Neredeler?"

"İkisi de toprakta iyileşiyorlar," diye içini rahatlattı kızın Desari.

"Kim seni öldürmek istiyor ki? Darius'a ne oldu?" Syndil Darius'u grubun otobüsüne doğru yürütmeye başladı. Gecenin karanlığında kimseye görünmeden içeriye girdiler. Darius'un ilgilendikten sonra buraya bıraktığı iki leopar karşıladı onları.

Darius'u kanepeye yatırdıkları gibi, Desari yaraları incelemek için gömleğini yırttı. Syndil yakınlaştı. İnceleyen gözleri kısılmıştı. "Bunları bir leopar yapmış."

"Bir şey yaptı," diye düzeltti onu Darius. "Gerçek bir leopar değildi. Fani de olamaz. Her kimse Desari'ye kan da vermiş." Başını salladı ve kız kardeşine baktı. "Güçlüydü Desari, şu ana kadar karşılaştığım her şeyden daha güçlüydü."

Syndil ona doğru eğildi. "Kana ihtiyacın var Darius. Benim kanımı almalısın." Bir erkeğe, hem de ailesinin en kuvvetlisine bu kadar yakın olmaktan yaşadığı korkuyu göstermemeye çalışıyordu. Görevini yapmalıydı. Diğerlerinden kendini bu kadar uzaklaştırdığı için utanıyordu zaten. Başlarına gelenleri fark etmemişti bile.

Darius'un karanlık gözleri ona yöneldi. Her şeyi görebiliyordu, ruhunun derinliklerini, bir erkeğin dokunuşundan yaşadığı tedirginliği anlıyordu. Başını iki yana salladı. "Teşekkür ederim küçük kardeşim ama kanını Desari'ye vermen daha iyi olacak sanırım."

"Darius!" diye karşı çıktı Desari. "Kana asıl senin ihtiyacın var!"

Utanan Syndil başını önüne eğdi. "Benim için bunu yapıyor," diye itiraf etti yumuşak bir ses tonuyla. "Bir erkeğin bana dokunmasına dayanamıyorum ve o da bunu biliyor."

"Desari'nin damarlarında dolaşan yabancı kanın etkisini değiştirmek için gerekli olmasa," diye açıkladı sakince Darius; sesi huzur vericiydi. "Teklifini şükranla kabul ederdim. Böyle bir şey senin için bu kadar zorken yapabileceğini söylemen zaten teklifini bir o kadar daha değerli hale getiriyor. O yüzden teşekkürler Syndil."

Darius, diye uyardı Desari, özel akıl bağlarını kullanıyordu şimdi. *Syndil kanımdaki etkiyi azaltacak kadar güçlü değil.*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Syndil'in yapabileceği küçük bir şey bu Desari. Darius tekrar gözlerini kapattı ve kendi içine döndü. Pençe yaralarının en kötülerini kapatıyor ve yaralarını içeriden iyileştirme ritüeline başlıyordu.

Syndil Darius'un yüzüne bakıp, onun zihinsel olarak oradan tamamen uzaklaşmasını bekledikten sonra konuşabildi. "Bana yalan mı söylüyor?" diye sordu.

Desari kardeşinin kolunu okşadı ve cümlelerini dikkatlice seçerek konuştuk. "Fanilerden başka birisi daha vardı. Henüz kim veya ne olduğunu bilmiyoruz. Kan vererek ve yaralarımı kapatarak hayatımı kurtardı. Darius da ona saldırdı, bir süre kavga ettiler. Yenişemediler."

Syndil Desari'nin yüzünü inceliyordu. "Korkuyorsun. Doğru o zaman. Yabancının kanı gerçekten de içinde."

Desari başını salladı. "İçten içe farklı hissediyorum. Bana bir şeyler yaptı." Cümleleri neredeyse fısıldayarak söylemişti. Gerçeği ilk defa kendisinden başka birisine itiraf ediyordu. "Değiştim."

Syndil Desari'ye sarıldı. "Darius'un yanına otur. Sen de yorgunluktan bayılacakmış gibi duruyorsun."

"Öyle de hissediyorum zaten." Desari yüzünü bir anlığına Syndil'in omuzlarına gömdü, sıkıca sarıldılar. "Onsuz ne yapardık bilmiyorum."

"İyi olacak," dedi Syndil yumuşaklıkla. "Darius kolay kolay ölür mü?"

"Biliyorum." Sonra en büyük korkusunu itiraf etti Desari. "O kadar uzun zamandan beri mutsuz ki... Bir gün bir şeyin veya birinin onu yok etmesine izin verecekmiş gibi hissediyorum. Daha fazla devam etmek istemiyor sanki"

"Hepimiz mutsuzuz," dedi Syndil, Desari'yi oturturken. "Savon'un bana, hepimize yaptıklarından sonra nasıl aynı kalabiliriz ki? Yine de Darius bizi bırakmayacaktır. Böyle bir şeyi asla yapmaz o. Hele hele dikkatsizce alınmış bir yaranın altına sığınarak asla!"

"Dikkatsizce davrandığını mı düşünüyorsun o zaman?" Desari şimdi daha da çok korkmaya başlamıştı. Darius'un bilerek dikkatsiz davranması, Desari'nin korkularında haklı çıktığı anlamına geliyordu çünkü.

"Kanımı al Desari. Sana ve Darius'a özgürce sunuyorum. Umarım ikinizi de güçlendirir ve huzur verir," diye cevap verdi Syndil yumuşaklıkla. Bileğini keskin tırnağının bir hareketiyle açtı ve Desari'nin ağzına doğru uzattı. "Kendin için olmasa da Darius için, hadi."

Desari beslendi sonra da kardeşine eğilip kulağına fısıldadı. "Özgürce sunulanı benden al kardeşim, ihtiyacın var buna. Kendin için ve sana bağlı olan bizler için al. Senin yaşaman için kendi hayatımı sunuyorum sana."

"Desari!" diye karşı çıktı sertçe Syndil. "Darius ne yaptığını bilmiyor olabilir. Böyle şeyler söylememelisin."

"Ama doğru bu," diye karşılık verdi Desari kardeşinin saçlarını geriye doğru atarken. "Tanıdığım en büyük adam o. Hayatını kurtarmak için her şeyi yaparım." Açılmış bileğini kardeşinin ağzına dayadı. "Bizim için yaptıklarını başka kimse yapamazdı. Altı yaşında olan başka biri bizi kurtaramazdı. Bir mucizeydi Syndil. Hiçbir eğitimi olmadan, kılavuzluğunu takip edeceği biri olmadan, hepimizi kurtarmayı başardı. Bize sunduğu hayat güzeldi. Şu anda elinde olandan daha fazlasını hak ediyor."

"Daha fazla kanımı almalısın Desari," diye ısrar etti Syndil. "Çok solgunsun. Eğer düzgün beslenmezsen, Darius

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

öfkelenir. Israr ediyorum Desari. Beslenmelisin." Kararlı olan Syndil, bileğini bu sefer dişiyle açıp, Desari'nin ağzına dayadı. "Dediğimi yap küçük kardeşim." Kararlı bir sesle vermişti bu emri.

Syndil'in normal hali değildi bu, Desari şaşkınlık içinde dediğini yaptı. Syndil genelde kibar, yumuşak sesli, sevecen bir varlıktı. Desari gibi tahmin edilemeyen, vahşi şeyleri çok nadiren yapardı. Desari ağabeyinden sürekli azar yerdi. Tabii bunlar bir işe yaramaz, o yine yeni bir şey bulur, deneyecek farklı şeylerin peşinden giderdi. Çevresindeki dünyanın güzelliklerine hep hayranlıkla bakardı. Her şeyden heyecanlanabilir, insanları ilgi çekici bulurdu. Syndil gibi, erkeklerin emirlerini eksiksiz yerine getirecek uysallıkta değildi.

Darius'a bile bile karşı çıkmak için yapmıyordu bunları tabii. Asla böyle bir şeyi düşünmezdi, buna hiçbiri cesaret edemezdi zaten. Sadece ufak tefek sayısız şey yüzünden başı belaya girerdi. Mesela, Darius Desari'nin tek başına dolaşmasını istemezdi ama o bu gizliliği seviyordu, ormanda koşmayı, gökyüzüne yükselip, balıklarla beraber yüzmekten zevk alıyordu. Hayat yaşanabilecek macera fırsatlarıyla doluydu ve Desari her şeyi denemek istiyordu. Darius ise vampirlerin her yerde pusuda olduğunu ve kadınları kaçırmak için beklediklerini düşünüyor, buna göre koruyordu onları.

Desari Syndil'in bileğindeki yarayı, iz bırakmamaya dikkat ederek kapattı. Sonra kendi kolunu yavaşça ağabeyinin ağzından çekti ve tükürüğünün iyileştirici özelliğini kullanarak kendi bileğindeki yarayı kapattı. "Sanki biraz daha iyi görünüyor, değil mi Syndil?" Darius şimdi türlerinin o derin uykusuna yatmış, kalbi ve ciğerleri kapanmıştı.

"Rengi o kadar soluk değil," dedi Syndil. "Onu toprağa götürmeliyiz, orada en azından iyileşmek için bir şansı olur. Barack ve Dayan'ı nereye gönderdi?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Desari. "O sırada baygındım."

"Her halükârda senin de iyileşmek için toprağa gitmen gerek. Polislerle ben ilgilenirim. Darius'un seni ve grubu kurtardığını, herkesin yaralandığını ama hayatına karşı yapılan saldırının başarılı olmadığını söylerim."

"Nerede tedavi gördüğümüzü öğrenmek isteyeceklerdir," diye karşı çıktı Desari. Yorgundu ve içindeki sıkıntı gitgide artıyordu. Onun için garip olan bir şekilde, huzursuzdu ve neredeyse ağlayacak kadar mutsuz hissediyordu kendini.

"Sizin kadar ben de insanların hatıralarını değiştirebilirim," dedi Syndil kararlılıkla. "Yalnızlığı tercih etmiş olabilirim ama ben de senin kadar yetenekliyim, Desari."

Desari ağabeyinin uzun siyah saçlarını okşadı. Desari'ninkiyle aynı parlaklığa sahip ipeksi saçları geniş omuzlarına düşmüştü. Darius uyanık olduğu her zaman sert ve acımasız görünürdü, dudaklarında hep zalim bir kıvrım olurdu. Uykuya daldığında ise bunlar yok oluyordu. Uyanıkken omzuna yüklenen o büyük sorumluluklar olmadığı için, genç ve yakışıklı görünüyordu.

"Fanilere bu kadar yakınken uyumak istemiyorum. Özellikle de yaralıyken," dedi Desari yumuşaklıkla. "Güvenli değil."

"Darius'un Barack ve Dayan'ı ormana götürüp güven-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

liklerini sağladığına eminim. Biz de aynısını Darius için yapacağız. Desari, Ağabeyin yaralı ve yorgun olabilir ama bizim bilgimizin çok ötesinde bir güce sahiptir. Bizim türümüzün derin uykusuna yattığında bile bazı şeyleri duyup, hissedebilir."

"Ne demek istiyorsun?"

Syndil omzuna düşen kalın saç örgüsünü geriye itti. "Savon'un bana saldırdığı gece, Darius toprak altında bir yarasını iyileştiriyordu. Siz avdaydınız, ben de onun dinlenme yerine göz kulak olmak için geride kalmıştım. Savon mağaranın birinde karşılaştığı nadir bir bitkiyi göstermek için beni yanına çağırdı." Başını önüne eğdi. "Ben de gittim. Darius'un yanında kalmalıydım ama Savon'un çağrısına gittim. Yardım için hepinize çığlıklar attım ama zamanında gelemezdiniz yanıma. Darius ise duydu beni. Toprağın o kadar altında olmasına rağmen duydu. Halkımızın iyileşme uykusunun derinliklerindeyken bile duydu ve her detayın farkındaydı, bana yöneldiğini hissetmiştim. Yaralı halde, yeryüzüne çıkıp beni kurtarmaya geldi."

"Darius uykudayken mi seni duydu?" Desari de diğerleri gibi Darius'un onlar avdayken toprak üstüne çıktığını sanıyordu. Dayan ve Barack geri döndüğünde, Darius çoktan Savon'u yok etmiş, Syndil'in yaralarını kendi zayıf düşen haline rağmen iyileştiriyordu.

Syndil ciddi bir ifadeyle başını salladı. "Hiçbir umut kalmadığını düşündüğüm bir anda geldi yanıma." Başını eğdi, sesi yumuşaktı, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Üzüntümü kontrol altına alamayıp, acısını söndüremediğim için o kadar utanıyorum ki. Kendini suçlu hissediyor. Beni hayal kırıklığına uğrattığını düşünüyor."

Desari başını korumacı bir tavırla ağabeyinin göğsüne koydu. Syndil'in dedikleri yarı doğruydu. Evet, Darius Syndil'i hayal kırıklığına uğrattığına inanıyordu ama kendini suçlu hissetmiyordu. O hiçbir şey hissetmiyordu. Duygusuzluğunu hepsinden saklıyordu ama ona en yakın olan Desari uzun bir süredir bunun farkındaydı. Yoğun sadakat ve görev algısı sayesinde hâlâ onlar için savaşıyordu Darius. Hisler yüzünden değil.

Darius'un, Savon gibi dönüşürse onların başına neler gelebileceğinden korktuğunu biliyordu. İkisi de Barack ve Dayan'ın onu bir savaşta alt edemeyeceğini biliyordu. İkisinin güçleri birleşse bile bunu başarabileceklerinden şüphe ediyordu Desari. Darius yenilmezdi. O yüzden dönüşmemeliydi. Desari için olay bu kadar basitti. İçinde nasıl bir karanlık büyüyor, yayılıyorsa, nasıl bir hissizlik yükseliyorsa, bunun onu dönüştürmesine izin vermemeliydi Darius. İradesi güçlüydü. Onlara ilk gösterdiği şey buydu. Seçtiği yoldan hiçbir şey çeviremezdi onu.

Tabii bile bile onurlu olanı yapmaya çalışarak öldürülmesine izin verebilirdi. Desari'nin asıl derdi, en büyük korkusu buydu. Hepsi için korkuyordu. Karpatyalı erkeklerin doğaları kadınlarınkinden tamamen farklıydı. Tehlikeli, güçlü vahşi avcılardı onlar, kadınlarını ve fanilerini korurken bile, baskıcı, ukalaydılar, dönüştüklerinde karşılarına hiçbir şey çıkamazdı. Syndil'in dişi doğasında erkeklerin sınırlamalarına kızıp, onlara karşı isyan etmek yoktu. Sadece Desari aklına eseni yapıyor ve sonuçlarına karşı çıkıyordu, bu da erkekleri daha baskıcı ve korumacı yapıyordu tabii ki. Evet, Darius ölse ya da bir vampire dönüşse hepsi büyük bir tehlikenin içinde olurlardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Otobüsü sen sürmek zorundasın Syndil," dedi Desari. "Ben de arka tarafta, takip edilip edilmediğimize bakarım."

Syndil büyük aracı kullanırken, aynı zamanda fanilerin gözünden saklanabilecekleri bir yanılsama yaratabilmeyi isterdi ama ikisini bir arada yapmasına imkân yoktu. O yüzden zayıf bir halde olsa da onları takip edebilecek olanlara karşı engeller oluşturmayı Desari'ye bırakacaktı. Görünüşe bakılırsa bir grup katil faninin tehlikesi altındaydılar.

"Gidelim Syndil," dedi Desari ve otobüsün arkasına doğru ilerledi.

Onun hayatını kurtaran kimdi diye merak ediyordu. Neden böyle bir şey yapmıştı? Darius şeytanilik ya da lanetli bir kan görmediğini söylemişti ve kendinden emindi. Yüzyıllar boyunca bu konularda kendine güvenecek kadar vampir avlamış ve öldürmüştü. Lanetli kanın kokusunu hepsinden daha iyi biliyordu. Deriyi yaktığını söylemişti, kabarcıklar oluşturuyor ve uzun süre maruz kalınırsa eti içten içe yiyormuş. Darius bu önemli bilgiyi de diğer konularda olduğu gibi zor yoldan öğrenmişti.

Desari otobüsün arka tarafındaki yatağın üstüne çömeldi ve gittikçe azalan kaosu izlemeye başladı. Ambulanslar ve polis arabaları uzaklaşıyor, kalabalık dağılıyordu. Darius'a saldırganların kaçıp kaçmadığını sormayı düşünmemişti. Darius'u biraz tanıyorsa, şimdiye kadar hepsi ölmüştü. Ancak yine de Barack ve Dayan'la uğraşırken bu suçlular onun adaletinden kaçmış olabilirlerdi.

Syndil otobüsü şaşırtıcı bir ustalıkla sürüyordu, Desari de yolda arkalarında biriken arabalardan gözlerini ayırmıyordu. Bir anda kalbi panik içinde hızla atmaya başladı. Bir nedenden dolayı barı terk etmek istemiyordu. Sanki kaderini arkasında bırakıyormuş gibi hissediyordu. Onun kendisini bulabileceği bir yerde olmalıydı. O?

Desari derin bir nefes aldı ve yatağa iyice çöktü.

"Ne oldu?" diye sordu Syndil dikiz aynasından bakarak. Desari'nin hızlanan kap atışlarını ve panik içinde nefes alış verişini duyabiliyordu. Damarları içinde kan fazlasıyla hızlı akıyordu. Syndil arkalarında birilerini de görmüyordu. "Ne oldu Desari?" dedi tekrar.

"Burayı terk edemem," dedi Desari sakince. Üzgündü, kalbi bir anda hüzünle dolmuştu. Ellerini ağrıyan şakaklarına bastırdı. "Dışarı çıkmam lazım Syndil. Burada kalmalıyım."

"Nefes al Desari. Yavaşça nefes alıp ver. Sana ne olduysa, düzeltebiliriz," diye içini rahatlamaya çalıştı Syndil, bir yandan da gazı köklüyordu. Bu haldeyken Desari'yi hiçbir yere bırakmayacaktı.

Desari? Aklındaki silik kıpırtı Darius'tu. Dokunuşunu ve sesindeki doğal kendine güveni tanımıştı. *Bana ihtiyacın var mı?*

Ondan uzaklaşamam. Bana kanını veren yaratık bir şekilde ikimizi birbirine bağladı. Darius, korkuyorum.

Syndil sana güzel bir nasihat verdi. Sakin kal ve düşün. Nefes al. Güçlüsün, seni yakalamaya çalışan bu yaratık kadar güçlüsün belki de. Bu kudreti kullan. Onu terk etmekten korkmayı bırak. Sana tekrar gelecektir. Ancak bu sefer ben de onu bekliyor olacağım.

İçimde korkunç bir boşluk var. Ondan uzaklaşmaya dayanamıyorum. Beni çağırıyor.

Onu duyuyor musun? Darius'un sesi aklında güçlenmişti,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dinlenme ve iyileşmeye olan ihtiyacına rağmen ilgisi artmış gibiydi. *Sesini duyabiliyor musun?*

Desari kardeşinin onu göremediğini bir anlığına unutarak başını iki yana salladı. Ellerini karnında birleştirmiş, rahatlamak için bir öne, bir arkaya sallanıyordu. Ruhundaki acının yanında bitkin bedeni hiçbir şeydi. *Hayır, öyle değil. İçimde bir şeylerden koparılıyormuşum gibi, korkunç bir acı... Çok güçlü Darius. Beni asla bırakamayacak. Asla.*

Seni bu yaratıktan kurtaracağım, Desari.

Tekrar başını salladı Desari. *Yapabileceğini sanmıyorum Darius.*

Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım.

Desari elinin arkasıyla titreyen dudaklarını örttü. "Yapamazsın," diye fısıldadı. "Onu öldürürsen, beni de yanında götürecektir."

Desari'nin sesini ve hüznünü ilerlemiş işitme yeteneğiyle duyan Syndil'in şaşkınlıktan nefesi kesilmişti neredeyse. Darius'un kız kardeşiyle o derin uykusunda bile gizlice iletişim kurduğunu biliyordu. En kötü zamanlarda bile güçlüydü Darius. "Ona anlat Desari. Buna gerçekten inanıyorsan söylemelisin. Darius'u kimsenin yenemeyeceğini biliyorsun. İmkânsız bu. Dediğinin doğru olduğunu bilmesi gerek."

"Bu sefer bana yardım edemez. Kimse yardımcı olamaz bana," dedi Desari.

Syndil Darius'u kendi aklına çağırdı, başına gelen o saldırıdan beri yapmadığı bir şeydi bu. *Yaratığı öldürürsen, onu da yanında bu dünyadan götüreceğine inanıyor Desari. Desari böyle bir şey yapabileceğine inanıyorsa, ortada büyük bir tehlike var demektir.*

Kısa bir sessizlikten sonra Darius sessizce iç geçirdi. *Endişelenme küçük kardeşim. Söylediğini düşüneceğim ve daha dikkatli davranacağım. Belki de bu yaratık hakkında daha fazla şey öğrenmemiz lazım.*

Yatağa yatan Desari diğerlerinin konuşmasından çekildi. Bardan uzaklaştıkça içindeki o güçlü korku daha da yoğunlaşıyordu. Alnında ter damlalarının oluştuğunu hissedebiliyordu. Nefes almakta zorlanmaya başlamıştı. Onu bulmalıydı. Onun yakınında olmalıydı. Bir şekilde adam onun ruhunun yarısını çalmıştı.

Desari alt dudağını ısırıp, kendine gelmek için bu acıya sarıldı. Gözlerini kapadı ve bedeninin içine döndü. Şeytani hiçbir şey yoktu. Kalbi bütün haldeydi ve güçlüydü. Ruhu eksik değildi. Yine de eski Desari değildi artık. İçinde bir yabancı vardı. Bir şekilde tanıdık gelen, ailesinden bile daha aşina olduğu bir yabancı...

İlk şaşkınlıktan sonra daha dikkatli bir şekilde düşünmeye başladı. Adam güçlü ve kudretliydi. Kendine güveniyordu. Hatta ukala bile denilebilirdi. Oldukça bilgiliydi. Desari'ye sahip olmak istiyordu. Adamın içindeki o derin azmi hissedebiliyordu. Yolunda kimse duramayacaktı. Ondan vazgeçmeyecekti. Derinliklerde karanlık bir gölge vardı.

Desari boğulacak gibiydi korkudan. Neden bu tanımadığı adamdan bu kadar ürküyordu? Kendi gücünden uzak değildi ki. Kimse ona istemediği bir şeyi zorla yapturamazdı. Her şeyden önce Darius buna izin vermezdi. Ayrıca Barack ve Dayan da ona destek olurlardı. Syndil bile gerektiğinde savaşabilirdi. Neden bu kadar korkuyordu?

Çünkü kendine bile itiraf etmekten korktuğu bir heye-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

can vardı içinde. Bu yabancı ilgisini cezbetmişti, ona doğru çekildiğini hissediyordu. Onu hiç görmemiş olmasına rağmen bedeni onu istiyordu. Nasıl böyle bir şey yapabilmişti Desari'ye? Bu kadar güçlü müydü?

Darius'un ona zarar vermesini istemiyordu. Düşünce kendiliğinden filizlenmişti içinden, neredeyse kardeşine ihanetin ucundaymış gibi hissediyordu Desari. Böyle şeyleri düşünmemeliydi. Avuçlarıyla alnını ovaladı. Her kimse onun için gelecekti, Desari ne yapacağına o zaman karar verecekti. Asla ailesini terk etmezdi. Özellikle de Darius'un kendi karanlığıyla cebelleştiği böyle bir zamanda onları yalnız bırakamazdı.

"Tanrım," diye mırıldandı seslice. "Ne düşünüyorum ben?"

Acı mı çekiyorsun?

Desari başını bir anda kaldırdı ve otobüsün içinde tedbiri elden bırakmadan bakındı. Sesi netti, ukala, kadife bir mırıltıydı. Darius değildi konuşan. Boğazı tıkanmıştı, nefes alamıyordu sanki. Bir anda bir güç hissetti, bir erkeğin dokunuşu, kalbinin düzenli atışı, akciğerlerinin rahatça çalışması, nefes alıp verişi düzelmişti şimdi Desari'nin, sanki iki kişi bir olmuşlardı. Sesi güzeldi ve ruhunun derinliklerindeki bir şeye uzanıyordu. Yine de kullandığı akıl yoluna aşina değildi. Ne olursa olsun gerilmişti.

Git. Kullandığı akıl yolunu denemişti.

Kahkahayı duydu, alaycı bir erkeğin eğlenişi... *Hiç sanmıyorum,* piccola. *Cevap ver bana, acı mı çekiyorsun?*

Desari suçluluk hissederek etrafına bakındı. Syndil büyük arabayı kıvrımlı yollarda dikkatlice sürüp ağaçlıklı bölgeye götürmeye çalışıyordu. Desari sanki şeytanla konuşuyormuş gibi hissediyordu kendini. Kötülüğü ailesine ve etrafına çekiyormuş gibiydi. Yine de içindeki heyecandan kurtulamıyordu.

Tabii ki acı çekiyorum. Vuruldum. Sen kimsin?

Kim olduğumu biliyorsun.

Başını sallayınca, uzun mavi saçlarının dağılması Syndil'in dikkatini çekmişti.

"İyi misin Desari?" diye sordu Syndil endişeyle.

"Evet, endişelenmene gerek yok," diye zorla da olsa cevap verebildi Desari.

Onun dokunuşunu, yanağına değen avuçlarını hissedebiliyordu. *Benden korkuyorsun.*

Ben kimseden korkmam.

Ve yine o aynı kahkaha işte. Onu boğmak istemesine sebep olan erkek alaycılığı...

Karanlık Olan ile ilgin ne? diye sordu ciddiyetle. Ona cevap vermemek gibi bir seçeneği yoktu sanki Desari'nin. Hatta adam onu zorluyordu.

Öfkeyle iletişimi kesti Desari. Adam onun kolayca hükmedebileceği bir fani olduğunu mu sanıyordu? Nasıl buna cesaret edebilirdi? Karpatyalı soyundan geliyordu o da, kadimlerdendi. Saygı duyulmalıydı. Ailenin önderi olan kardeşi bile, ona böyle davranamazdı. Desari derin bir nefes aldıktan sonra kendini sakinleştirdi. Bu oyunu o da oynayabilirdi. Onu takip edebilirdi. Kanı kendi damarlarında dolaşıyordu. Eğer bu adam onu bulup, zorlamayı deneyebildiyse, Desari de aynısını yapabilirdi. Şimdi sessizleşmiş, aklını sakinleştirmişti. Bütün yolları aradıktan sonra sonunda yabancıya açılanı buldu.

Kimsin sen? Şimdi o adamı zorluyordu, istediği cevabı alacaktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir sessizlikten sonra o aşağılayıcı gülüş karşıladı onu yine. *Demek sen de koruman gibisin. Fani değil, Karpatyalı'sın. Birbirimiz hakkında öğreneceğimiz çok şey var. Karpatyalı'sın ama farklısın.*

Kanımı almadın. Nasıl beni bulabiliyorsun? Öfkesine rağmen, Desari etkilenmişti. Darius'un böyle bir şey yapabildiğini biliyordu ama Barack ve Dayan yapamazdı. Kendisinin bile yeteneklerinin üstündeydi. En azından şimdilik. Ağabeyinden her zaman yeni bir şeyler öğreniyordu Desari.

Bunu bil, cara, *sen bana aitsin.*

Eğer ben de istersem, diye düzeltti onu, yine öfke her yanını sarmıştı. Adamın ukalalığı inanılmazdı.

Otobüs sallanarak durdu ve Syndil ona doğru döndü. "Burası saklanmak için iyi Desari. Darius'u toprağa götürmem için bana yardımcı olur musun?"

Desari'nin yüzü öyle kızardı ki, Syndil'in bakışından kaçmak zorunda kaldı. Ne yaptığını kimsenin bilmesini istemiyordu. "Evet, evet, sayende biraz daha güçlü hissediyorum zaten Syndil," diye cevap verdi.

Ne kadar da yalancıymışsın sen bakayım, dedi alaycı ses aklının içinde.

Benden uzak dur.

Beni istiyorsun. Yavaş konuşan sesi Desari'nin her yanını sarıyordu.

Rüyanda görürsün. Desari zorla ayağa kalktı ve ağabeyinin yanına gitti.

Desari'yle Syndil dikkatlerini Darius'a verdiler ve sadece akıllarının gücünü kullanarak adamı havaya kaldırdılar. Darius'un iyi olup olmadığına bakmak için leoparlar da yanlarına gelmişti. Bir anda hiçbir uyarı olmadan, Desari'nin gücü artıverdi. Şaşkınlıkla Syndil'e baktı. Ona gücünü verenin yabancı adam olduğunu biliyordu.

Git. Sadece git başımdan. Desari hafiften tökezlemişti ama iyiydi. Darius'un bedeni havada rahatça süzülüyordu.

"Neredeyse sadece sen taşıyorsun," dedi Syndil hayranlıkla.

Onu yaraladım. Kelimeler derin bir tatminle söylenmişti. Ancak yine de yabancı Desari'ye Darius'u yere düşürmemesi için gereken gücü vermeye devam ediyordu.

Desari bu cümle karşısında hiçbir şey demedi. Bu yabancıyla konuşmayı isteyerek bile yaptığı bu ihanete kızarak, bir elini sallayıp kardeşinin bedenini kabul etmesi için toprağı açtı. Yabancının kendi içinde olduğunu biliyordu ama kendi gücünün de tamamen farkındaydı. İçindeki bu işgali unutmadığı ve dikkatli davrandığı sürece, onun istemediği hiçbir şeyi okuyamazdı yabancı.

Darius toprağın içine doğru süzüldü. İyileştirici toprak bedenini sardı. Dişi leopar Sasha da Darius'un yattığı yere çöktü. Desari kardeşinin yanında bir çukur açtı ve içeri girip, doğanın bedenini ve aklını iyileştirici gücünün huzuruna bıraktı kendini.

"Güzel uyu küçük kardeşim," diye fısıldadı Syndil. "Korkma. Bu akşam dinlenmeye yatmadan önce bütün detaylarla ilgilenip kalan işleri halledeceğim. İyileş Desari, dikkatli ol."

"Kendine dikkat et sen de Syndil. Başka suikastçılar da olabilir etrafta," diye uyardı Desari. Sonra gözlerini kapattı ve toprağın onu sarmasına izin verdi.

Bedenini kapatmadan önce hissettiği son şey bir erkek

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

elinin yüzünü, kalbini eritecek bir yumuşaklıkla okşaması oldu. Kalbi durmadan önce son duyduğu ise yine onun sesiydi. *Sana geleceğim*, piccola. *İhtiyacın olduğunda her zaman yanında olacağım.*

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

Üçüncü Bölüm

Grubun bütün biletleri tükenmiş bir sonraki konserinde güvenlik sıkı tutulmuştu. Polis memurları ve güvenlik görevlileri her yerdeydi. Bu sefer hiçbir şey şansa bırakılmıyor, Desari'ye ulusal bir hazineymiş gibi bakılıyordu. Bütün girişler ağır koruma altındaydı, içeriye alınan herkes metal dedektörüyle aranıyordu. Koridorlarda sahipleriyle köpekler dolaştırılıyordu, her şeyi Darius kontrol ediyordu. Suikastçıların, kız kardeşine bir kere daha ulaşmalarına izin vermeyecekti.

Polis geçen hafta içinde şüphelileri araştırmış ama hiçbirinin izine rastlayamamıştı. Barın dışında kan izleri bulunmuştu ama ortada ceset yoktu. Polis, şüphelilerden en az birinin öldüğünü ve arkadaşlarının da cesedi kaldırdığına emindi ama Darius her şeyin farkındaydı tabii ki. Saldırganların hepsini o öldürmüş ve onları yollayanlara bir mesaj olarak cesetlerini ortaya bırakmıştı. Cesetleri ortadan kaldıranın kim olduğunu bilmiyor ama birilerinden şüpheleniyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Darius kalabalığı inceliyor, kara gözleri içeri giren herkesi gözlemliyordu. Suikastçıların dışında o yaratığın da bu akşam geleceğini biliyordu. Desari ona hiçbir şey dememişti ama kendinde değil gibiydi, huzursuz ve duygusaldı. Darius birçok kere aklına uzanmayı denemişti ama Desari'nin ona aklını kapadığını görmüştü. Biraz uğraşarak bu duvarı da geçebilirdi ama kardeşinin özel dünyasına saygı duyuyordu.

Soluk mavi kot pantolon ve kolsuz, siyah bir tişört giymiş olan Julian kalabalığı yararak kapıya doğru ilerledi. Desari'nin korumasını gördüğünde, adamı bir süre inceledi. Bu adam gerçekten fazlasıyla Gregori'yi andırıyordu. Birçok Karpatyalı gibi boyu uzundu ve türlerinin birçok erkeğinden daha kaslıydı. Gregori de böyle erkeksi bir adamdı. Korumanın yüzü sert bir güzelliğe sahipti, şifacının yüzüne benziyordu ama gözleri Gregori'ninkiler gibi gümüş değil, buz gibi siyahtı.

Koruma bakışlarıyla herkese gözdağı veriyordu, kalabalık üzerinde dolaşan gözleri hiçbir şeyi kaçırmıyor gibi görünüyordu. Julian'ı çoktan görmüştü. Ruhsuz kara gözleri düşünceli bir tavırla onu takip ediyordu. Julian girişe doğru yavaşça ilerlerken, akıl düzeninin fanilerle aynı olmasını sağladı. Yüzünde keyifli bir gülümseme vardı. Satranç oyunu gibiydi bu. Aklına girecek olan kişinin karşılaşacağı düşünceler, az sonra izleyeceği inanılmaz güzellikteki seksi şarkıcıyı görmeye gelen herhangi bir erkek faninin düşüncelerinden farklı olmayacaktı.

Aklındaki varlığı hissetti, biri zihnini hızlıca arayıp bırakmıştı. Julian neredeyse gülecekti ama yüzünü ifadesiz tutmayı başardı. Hafif ama kararlı olan bu akıl dokunuşu bile Gregori'yi anımsatıyordu. Bu koruma her kimse, Karpatyalılar'ın Karanlık Olan dedikleri şifacının soyundan geldiğine emindi artık Julian. Aynı kan bağına sahip oldukları şüphe götürmezdi. Bu gizem ilgisini çekmişti. Adamın varlığı onu rahatsız ediyordu. Çiftleşme döngüsü ritüeli gerçekleşmeden Desari'nin yanında hiçbir erkek Karpatyalı olsun istemiyordu.

Aklının tekrar okunduğunu hissetti, bu sefer daha doğrudan ve güçlü bir girişti bu. Tavrı Karanlık Olan'ınkine o kadar benziyordu ki, Julian şaşırmıştı. Koruma onun masum rolüne inanmamış görünüyordu. İçindeki beklenti ve zararsız erotik isteği güçlendirdi ve aklını normal fanilerin düzeyinde tutmaya devam etti Julian. Bir başkasının aklına girmesine izin vermek rahatsız ediciydi. Sadece izin verdiği şeylerin okunabildiğini kendisine hatırlatarak buna katlanabiliyordu ancak.

Julian korumanın olduğu yöne doğru bakmamaya dikkat ediyordu. Bu adam fazla iyiydi. İki kere aklına girip çıkmasına rağmen, hâlâ gücünü hissedebiliyordu. Julian bir şüpheliydi ve koruma onun üzerinden gözlerini ayırmayacaktı. Julian o yanan gözlerin ağırlığını hissediyordu. Bu adamda gerçek bir kudret vardı. Yüzyıllarca süren eğitimin getirdiği güç ve kana sahip olan kadimlerden olmalıydı. Julian korumanın aklına girebileceği bir durumda olmayı isterdi ama daha fazla bilgi edinene kadar insan gibi görünmesi önemliydi. Zamanında yüzyıllarını kendi türünden geriye kalanları arayarak geçirmiş ve yalnızlığını kabullenmişti. Şimdi ise hayatını neredeyse sona erdireceği bir zamanda bu kişilerle karşılaşmıştı. Efsanevi kayboLanlar? Evet, başkası olamazdı onlar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Desari ona aitti. Eğer bu adamın farklı düşünceleri varsa, o da bu gerçeği öğrenmek zorunda kalacaktı. Julian gözlerini bina içinde, korumanın karanlık, sorgulayan bakışlarından uzağa çevirdi. Ancak o anda ne kadar heyecanlı olduğunu fark edebildi. Böyle düelloları, meydan okumaları severdi. Hayatı boyunca bilgiye aç biri olmuştu. Şimdi ise bilginin peşinde koştuğu günlerin getirdiği her türden yeteneğin gücünü hissediyordu. Gücü kendisine eşit bu erkekle yapılabilecek yarış ilginç olabilirdi.

Kalabalığın içinde rahatça öne doğru ilerledi. Bir yere oturmak yerine, çıkışa yakın duvarın orada durdu. Şöyle bir nefes aldığında, orman kedilerinin varlığının kokusunu alabildi. Büyük siyah leoparla beraber çalışan hayvanlardı bunlar. Adamda bıraktığını bildiği yaraların hiçbir izi gözükmese de Julian korumanın o büyük siyah leopara dönüştüğünden emindi şimdi. O saldırıda diğerlerini yöneten leopar bu korumadan başkası olamazdı.

Desari. İster istemez gülümsediğini fark etti. Kısa süren akıl bağlantılarında birçok gerçek gün yüzüne çıkmıştı. O da bir Karpatyalı'ydı! Kimseye gözükmeden nasıl bütün dünyayı dolaştığı hâlâ bir gizemdi. Türlerine ait başkaları da vardı ve Julian onları bulmuştu işte! Düşman istilasından kaçan çocukların olup olmadığını merak ederdi hep. Türlerinin adına ve Gregori ile Mikhail'in emriyle, Julian onları, özellikle de dişilerini, soylarının tükenmesini önlemek umuduyla aramıştı.

Ve işte başkaları için ruh eşi ararken, kendisininkini, Desari'yi, bulmuştu. Öfkeli bir kadındı. Kendi aklına girip, onu 'zorlamaya' çalışmasını hatırlayıp yüksek sesle güldü. Düşündüğünden daha güçlüydü kız. Karamsar, çorak hayatı bir anda heyecanla dolmuştu.

Beklentiyle dolu kalabalıkta inanılmaz bir enerji vardı. Desari'nin bütün konserleri böyle ağzına kadar dolu oluyor, biletleri kısa bir zamanda tükeniyordu. Nerede çaldıkları önemli değildi, bu küçük bir bar da olabilirdi, devasa bir stadyum da. Hayatına olan saldırının da yarattığı reklam sayesinde, şimdi daha da ünlüydü. Televizyoncular da konsere gelmişlerdi.

Julian konser alanındaki konuşmaları dinliyor, gelenler arasında saldırganlar olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. İnsan vampir avcısı topluluğunun fanatikliğini biliyordu. Desari artık hedef olarak seçilmiş bir kadındı. Bir saldırıyla bitmeyecekti bu iş. Yine de Julian, son başarısızlıklarından sonra kendilerini toplamak için bir süre ortada gözükmeyeceklerini düşünüyordu. Bugün asıl, vampirler konusunda endişeliydi. Karpatyalı bir kadının varlığının bu pis yaratıkları çekmesi büyük bir olasılıktı. Desari'nin güvenliği şimdi Julian için en önemli konuydu.

Ve hiç beklemediği bir yumruk yemiş gibi oldu. Bir anda yoğun çekip gitme isteği doldu içinde. Karanlık, baskıcı bir korku onu yakalamış, her yanını sarmıştı; zorla nefes alabiliyordu. Kendini korumadan gelen böyle bir saldırıya bu kadar hazırlıksız bıraktığı için kızarak, duvara dayanıp rahatsızlık içinde elini alnına koydu ve korumanın nerede olduğunu anlamaya çalıştı.

Ancak o zaman fark edebildi. Bu akıl dokunuşu bir erkeğe değil, kadına aitti. Desari. Gitme isteğini kendi arayışıyla karşıladı. Gücünü topladı ve bekledi. Kulisteydi. Julian onun kokusunu içine çekti. Gergindi. Bunun sebebi ise konser değil, Julian'dı. Onun yapabileceklerinden korkuyordu kız.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Julian gülümsedi ve beyaz dişleri vahşi bir hayvanınkiler gibi parladı. Bir süre korkusunu besledi. Belli belirsiz, bilginin akışını sağladı. Buradaydı. Güçlüydü. Yenilmezdi. Hiçbir şey, hiç kimse onu durduramazdı. Onu buradan uzaklaştıramazdı.

Desari'nin sağ eli kendini korumak ister gibi, narin boğazına gitti. Yabancının yakınlarda olduğunu biliyordu. Bekliyor, izliyordu. Varlığının ağırlığını hissedebiliyordu. Desari, Darius'un içindeki sıkıntıyı da görebiliyor, korkuyordu. Yabancı ne yapacaktı? Darius'un bir başka kavgaya girmesine dayanamazdı. Bu sefer birisi ölebilirdi. Yabancı fazla güçlüydü, Darius'u öldürebilirdi.

Başını kaldırdı, öfkeyle dolmuştu. Kimse Darius'u yenemezdi! Aşağılık herif korkusunu besliyor, yükseltiyordu! *Kes şunu!*

O sinir bozucu, alaycı erkek kahkahası zihninde yankılandı. *Sen başlattın. Eğer oyun oynamak istiyorsan,* cara mia, *oynayalım sorun değil.*

Seni burada istemiyorum.

Hayır, istiyorsun, diye karşılık verdi Julian sakince. *Ben senin içindeyim. Varlığım karşısında heyecanlandığını hissedebiliyorum. Ben de heyecanlıyım.*

Rahatsızlığımı hissediyorsun. Yapacak işlerim var. Varlığın sıkıntı veriyor.

Geleceğinden korktuğun için böyle hissediyorsun. Geleceğinin benimle olduğunu biliyorsun. Hayatında böyle büyük bir değişim korkutucu olabilir. Ancak şunu bilmelisin, seni mutlu etmekten başka hiçbir şey yapamam ben.

Desari bunu kullanacaktı. *Buradan gitmen beni mutlu ederdi. Darius ile kavga etmenizi istemiyorum.*

İlk söylediğin bir yalan, cara. *Gerçek olmayan şeyleri rahatça söyleyebiliyorsun. İkinci söylediğine ise saygı duyuyorum. Korumanla gerekmedikçe yüzleşmekten kaçınacağım.*

Anlamıyorsun. Desari umutsuz hissetmeye başlamıştı. Onun gitmesini sağlayacak bir yol bulmalıydı. Dedikleri doğru olsa da, onu gerçekten burada istese de, varlığının yarattığı riski göze alamazdı. Gerçekten kendisini hiç bu kadar canlı hissetmemişti. Vücudundaki her hücre, müziği gibi vahşi, özgürdü; yükseklerde uçuyor gibiydi. Anlayamıyordu ve bu yüzden yoruluyordu. Adam da bunların farkındaydı.

Anlıyorum, piccola. Sesi şefkatliydi. Teninin altına giriyor, kan akışında beklenmedik bir sıcaklığa neden oluyordu. *Bana güven.*

Desari daha önce hiç yaşamadığı duygularla savaşıyordu. Yüzyıllar süren hayatında böyle içini titreten bir kimya hissetmemişti. Hatta başkalarından duyduğu ve okuduğu erotik özlemi hiç hissedemeyeceğinden korktuğu zamanlar bile olmuştu. Şimdiye kadar bedeni tepkisiz ve soğuktu. Bir yabancıya hiç bakmamıştı, oysa bu adam bir anda onun içinde bu tepkilere neden olabilmişti. *Seni tanımıyorum. Nasıl güvenebilirim?*

Beni tanıyorsun. O yumuşak, ukala ses tonuyla konuşmuştu yine. Bir gerçeği bildiriyordu sadece. Basitçe. Kolayca.

Kulis kapısı sertçe vurulunca Desari olduğu yerde zıpladı. Birilerinin hemen dışarıda olduğunu bilmesi gerekirdi. Daha önce diğerlerinin varlığının farkında olmadığı bir anı hiç yaşamamıştı. Ayağa kalktı ve üzerindeki dar, ipek elbiseyi her kıvrımını gösterecek şekilde düzeltti. Yırtma-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

cı neredeyse kalçasına kadar yükseliyordu. Kumaş beyazdı ve üzeri kırmızı gül desenleriyle doluydu. Simsiyah saçları dalga dalga, ipek gibi beline kadar dökülmüştü. Hayatında ilk defa güzel görünmesinin bir anlamı vardı.

"Desari! Hadi, hadi çabuk!" Barack bir kere daha kapıya vurdu. "Kalabalık sabırsızlanmaya başladı."

Derin bir nefes aldı ve koridora çıktı. Barack koluyla omzundan sardı Desari'yi. "Ne yapıyordun içeride onca zaman?" Etrafına bakındı ve yüzünü ona doğru eğdi. "Korkmuyorsun değil mi? Bu sefer herkes, leoparlar bile gözlerini dört açmış durumda. O suikastçıların bir kere daha yanına yaklaşmasına izin vermeyeceğiz."

"Biliyorum." Desari'nin sesi alçak ve boğuk gelmişti. "Ben iyiyim Barack. Darius'a lütfen bir şey söyleme. Zaten diken üstünde duruyor."

"Darius'u yanlış anlama. Suikastçıların tekrar ortaya çıkmasından korkmuyor. Diğer yaratığın bu akşam geleceğini düşünüyor." Sahneye açılan girişe doğru koridorda yürürken uzun adımlarını kızınkilere uydurdu Barack.

Dayan da şimdi Desari'nin diğer yanına gelmişti. "Darius yaratığı yok edecek."

Desari'nin kumrulara benzeyen gözleri opal taşlar gibi kararmıştı. "Neden ona yaratık deyip duruyorsunuz? Siz de faniler gibi tahammülsüz mü olmaya başladınız? Doğayla, evrenle bir olduğumuzu düşündüğümüzü sanıyordum. Bilmediğimiz bir şey olduğunuz için ondan nefret mi etmemiz gerek? Ret mi etmeliyiz? Hayatımı kurtardı. En azından bunun bir anlamı olmalı. Ölmemi mi tercih ederdiniz?"

Dayan kolundan tuttu. "Küçük kardeşim, yaratığı korumana gerek yok."

Bir anda aklında yumuşak bir hırıltı duydu. Yabancı, başka bir erkeğin ona dokunmasından hoşlanmamıştı. Şimdi hepsi canını sıkmaya başlamıştı Desari'nin!

Kolunu çekip Dayan'a küçümseyerek baktı ve sahneye çıktı. Kalabalığın gürültüsü inanılmazdı, konser alanını doldurup, gökyüzüne yayılıyordu. Gülümsedi ve sesine, müziğine saygı göstermek için koltuklarından kalkan dinleyicilerini izledi. Onun asıl aradığı ise tek bir kişiydi. Tek bir adam.

Zorlanmadan onu buldu; bakışları birbirlerine kilitlendiğinde, kalbi duracak gibi oldu. Bir anlığına o parıltılı altın gözlere kendi karanlık gözleriyle bakarken nefes alamadı. Gölgeler içinde, bir duvara dayanmış, dikiliyordu. Yüzü o kadar güzeldi ki. Bakışı ateşliydi, sahiplenmeyle doluydu. Desari'nin ağzı kurumuştu, vücudu alev içindeydi sanki.

Bana öyle bakma! Kendini durduramadan aklındaki gizli yolda belirmişti kelimeler.

Ruh eşime nasıl baktığımı belirleyemem, diye karşılık verdi. *O kadar güzelsin ki, nefesimi kesiyorsun.*

Bunu söyleyişi, sesinin Desari'nin içine dokunuşu, kalbini sarıp, onu ağlayacak noktaya getirmesi, her şey o kadar yoğundu ki… sesi öyle dürüst ve açtı ki. Bütün varlığıyla karşılık verdi ona. Dayan ve Barack açılış şarkılarının ilk notalarını çalmaya başladığında, neredeyse gireceği yeri kaçırıyordu. Sonra ise onun için söylemeye başladı şarkıyı. Sadece ona. Her nota gizem ve sihre bürünmüştü.

Sesler Julian'ın içine işliyor, ruhunu sarıyordu. Desari inanılmazdı. Bütün dinleyicileri avucunun içine almıştı. Herkes sessizleşmişti, şarkıyı kesmemek için ayaklarıyla ritim bile tutmuyorlardı. Kalabalık her notayı ayrı ayrı his-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sedebiliyor, gökyüzünde parıldayarak dans edişini görebiliyordu sanki. Şarkısını söylediği denizin kokusunu alabiliyorlar, dalgaların yükselip alçalmasını görebiliyorlardı. Desari dinleyenleri gözyaşları içinde bırakıyor ve kalplerine huzur veriyordu. Julian gözlerini ondan ayıramıyordu. Büyülenmiş, kendini ona bırakmıştı. Bir anda acı veren bir şekilde heyecanlandığını hissetti, şaşırtıcı olsa da gururluydu.

Darius'un karanlık bakışı aldatıcı bir tembellik içinde duvara yaslanan adama kayıyordu sık sık. Uzun boylu ve yakışıklıydı. Çevresine bir güç yayıyordu. O anda garip, altın gözleri Desari üzerinde kilitlenmiş, dikkatini tamamen onun performansına vermiş gibi görünüyordu. Ama Darius'u kimse kandıramazdı. Bu adam bir avcıydı. Şeytani bir amacı olmasa da buraya avlanmaya gelmişti. Avı da Desari'ydi. Gülümsemesinde keskin bir kıvrım, o yanan gözlerinin derinliklerinde yansıyan sert bir sahiplenme vardı. Darius bu adamın tehlikeli rakibi olduğunu biliyordu.

Julian gözlerini Desari'nin yüzünden ayırmıyordu. Şimdiye kadar gördüğü en güzel kadındı. Sahnede teatral sis ve ışıkların arasında mistik, ruhani bir şey gibi görünüyordu. Erotik rüyalarının, hayallerinin kadınıydı bu. Julian olduğu yere mıhlanmış, arkasında duvarla bir olmuştu neredeyse. Desari bütün enerjisini içinden çekmişti sanki.

Darius varlığını saklayarak yaklaştı. Bir leoparın sessiz hareketleriyle onu izliyor, yabancının Desari'nin büyüsüne kapılmasına güveniyordu. Alçak sesli hırıltıyı duyduğunda ondan dört sıra uzaktaydı sadece. Bu ses ona yöneltilmişti. Başkasının duymadığından emindi. Yabancı duruşunu değiştirmemiş, gözlerini Desari'den ayırmamıştı ama Darius onun bütün dikkatinin şimdi kendisine yöneldiğini biliyordu.

Sahnede Desari bocalayarak, şarkının iki mısrasını kaçırdı. Kalbi boğazında atıyordu. *Tanrım, lütfen bu olmasın.* Sesinde korku vardı, iki adam için de endişeleniyordu.

Julian başını Darius'a çevirdi, beyaz dişleri parlayarak güldü. Olduğu yerde vücudunu dikleştirdi, çevik ve güçlüydü. Darius'a doğru alaycı bir tavırla iki parmağını alnına değdirerek selam verdi. İnce tişörtünün altında kaslarının gerildiği görülebiliyordu. Kehribar gözleri bakışlarını tekrar Desari'ye çevirene kadar korkutucuydu. Sonra ise yanan ateş içinde kor olmuş altın gözlerindeki bakışları tekrar o sahiplenmeyle parlamaya başladı.

Senin için, cara mia. Sesi Desari'nin bedeninden bakışlarının ateşiyle geçmişti.

Onun ardından gitmek istedi. Sahnede duruyor, binlerce insana şarkı söylüyordu ama aklı, kalbi ve ruhu başka yerdeydi. Dayan ve Barack onu yakından izliyor, akılları karışmış bir şekilde, kızın garip hareketleri yüzünden endişeli görünüyorlardı. Desari şimdiye kadar hiç sahnede şarkı söylerken ritim kaçırmamış, bocalamamıştı.

Darius yabancıyı konser alanının dışına kadar takip etti. Adam gitmiş, gecenin içinde sise dönüşüp ortadan kaybolmuştu. Darius onu sezebiliyor, havada gücünü hissedebiliyordu ama kardeşini bırakıp onun peşine düşmeye cesaret edemiyordu. Adamın Desari'ye olan bakışlarında şehvetten fazlası vardı. Sahiplenmeden fazlaydı bu. Ona bakışlarında bir koruma içgüdüsü vardı. Darius bu yabancının Desari'ye zarar vermemek istediğinden emindi artık. Adamın aynı zamanda korktuğu için gitmediğini anlamış-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tı. Onu hiçbir şey korkutamazdı. Birçok savaş, zorluk görmüş, bilgili birinin kendine güveni ile gitmişti.

Darius gecenin içine baktı. Yabancı kim olursa olsun, Desari'nin isteklerine uyarak gitmiş, Darius'la yüzleşmekten korkmamıştı. İçini çekti ve konser alanına geri döndü. Şimdi bunu düşünüp endişelenmemeliydi. Desari'yi takip eden suikastçılara vermeliydi dikkatini. Onu birilerinin öldürmeye çalıştığı gün bu yabancının ortaya çıkmış olması aklına takılmıştı. Daha da kötüsü, Darius bir süreden beri olabilecek en kötü düşmanın, vampirlerin peşlerinde olduğunu düşünüyordu.

Desari ağabeyinin geri döndüğünü gördü. Gerginlikle yüzündeki ifadeye baktı. Her zaman takındığı aynı o duygusuz güzellik vardı suratında. Görünen bir yarası yoktu. Eğer savaşmış olsalar hissederdi zaten. Şarkı ondan dışarı akıyor, kendisine olduğu kadar diğer herkes için de harika, gizemli bir güzelliğe dönüşüyordu. Şimdi yaratmakta zorlanıyordu aslında, aklı kaos içindeydi, ağlayacak gibi olduğu için de boğazı tıkanıyordu.

Neredeydi? Yaşıyor muydu? İyi durumda mıydı? Çığlık atıp, sahneden, onu izleyen binlerce gözden, onu yakından izleyen ailesinden kaçmak istiyordu. Konsere devam edip edemeyeceğine karar veremedi bir an.

Benim için söyle, cara mia. *Sesine aşığım. Bir mucize gibi. Şarkı söylediğinde huzur ve zevk veriyorsun bana. Daha önce hiç olmadığı gibi yanıyor bedenim. Benim için söyle.*

Sesi alçak ve boğuktu, Desari'nin içindeki kaosu sanki hiç yokmuş gibi silip atmıştı. Desari şimdi özgürce şarkıyı söylüyor, sesi konser alanını dolduruyor, gecenin içine karışıp onu buluyordu. Bedenindeki hisler, tutku, vahşi açlık, yüzyılların biriktirdiği hasret sesinden taşıyordu. Yaşayan bir alevdi, sahnede akan bir su gibi hareket ediyordu. Kimse ona dokunamazdı. Bu dünyadan değildi o.

Uzaklarda bir yerde sevgilisi bekliyordu. Gözleri onun üzerindeydi. İzliyordu. O da yanıyordu. Desari, onun tenının sıcaklığını, yüzünden ayrılmayan aç gözlerini hissedebiliyordu. Konser alanını terk etmiş, ama onu görmek için tekrar geri dönmüştü. Hiçbir şeyin önemi yoktu o anda. Onu, ailesini tehdit eden tehlike umurunda değildi, sadece şarkısını dinlemesini istiyordu. Onun için söylüyordu, içindeki özlemin gücü ve yoğunluğunu her notaya yükleyerek söylüyordu. Kanını ısıtan yanan alev, müziğini bambaşka zirvelere taşımıştı. Vahşi erotik yüksekliklerdi bunlar, ipek çarşaflar ve mum ışığını fısıldıyorlardı.

Julian gözlerini ondan ayıramıyordu. O kadar güzeldi ki, nefesi kesilmişti. O muydu? Ruh eşi o muydu? Kimse, hele de kendisi, böyle bir kadını hak edemezdi. Kız onun karanlık ruhuna uzanmış ve içindeki iyi bir şeye, var olduğunu bilmediği bir şeye dokunmuştu.

Dünyada kimse onun gibi şarkı söylemiyordu. Sesi büyüleyiciydi, esir ediyordu, insanı ipekten bir tutku ağına alıyor ve orada tutuyordu. Julian'ın bedeni ilkel bir tavırla tepki veriyordu bu sese. Hayatı boyunca hiçbir şeyi istemediği kadar arzuluyordu onu. Konserin hem bitmesini hem de sonsuza kadar sürmesini istiyordu.

Sesi konser alanının yerine çağlayarak şelaleleri, derin gölleri ve aç ateşleri ile karanlık, mistik bir orman getirmişti. Bu görüntüler aklını asla terk etmeyecekti. Desari'nin ona doğru, kollarını istekle açarak yüzüşünün erotik resmi kazınmıştı zihnine.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dinleyiciler ayağa kalkmışlardı, alkışları gök gürültüsü gibi yükseliyordu. Julian konser eleştirilerinin harika olacağından emindi. Bir taraftan onunla gurur duyuyor, bir taraftan da bu performansına karşı çıkıyordu. Böyle göz önünde olmak Julian'ın içgüdülerine tamamen aykırıydı. Daha fazla istenmeyen ilgi çekecekti böylece. Muhabir ne yazacaklarını biliyordu. Bir büyücü gibi, dinleyicilerini sihriyle bambaşka yerlere götürdüğünü söyleyeceklerdi.

Desari yorgun olsa da alkışları kabul etmek için sahneye geri döndü. Bu sefer sadece inanılmaz yeteneğini başkalarıyla paylaştığı için geri dönmediğini biliyordu. Karanlıkta bir yerlerde, bir adam bekliyordu onu. Yabancı olmasına rağmen çok iyi tanıyormuş gibi hissettiği bir adam. Hem korkutucu hem de heyecan vericiydi. Alkışları kabul etti, vücudu hayatla doluydu. Sahneden inip onun yanına gitmek istiyordu.

O gözleri görmeliydi. O güzel, onu açlıkla izleyen gözlere bakmak istiyordu. Sadece onu görüyordu adam. Ona bakıyordu. Desari kalabalığa el salladı ve sahneden çıkıp, kulise giden koridora indi. Barack ve Dayan da yanında yürüyorlardı. Desari'nin dışarıdan garip gözüken tavırları yüzünden endişelilerdi. İkisi de konser alanındaki o gücün varlığını hissetmişlerdi. Kim hissedemezdi ki? Yine de Darius'a sonuna kadar güveniyorlardı. Onun önderliğini kabul etmişlerdi. Şimdiye kadar o yaratığı avlamıyorsa, bunu kabulleniyorlardı.

Giyinme odasının kapısını sertçe kapatırken ikisine de bakmadı. Sandalyesine çöküp, sandaletlerini çıkardı. Onu hissedebiliyordu. Yakınlarda bir yerdeydi. Desari sahne makyajını temizledi ve bekledi, kalbi hızla atıyordu, nefes nefeseydi. Yakınında olduğunun farkındaydı. Darius da bunu biliyor olmalıydı.

Kapının altından içeriye bir sis sızdı ve onun etrafını sardı. Desari nefesini tutmuştu. Bir anda yanında yakışıklı ve korkusuz yabancı ortaya çıktı. Kalbi durdu o anda sanki. Yakından korkutucu ve inanılmaz güçlü görünüyordu. Keskin hatları sert ve çekiciydi. Yüzyıllar boyunca galip çıktığı savaşların izleri, geniş omuzlarında ve yüzündeki ciddi ifadede gizliydi. Aynı anda hem çarpıcı bir yakışıklılığa hem de ölçülemez bir korkutuculuğa sahipti.

Desari'nin dudakları kupkuru olmuştu. "Burada olmamalısın. Çok tehlikeli."

Kızın sesini duyduğunda bedeni bir anda kasılmıştı. Öyle yumuşak bir sesti ki, teninden içeriye sızıp, kalbini sarmıştı sanki. "Bu gece seni görmeden yapamazdım. Sen de biliyorsun bunu."

"Darius seni burada görürse, yok eder." Dediğine inanıyordu, korkusu kömür karası gözlerinden anlaşılıyordu.

Julian gülümsedi, altın gözlerindeki sert bakış onun bu gereksiz endişesi karşısında yumuşadı. "O kadar kolay yok edilmem ben. Endişelenme, *piccola*, bu akşam bir söz verdim ve bu sözü tutmaya kararlıyım." Sesi bir ton daha alçaltı, konuşurken gözleriyle onu içine çekiyordu sanki. "Benimle gel."

Desari yine kalbi durmuş gibi hissediyordu. Bedenindeki her hücre yabancının gitmesi için yalvarıyordu. Julian'ın bakışları öyle boğucu bir sıcaklıktaydı ki Desari ona karşı çıkamazdı. Onun içindeki açlığı, ona olan karanlık yoğunluğu, ateşi hissedebiliyordu. Şeytan onun aklını çeliyordu. Kararlılıkla başını salladı. "Darius..."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Julian kızın sözünü ondan küçük ellerini sararak kesti. Dokunuşu kolundan yukarı, göğsüne doğru ateşten oklar yollamış, nefesini kesmişti. "Darius adını duymaktan yoruldum artık. Seni götürmeme karşı çıkarsa onun başına gelebileceklerden korkmalısın asıl."

Desari'nin gözleri öfkeyle parladı. "İstemediğim bir yere kimse beni götüremez. Ağabeyim gibi ukalasın sen de. En azından onun bu ukalalığı hak edecek şeyler yaptığını biliyorum. Peki ya sen?"

Küçük, kendinden emin bir gülümseme oluştu yüzünde. "Demek Darius senin ağabeyin. Bu içimi rahatlattı. Ona bu kadar çok güveniyorsan, kudretiyle ilgili aklında yarattığın yanılsamayı yıkmak istemem."

Öfkeyle ona baktı, bal rengi gözlerinde alay vardı. Onu kışkırtıyordu. Desari onunla beraber gülmeye başladı.

"Benimle gel, bu akşam," dedi Julian. "Yürüyüşe çıkarız. Dans ederiz. Bir şey fark etmez, *cara*, kime zararımız dokunur ki?" Sesi siyah kadife gibiydi. Bir büyücünün baştan çıkarıcı fısıltısı... "Bu kadarını istemem çok mu? Ağabeyin kendi arkadaşlarını seçmene izin vermiyor mu? İstediğini yapamıyor musun?"

Julian onun aklına baktı ve bağımsızlığa olan isteğini, önüne konan engelleri gördü. Yine de kendine saygı duyan hiçbir Karpatyalı erkek bir kadının korunmadan dolaşmasına izin vermezdi. Darius'u suçlamıyordu, Desari'yi korumak onun göreviydi. Onun yerinde olsa, Julian da aynısını yapardı. Desari'ye sorması gereken birçok cevapsız soru vardı ama şimdi ilgilendiği asıl mesele az önce sorduğuna vereceği karşılıktı.

Karşısında sessizce duruyor, uzun kirpikleri içindeki duyguları saklıyordu. Onunla gitmeyi, istediğini yapabileceği özgürlükte bir geceyi her şeyden çok istiyordu. Ama Darius'u da tanıyordu. Böyle bir şeye asla izin vermezdi. Onları bulamayacağı bir yere gitmelerine imkân yoktu. Yine de bu gerçek daha fazla gitmek istemesine neden oluyordu. Bu gizemli yabancı bam teline dokunmuştu gerçekten. Ne yapıp yapamayacağının söylenmesinden bıkmıştı. Kendisine ayıracağı bir gece istiyordu.

Desari ona baktı. "İsmini bile bilmiyorum daha."

Eski Dünya'nın nezaketiyle önünde eğildi. "Ben Julian Savage. Belki kardeşimi duymuş, ya da tanışmışsındır. Aidan Savage. O ve ruh eşi San Fransisco'da yaşıyorlar." Beyaz dişleri parlıyor, altın gözleri Desari'nin içini yakıyordu.

Bu sahiplenen, yoğun ve aç bakıştaki bir şey dizlerinin bağını çözmüştü. Desari dayanabileceği duvara ulaşana kadar geriye doğru tökezledi. "Savage.* Sana uygun bir isim."

Söyledikleri büyük bir iltifatmış gibi kabul edip, tekrar önünde eğildi. "Sadece düşmanlarıma karşı, *piccola*, koruduklarıma asla."

"Bunun içimi rahatlatması mı gerekiyor?" diye sordu.

"Benden korkman için hiçbir neden yok, Desari."

Eliyle kızın yüzüne hafifçe dokundu. Desari ayak parmaklarına kadar elektriklenmiş gibi hissetmişti. Onun için istekli, ona açtı, gözleri arzuyla yanıyordu. Desari kirpiklerini indirip onu kendinden uzaklaştırmaya, gücü ve isteğiyle kandırmasını engellemeye çalıştı. Bu çok tehlikeliydi. Hayatını riske atabilir miydi? Bir anlık bir zevk için

* Savage: İng. Vahşi saldırgan. (ç.n.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Darius'u karşısına alabilir miydi? Bu kadar bencil olabilir miydi?

"Seni ölümüne korkutuyorum." Bunu kararlılıkla söylemişti. Sesi yumuşak, uyuşturucu, güzel ve huzur verici idi. "Kardeşin ya da benim için olan korkundan daha fazla, benden uzak kalmaktan korkuyorsun."

Desari derin bir nefes aldı, ellerinin titrediğini görünce arkasında sakladı. "Belki de haklısın. Neden kısa bir zaman için bu kadar şeyi riske atalım?"

Julian eliyle yine kızın yüzüne dokundu, parmağıyla yumuşak tenini okşadı ve boynundaki heyecanla atan nabzı bulana kadar mükemmel güzelliğini içine çekti.

Desari'nin kalbi duruyordu neredeyse. Kelimeleri zorla çıkıyordu boğazından. "Bana böyle dokunamazsın."

Julian parmağıyla onun nabzının üzerinde uyuşturucu bir ritimle oynuyordu. "Sana dokunmaktan fazlasını da yapabilirim Desari. Ben her şeyden önce Karpatyalı bir erkeğim. Kendini görmüyorsun, bu giydiğin elbise içinde, saçların omuzlarına dökülmüşken, öyle güzel görünüyorsun ki, sana bakmak bile acı veriyor."

"Julian lütfen böyle şeyler söyleme," diye fısıldadı onun avucuna.

"Gerçek bu, *cara*, korkacak bir şeyin yok. Gel benimle."

Sesi öyle baştan çıkartıcıydı ki. Daha önce hayatında hiçbir şeyi bu kadar istememişti. Aralarındaki çekim elektrik gibiydi. Elektriğin cızırtısını duyabildiğine yemin edebilirdi. Sessizlik içinde orada durdu, tenine dokunan eli kanına sıcaklık dalgaları yolluyordu. Yüzyıllar süren hayatında böyle bir şey daha önce hiç yaşamamıştı.

"Desari, haklı olduğumu biliyorsun. Hissediyorsun. Şafağa doğru seni ailene güven içinde getireceğime söz veriyorum." Julian, Desari'nin kapısının önünde biriken insanların farkındaydı. Üç kişi. Birisi onun saygıdeğer kardeşi, diğerleri de grubun üyeleriydi. "Daha fazla zamanımız yok, *piccola*. Diğerleri az sonra kapıdan içeri girecekler." Elini garip bir tavırla salladı ve avucunu açarak kapıya doğru tuttu.

"Yapamam."

"O zaman burada kalıp seni ikna etmeliyim," dedi acele etmeden, sakince. Desari'nin korumacı ailesi onu öldürmeyecekmiş gibi rahattı.

Kolundan tuttu. "Bu iş daha şiddetli bir hale gelmeden gitmelisin. Lütfen Julian."

Kalbinin nasıl hızlı attığını duyabiliyordu. Başını ona eğdi, samimi bir gülümseyişle baktı. "Bana gel. Buradan üç sokak uzaktaki küçük barda buluşacağımıza söz ver."

Kapı dışarıdan vurulmaya başlamıştı, Barack bağırıyordu. Darius'un onu sakinleştiren sözlerini duyabiliyordu Desari ve Julian. "Kapıya dokunmamanı söyledim. Saygı duy." Sesi alçak ve hipnotize ediciydi. "Desari?" Sesini yükseltmemiş tam tersine fısıltıyla konuşuyordu. "Kapıyı açın bize."

"Pencereden çık," dedi yalvarırcasına Desari, Julian'ı göğsünden itiyordu. Ona dokunarak hata etmişti, bir anda Julian göğsündeki elini tuttu. Kızın avucunu güçlü kaslarıyla bırakmamacasına sarmıştı.

"Kapıdan geldim, cara, aynı şekilde de gitmeyi planlıyorum. Benimle daha sonra buluşacak mısın, yoksa burada mı kalayım?"

Kalbinin sıcaklığını avucunda hissedebiliyordu. Dü-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

zenli bir ritimle atıyordu kalbi. Sağlamdı. Üç güçlü avcının peşinde olmasından hiç etkilenmemiş gibiydi. Desari'nin elini başparmağıyla okşuyor, kızın bedenindeki ateşi daha da yükseltiyordu. Umutsuzca ondan uzaklaşmaya çalıştı Desari. Ancak Julian bir kaya gibi sağlamdı. "Seninle ne yapacağım ben?" diyebildi sonunda.

"Yanıma geleceğini, buluşacağımızı söyle. Kardeşinin hayatını yönetmesine izin verme." Julian şimdi leoparların kokusunu da alabiliyordu, onlar da dışarıdakilerin yanına gelmiş, koridorda sıkıntıyla dolanıyorlardı.

Desari de bunun farkındaydı. "Tamam. Söz veriyorum," dedi kabullenerek. "Hadi lütfen daha kötü bir şey yaşanmadan git."

Başını eğdi ve titreyen, yumuşak dudaklarıyla onu hafifçe öptü. Yumuşacık, anlık bir öpücük olmasına rağmen kalbine, ruhuna dokunduğunu hissetmişti. Ona gülümsedi, altın gözleri yanıyormuş gibi parlıyordu. Özlemle doluydu. "Pekala, *piccola*, aç kapıyı."

Desari parmaklarıyla onun yün tişörtüne tutundu. "Hayır anlamıyorsun. Oradan çıkamazsın."

"Bana sözünü hatırla Desari. Yanıma gel." Son bir kere başını kıza doğru eğdi. Dayanamazdı öbür türlü. Onun o temiz, taze, çok sevdiği yüksek zirveli dağları hatırlatan kokusunu içine çekti Julian. Teni gül yapraklarından yumuşaktı. Bedeni arzuyla dolmuştu, kontrolünü kaybedecek gibiydi. Julian kendine hâkim olmayı başarabiliyordu ama ona dokunmaya, verdiği karşılığı hissetmeye, birbirlerinin bedenlerindeki ateşe gömülmeye ihtiyacı vardı. Tutkuyla yanıyordu çünkü.

Dudakları birleşti. Sıcaktı. Arzulu. Baskıcı. Eliyle boynuna sardı ve kızın lezzetini, tatlılığını keşfederken onu olduğu yerde tuttu. Desari de kollarıyla onun bedenini sarmış, ona sığınmıştı, birbirlerine o kadar yakındılar ki, bedenleri bir gibiydi şimdi.

Kapının dışından sıkıntılı hırıltılar geliyordu, Desari istemeden de olsa Julian'ı itti, gözleri sevdiğinin güvenliği için korku doluydu. "Seni öldürecek. Lütfen git artık."

O kadar güzel görünüyordu ki, bir an nefes alamayacakmış, düşünemeyecekmiş gibi hissetti Julian. Yavaşça yüzünde bir gülümseme belirdi. "Buluşmaya gel, *cara*. Sözünü tutacağına güveniyorum." Elini yavaşça ve isteksizce kızın boynundan çekti ve uzaklaştı.

"Desari." Darius'un yumuşak ama emreden sesiydi bu. "Kapıyı bize karşı kalkan haline getirmiş. Onu açabilecek tek kişi sensin. Kapıyı bizim için açmalısın. Dokunduğun anda onun büyüsünü kıracaksın, biz de içeri girebileceğiz. Dediğimi yap."

Desari Julian'ın bedeninin silikleşerek, bir anda dağıldığını izledi. Hızlıca etrafına baktı. Nereye gitmişti? Ortada sis de yoktu. Hiçbir şey yoktu. Kapıya gidip, koluna dokundu. Julian bir anda ortadan kaybolmuştu. Pencereden de çıkmamıştı. Hâlâ sıkıca kapalı, perdeler çekikti.

Yavaşça kapıyı açtı. Kardeşinin omuzları girişi kapatıyordu. Yüz ifadesi sert ve acımasız, kara gözleri buz gibi soğuktu. "Nereye gitti?"

Barack ve Dayan da onun arkasındaydı, kaçış için olası noktaları kapatıyorlardı. Daha da kötüsü onların arkasında bir ileri, bir geri hırıltılar çıkarak yürüyen leoparlardı.

Desari başını kaldırdı. "Onu rahat bırakmanızı istiyorum. Hayatımı kurtardı."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bu adam düşündüğünden daha da tehlikeli," dedi Darius sakince. "Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun." Giyinme odasına girdi, gözleriyle her noktayı inceliyor, hiçbir şeyi kaçırmıyordu. "Burada, senin odanda. Varlığını, gücünü hissedebiliyorum." Darius aniden Desari'nin kolunu yakaladı, sertçe nefes alıp veriyordu. "Kanını mı aldı?" dedi ve kızı hafifçe salladı.

Desari kurtulmaya çalışırken başını iki yana salladı. Darius bir anda kızın kolunu bıraktı ve küfredip eliyle ağzını kapattı. Avucu yanmıştı. Kara gözleriyle odayı inceliyordu hâlâ.

Barack ve Dayan da içeriye girmiş, Darius'a birinin nasıl zarar verdiğine şaşırmış bir halde bakakalmışlardı. "Burada. Onu hissedebiliyorum," dedi Dayan öfkeyle.

Nasıl böyle bir şey yapabilirsin? Darius'a zarar verdin, diye Julian'a kızdı Desari gözleri dolarak. Yüzyıllar süren hayatı boyunca hiç bu kadar duygusal olmamıştı. Sanki bir hız trenindeymiş gibiydi. İhanet, suçluluk duyguları hızlıca ve sertçe aklına hücum ediyordu.

Avucunu iyileştiriyor zaten. Seni öyle tutmaması gerektiğini bilmeliydi. Böyle bir şeyi kabul edemem. Julian'ın sesinde kendine güven ve tembellik vardı. Sanki onun böyle korkmasını eğlenceli buluyor gibiydi, bütün bunların hiçbir önemi yoktu onun için.

Senin nerede olduğunu söylemeliyim belki de, diye karşılık verdi Desari. Onun ukalalığından deliye dönmüştü. Erkekler bazen öyle sinir bozucu olabiliyorlardı ki!

Nerede olduğumu bilmiyorsun. Ama eğer istiyorsan, kardeşine ne düşündüğünü söylemekte özgürsün. İzin veriyorum.

Desari sinirle dişlerini sıkmıştı. Oradan kaybolmuş olması iyi olmuştu, yoksa oracıkta boğazına atlayabilirdi.

Darius bakışını ona çevirdi. "Seninle konuşuyor değil mi? Ne diyor?"

"Suratına tokadı basmayı istememe sebep olacak şeyler," diye karşılık verdi Desari. "Hadi gidelim buradan artık."

Barack zafer kazanmış bir edayla bağırdı. "Odadaki toza dönüşmüş. Yerden pencere eşiğine doğru aldığı garip şekle bakın!" Darius ya da Dayan'dan önce fark ettiği için gizliden gizliye gururlanmıştı. "Belki de etrafı bir temizlemenin zamanı gelmiştir." Kapıya dokunduğunda onun da eli yanmıştı.

Desari'nin yüzü bir anda bariz bir şekilde solgunlaşmıştı. "Hayır. Onu rahat bırakmanızı istediğimi söyledim!"

Barack bile bile yerdeki toz birikintisine basıp, ezdi. "Burada dolaşıp, sana sahip olacağını düşünemez. Seni bir şekilde kandırmış Desari. Böyle bir şeyden seni korumak bizim görevimiz."

Darius kardeşinin omuzlarına elini koydu. "Bunun için endişelenme Dara. Yerde toz olarak yakalanılmayacak kadar kurnaz o. Bunun bir kandırmaca olduğu çok bariz. Bizi aldatmak için oraya koydu tozu. Hadi, gidelim. Büyük ihtimalle yerde göremeyeceğimizden daha küçük parçalara dağılmıştır. Belki de havaya karışmıştır. Şu an onu yok etmemiz imkânsız." Etrafına ve tavana doğru baktı. "Benim de göz önünden kaçmak için bu yöntemi kullanmışlığım vardır. Burayı terk edeceğiz. Umarım birbirinize elveda demişsinizdir."

Desari kardeşiyle, ona yalan söylemeyeceğine güvenerek gitti. Dayan ve Barack ise garantiye almak için yerdeki tozu temizledi ve kanalizasyona gidene kadar suyla temiz-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

lediler. Sonunda 'yaratığı' başlarından atmalarının verdiği gururla, Darius'u sıkıntılı kardeşiyle ilgilenmesi için bırakıp beslenmek için ava çıktılar.

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

Dördüncü Bölüm

Solgun, yumuşak mavi kot pantolonuyla Desari otobüsten indi. Üzerinde ise V yakalı dar bir gömlek vardı. Darius'un bütün akşam onun aklını kontrol edeceğini bilerek bu akşam beslenmemiş, açlığının aklındaki en güçlü düşünce olmasını sağlamıştı.

Ağabeyinin konuşması uzun ve sertti. Desari kendini hem daha fazla cüretkâr hem de biraz umutsuz hissediyordu. Julian'a onunla buluşacağına dair söz vermişti. Eğer yanına gitmezse, onun buraya geleceğinden emindi.

Bu fazla tehlikeli. Onu arıyor, yorgun sıkıntısını yolluyordu. *Darius ve diğerleri beni izleyeceklerdir.*

Doğru yoldan onunla iletişime geçmediğini düşünmesini sağlayan kısa bir sessizlik anından sonra hiçbir sıkıntısı olmadan, ukalaca cevap verdi Julian. *Eğer istediğin buysa Desari, onlarla tanışıp, bunu mantık çerçevesinde konuşmaya hazırım. Sen bana aitsin. Onlar buna karışmazlar. O iki soytarı kim olduklarını sanıyorlar? Onların da kardeşin olduğuna ikna edemezsin beni.*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ailemin işlerinden sana bahsedecek kadar iyi tanımıyorum seni, diye karşılık verdi Desari mağrurca.

Beni bile bile sinirlendirme, cara mia. *Kıskanç bir adam olduğumu kabul ediyorum. Soyumun erkekleri kadınlarını başka adamların yanında görmekten hoşlanmazlar.*

Ben sana ait değilim. Kendime aidim.

Desari Julian'la buluşacakları meyhaneye doğru sokakta ilerlerken içini çekip, başını salladı. Bu çok saçmaydı. Darius'un onu takip etmemesi imkânsızdı. Erkekler onun anlayışının çok üstündeydi. Yüzyıllar sonra bile onları anlayamıyordu. Hiçbiri mantıklı şekilde hareket etmiyordu ki.

Darius'un senin hayatını daha fazla yönetmeye hakkı yok, piccola. *Artık bu hak kardeşine değil, ruh eşine ait.*

Desari olduğu yerde durdu. Julian kendine o kadar güveniyordu, o kadar küstahtı ki! Boğucu, ukala, burnu havada bir adamdı bu. Desari ne yapıyordu burada?

Gülüşü aklında yumuşakça yankılandı ve teni artık aşina olduğu o sıcaklığa büründü. *Bana gelmek istiyorsun. Bana gelmek zorunda olduğunu biliyorsun. Seni hiçbir şey durduramaz. Kaçınılmaz bu, dalgalar gibi. Artık geriye dönemezsin.*

Ayakları kendi istediğinin dışında hareket ediyor, bara doğru ilerliyordu. Zorla getirildiğini anlayana kadar bara gelmişti bile. Julian'ın sesi şimdi alçak bir tondaydı ve inanılmaz bir güzelliğe sahipti, gece ve baştan çıkarıcılığın birleşimi gibiydi. Sesini bir silah olarak kullanıyor ve Desari de toy bir kuş gibi ona boyun eğiyordu. Desari ancak bir sokak lambasına tutunarak kendini durdurabildi.

Julian'ın kahkahası alaycıydı. *Düşündüğümden daha güçlü bu arzu. Senin için de öyle.*

Sen öyle olmasını istiyorsun, diye karşılık verdi Desari kendinden emin ve öfkeli bir tavırla. *Bu çocukça oyunları oynamayı reddediyorum. Git ve bir daha geri dönme.* Ancak Julian haklıydı. Desari daha önce hiç böyle hissetmemişti. Vücudundaki bütün hücreler yanıyordu ve rahatlamak için can atıyordu. Onu arzuluyordu. Bu kadar basitti. Daha fazlası değil. Sadece seks istiyordu. Terli, vahşi seks. Başka bir şey değil. Böyle ukala bir pisliği kim isterdi ki?

"Sen." Kelimeyi söyleyenin nefesini hızlıca atan nabzının olduğu boynunda hissetmişti. Adam bir anda yanında belirmişti, Desari onun bedeninden yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu. Uzun boylu olmasına rağmen, adamın iri gövdesinin yanında küçük kalmıştı. Yakınındayken gücünü, duygularının yoğunluğunu hissedebiliyordu. Bakışı onun bedeni üzerinde sert bir sahiplik içgüdüsüyle dolanıyordu.

Desari kıpırdamaya korkarak, olduğu yerde durdu. Bu adamda öyle bir şey vardı ki, ona karşı koyamıyordu. Gözleri. Altın gibi parlayan o gözler. Yoğun bir istek vardı bakışlarında. Açlık. Nasıl bu gözlere karşı çıkabilirdi ki? Aklındaydı. O kadar uzun zaman yalnız kalmıştı ki. Sadece onun sunabileceği o şeye ihtiyacı vardı. Julian elini onun omzuna koydu, sonra da ince beline doğru indirdi. Dokunuşunda bile o sahip olma isteği vardı. Avucu gömleğinin ince kumaşının üzerinden Desari'nin tenini yakıyordu.

Julian baskıyı biraz artırarak, onu bara doğru götürmeye başladı. Desari hâlâ kararsızdı. Duyguları, içgüdüleri ve bedeninin kimyasıyla aklı savaş içindeydi. Julian da kızın aklına girdiği için, Desari'nin ciddiye alınmayacak birisi olmadığını biliyordu. Yüzyıllarca yaşamış, bu süre içinde

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

birçok şey öğrenip, gücünü artırmıştı. Bu durumu sadece kurnazlıkla aşamayacağını biliyordu. Ki bunda da çok iyi olduğu söylenemezdi. Julian karşısına çıkan her durumda kendi istediğini yapmaya alışıktı. Her şeyden çok, ruh eşini koruyup ona bakmasının görevi, hakkı olduğuna inanıyordu. Ancak Desari kendi türünün kadınlarından farklı gibi görünüyordu, öfkeli bir kızdı.

"Kardeşinin sana Dara dediğini duydum. Ne kadar zamandır bu ismi kullanıyorsun?" diye sordu. Julian'ın doğrudan merakı kızı şaşırtmıştı.

"Çok uzun zamandan beri Dara derler bana. Bir lakap işte. Darius'un dediğine göre ben küçükken annem de beni böyle çağırırmış," diye cevap verdi ve onunla beraber yürümeye devam etti. İkisi de birbirine çok yakındı şimdi. Julian kalçalarının ona değdiğini, göğsünün, kaslarının ona dokunup, çekildiğini hissedebiliyordu. Desari kurumuş dudaklarını diliyle ıslattı. Julian'ın onun kadınlığını bir anda böyle ortaya çıkarmasına şaşırmıştı.

"Dara'nın ne anlama geldiğini biliyor musun?" diye yavaşça sordu Julian.

Desari omuz silkti. "Eski Farsça bir kelime. Karanlık olan demek."

Julian başını salladı. "Nereden geldiğinizi hatırlıyor musun? Doğduğun yeri?"

Desari biraz kenara çekildi, Julian'ın bedeninin sıcaklığından uzaklaşabilmişti şimdi. Tabii asıl o gözlerdeki ateşten kendini korumalıydı. Ona daha önce hiç kimse böyle bakmamıştı. Julian kolunu tekrar beline koydu ve kızı omzuna doğru çekti.

Desari elini adamın göğüs kafesine koydu kendini geri çekmeye çalıştı ama avucunu koyduğu anda, Julian'ın teninin sıcaklığı bir anda yine aklını başından aldı. Tıpkı Julian'ın bakışlarının onun üzerine kendiliğinden gittiği gibi, bir mıknatıs gibi çekiliyordu ona. Gözlerini kapattı. Çılgınlıktı bu. Yine de bu akşam birkaç saatliğine de olsa rüyalarının peşinden gidecek ve belki de yaşayabileceği bu son hayali yaşayacaktı.

Julian iri gövdesiyle onu küçük bara doğru sürükledi. İçerdeki grup yumuşak, rüya gibi bir şarkı çalıyordu. Desari kendini bıraktı. Julian da onu kollarına aldı. Sarıldıkları o anda, doğrusunun bu olduğunu biliyordu. Bedenleri birbiri için yaratılmıştı sanki. Mükemmel bir uyum vardı. Aynı ritimle, kalp atışlarıyla, kayan adımlarla hareket ediyorlardı. Desari başını onun omzuna koydu, elleri birbirine aitti.

"Bunu yapmamalıyız," dedi Desari. Onun hâkimiyetine girmemeye ne kadar kararlı olsa da kendisini bu erotik danstan geri çekemiyordu. Julian'ın sert bacakları onun yumuşak kalçasına dayanmıştı. Orman kokuyordu bu adam, gizemli, tehlikeliydi. Derin bir nefes aldı ve onun kanının kokusunu içine çekti.

Dudaklarını boynunda hissediyordu şimdi, tüy gibi yumuşak bir dokunuştu ama ikisi aralarındaki elektriğin yarattığı şokun etkisini hissetmişti. Açlık içindeydi, daha önce bilmediği bir erotizmle, arzuyla dolmuştu. Nefesinin sıcaklığının teninin altında hızlıca atan nabzına değdiğini hissediyordu.

"Yapmamız gereken asıl şey bu. Başka bir seçeneğim yok, *cara*. Seni kollarımla sarmalıyım." Dudakları kadife gibi yumuşacıktı, dili ise nabzını okşayan bir sıcaklık...

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Parmakları bir anda Desari'nin bileğini sardı, elini kalbinin atışını duyması için göğsüne koydu. "Ne kadar güzel olduğun hakkında bir fikrin var mı Desari?" Dişleri nabzının üzerinde bir ileri bir geri, nazik bir ritimle gidip geliyor, kızın bedenini ateşle dolduruyordu sanki.

Desari gözlerini kapadı ve o anın sunduğu fiziksel zevke bıraktı kendisini. Pürüzsüz tenine değen Julian'ın derisi sıcak ve sertti. Gücünü, çelik gibi kaslarını hissedebiliyordu. Öyle mükemmel bir uyum içinde hareket ediyorlardı ki. Sonsuza kadar bu dansa devam edebilirdi. Gözlerindeki açlık, kendisini daha da çekici hissetmesini sağlıyordu. Kelimeleri onu güzel hissettiriyordu. En çok da dans ederken, bedenini sert ve saldırgan bir şekilde kendisine çekişi, vücudunu canlı, nefes alan bir aleve çeviriyordu.

"Seni güzel yapan şey sadece dış görünümün değil, Desari, içindeki ruh da öyle." Ateşle öpüşüyorlardı şimdi. Dilini ağzının içinde hissetti Desari, dudaklarıyla çenesine, ağzının kenarına kayıyor, açlıkla öpüyordu onu.

"İçimin nasıl olduğunu bilmene imkân yok," diye karşı çıkarken dudaklarını ona uzattı yine. Onu tatmalıydı, kendisini ona böyle bağlı hissetmesinin nedeninin gerçek mi yoksa bir kara büyü mü olduğunu bilmeliydi.

Desari kaba bir zorlama bekliyordu, açlığı derin ve güçlüydü. Ancak Julian'ın dudaklarının o ilk dokunuşu inanılmaz yumuşaklıktaydı, ağzı onunkinin üstünde hareket ediyor, kızın hissi ve şeklini ezberliyordu. Kendini kaybetmiş gibiydi, tadına âşık olmuştu sanki. İşte bu Desari'nin kendisini tamamen bırakmasını sağlayan da bu oldu. Bacakları bir anda boşaldı ama Julian yavaşça onu kendine doğru çekti. Onu koruyor, kalbine saklıyordu sanki. Eli Desari'nin boğazını sevgiyle sardı, parmak uçları kızın bedenine yayılan sıcak ve zayıflaştırıcı dalgalar yayıyordu. Desari hafifçe inledi bir anda. Julian onun ruhunu çalıyor, kalbini nezaketle çalıyordu. Desari adamın aslan yelesi gibi sarı saçlarını buldu ve tutundu. Onu sonsuza kadar kendine bağlıyordu Julian ve Desari ona karşı çıkamıyordu.

Tehlikeli, vahşi bir avcıydı ama onu koruyarak tutuyor, dünyadaki en değerli şeymiş gibi öpüyordu. Sanki nefes almak için bile onun tenine ihtiyacı vardı. Nasıl bu adamın büyüsüne dur diyebilirdi ki? Fısıltıya dönmüş sesi, baştan çıkarıcıydı. Dünya etrafında garip bir sis içinde kayboluyor, ayaklarının altındaki yeryüzü kayıp gidiyordu. Bedenleri müziğin içinde dans ediyor, gölgeler meraklı gözlerden saklı kalmalarını sağlıyordu. Desari garip bir şekilde, Julian'ın onunla aşk yaptığını hissetti. Seks değildi bu, dünyada en çok değer verdiği kadınla sevişiyordu adam. İçindeki her şey Julian'ın arzusunun yumuşaklığına karşılık veriyordu şimdi.

Öpücükleri daha derinleşmişti, Julian Desari'nin ağzının lezzetiyle besleniyordu. Eli boğazını sarmış, bedenini duvara dayayarak hareketsiz bırakmıştı. Kanındaki ateş iyice yükselmiş, bedeni yanan bir aleve dönmüştü.

"Gel buralardan gidelim beraber," diye fısıldadı Julian; sesi arzuyla, bir büyücünün baştan çıkarıcılığıyla yüklüydü.

Desari başını onun omzuna koydu. Aklı karışmış, savunmasız kalmıştı. Onu arzuluyor, onunla olmak istiyordu. Bu istek öyle güçlüydü ki, bir mecburiyete dönüşmüştü. Yüzyıllar boyunca süren hayatı onu bu adamın çekimine hazırlamamıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Seni daha tanımıyorum bile."

Julian onun ipek saçlarını okşadı, sert yüzünde yumuşak, küçük bir gülümseme belirdi. "Bunu kendine söyleyip duruyorsun Desari ama sen benim aklımda ne kadar varsan, ben de sende o kadar varım. Baştan aşağıya ne kadar güzel olduğunu biliyorum çünkü sesinde duydum bunu, aklında, kalbinde apaçık gördüm. Yaramaz bir kızsın ama bir karıncayı bile incitemezsin. Benim karanlığımı aydınlatacak ışıksın, ruh eşimsin."

Başını salladı. "Ne demek istediğini anlayamıyorum."

"Hissediyorsun. İnkâr etmeye uğraşma." Bir saç tutamını parmakları arasına almış, okşuyordu. Parlayan gözleri altın gibiydi, açlıkla canlı, huzursuz bir arzuyla, sert bir sahip olma isteğiyle doluydu.

"Ruh eşi ne demek? Daha önce böyle bir şeyi hiç duymadım."

Julian kızın yukarıya kaldırdığı yüzünü inceledi, o klasik kemik yapısına sahip başını avuçları arasına aldı. "Bir Karpatyalı olup nasıl bunları bilmezsin? Birbirimiz hakkında öğrenmemiz gereken çok şey var. Bu akşam sana hayat arkadaşlarının benim memleketimde ne anlama geldiğini açıklayacağım." Eli kızın boğazına, oradan da omuzları ve el ele tutuşana kadar kolundan aşağı indi. "Peşimizde insanlar var *piccola*. Başka bir yere gidip, konuşalım"

Desari'nin nefesi telaşla kesiliverdi. "Darius? Ağabeyim? O mu peşimizde?" Beklediği gibi ortada olmadığını fark edince, kıza ulaşıp geri dönmesini söylememişti daha. Julian'dan uzağa sahte bir iz bırakacak kadar zamanı olacağını düşünmüştü. "Gitmeliyim. Beni takip ederek sana da ulaşır yoksa."

Julian onu barın kapısına doğru çekti, Desari adamın büyüsünün altında çaresiz hissediyordu kendini. Darius'a böyle karşı çıkmak çılgınlıktı. Bu adamı bulacaktı, sonra da aralarında korkunç bir savaş yaşanacaktı.

"Benimle gel Desari. Eğer burada kalmak konusunda ısrar etmeyi bırakırsan savaş falan olmayacak. Seninle konuşmam gerekiyor. Bu akşamı bana vereceğine söz vermiştin. Bu sözünden dönmene izin veremem."

Şimdi hızlıca hareket edip, dışarı gecenin karanlığına doğru yürüyorlardı. Söz mü vermişti? Başını öyle bir döndürmüştü ki ne dediğini hatırlamıyordu. "Darius'u kandırmanın yolu yok," dedi. "Benim kanım, onun damarlarında akıyor. Beni her şekilde takip edebilir. Ne kadar güçlü olduğunu bilmiyorsun."

Julian kızı ince omuzlarından koluyla sardı. "İlginç bir rakip olacağını kabul ediyorum ama istersek zamanımız olabilir Desari."

Kendine rağmen, bu olasılık ilgisini çekiyordu kızın. Daha önce özgürlüğü hiç tatmamıştı. Darius ve diğerleri, Desari sanki zayıf, küçük bir yavru kuşmuş gibi onun her hareketini izlemişlerdi. "Seni tehlikeye sokmak istemiyorum." Bu gerçeği itiraf ederken büyük kadife gözlerini Julian'ın ateşli bakışından kaçırmıştı. Gerçek duyguları ortaya çıkmış gibi hissediyordu.

Julian'ın ciddi yüzünde tatmin olmuş bir ifade belirdi. "Güvenliğim için endişelenmene sevindim, *cara*," dedi, sesinde o baştan çıkarıcı şefkatle. İtalyan aksanı bariz bir şekilde ortadaydı. "Ancak endişen yersiz. Benim ne kadar kudretli olduğumu da sen bilmiyorsun. Bu adamın sevdiğin biri olduğunun farkındayım. Aramızda gerçek bir yüz-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi : https://rantey.org

leşme olmayacak. Belki sadece bir kedi fare oyunu olur, o kadar."

Desari gecenin serinliğinde titredi. Ateşli teninde huzursuzluk vardı şimdi. Havadan olmalıydı. Sadece sesi kanında böyle bir ateş oluşturamazdı. Ona böyle çekilmesinin tek sebebinin aralarındaki güçlü kimya olmadığına karar vermişti kendine güvenerek. Ona verebileceği bilgiler de ilgisini çekiyordu. Bu adam kendi memleketinde yetişmiş gerçek bir Karpatyalı'ydı. Yıllar boyunca çaresizce merak ettiği birçok şeyi, ailesi için önemli olacak konuları biliyordu.

"Nasıl yapabileceğimizi söyle o zaman."

Sesinde doğal bir kendine güven, karşı çıkılamaz bir buyurganlık vardı. Desari istediği zaman, yolunu bulmaya alışkındı. Julian'ın kolları ince belini sardı. Aralarındaki o elektriği ikisi de hissedebiliyordu. Kendisi bunu inkâr etmeye çalışabilirdi ama Julian gözlerindeki ifadeyi görüyor, bedeninde hissedebiliyordu onun içindekileri, kokusuna çekiliyordu Desari. "Aklını benimle tamamen bağla böylece bulabileceği hiçbir şey kalmayacak."

Kollarından kurtulmaya çalıştı. "Hayır! Yapamam!"

Ağzı yine o aşağılayıcı gülümsemeyle kıvrılmıştı. "Neden korkuyorsun, *piccola*? Niyetimden mi? Senden istediklerimi saklamaya hiç çalışmadım. Seni her şekilde istiyorum. Bir şey benim için önemliyse, gözüm başka bir şey görmez. Yüzlerce yıllık varlığımın, hayatımın en önemli şeyi sensin. Benimle birleş. Buradan uzaklara uçar, önemli konuları konuşuruz."

Bir çeşit meydan okumaydı bu. Julian durumdan ne kadar keyif aldığını saklamıyordu. Desari karanlık bir ifadeyle bakışlarını ona dikti. "Senden korkmuyorum," dedi sertçe. "Ben de güçlüyüm. Ben istemeden, beni baştan çıkaramazsın. Senden öğrenmek için, seninle geleceğim." Köylüsüne lütuf gösteren bir prenses gibi konuşuyordu.

Julian bu zaferinden aldığı zevki göstermemesi gerektiğini biliyordu. Ellerini tuttu. "Şimdi, *cara mia*, benimle gel, birleş benimle." Sesi içinde alevler uyandıran bir şefkatle doluydu. Kaçış yoktu bu hislerden.

Julian'ın kanı, Desari'nin damarlarında akıyordu. Aklıyla uzandı ve tamamen kendini bıraktı. Paniğe kapılıp, kararını değiştirmeden kararlılıkla Julian'ın zihnine girdi. Bir anda kaybolduğunu fark etti. Julian onu sıcak, aç ve sert bir arzunun erotik dünyasına çekmişti. Darius kadar acımasızdı o da. Ardında yüzyıllar bırakmış yalnız bir savaşçı. Ondan hiçbir şey saklamıyor gibi görünüyordu. Korkutucu, rahatsız karanlığını bile geri çekmiyordu. Her zaman yalnız olmuştu, kendi dünyasında bile böyleydi bu. Ta ki şimdiye kadar. Desari bu karanlığa doğru, içinde yükselen bir sıkıntıyla yürüdü.

Şekil değiştir, piccola. *Sana verdiğim görüntüyü kullan.* Kelimelerinde gözden kaçmayacak bir aciliyet vardı. Darius yakınlarında olmalıydı.

Aynı anda gökyüzüne doğru yükseldiler, kalpleri bir atıyordu. Gecenin karanlığında olmalarına rağmen gökyüzünde süzülürken tüyleri parlıyordu. Kanatları kudretle çarpıyor, hızlıca yükseliyorlardı. Havada mükemmel bir uyumla uzaktaki dağlara doğru uçuyorlardı.

Julian gecenin güzelliğini onunla paylaştı. Yüzyıllardır renkleri görmediği için, bütün bunlar ona yepyeni ve harika geliyordu. Altlarında yaprakları gümüş gibi parlayan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ağaçlar, yakınlardaki geniş bir gölün ışıltısı, avını kaçıran bir baykuşun ötüşü, ormanın içinde otlar arasında koşuşturan farelerin hışırtıları... hepsi apayrı birer tecrübeydi onun için.

Darius tamamen bir oldukları için Desari'yi izleyemeyecekti. Ayrıldıkları anda ise onu tekrar bulabilirdi. O yüzden onu uzağa götürüp, elinden geldiği kadar perde koymalıydı aralarına. Böylece Darius şafak doğmadan geriye dönmek zorunda kalacaktı.

Desari Julian'ın niyetini okuduğunda bir anda duraksadı. Tamamen savunmasız kaldığı, gündüz vakti, ailesinden uzak olacağını düşünmemişti. Bir anda Julian ona güven ve sıcaklık dalgaları gönderdi. Karpatyalı erkeklerin kadınlarını nasıl koruduğunu hissettirdi. Onun yanındayken, başına hiçbir şey gelemezdi, buna asla izin vermezdi.

Peki ya sen? Senden kim koruyacak beni? diye sordu Desari sakince. İkisinin de bedeninden taşan sert arzuların farkındaydı. Julian'ın Desari'ye olan korkunç, aman vermeyen açlığı ne olacaktı? Julian'ın bedeninin isteklerini başka hiç kimse karşılayamazdı. İçinde yanan ateşi başka hiç kimse rahatlatamazdı. Bu bilgi Desari'nin ona karşı olan kalkanını daha da zayıflatmaya yaradı sadece. Julian'ın içindeki arzu korkunç bir şeydi.

Her zaman, Desari. Seni hayatım pahasına koruyacağım. Hissettiğini biliyorum. Senin güvenliğini sağlamaktan başka hiçbir şey yapmayacağımı biliyorsun.

Julian havadaki rahatsızlığı, gökyüzünde yankılanan güç dalgalarını hissetti. Avcı avını aramakta kararlıydı. Yırtıcı kuşun içinde gülümsedi. Darius tehlikeliydi. Demir gibi bir iradeye sahip, tam bir kadimdi. Julian'la bir olan Desari, ağabeyinden gizlenmişti. Yine de Darius akıllı bir rakipti. Düşmanını küçük görecek kadar ukala değildi. Eşit güçte bir rakiple karşı karşıya olduğunu biliyordu.

Onları arayan güç geriye çekildi, hava sessiz ve tazeydi. Ve bir anda, Darius tekrar harekete geçip, saldırdı. Julian acının kendi zihnine ve Desari'ninkine çarptığını hissetti. Kız hafiften inler gibi oldu ama Julian ses dalgasının bütün etkisine karşı kendisini öne sürerek, onu korumayı başardı.

Dinle beni, yabancı. Beni hissediyorsun, ne olduğumu biliyorsun. Onu eğer herhangi bir şekilde incitirsen, bu dünyada benden saklanacak yer bulamazsın. Seni bulurum ve öldürürüm. Hayatını uzun ve acı dolu bir ölümle sona erdiririm. Ses gecenin kanatlarıyla gelmişti. Net olarak anlaşılmasının önünde hiçbir engel olmaması için, bütün olası dalga boylarını kullanarak konuşuyordu Darius.

Julian bu korumanın sahip olduğu gücün karşısında şaşırmıştı. Gregori kadar yetenekli ve tehlikeli gibi görünüyordu. Belki Gregori'nin zarafetine sahip değildi; Darius daha saf, işlenmemiş bir yapıya sahipti ama gücü büyüktü. Kan değiştirmemiş olmalarına ve onun nerede olduğunu bilmemesine rağmen Julian'ın aklına girip, böyle bir acı yaşatacak kişilerin sayısı çok azdı. Söylediklerinin de arkasındaydı. Merhametsiz, kararlı ve acımasızdı.

Julian derin bir nefes aldı ve Desari'yi dağın zirvesinde kurulu olan küçük kulübeye indirdi. Şekil değiştirerek yere adımlarını basarken, yerlerini hemen belli etmemek için Desari'yle olan akıl birleşimini kesmedi. Sadece daha fazla acı çekmemek için ses dalgasının tonunu değiştirdi.

Desari'yi iki Karpatyalı'nın savaşından uzak tutmaya da

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çalıştığı için biraz uğraşması gerekse de tuzağı ters teptirmeyi başarabildi. Desari'nin, iki erkeğin birbirlerine meydan okuduklarını bilmesine gerek yoktu. Sesi geri çevirdi, şeklini değiştirdi ve geceye doğru yolladı. Güçlü Karpatyalı'yı alt ettiği için gizli bir zevk almıştı. Şimdi Desari'nin, aklından çıkıp, geri çekilmesi için izin verebilirdi.

Desari ilk defa o an gerçekten korktuğunu fark etti. Ne yapmıştı böyle? Ailesinin güvenliğini terk edip bir yabancının peşine düşmüştü. Hem de ne için? Seks. Bu kadar basitti. Julian Savage'a karşı öyle bir çekim hissediyordu ki, bütün değerlerini ve kurallarını bir kenara atıp, Darius'u böyle savunulamaz bir duruma sokmuştu. Tabii ki Darius onun için endişelenecekti. Desari ise Julian'a güvenmişti çünkü hayatı boyunca birisi için hiç bu kadar derin duygulara kapılmamıştı. Şimdi ise adamın onu kandırdığını anlıyordu. Bu konuda tam bir ustaydı. Belki diğer duygularını da aynı şekilde yön veriyordu şimdiye kadar.

Julian geriye çekilip, kıza nefes alabileceği bir mesafe verdi. Bedeni güçlü ve çevikti. Altın saçlarını eliyle geriye attı, gözleri arzuyla kızın üzerindeydi. "Gerek olmadığı halde acı çekmene izin vermemi mi isterdin?" Sesindeki ton tamamen nesneldi.

Desari onun doğru söylediğinin farkındaydı. Onu zorlamıyordu. Ya güvenecekti, ya da güvenmeyecekti. Bu kadar basitti durum.

Julian kollarını geniş göğsünün önünde birleştirdi ve verandadaki kirişlerinden birisine dayandı. "Hissettiğini biliyorum."

"Bir anlığına," diye kabul etti. Aklında parlayan acı bir anda gelip, gitmişti.

"Hemen senden uzaklaştırdım. Kardeşindi. Bir uyarıydı yani bu."

"Uyarısını duydum. Onu gereksiz yere endişelendirdim. Bu gece eve geri döneceğimi söyleyeceğim," dedi kendine güvenle. Kendisinden çok, onu düşünüyordu. Aslında gitmek istemiyordu. Julian o aç, parlayan gözleriyle, öyle baştan çıkarıcıydı ki... Ona karşı olan hislerinin yoğunluğu, boğucu, yorucuydu.

"O zaman beraber döneriz. Ancak seni koruyanların yanında birbirimizi tanıyabileceğimize inanıyor musun gerçekten? Gereksiz bir zorluk içinde olacağız." Eliyle verandada duran bir sandalyeyi gösterdi. "Biraz otur, konuş benimle"

Sessiz sakin bir tavırla gözdağı veriyordu. Eğer kız giderse, onunla gelmekte kararlıydı. Onu yok etmek isteyenlerin yuvasına rahatça girecekti. Sesi güzeldi. Saf ve nazikti. Konuşmasında hem şefkat, hem ukalaca bir ton vardı, biraz da erkekçe bir alaycılık...

Sanki meydan okuyor gibiydi. Küçük bir çocukmuş gibi, kendi gölgesinden ve ağabeyinden uzakta olmaktan korkan küçük bir kuşmuş gibi davranıyordu Desari'ye. Desari tavrını bozmadan yavaşça sandalyeye doğru yürüdü. Gözlerini ondan ayırmadan oturdu.

Julian ise ona bakarak gülümsüyordu. İkinci bir deri gibi giydiği karanlık tehlike bir anda toz olup dağılmıştı sanki. O anda küçük bir çocuk gibiydi sadece. "Seni bir mahkûm olarak burada tutmayacağım Desari. Bana bir yaratıkmışım gibi bakmana gerek yok."

Desari rahatlamaya başladığını hissetti. Yavaşça yüzünde bir gülümseme belirdi. "Öyle mi yapıyordum? Kar-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

deşime karşı çıkıp, endişelendirdiğim için kendimi suçlu hissediyorum. Belki de hırsımı senden çıkarıyordum. Başkalarını suçlamak daha kolay geliyor."

Julian başını iki yana salladı. "Kardeşin için endişelenme. O da sana zarar vermeyeceğimi biliyor içten içe. Asıl senin üzerindeki kontrolünü başkasına vermeyi sorun ediyor."

"Ruh eşi ne demek?" diye sordu Desari. Bu terimin önemli bir şey olduğunu biliyordu. Onun aklına girmişti, ruh eşi olduğuna inandığını görmüştü.

"Bütün Karpatyalı erkekler avcı olarak doğar. Karanlık ve ölümcüldürler. Evet, sevdiklerimizi korumak gibi güçlü içgüdülerimiz vardır ama her geçen yüzyılda içimizdeki karanlık büyür. Bir ruh eşi olmadan bütün duygularımızı, hatta renkleri görme yeteneğimizi bile kaybederiz. Bomboş bir yaşam. Her gün içimizdeki yaratık güçlenir, karanlık gittikçe ruhumuza yayılır. Kendi grubunun erkeklerinde bunu gözlemlemedin mi?"

Desari uzun tırnaklarından biriyle yanağına dokundu. "Aslında evet. En azından Darius ve Dayan'da bu dediklerin var. Barack ise yakın zamana kadar neşeli biriydi ama o da şimdilerde sessiz. Sonra birisi daha vardı. Savon. Bir anda tanıyamadığımız birine dönüştü."

"Eğer biz erkekler gerçek ruh eşimizi bulmazsak, ruhumuzun diğer yanı, karanlığımıza karşı duran ışık ortadan kaybolur. Bir daha duygularımızı geri kazanamayız. Kayboluruz." Julian kızın yüzündeki umutsuzluğu görünce içini çekti. "İki seçeneğimiz kalır geriye. Bu kurak yaşamı, güneşe çıkarak sona erdirebiliriz. Ya da ruhumuzu kaybetmeyi seçeriz. Biz de insan türüyle beslenen, o nihai hevecanın, öldürmenin gücünün peşinde koşan vampirlere dönüşürüz. İçimizde kalan tek his bu olur."

Desari onun doğruyu söylediğini biliyordu. Savon vampir olmayı seçmişti. Darius yüzyıllar boyunca bu vampirlerin birçoğunu öldürmüştü. Zorlukla yutkundu ve Julian'a baktı. "Peki ruh eşini bulduğuna nasıl emin olabiliyorsun?"

Julian'ın gülümsemesi fiziksel bir dokunuş, yumuşak bir sarılma gibiydi. "Yüzyıllar boyunca hiçbir şey hissetmeden, renk görmeden yaşadım. Sonra seni buldum. Dünya tekrar güzel artık benim için, hayatla, renkle dolu. Öyle yoğun hisler yaşıyorum ki... Sana baktığımda bedenim canlanıyor. Kalbim boğulacak gibi oluyor. Ruh eşim sensin."

"Peki kadın aynı duyguları hissetmiyorsa ne olur?" diye sordu Desari merakla. Bütün bunlar onun için daha önce üzerine hiç düşünmediği yepyeni kavramlardı.

"Hepimiz için sadece bir tane gerçek ruh eşi var. Eğer erkek hissederse, eşi de hisseder." Beyaz dişleri parlıyordu. "Belki ilk başta özgürlüğünün sonsuza kadar kısıtlanacağından korktuğu için inatçı davranıp, bu hisleri itiraf etmeyebilir. Kadınlarımızın sayısı çok az olduğu için, doğumlarından, ruh eşi olabilecek yaşa gelene kadar dikkatlice korunup, ilgilenilir."

"Sonsuza kadar özgürlüğünün kısıtlanması ne demek?" Desari bir anda rahatsız hissetmeye başlamıştı kendini. Bedeninin rahatlıkla hareket edişi bile onu ısıtıyor, arzusunu körüklüyordu. Julian'ın konuşma sesini sevmemişti. Yumuşak ve ukalaydı. Kelimeler ağzından bir alayla çıkıyordu. Sanki kadının bu konu üzerinde hiçbir seçeneği yokmuş gibi konuşuyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

O ise güldü ve Desari tam da güvende olduğunu düşünürken inanılmaz bir hız, rahatlık ve zarafetle yanına geldi. "Endişelenmene gerek yok Desari. Senin mutluluğunu görmeye çalışmaktan başka bir şey yapmam ben." Elini uzattı. "İstiyorsun. Benim içimde olan arzunun aynısının sende de olduğunu hissedebiliyorum. Rahatsız olmana gerek yok."

Daha tepki bile veremeden, elini Julian'ın avuçlarının içinde buldu. Julian, onu saran tutkuya karşı içgüdüsel olarak yapmıştı bunu. Desari'yi ayağa kaldırdı, daha karşı çıkamadan koluyla ince belini sardı. Julian'ın bedeni sıcak ve sertti. Kokusu Desari'nin zihnini doldurmuştu. Nefes alıp, onu ciğerlerine çektiğinde, güçlü bir uyuşturucu bedenine yayılıyor gibi olmuştu. Aralarındaki kimya her neyse, sıcak, yakıcı ve aniden olduğunu inkâr edemezdi.

"Kanını alamam," diye fısıldadı. Onu tadarsa sonsuza kadar kaybolacağından korkuyordu.

Julian'ın beyaz dişleri bir anlığına parıldadı, sonra yavaşça aşağı, kızın yumuşak boynuna doğru eğildi. Kirpikleri aşağıya inene kadar arzuyla parlayan altın gözleri bir süreliğine onunkileri esir aldı ve bir an sonra ağzının tenine değdiğini hissetti.

Desari'nin bütün bedeni kasılmıştı. Julian'ın kolları onu metal şeritler gibi sarmıştı, onu korumak istiyor gibiydi. Bedeni arzuyla ona sürünüyor, içinden yükselen arzuyu saklamıyordu. Nabzının attığı yere dokunan dudaklar sıkı ve yumuşaktı. Dişleri nazikçe dokunuyor, dili kışkırtan ve ayartıcı bir sertlikle tenini okşuyordu. "Bana karşı çıkar mısın peki?" diye sordu yumuşakça. Ağzı yumuşak teninin üzerindeydi.

Desari'nin ona karşı çıkması imkânsızdı. Artık bedeni kendisinin değil, Julian'ın bir parçasıydı. Desari bedenini daha da sıkı dayadı ona, bu kadar umutsuzca istediği neyse vermeliydi. Düşünmeye yer kalmamıştı. Julian'ın sıcak ve baştan çıkarıcı nefesini hissedebiliyordu. Tenine dokunan dilini hissediyor, bedeninin gittikçe ısındığını fark ediyordu. Onu arzuluyordu. Gözlerini kapattı, kollarını Julian'ın başına dayadı. Kor ateşler gibi bir sıcaklık boynunu deldi, öyle yoğun bir zevkti ki bu, acıydı neredeyse. İnlediğini duydu, ondan beslenen ağzını, hayat özünü bedenine alışını, tam olarak anlamadığı erotik bir şekilde ikisini birbirine bağlayışını hissedebiliyordu.

Desari yüzyıllar boyunca her gün beslenmiş, gerektiğinde birçok kere kan vermişti. Hiçbirinde böyle hissetmemişti kendini. Ateşler içindeydi, hiç bilmediği bir rahatlık, anlayamadığı bir zevk sarmıştı bedenini. Julian'ın kollarında kendini yanan, canlı bir alev gibi hissediyordu. Bedeni rahatsızca hareket ediyor, onun sert saldırgan tutkusuna karşı arzuyla, sabırsızlanıyordu.

Julian boynundaki izleri dilinin bir dokunuşuyla kapatırken, kendi gömleğinin düğmelerini açtı, diğer eliyle de ruh eşinin ensesinden tutmuştu. İtalyanca, yumuşak, özlem dolu ve seksi bir şeyler mırıldandı. Desari'nin daha önce içinde olduğunu bilmediği bir vahşiliğe dokunuyordu. Kızı kendi ağır kaslarına doğru çekti, tahrik oluşunun kanıtını ona göstermek istercesine elleriyle kot pantolonun içindeki kalçalarını sardı.

Taze ve erkeksi bir kokusu vardı. Desari'nin bedeni onun için yanıyordu, teni öyle hassaslaşmıştı ki, dantelli sutyeninin içindeki göğüs uçları acıyordu. Hem fizik-

sel hem de cinsel bir arzu sarıyordu her yanını. Kendisi nerede bitip, Julian nerede başlıyordu bilmiyordu şimdi. Julian'ın kalbi güçlü ve hızlı atıyordu. Onu bekliyor, onu arzuluyor, istiyordu. Kızın açlığı bacaklarının arasında, midesinde, göğüslerindeydi; canını yakıyordu. Sonunda, dişlerinin Julian'ın tenine girdiğini hissetti.

Bir anda zevkin şiddeti çarptı bedenine. Her tarafı alev içindeydi. Güzellik ve heyecandan oluşan bir ateş fırtınasına dönmüştü. Tatlı ve sıcak. Ölçülemez bir şeydi bu. Daha önce hiç karşılaşmadığı bir his. Desari olmadan Julian diye bir şey olamazdı. Julian olmadan da Desari... Desari'nin bundan sonra onun bedenine, kanına, ruhuna ihtiyacı vardı. Julian'ın da onunkilere...

Nefes nefese, korku içindeki Desari dişlerini çekti ve ona tutundu. Etrafında dağılan dünyada tek dayanabileceği çapa oydu şimdi. Bir anda adamın güçlü ve gerçek olan kolları onu sardı. Başının üstündeydi, ipek saçları çenesinin altın gölgesi altında kalmıştı. "Bundan korkma, *piccola*. Ne yapmak gerektiğini biliyorum. Kadimlerdenim ve güçlüyüm. Türümüzün yollarını bilirim. Bu bizim için gayet doğal."

Desari başını iki yana salladı, kalbi hâlâ güm güm atıyordu. "Benim için değil ama. Anlamıyorsun Julian. Ailemi terk edemem. Aklındaydım, bizimle ilgili niyetlerini biliyorum. Yalnızsın, hatta biraz serserisin. Kendi kurallarını koyup, kendi yolunda gitmeyi seviyorsun. Prensini takip ediyorsun ama ona karşı bile özgürlüğünü koruyorsun."

Julian'ın eli yine onun boynunu sarıp, Desari'yi rahatlattı. "Birbirimize alışmak için çok zamanımız var."

"Ben şarkı söylerim Julian. Şarkı söylemeyi seviyorum. Kalabalıkları, paylaşmayı, dinleyicinin heyecanını, onlarla olan bağlantıyı seviyorum. Ailemi seviyorum. Eğer bizim bir prensimiz, bir liderimiz varsa, o da Darius'tur. Hayatını bize adadı, bizim için yaşadı, bizi korudu. Bizim için neler yaptığını bilmiyorsun. Onu şimdi, hele de yok oluşa bu kadar yakınken yalnız bırakamam."

Gece onlara fısıldayarak, siyah peleriniyle sardı ikisini. Julian başını gökyüzüne kaldırdı, üzerlerinde parıldayan bir battaniye gibi uzanan yıldızlara baktı. "Bana ondan bahset. Hiçbir Karpatyalı'nın sizden haberi olmamasını nasıl sağladınız? Eğer siz kaçmayı başardıysanız belki başkaları da vardır. Türümüzün devamı için önemli olabilir bu."

Sesi nazik ve şefkatliydi, yine Desari'nin kalbini kazanmıştı. Yine de hırsını sezebiliyordu. Darius gibi, güçlü ve acımasız bir iradeye sahipti. Kendi yolunu takip etmeyi, kendi kurallarını koymayı seçmişti. Desari üzerinden çok zaman geçmiş olan hikâyeyi anlattı. O korkunç katliam. Gemide geçirdikleri tehlikeler. Vahşi hayvanlar tarafından çevrelenmiş, ilkel, kuralsız topraklarda kalan çocuklar... Hepsini teker teker anlattı.

Julian, Darius ve Desari'nin şifacının, Karanlık Olan'ın akrabaları olduğunu anlamıştı. Onlar, Gregori'nin katliamda öldürüldükleri sanılan küçük kardeşleriydi. Belki başkaları da kaçmayı başarmıştı. Gerçeği öğrendiği gibi, zaman ve mekânın ötesine uzandı. *Gregori! Uzun zamandır aradığımızı buldum! Başkaları da var. Senin soyundan, kanından. Katliamdan kurtulmayı başarmış ve uzaklara kaçmışlar.*

Darius'un şifacıyı andırmasına şaşmamalıydı. Darius

en az ağabeyi kadar bilgili ve güçlüydü. Acımasız, hayal gücünün ötesinde tehlikeli bir düşman ama yanındaysa sadakatli, hissizliğine rağmen arkadaşlarını koruyan bir arkadaş olurdu. Kendisinden başka kimseyi dinlemez, başkasını tanımazdı. Julian çok az kişiye duyduğu bir duygunun, saygının, Darius'a karşı içinde filizlendiğini hissetti.

Darius ve Dara'dan bana haber gönderdiğin için teşekkürler Julian. Aynı zamanda içindeki arzuyu da hissedebiliyorum. Desari senin ruh eşin. Onunla ilgilen. Şifacının sesinde bariz bir tatmin vardı. *Bana şu an ihtiyacın var mı?*

Hayır, şifacı. Akrabanın sunduğu meydan okumayı hoş karşılıyorum. Gerçekten de öyleydi. Dünyanın güzelliğini ve harikalarını artık görebiliyordu.

Mikhail ile görüşüp Savannah'ya haber vereceğim. Bize ihtiyacın olursa geliriz. Öbür türlü, ileriki bir tarihte görüşürüz.

Bir ihtiyacım yok, diye şifacıyı rahatlattı. Kendi yeteneklerine inancı vardı. Şifacının araya girmesini istemiyordu, onun burada olmasına gerek yoktu. Gregori şüphesiz Julian'ın ruhunda kıvranan karanlığın doğasını biliyordu. Kendi ikizinden bile başarıyla sakladığı bu gerçeği Gregori'nin fark etmemesine imkân yoktu. Şifacı onun onuruna inanıyordu ama aynı zamanda Julian'ın gölgelendiğini biliyordu ve böyle birinin Desari'yi hak etmediğine karar verebilirdi.

Julian'ın ise Desari'yi bırakmak gibi bir niyeti yoktu. Böyle bir şey istense bile, imkânsızdı artık. İkisi sonsuza kadar birbirlerine bağlanmışlardı. Ayin sözleri söylenmişti. Ayinin çemberi tamamlanmamış olsa da, kadim kelimelerin kendisi yeterliydi ve Julian bunun sonuçlarının farkındaydı. Birbirlerinden ayrı kalırlarsa, ikisi de inanılmaz bir yasa kapılır, tehlikeli fiziksel rahatsızlıklar yaşarlardı. Karpatyalı ateşi sonunda ikisini de ezip geçer, birleşmelerini emrederdi. Erkeğin akıl ve ruh sağlığı için bir korumaydı bu. Kadının korkuları ne olursa olsun eşini kendisine sonsuza kadar bağlayabilirdi. Korkularla sonradan uğraşılabilirdi, ancak ruhun yok oluşundan geriye dönüş yoktu. Desari kaderini kontrol edebileceğine inanıyordu, bir seçeneği olduğunu düşünüyordu ama Julian her şeyin farkındaydı. Kız ona aitti, onun bir parçasıydı. Darius bile Desari'yi yok etmeden bu gerçeği değiştiremezdi. Eğer onuru doğru şeyi yapmasını söylüyor, kızı ondan kurtarmasını gerektiriyorsa, bunun için zaten çok geçti. Artık geri dönüş yoktu.

Julian sakince içini çekti ve kızı kendine yaklaştırdı. "Kardeşin de bir Karpatyalı ve kan bağınız var. Ona zarar vermek istemem. Eğer kendisine zarar gelmemesini sağlamak için onun yanında olmamamız gerekiyorsa, tam olarak bunu yaparız."

Desari Julian'ın büyük bir ödün verdiğine inandığının farkındaydı ama ona hiçbir lütufta bulunmuyordu. Darius onu aileye o kadar kolay kabul etmeyecekti. Dayan ve Barack da aynı tavrı takınacaklardı büyük ihtimalle. En iyi hallerinde bile zorluydu erkekler. Yüzyıllar boyunca birbirlerine güvenmişler, birbirlerini etkilemişlerdi. Aralarında bir yabancıyı isteyerek kabul etmelerine imkân yoktu.

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

Beşinci Bölüm

Desari başını Julian'ın göğsünün sıcaklığı ve cazibesinden kaldırdı. O iri gözleri hüzünle doluydu. "Anlamadığını biliyorum ama şu an ailemin yanına dönmekten başka bir şey yapamam. Kardeşim bu kadar şey feda etmişken, sorumsuz, bencil olmaya devam etmeyi reddediyorum."

Julian'ın onunla tartışmasını bekliyordu, elini titreyerek onun kalbinin üzerine koydu. Julian'ın altın gözleri Desari'nin yüzüne sahiplenmişlikle bakıyordu. Yanan açlığının yoğunluğu, aşikârlığı nefesini kesmiş, kararlılığını dağıtmıştı. Böyle bir adam ona nasıl bu kadar ihtiyaç duyabilirdi? Bu ihtiyacını egosunu bir kenara bırakarak ve karşısında tamamen zayıf kalacağından korkmayarak nasıl gösterebiliyordu ona? Böyle dürüst yanan bir ihtiyaca nasıl sırtını çevirebilirdi? "Julian," diye fısıldadı adını. Acı veren bir arzuydu bu. İki güçlü adamın, birini anlayamadığı iki sadakatin arasında kalmıştı.

"Şafağa birkaç saat kaldı, *cara*. Eğer Darius'a dönmekte ısrar ediyorsan, öyle yapmalıyız." Yumuşak sesinde aklı başından alan bir büyüleyicilik vardı. Erkeksi bir cazibe. Üflense yıkılacak halde olan iradesini dağıtmaya sadece sesi yetiyordu. Kelimeleri bir şey söylüyor, aşikâr seksi sıcaklığı bambaşka bir şey fısıldıyordu.

"Julian bana böyle bakmayı kesmen gerek," diye uyardı onu. Boğazını bir şey tıkamış, onu nefessiz bırakmış gibiydi. Bakışını onun yoğunluğundan uzağa çekmeye çalıştı. "Bana öyle baktığın zaman doğru dürüst düşünemiyorum."

Julian'ın eli ruh eşinin ipek saçlarının üzerinde hareket etti, parmaklarını onun buklelerinin arasından geçirdi. Kendini durduramıyor gibiydi. "Her zaman eğlence işinde miydin?"

Sesinde öyle bir şey vardı ki, kalbinin hızlı atmasına neden olan bir hayranlıkla dolu bir şefkatti bu, büyücülüktü. O İtalyan şivesi, rahat tavırlarıyla bütün duvarlarını yıkıyordu. Sorusu da Desari'yi hazırlıksız yakalamıştı. Baştan çıkarıyormuş gibiydi ama bir yandan da fazlasıyla masum görünüyordu. "Evet, hep şarkı söyledim. Her yirmi beş yılda bir başka kıtaya yolculuk ettik. Böylece kimse yaşlanmadığımızı anlamadı." Desari'nin saçlarının arasında masumca gezinen el, omzuna kaymıştı. O parmaklar şimdi üstündeki giysinin ince kumaşının altından bedenine sıcak dalgalar gönderiyordu. Desari bir şekilde derisinin kendisininkiyle birleştiğini hissetti. Ne diyeceğini unuttu ve sustu.

Julian onu rahatlatmak ister gibi yanına eğildi. "Lütfen devam et. Bunlar benim için tahmin edemeyeceğin kadar ilginç. Yüzyıllar boyunca kayıp Karpatyalılar'ı aradım ama sonunda umudumu yitirmiştim. Bunu hep beraber başar-

manız büyük bir şey." Parmak uçları gömleğinin boyun kısmına ilerlemiş, dikkatle işlenmiş kenarlarında dolanıyordu.

Desari derisi minik alevlerle ürperirken, yutkundu. Julian parmaklarıyla yavaşça yumuşak şişkinliğe doğru dokunduğunda, göğüslerinin verdiği tepkilerin farkındaydı. Durdurmakta kararlı bir şekilde ona baktı ama Julian büyük bir ciddiyetle onu dinliyor ve söyledikleriyle dürüstçe ilgileniyor gibi görünüyordu. Gözleri hariç. Gözleri eriyen altınlar gibi, sıvı bir ateşle yanıyor, Desari'yle besleniyor, onu büyülüyordu.

"Ne dediğimle ilgili hiçbir fikrim yok," diye itiraf etti sonunda boğuk ve davetkâr bir sesle.

Julian'ın bedeni hiç dokunmadan, ona yaklaştı. Erkeksi kokusu ve sıcaklığı onu sarıp, aklını başından alacak kadar yakınına gelmişti. Başka hiçbir şeyin yapamayacağı şekilde çağırıyordu onu. "Şehirden şehre yolculuk yapıp şarkı söylediğinizi anlatıyordun." Sesi arzuyla doluydu adamın, açlıkla...

Bu isteği bariz bir şekilde duymuştu, bedeni de kendi arzusuyla yanıyordu, sıvı bir ateşe dönmüştü. "Eğer birileri bizi hatırlarsa, onların soyundan gelen kişiler olarak tanıttık kendimizi. Çok nadiren gerekli oluyordu zaten. Aynı yerde uzun süre kalmamaya dikkat ettik. Dayan bir şairdir, kelime ustasıdır. Onun gibi kimse gitar çalamaz. Syndil de çok iyi bir müzisyendir. Neredeyse bütün enstrümanları çalabilir. Aslında Barack da aynı böyledir. Dinleyicilerimiz için çalmayı o da seviyor." Bilgiyi ona veriyordu ama aklı köprücük kemiklerinde bir ileri, bir geri dolanan Julian'ın parmaklarındaydı. İnsanı çıldırtan bu parmaklar, teninin hissini ezberlemeye çalışıyor gibiydi.

"Barack ve Dayan," diye tekrar etti yumuşakça isimleri Julian. Sesinde hafif bir öfke var gibiydi. Mükemmel dişlerini birbirine çarpması, öfkeli bir kurdu andırıyordu. "Bu ikisi senin üzerinde hakka sahipmiş gibi davranıyor." Ağzı acımasız bir gülümsemeyle bükülmüştü, altın gözlerinde bir karanlık vardı. "Sahip değiller. Babanın yerine senden hesap sorabilecek tek kişi Darius, tabii o da sen ruh eşini bulana kadar. Ki buldun da artık." Sanki iradesinin dışında bir gücün etkisiyle öne doğru eğildi ve köprücük kemiklerini öptü, yüzündeki sertlik bir anda yumuşamıştı. Dokunuşu tüy gibi yumuşaktı ama derisinin altına girip, kalbini anlamaya uğraşmak istemediği bir duyguyla hızla attırmayı başarmıştı.

Ağzı hareket ettiğinde, köprücük kemiğinden boynunda deli gibi atan nabzına kadar yükselen ateşi hissedebiliyordu. Desari'nin yumuşak dudakları titriyordu, uzun kirpikleri karanlık gözlerinin ışığını kaparcasına aşağıya inmişti. Onu durdurmalıydı. Kendi akıl sağlığı için, onu durdurması gerekiyordu. Ama Julian'ın ağzı öyle yavaşça, nazikçe hareket ediyordu ki, dudakları hiç de saldırgan olmayan ateşli bir keşfe çıkmış gibiydi.

Desari umutsuzca düşüncelerini toplamaya çalıştı.

"Bana sahip oldun yani?"

Elleri buluştu, parmakları birbirine dolandı. Elini göğsündeki kasları hissedebileceği şekilde bastırdı, parmağı yavaşça sahte bir masumiyetle nabzını okşuyordu. Dudakları aşağıya, gömleğinin boyun kısmından beklentiyle dikleşen göğüslerinin davetkâr kıvrımlarına doğru inmeye başladığında kalbi duracak gibi hissediyordu. "Evet. Artık benimsin," diye göğüslerinin arasındaki vadiye doğru fısıl-

dadı. Desari'nin bedeni öyle bir arzuyla kasılmıştı ki, zayıf hissediyordu.

Derisinin üzerinde alevlerin dans ettiğine yemin edebilirdi. Gerçekten turuncu ateşin teninin üzerinde hareket edip etmediğini görmek için aşağıya doğru baktı. Titreyerek, elini geri çekmeye, aralarına mesafe koymaya çalıştı. "Sen öyle düşünüyorsun. Ben değil." Desari, aklı gitmek konusunda kararlı olsa da, bedenine söz geçiremediğini fark etmişti.

Sessiz ve boğuk gülüşünde o erkeksi alay vardı yine. "Benden şimdi uzaklaşabileceğini düşünüyor olamazsın." Julian dikkatini kızın koluna çevirmişti şimdi. Dudakları çıplak teninde hareket ediyor, bir süre dirseğinin iç kısmında durduktan sonra aşağıya doğru ilerliyordu. Sonra bileğine bir şey yapmaya başladı, dişleri derisinin üzerinde dolaşıyor, bedenindeki bütün kaslar geriliyordu. Bir anda arzuyla çığlık atacağını bile sandı. "Eğer kendi sahip olduklarımı koruyamazsam yeterince iyi bir ruh eşi olamam, değil mi?"

Julian koluna doğru eğilirken sarı saçları tenine değiyordu ve Desari aralarında gittikçe yükselen ateş dalgalarına karşı gözlerini kapattı. İstemese de gülümsüyordu şimdi. "Sen de en az Darius kadar ukalasın." Teninde dolaşan ellerinin yarattığı hissi, erimiş altın gözlerindeki şehveti sevmişti. Ukalalığı bile hoşuna gidiyordu.

"Hımm," diye dikkati dağılmış bir tavırla mırıldandı. "Öyle miyim?" Eli kızın kaburgalarının üzerinde, gömleğin kenarını bulana kadar ilerledi. "Benimle ilgili her şeyi sevdiğini biliyorsun." Yüzünü Desari'nin omuzlarından dökülen ipek saçlarının arasına gömdü. "Kokunu seviyorum." Elini ince yün üstünün altına soktu, parmaklarını kızın o yumuşak tenine en fazla dokunacak şekilde açmıştı.

En çılgın hayallerinin bile ötesindeydi bu his. Şehvet. İçine doğru uzanıp her şeyi eriten bir ateş. "Konuşacağımızı sanıyordum," diyebildi zorla ve umutsuzca. Boynuna dolanmış kolları onun iradesinin dışında hareket ediyordu sanki. Bir anlığına gözlerini kapattı ve gecenin serinliğinin içinde bedeninin sıcaklığının keyfini çıkardı.

"Seninle konuşuyorum zaten," diye fısıldadı Julian. "Duymuyor musun?"

Sesi kadife gibi tenine sürünüyordu. Onu nasıl duymayabilirdi ki? Bedeninin içinde bir volkanın patladığını hissediyordu Desari. Sıcaklık içinde hızla dağılıyor, ateşli bir tutku ve şehvetle aklını ele geçiriyordu. Bu adamı istiyordu, Julian'ın da ona ihtiyacı vardı. Bu kadar basit miydi her şey gerçekten? Ağzını onun arzulu dudaklarına uzattı.

Julian ayaklarının altında yeryüzünün hareket ettiğine yemin edebilirdi. Desari bir gök gürlemesinin kükreyişini duydu ve şimşeğin mavi beyaz ışığını hissetti. Julian kulübenin kapısını tekmeleyerek açtı ve kendini kaybetmiş bir şekilde içeri girdiler. Bedenindeki vahşi hisleri dizginlemek için savaşıyordu. Julian'la Desari delicesine öpüşmeye başladılar. Başını kaldırmaya çalıştığında Desari'nin boğazının derinliklerinden, yumuşak bir uyarı hırlaması çıktı.

Julian onu boğazından tutmuş, kendisine çekmişti, sanki onun bir parçasıymış gibi tutuyordu Desari'yi. Dünyadaki en değerli ve yokluğunda yaşamayacağı şeymiş gibi sarmıştı. Diğer elini beline doğru kaydırdı ve orada bir süre durdu. Avucu tenine inanılmaz bir şehvet ve arzuyla

sessizce dokunuyordu. Desari de elin bedeninin en gizli, duyarlı yerlerine ne kadar yakın olduğunun farkındaydı. Onun için yanıyor, onu istiyordu. Artık mantıklı düşünmenin ötesinde bir yerlerdeydi, elinin hareket etmesini istiyordu. Ne yöne olursa olsun fark etmezdi. Ağzı sıcak ve sert olmasına rağmen, aynı zamanda kadife yumuşaklığındaydı, Desari'nin kendini tamamen ona bırakmasını bekliyordu. Julian'ın eli sonunda hareket edip, dantelli sutyenin önündeki küçük kopçayı açtı ve Desari'nin göğüsleri özgür kaldı. Küçük bir hareket olmasına rağmen, bütün bedenini vahşi, yabani ve şehvetli hissediyordu.

Julian eliyle onun göğsünü kavradığında Desari ruhunun derinliklerinden bir inlemenin yükseldiğini hissetti. Avucuyla göğsünü kavramasının nasıl bedeninde böyle yoğun bir zevk yaratabildiğine şaşırıyordu. Ağzı onu bekler şekilde açılmıştı, öpüşüyorlardı, bedenini ona sunmuştu. Eliyle göğüslerini kavradıktan sonra, dikleşmiş göğüs uçlarına avucunu bastırdığında nefes nefese kalmış bir şekilde, adamın tenini tatmak için ağzını çekti, şimdi karşısındakinin vücudunu keşfetme sırası ondaydı.

Eliyle vücuduna şekil verdiğini, arzuyla dikleşmiş göğüs uçları ve arzuyla şişmiş göğsünün kıvrımlarını takip edip, avucunda sıktığını hissedebiliyordu. Desari elini onun gömleğinin içine soktu ve arzuyla ısınmış tenine dokundu, sert, belirli çizgilerle ayrılmış kaslarını hissediyor, uzun saçları göğsüne dökülüyordu. Bu adam onu canlandırmış, kendini tam bir kadın gibi hissetmesini sağlamıştı. Huzursuz ve şehvetli bir arzuyla inleyen Desari'nin, bedeni kaygan sıvı bir ateş kazanına dönmüştü.

Julian göğsünü kavradı, kızın bedeninin inanılmaz mükemmelliğine hayran kalmıştı. Teninin yumuşaklığı, saçlarının ipek dokusu, aralarında yükselen sıcaklık, hepsi anlaşılamaz güzellikte bir his yaratıyordu onda. Kendi güçlü bedeninin yanında Desari ne kadar küçük ve narin duruyordu, yine de bütün kasları sıkı ve biçimliydi. Ellerinin dokunuşu Julian'ı delirtiyordu, hem kontrolünü, hem de aklını kaybedecek kadar arzu doluydu. Bedeni onun için yanıyordu, rahatlamak için öyle sertleşmişti ki üstündeki kıyafetler boğucu gelmeye başlamıştı.

Desari onun gömleğini çekti ve düğmeler dört bir yana dağıldı. Julian'ın bedenine elinden geldiği kadar yakın olmalıydı. Julian titriyordu şimdi, dayanmanın sınırlarını geçmişti ikisi de. Yanan derisine dokunan elleri onu daha fazla tahrik ediyordu. Kız dudaklarını göğsüne değdirip, öpmeye başladığında bütün bedeni kasılmıştı.

Julian onun gömleğinin yakasından tuttu ve kumaşı kolaylıkla parçalayıp, dantel sutyeni bir kenara fırlattı. Desari'nin çıplak vücudu karanlığın içinde davetkâr bir şekilde parlıyordu. Mükemmelliğine baktıkça Julian'ın nefesi kesiliyor gibi oluyordu. Kızı belinden kavradı ve geriye doğru eğip göğüsleriyle buluştu ağzı. Şehvetliydi, güzeldi, dünyada güzel ve mükemmel olan her şeydi Desari.

Ağzı sıcak ve ıslaktı, dudakları birleştiğinde ikisinin içinde alevler bir ateş fırtınası gibi yükseliyordu. Dudaklarının her güçlü çekişinde, sanki onunla besleniyordu Julian. Bedenlerinin şehvetinde birbirine karşılık veren sıcak, kaygan bir heyecan vardı. Gittikçe bedenlerinden yükselen ateşin heyecanıydı bu.

Julian'ın elleri beline, oradan da kalçalarının ince kıvrımlarına kaydı ve soluk kot pantolonla, ipek külotu aşağı-

ya doğru indirmeye başladı. Bacakları saten gibi yumuşacıktı. Dokunuşuna karşı sıkı ama tekrar kasıklarına doğru ellerini çıkarırken yumuşaktı. Ağzını göğüslerinden bir anlığına çekip, göbek deliğine doğru diliyle inip, tekrar geri o dikleşmiş, yumuşak göğüslerin cazibesine döndü. Elini bacaklarının arasındaki ıslak sıcaklığa kaydırdı.

Desari inledi. Sesinde öyle yumuşak, müziksel bir şey vardı ki, Julian'ın bedeninde cayır cayır yanan bir cehennemi körükledi, bu öyle bir ateşti ki, ikisinin de derisini yalayıp yutuyor, içlerine, en derinlerine kadar iniyordu. Desari düşünmeden elleriyle onun pantolonunu açtı, Julian artık özgürdü, şehvetli ve istekliydi, bedeni geri dönüşün olmadığı bir alev içindeydi. Elinin içine bastırdığını hissediyor, bedeni hem ağır, hem de aşina olmadığı, sıcak ve acı çektiren bir arzu içinde kıvranıyordu. Julian'ın parmakları derinlere inip, kızın hazır olup olmadığını kontrol ediyor, ateşini daha da yükseltiyordu. Dokunuşları sıcak kayganlıkla ıslanmıştı, kızın tırnakları geniş sırtına girmişti. Nefesi aralarda uzun sessizlik ve derin iç çekişlerle kesiliyordu.

"*Dio, cara mia*, o kadar sıcaksın ki, benim için hazırsın." Sesi ilkel ve kabaydı, ağzı hâlâ göğüslerindeyken Desari'yi tuttuğu gibi kulübenin daha da içlerine sürükledi. Dişlerini narin derisine bastırıyor, dili ise yarattığı küçük acıyı hafifletiyordu.

Desari onunla beraber gitti. Ateşler içinde adım atmak imkânsız gibiydi, parmakları onu okşuyor, ağzıyla kendine çekiyordu. Dişleri Desari'yi vahşi ve yabani hale getiren erotik bir kışkırtmaya dönüşmüştü, eline doğru gidip geliyordu o da şimdi.

Julian'ın dişleri göğsünün kıvrımlarında dolaştı ve diliyle yavaşça aradaki derin vadiyi yaladı. Elleriyle onu yakaladı ve dikkatlice, nazikçe yatağın kalın örtüsünün üstüne yatırdı. Üstünde kalan elbiseleri bir kenara fırlattı ve kendisinin altında kaçacak yer bulamayacak şekilde kızın ince bedeninin üzerine çıktı.

Julian'ın iri bedeni onun üzerine çıkınca, Desari'nin nefesi kesildi, tenleri birbirine değiyor, sert kuvvetini ve sıcak, kalın uzunluğunun kasıklarına yaptığı saldırgan baskıyı hissedebiliyordu. Kalbi durmuş gibiydi. Korku ya da beklenti, heyecan ya da anlayış, panik ya da sabırsızlık, ne hissettiğiyle ilgili hiçbir fikri yoktu. Bütün hepsini bir anda yaşıyor gibiydi.

Julian duyarlı kadife ucunu onun sıcak, ıslak girişine bastırmak için kızın bacaklarının arasına dizini koydu. Bir anda bütün bedeni o sıcak, kayganlıkla yıkandı kızın, Julian da bedeninde dalga dalga yayılan arzuyu hissediyordu. Dudakları birleşti ve yavaşça kızın biraz derinine indi. Ciğerlerinde nefes kalmamıştı. Öyle sıkıydı ki, içine alırken bütün bedeni öfkeli bir kadife heyecana bürünmüştü. Öyle hisler içindeydi ki, kendini kaybedecek gibiydi. Dişlerini birbirine sıkıca bastırıp, kendisini yavaş hareket etmeye zorladı. Kızın bedenine, onun işgaline alışması için zaman vermeliydi.

Desari kalçalarını rahatsızca, aklını kaybetmiş bir şekilde hareket ettiriyor, onun hepsini, daha fazlasını istiyordu. Bir anda acıyı hissetti, nefesi kesildi ve bedeni kasıldı. Julian bir anda geri çekilmeden, olduğu yerde durdu, kızı kendisine çekip güçlü kollarının korumasına aldı. Yüzünü elleriyle kavradı, ateşli altın gözlerindeki bakış öyle yoğun,

öyle büyüleyiciydi ki, kız başka yöne çeviremedi başını. "Bana bak, *piccola*. Sadece bana bak. Aklını benimle birleştir."

"Çok büyüksün Julian. Birbirimize uymuyoruz." Desari bakışını onun sıcaklığından çekmek istedi ama adamın çıplak açlığında boğuluyordu. "Julian." Korku ve acı çeken arzusunun birleşimi bir fısıltıyla ismini söyleyebilmişti sadece.

"Biz birbirimiz için yaratılmışız," dedi Julian güven verici bir sesle. Kızı ağzının kenarından öpmek için eğildi. "Birleş benimle, tamamen birleşelim." Ağzı Desari'nin çenesine, oradan da boğazına indi. Desari'nin nabzı Julian'ın içindeki vahşiliği çağırıyordu. Dişleri boynundan dikleşmiş göğsüne doğru yavaşça ilerledi ve hızla atan kalbinin üzerinde durdu. "Kendini bana bırak Desari. Rahatla. Gözlerime baktığında, ruhumu gördüğünde bana hayatınla, bedeninle güvenebileceğini göreceksin. Rahatla, benim için." Kelimeleri büyüleyiciydi, sesi saf ve güzeldi, arzuyla doluydu. Altın gözleri onunkilerle buluştu, aralarında kükreyen alev gibi sıcaklığı ikisi de hissedebiliyordu, kalçalarını kavradı. Bedeniyle öne doğru hareket etti, güçlüce içine girdi. Derisini yırtan dişleri enfes aleviyle kızı inletti, gözyaşları mücevherler gibi parlayarak iniyordu yanaklarından. Onu tamamen doldurmuş, ruhundaki o korkunç boşluğu kapatmıştı. Bedeni bir kere daha ileri gidip gelince, aklının onun zihnini aldığını hissetti.

Julian'ın yaşadığı duyguların yoğunluğu, tecrübe ettiği bu ateşli zevk, onunla paylaşması için vardı. Aynı şekilde o da Desari'nin hissettiklerini yaşıyor, bedeninin içine girişini, ona sahip oluşunu hissediyordu. Hareket etmeye başladı, yoğunluğu gittikçe yükselen bir şekilde ileri gidip geliyordu. Aralarındaki şehvetli sürtünme öyle sıcaktı ki, ikisi de bu alevin içinde kendilerini kaybetmişti.

Desari ona, güvenli sığınağına tutunuyordu, Julian ise ruh eşini gittikçe daha yükseğe, dayanamayacağı bir zevkin doruğuna çıkarıyordu. Ağzıyla onunla besleniyor, kalçalarıyla içine giriyor, şehvet ve aşkın, huşu ile açlığın karışımı bir delilik içinde sevişiyorlardı. Desari bedenine kendisi değil de, o sahipmiş gibi hissedene kadar, bedeninin bin parçaya ayrılıp dağılıyor gibi olmasına karşı şaşkınlık içinde yumuşakça inleyene kadar devam ettiler. Bedeni alev dalgalarıyla sarsılmış, bütün kasları sıkılaşıp Julian'ı daha fazla davetkârca sarmıştı.

Julian dilini göğsünün kıvrımına dokundurdu ve yarayı kapattı. Ancak arkasında bilerek izini bıraktı. "Sana ihtiyacım var Desari" diye fısıldadı, sesi erotik, boğuk ve açtı. "Sana ihtiyacım var."

Kız şimdi onun aklıyla derinden bağlanmıştı, ne istediğini, bedeninin neyi aradığını görebiliyordu. Kalçalarının sert vuruşu, onun içine girişindeki tutku, hepsi neredeyse fazla geliyordu ona. Her sert girişinde, bedeninin, ruhunun daha da derinine iniyordu. Ne yaşandığını biliyor ama karşı çıkamayacak kadar çaresiz hissediyor, onu reddedemiyordu. Desari'nin dili terlemiş adamın tenine dokunuyor, kalbini koruyan ağır kasların üzerinde dönüyordu. Kasıklarının arasındaki dar kılıfın içine gömülü Julian'ın bedeninin o anda verdiği karşılığı hissetti hemen, büyümesi, daha da sertleşmesi, diliyle dokunduğu ağır kasların altındaki kalbinin hızla atmaya başlaması, hepsini hissetmişti.

Julian kızın ince kalçalarını sıkıca kavradı, kendisine çarpan bedeni sıcak ve sertti. Kızın tutkulu kayganlığıyla doluydu, safi yabani bir ateşin içinde boğuluyordu şimdi. Kızın onu sardığını hissediyordu, sıkı kadife bir ateşti bu. Yaşayabileceğini tahmin edemeyeceği büyük, terli, şehvet dolu bir tutkunun içindeydi. Kızın dişleri, onun tenine sonunda girdiğinde, aklı bembeyaz bir şimşekle doldu. Boynu kasıldı, bedeni can acıtan, acımasız bir arzu deliliği içindeydi. Başını geriye attı, altın gözleri hem arzu, hem de inanılmaz bir bağlılıkla ona bakıyordu. Aklı kızın aklını tutuyor, bedeni gittikçe daha fazla sıcaklaşıp sertleşiyordu. Desari onun hayat özünü emdikçe, bir tutku akışına dönüşüyor, sonunda ise tohumlarını onun derinliklerine gömüyordu. Dört tarafı kızın sıcak, sıkı ve aralarındaki ateşle çıldıran bedeni ile sarılmıştı. Dünya yerinden oynamış gibiydi. Bitmeyen bir deprem oluyordu sanki. Gökyüzü ikiye ayrılmış, dünyaları sadece ikisi kalacak şekilde daralmıştı. Derinden birleşmişlerdi, kaderlerinde yazıldığı şekilde tek olmuşlar, birbirlerine kilitlenmişlerdi.

Julian onu yavaşça tuttu, yüzü zaman gibi acımasız ve sertti. "Benden uzaklaşmana asla izin veremem. Bunu bilmelisin."

Desari bedenindeki ateşten şaşkın bir haldeydi, onun bu bağımlılık yapan tadı, onu bırakmamasına neden olan kasıklarında geriye kalan küçük erotik zevk dalgaları sersemletmişti onu. Julian içinde, derinlerdeyken, öyle doğru, öyle mükemmel hissediyordu ki. Uzandı ve adamın dudaklarına titreyen parmak ucuyla dokundu. Gözlerinin altın renginde boğulabilir, kalbinin sığınağında sonsuza kadar yaşayabilirdi. "Böyle olacağımızı hiç düşünmüyordum, böyle bir şeyin yaşanabileceğini bilmiyordum."

Julian yavaşça başını eğdi, uzun saçları omuzlarına, dikleşmiş göğüslerine, bıraktığı ize dokunuyordu. "İnanılmaz bir güzelliğin var Desari, beni ters yüz ettin."

Kızın yüzünde yumuşak bir gülümseme belirdi. "Karşı çıkacağın bir şey yaptığımda bunu hatırlamanı isteyeceğim." Hassas tenine değen Julian'ın saçları içindeki ateşi körüklüyordu. Kendini böyle bırakışına o da şaşırıyor, onu işkence edercesine kışkırtmak için kaslarını kasıyordu. Bedeni ikisinin birleşen ateşiyle ıslaktı, masumiyetinin belli belirsiz izi hâlâ üstündeydi. "Senin birçok şeye karşı çıkan biri olduğunu hissediyorum Julian."

Julian kaşlarını kaldırdı. Kızın bedeni lezzetli şeyler yapıyordu ona. Ağzının kenarından öptü, sonra göğsünün şişkinliğini buldu. Sonsuza kadar beslenebilirdi böylece. Tadı enfes, mükemmeldi. Bedeni onun için özel olarak yaratılmıştı. Bu gerçeğin zevkini çıkarıyordu, sadece onundu Desari, bir başka erkek, insan ya da Karpatyalı onu tatmin edemezdi. Ayin sözleri ile bedenlerini ve ruhlarını birbirine bağlamıştı. Kanını almış, ona kendi kanını vermiş, bedenine sahip olmuştu. Ayin tamamlanmıştı artık. Desari ondan bir daha asla kaçamazdı.

Ve onu inanılmaz bir tehlikeye sokmuştu. Aklını bu düşünceye kapadı, yüzyıllar öncesinden şimdiye gelen uyarının yankısını attı kafasından. Julian kendisini Dara'nın bedeninde, ruhunda kaybetmek istiyordu. Onun içinin derinliklerine inmek, ışığında yıkanıp, en azından bir süreliğine gölgenin ruhundan çekilmesini istiyordu. Diliyle kızın göğüs ucuyla oynamaya başladı. Keşfetmek, tahrik etmek, tatmin etmek ve tamamlamak için önündeydi kızın bedeni.

Julian kızı yavaştan aldığı kışkırtmayla delirtiyordu. Avucuyla bedeninin her noktasına dokunuyor, kıvrımlarını bulup boşlukları ezberliyordu. Desari tekrar huzursuzlaşmıştı, ama kız onu kalçalarından davetkâr ellerle yakaladığında, Julian başını iki yana salladı; sarı saçları tenine değiyor, kızı daha fazla tahrik ediyordu.

"Her yerini bilmek istiyorum, *cara mia,*" diye fısıldadı ve kalın sıcaklığını dışarı çıkardı.

"Julian!" Desari'nin karanlık gözleri ona kızıyor, kendisine geri dönmesi için kararlılıkla ince kalçaları onun altında hareket ediyordu. Kalçasında onun sıcaklık ve sertliğini hissetmek bile heyecan vericiydi. Onu istiyordu.

Kızı elleriyle bir anda yakaladı ve yatakta ters çevirdi. Dudakları belinin kusursuz kıvrımını takip edebilirdi artık. Hiç acele etmeden, boynundan, omuzlarından, omurgasının en alt noktasına kadar öptü onu. Bu sırada Desari'yi bacaklarıyla, altında hapsetmişti, bedeni büyüyor, kalçalarına dayanarak bedenine bastırıyordu, ucu o kadar sıcaktı ki, altında kıvranıyor, onu arzuluyordu.

Julian ise kızın üzerindeki kontrolünü yıkacak hiçbir şeye izin vermemeye kararlıydı. Kendi bedeni gibi tanıyana kadar öğrenecekti bedenini, onu tahrik edecek her noktayı, kıvrımı, dokunuşunu isteyen her boşluğu bilecekti. Dişleri kalçalarının yuvarlak kaslarını buldu, kavrayan ellerinin altında Desari'nin irkildiğini hissetti. Avucunun altındaki ıslak davetkârlığı buldu, telaşlı bir arzuyla yanıyordu, şimdilik bildikleri ona yetmişti, gülümsedi. Yavaşça kalçalarını kaldırdı ve bir anlığına istediği tepkiyi bekledikten sonra, onu isteyen girişe bastırdı. Desari geriye çekildi, bu işgalle deliye dönmüştü.

Julian ise Desari'nin kalçalarını yakaladı ve ileri atıldı, derince içine giriyor, dar, ıslak, kadife yumuşaklığındaki, ona mükemmel uyan kılıfa gömüyordu kendini. Ardında bıraktığı yüzyıllar süren hayatında böyle bir şey hissetmemişti. Onun güzel bedeninde ellerini dolaştırıyor, göğüslerini kavrıyor, kalçasını sıkıyor, ağzıyla sırtını tadıyordu. Desari'nin uzun kahverengi saçları etrafındaki yorgana dalgalar halinde dağılmıştı. Bir daha unutamayacağı bir görüntüydü bu. Ve bir anda ateş tekrar sardı her yanı, hızlıca, sımsıcak, kendini yine kızın kalçalarını yakalamış, içine daha hızlı, sert ve derine doğru girerken buldu. Zevkle acının birbirinden ayrıldığı bıçak sırtı bir yere doğru ilerliyordu. Kızın bedeni gittikçe kasılmış, zevkin doruklarında inliyordu. O ise devam ediyor, kızın ateşler içindeki yanan yumuşak bedeninde, o noktada bekliyordu, Desari'nin başı zevk içinde dönüyordu. Türünün ilkel istekleri su yüzüne çıkmıştı, Julian onun narin bedenine doğru eğildi, ipler tamamen onun elindeydi, dişleriyle omzunu bulup, kızı olduğu yere kilitledi.

Desari izin veriyordu, onu buralara sürükleyen içgüdülerin farkındaydı. Julian'daki çaresiz açlık öyle somuttu ki, dokunabilir, görebilirdi neredeyse. Derinde saklı ama yüzeye çıkan, tam olarak anlayamadığı şeffaf bir gölgeydi bu. Sonra bir anda düşünceleri dağıldı. Julian'ın bedeni onun içinde büyüyordu, kalın ve sertti, aklını kaybedecek gibiydi ikisi de, bir anda zaman ve mekânın ötesine doğru patladılar, sürüklendiler. Renkler etraflarında hava fişekler gibi parlıyordu. İkisinin de ciğerlerinde nefes kalmamıştı.

Julian kızın üzerine yıkılabilirdi ama ne kadar narin olduğunun fazlasıyla bilincindeydi. Bir anlık ayrılığa bile

dayanamayacak halde olduğu için, onunla beraber kenara kaydı. Birbirlerinin akıllarını keşfetmişti ikisi de. Desari, ailesine geri döneceğini ve onunla arada sırada görüşeceğini düşünüyordu, fakat bu yanlıştı. Ya da daha kötüsü onunla beraber kaçmayacağı için, Julian'ın onu terk edeceğini sanıyordu. Julian'ın kolu kızın dar göğüs kafesinin üzerinde duruyor, bacakları onu olduğu yerde tutuyordu. Yavaşça kızın göğsünü kavradı, başparmağıyla önce göğüs ucunu, sonra da şişkin kıvrımını okşadı.

Desari bedeninin arzuyla kasıldığını hissetti. Hep böyle olacaktı. Biliyordu. Julian Savage onun üzerinde hep bu hükme sahip olacaktı, kimsenin sahip olmadığı mükemmel bir uyum vardı aralarında. Seks hakkında çok şey okumuştu, her detayı, pozisyonu, paylaşılabilecek bütün ilginç yakınlıkları biliyordu. Yine de bedeni bu arzuyu daha önce hiç hissetmemişti. Sanki o yanı şimdiye kadar ölüydü. Birçok Karpatyalı kadının normal insan kadınları gibi arzulara ve güdülere sahip olmadığını düşünmüştü daha önce. Ama bedeni bu adam için bekliyordu. Diğer yarısı.

Julian yavaşça öptü. "Beni bırakmana izin vermeyeceğim, Desari." Yumuşakça söylemişti. Sesi hipnotize edici bir büyüleyiciliğe sahipti.

Desari bu sözcüklerin aklına kelebek kanatları gibi değdiğini hissedebiliyordu. Saf ve nazik. Neredeyse şefkatle. O kadar kurnazcaydı ki bir anlığına onu zorlayışının nazik dokunuşunu tanıyamamıştı. Desari derin bir nefes aldı, böyle mükemmel bir kaçış anını tartışmayla bozmayacaktı. Bir daha böyle bir an yaşamayabilirdi. Yine de bir görevi vardı, ne kadar mükemmel gözükse de, bencil olmazdı.

Julian bir asiydi. Otoriteyi nadiren tanıyan, kendi yoluna gitmeyi tercih eden biriydi. Onu uzak bir yere, ailesinden ve şarkılarından uzaklara götürmeyi düşünüyordu. Ancak bu imkânsızdı. Yüzünde yumuşak bir gülümseme belirdi. Onu, ne olduğunu biliyordu. Julian aklını onunla birleştirmişti. Karanlık bir yer olduğunu, girmediği bir gölge olduğunu biliyordu. Yine de onun mutsuz olmasına izin vermeyecek birisi olduğunun farkındaydı.

Kesinlikle bir kanun kaçağıydı. Karpatyalı yasalarının sınırlarını bilginin peşinde olan yolculuğunda birçok kere zorlamıştı. Sürekli çalışan bir beyne sahipti, kurnaz ve zekiydi. Kendi gücüne öyle alışıktı ki, ikinci bir deri olarak giyiyordu. Kendi türünün hâlâ cahili olduğu birçok şeyi biliyordu. İnanılmaz bir savaşçı, vampir avcısıydı. Birçoğunu yok etmişti.

Derinliklerindeki karanlığa dokundu. Kendisinin birçok Karpatyalı erkekten farklı olduğuna inanıyor gibi görünüyordu. Karanlığın yüzyıllar içinde birikmediğini, doğumundan itibaren içinde olduğuna, çocukluğundan beri büyüdüğüne inanıyordu. Desari Julian'ı kendi türünden ayıran farklılığın aynı zamanda kendi kardeşinde de olduğunu düşünüyordu. Demir gibi bir iradeye, acımasız bir kudrete sahip olup, başkaları tökezlerken, onların sağlam kalmasını sağlayan şey de buydu.

Desari Julian'ın hayatının boşluğuna dokunmuştu, anlamsızlık hissini, kurak varlığını görmüştü. Her şeyi bitirmeyi seçmiş, bir ruh eşi bulması için şansı olmadığına inanmıştı. Aklındaki şu garip gölgeye dokundu bir anlığına. Kendini yok edemediği için küçük bir pişmanlık vardı ama önceki gibi bir anda yok olmuştu bu yine. Onu bulduğu için yaşadığı mutluluğu, ona karşı olan duygu-

larının yoğunluğunu hissetti. Sahiplenen bir yanı olduğu kilometrelerce öteden görülebilirdi. Desari daha önce bir ruh eşinden bahsedildiğini hiç duymamıştı. Bu kavramla ilgili kararsızdı ama Julian'ın inandığı kesindi.

Julian yatakta uzanmıştı. Desari'nin yüzünden geçen bütün duyguları görmek, kendi içine aldığı nefes gibi yüzünü izlemek için bir dirseği üzerine dayanmış onu inceliyordu. Bu güzel kadının, onun olduğu gerçeği inanılmazdı. Rüya gibiydi, bir şekilde gerçeğe dönüşmüş bir hayaldi. Şimdiye kadar umut etmek veya dilemek gibi eylemleri hep lüks olarak görmüştü. Başlangıçtan beri bir gün güneşe yürümeyi seçmesi gerektiğini biliyordu. Bu ise hayatın değer biçilemeyecek bir hediyesiydi, hayal gücünün çok ötesinde bir hazineydi. *Ve kız sadece ışığı bilirken, onu karanlıkla, tehlikeyle dolu bir dünyaya getirmişti.*

Desari, Julian'ın kalbinin düzenli ritmini duyabiliyordu. Yakınındaki sert kasların farkındaydı. Julian'ın duruşu hem korumacı hem de sahipleniciydi. Tenleri birbirine değiyordu. Kapı hâlâ açıktı, gecenin serinliği odayı dolduruyor, tenlerinin sıcaklığını hafifletiyordu. Desari gülümsedi, nefesi Julian'ın koluna düşen sarı saçlarını dalgalandırdı. "Benim için elbiselerini değiştirdin." Julian onu karşılamak için bara geldiğinde zarifçe giyinmişti.

Eliyle kızın sırtındaki çizgiye indi, yavaşça teninde ilerliyor, bu muhteşem hissi avucuyla yudum yudum içiyordu. "O beyaz elbise içinde çok güzeldin. Bense bir tişört, bir kot pantolon giymiştim. Senin seviyene yükselmem gerekir diye düşündüm." Yavaşça kızın göğsünün yumuşak ağırlığını kavradı.

"Ben de senin için kot pantolon giyip geldim," diye itiraf etti Desari. "Bence kot pantolon içinde seksi görünüyordun." Belini Julian'ın bedeninin kıvrımına dayadı yavaşça. "Ama itiraf edeyim, giyinip kuşandıktan sonra iyice dinamit gibi olmuştun."

Kızı ensesinden öpmek için ipek saçını bir kenara itti. Ona böyle dokunabilmek bile inanılmazdı. "Dinamit ilginç bir kelime, *cara*."

Sesinden aklının başka yerde olduğu anlaşılabiliyordu. Desari yüz yüze gelecekleri şekilde ona döndü. Altın gözlerindeki ateş içine ışıldıyordu. Serin havaya rağmen içinde sıcaklığın yükseldiğini hissedebiliyordu. Göğsünü kavrayan elinin farkındaydı. "Düşünmeliyiz Julian. Bunu sen de biliyorsun."

"Ben kararımı çoktan verdim Desari," diye cevap verdi, sesinde şimdi o baskın korkutuculuk vardı. "Benimle kalmaktan başka seçeneğin yok. Ruh eşiyiz. Gerçeği söylediğimi anlaman için bensiz ailenin yanına gitmene izin verebilirim ama bu senin için fazlasıyla acı verici olur. Senin iyiliğini düşünüyorum."

Desari iç çekti, gözlerindeki acıyı saklamak için uzun kirpiklerini aşağı indirmişti. Bu gecenin tadına varabilmek için, Julian'la daha fazla zamana ihtiyacı vardı. Böyle güzel bir zamanı tartışmayla sona erdirmek son istediği şeydi.

"Tartışmaya gerek yok," diye mırıldandı nazikçe Julian, hâlâ onun aklının içindeydi. "Senin iyiliğini sağlamaktan başka seçeneğim yok benim. Peşinde birileri var. Ayrılmanın yarattığı sıkıntının yanında, içinde olduğun tehlikeyi yok etmeden yanından gidemem." *Peki ya onun kıza getirdiği tehlikeye ne olacaktı?*

"Julian." Parmak uçlarının değdiği yerlerde alevler dans

ederken titredi ve döndü. "Eğer dediğime inanıyorsan, sen ve ağabeyim arasında olacak bir kavgaya dayanamayacağımı görüyorsundur. Ona daha önce hiç karşı çıkmadım, güvenliğimin sorumlusu, ailemin güvenliğinin sorumlusu o." Elini uzattı. "Üzgün değilim Julian. Lütfen beni yanlış anlama. Bu geceyi hiçbir şeyle değişmezdim."

Julian kızın saçından bir tutamı avucunun içine aldı, yüzünü bu saçlara gömerek, kızın taze, temiz kokusunu içine çekti. "Darius'la ben ilgileneceğim."

"Demeye çalıştığım da bu zaten. Senin yapmanı istemiyorum," diye karşı çıktı sabırla.

"Peki ne istiyorsun Desari?" dedi Julian beyaz dişlerinin arasından. "Tek gecelik bir ilişki mi? Öyle mi?" Kızın beklediği öfkenin yerine sesi hafiften alaycıydı, küçümseyen erkek ukalalığı yine sinirini bozmuştu.

Kömür karası gözleri öfkeyle parladı. "Öyle olmadığını biliyorsun. Yine de bazı şeyleri yavaş yavaş halletmek daha doğru bence."

Julian kahkaha atarak güldü ve tavana bakmak için kenara kaydı, geniş omuzları gülüşüyle sallanıyordu. Desari öfkeyle ona baktı, dizlerinin üstünde yatakta dikildi. Çıplak teni gecenin içinde davetkârlıkla parlıyordu. "Komik olan ne?"

Eliyle, kızın içini rahatlatmak için şefkatle yüzüne dokundu. "Bu gece hiçbir şey yavaş yavaş halledilmedi, *piccola*. Daha çok vahşi ateş ikimizi de sardı denilebilir bence." Gülümsemesindeki erkeksi alaycılık barizdi.

"Sırıtmayı kes." Desari Julian'ın mükemmel dudaklarına parmak ucuyla dokundu.

"Hak ediyorum gülmeyi," diye karşı çıktı ona sakince. "Bunu da sen biliyorsun." Kızın derinliklerine doğru inen gözlerindeki ateş, Desari'ye birkaç dakika önce onun için nelerin önemli olduğunu hatırlatmıştı.

"Bilerek dikkatimi dağıtıyorsun," diye Julian'ı azarladı ama elini yine de onun geniş, kaslı göğsüne, kalbinin tam üstüne koymadan edemedi. "Bunları halletmeliyiz."

Julian'da göğsünde duran eli kavradı ve tenine sıkıca bastırdı. "Hallettik bile. Sen nereye gidersen ben de oraya giderim. Bütün Karpatyalı erkekler kadınlarımızı bir hazine gibi korusa da, artık Darius'un sorumluluğunda değilsin. Anlayacaktır."

"Zamanla, Julian," diye kabul etti çaresizce. "Ama hemen değil. Yanına gidip onunla konuşacağım. Eğer ilişkimize izin verirse, diğerlerinin de onun dediğini yapmaktan başka çaresi kalmayacak zaten. Onu ikna etmek için birkaç gün ver bana yeter."

Desari Julian'ın yüzünde beliren ciddiyetin farkındaydı. Onunla bu konuda asla aynı fikirde olmayacaktı.

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

Altıncı Bölüm

Julian nefesinin ciğerlerinden boşaldığını, boğazının da tamamen kapanacak şekilde tıkandığını hissetti. Dara o kadar güzeldi ki. Dizlerine çökmüş, ipek saçı bedenini sarmış, yorgana dağılıyordu. Teni kusursuzdu, dar göğüs kafesi ve ince beli, göğüslerinin büyüklüğünü ortaya çıkarıyordu. Daha önce duyduğu hiçbir şeye benzemeyen, saf, gerçek sesini seviyordu.

Desari ondan kaçamıyordu, bu konuda halinden memnundu. Ona bakarken, ona öfkelenmeye çalışırken kızın yüzünde beliren ifade karanlık gözlerindeki yumuşaklığı silemiyordu. Bedeninde zalim tek bir zerrecik yoktu.

Julian uzandı, Desari'yi belinden yakaladı ve inanılmaz gücüyle kaldırdı. Aynı anda hızlı bir şekilde Desari'nin altına doğru hareket etti. Desari'nin uzun saçları Julian'ın bacaklarına, kalçalarına değiyor, yetenekli parmaklar gibi teninde şehvetle dans ediyordu. Kızı yavaşça yatağa yatırdığında, bedeni çoktan canlanmıştı, sıcak ve sertti, etrafını saracak olan kadife kılıfının hissini arzuluyordu yine.

İçine girdiğinde, Desari derin bir nefes aldı. Aklındaki bütün düşünceler silinmiş, geriye sadece Julian'ın doyumsuz iştahıyla yarışabilecek arzusu kalmıştı. Gözleri ardına kadar açılmıştı, Julian uzanıp göğüslerini kavradığında gözleri onu esir aldı. Bedenlerinden fazlasını paylaşıyorlardı. Desari onun ruhuna baktığını ve onun da kendisininkini apaçık görebildiğini biliyordu. Kalçalarını hareket ettirmeye başladı, yavaş yavaş yatakta birbirlerine karıştılar. Julian ona içindeki vahşi, dizginlenemeyen arzusundan öte bir şey anlatıyordu şimdi.

"Senden daha güzel birisi olamaz Desari," diye fısıldadı. "Yok öyle biri bu dünyada."

Kızın gülümsemesi baştan çıkarıcıydı. Belirli bir gücü elinde tutan bir kadının gülümsemesiydi bu. Adamın kaslarına dokundu, göğsündeki altın sarısı kılları okşadı parmak ucuyla. Aralarındaki sessiz anlaşma içinde birbirlerini yavaş yavaş keşfe çıktıkları o anda zaman durmuş gibiydi. Julian ellerini kızın kıvrımlarında gezdiriyor, onun büyüleyici noktalarında duraklayıp tenini ezberliyordu.

Kalçaları gittikçe agresifleşen bir şekilde hızlanarak hareket ediyordu kızın, her gidiş gelişte içinde yükselen sıcak, kaygan tutkuyu hissedebiliyordu. Şimdi o adama hükmediyordu, kaslarını sıkarak sürtünmeyi artırıyor, böylece sıcak kadifesi onu daha da kışkırtıyordu. Yüzünü izlemeyi seviyordu. O altın gözlerinin şehvetle parlamasını, nefes nefese kalışını, karanlık hassaslığını tutkunun daha ortaya çıkarışını seviyordu. Julian'ın elleri belini sarmıştı, dişlerini sıkmış, kızın etrafında dalga dalga, onu da yanında götürerek patladığında bedeninin derinlerinden yükselen inlemeyi tutamayacak kadar zevk içindeydi. Bu kadar kısa

zamanda olabileceğini bilmedikleri bir zirveye doğru yükselip inliyordu ikisi de.

Desari kalan zamanlarını bozacak hiçbir şey söylemeyecekti. Julian'ın kollarının güvenliğine sarılmıştı. Hiçbir yere hareket etmemeye kararlı bir şekilde üzerinde yatıyordu adamın. Ağaçların dallarının kulübeye değişini dinliyordu. Ay ışığı odayı gümüşi bir parlaklıkla aydınlatıyordu. Desari'nin istediğinden daha önce gelecek gibi görünüyordu şafak ama beraber geçirebilecekleri biraz daha zamanları vardı.

Rüzgâr açık kapıdan odaya girdi ve içeriyi gecenin öyküleriyle doldurdu. Bir anda Julian'ın elleri kızın belini kavradı ve onu hareketsiz bıraktı. Julian'ın aklına gelen uyarıyı o da görmüştü. Çabucak giyinmesini söyleyen bir his yükseldi içinde. Julian ise yataktan tek bir hareketle kalkıp, ayağa dikildi. Her halinden o korkutuculuk akıyordu. Tek bir el hareketiyle erkeksi bedenini medeniyetin kıyafetleriyle kapattı.

Olduğun yerde kal, diye ona bakmadan emretti ve basamaklardan inerek, kulübeden çıktı. Gelen her kimse elinden geldiği kadar Desari'den uzakta yüzleşecekti. Peşinde avcıların olduğu bir sırada onu ailesinin korumasından alarak ukala bir aptal gibi davranmıştı. İçindeki karanlık vampirleri, azılı düşmanını kendisine çekmede güçlüydü. Onları gece takip eden şey her ne ise, şimdi yakınlarındaydı. Tehdidin ne olduğunu çözemese de hissediyor, seziyordu.

Derin bir nefes aldı ve gökyüzünü, ormanı, yeryüzünün kendisini inceledi. Şimdi işte en doğal halindeydi, tehlikeli bir vahşi hayvandı Julian. *Eğer birileri saldırırsa Dara, kardeşine seni karşılamasını söyle ve hemen buradan uzaklaş.*

Desari'nin ise böyle bir şey yapmaya niyeti yoktu. Eğer onları bir şey tehdit ediyorsa korkak bir tavşan gibi kaçıp, onu yalnız bırakmayacaktı. *Nedir bu?* diye sordu.

Desari'nin yumuşak sesi Julian'ın içindeki gerilimi biraz da olsa rahatlatmıştı. *Ne hissediyorsun?* diye kardeşini andıran sorgulayıcı bir tavırla sordu Julian kıza.

Desari bütün duyularıyla geceye baktığında bir anlığına sessiz kaldı. Bir tehdit hissetmiyordu. Hem de hiç. Göğüslerini koruyacak şekilde kollarını sardı ve kapıya doğru ilerleyip, eşiğe dayandı. Gecenin taze havasını içine çekti. Hiçbir şey yoktu. *Bir tehdit olduğundan emin misin? Ben o türde bir şey görmüyorum. Julian ben de yeterince güçlüyüm. Eğer yakında bir tehlike olsaydı hissederdim.*

Eğer Desari gibi güçlü bir Karpatyalı tehdidi hissedemiyorsa bunun tek bir nedeni olabilirdi. Tehdidin merkezinde olan o değildi. Julian önündeki boş alana doğru birkaç adım daha attı, dikkatlice yürüyor, rakibini bekliyordu. Orada, yakınlarda bir yerdeydi. Ona yönelmiş enerjinin baskıcı kanalını hissedebiliyordu. Beklediğinden çok çok daha güçlüydü, aklını yenilgi düşünceleriyle dolduruyor, kendine güvenini yıkmaya çalışıyordu. Julian da böyle akıl oyunları kullanmıştı birçok kere. Rakibinin onun çömez bir amatör olduğunu düşünmesi onu daha da fazla öfkelendirmişti.

Akıl oyununu ters çevirip gecenin içine daha da güçlendirerek yollamak kolaydı. Bir an tam bir sessizlik sardı etrafı. Sanki böcekler bile nefeslerini tutmuştu. Julian'ın misillemesi rakibine çarpmış ve onu öfkeden çıldırtmış gibiydi. Julian'ı yırtıcı pençelerden kurtaran, yükselmiş sezileri oldu. Leopar bir anda ortaya çıkmış, inanılmaz bir

çeviklikle doğrudan karnına saldırmıştı Julian'ın. Pençeler onu kıl payı kaçırmıştı. Hatta leoparın karnını boydan boya yarmasını önlemek için Julian'ın nefesini tutması gerekmişti.

Küfrederek havaya yükseldi ve şekil değiştirerek, jilet keskinliğinde pençelere, acımasız, kıvrımlı bir gagaya ve iki metrelik bir kanat uzunluğuna sahip oldu. Siyah leoparа doğru pençelerini açarak saldırdı.

Leopar öldürücü darbeden kaçmak için takla attı ve ağaçların korumasına doğru hareketlendi. İri, tüylü rakibinin dallar arasında rahat davranamayacağını biliyordu.

Desari verandada hareketsiz kalmış, gözlerini bu korkunç kavgadan ayıramıyordu. *Julian. Darius. En korktuğu şey gözlerinin önünde yaşanıyordu.* Derin bir nefes alıp verdi yavaşça. Sonra kollarını aya doğru uzatıp belirgin bir düzenle ellerini sallarken yavaşça şarkı söylemeye başladı.

Notalar, altın ve gümüş ses tonları önünde canlanmış, savaşanların üzerine dökülüyordu. Sesi saflıkla, güzellikle büyüyor, kanatlanıp ormana doğru süzülüyordu. Şarkı bir fısıldamadan ibaret olsa da mükemmel bir netlikte duyuluyordu. Notalar yıldız tozları gibi dans ediyor, leopar ve baykuşun arasında dönüp duruyordu.

Desari'nin şarkısı gecenin içine gittikçe yayıldı. Herkes, her şey olduğu yere çakılıp, bu güzel sesi dinliyordu. Şarkı bütün türler arasında huzur ve anlayışı anlatıyordu. Sesi bu dünyadan değildi, kâinattaki bütün doğal düşmanlarla uyan müziksel notaların birleşimiydi. Bu müziği duyan hiçbir şey birbiriyle düşman olamazdı. Mistik büyüye kapılmış olan Darius saldırgan leopar şeklinde kalamamıştı. Julian da neredeyse kendi haline dönüp gökyüzünden düşüyordu. Darius'un yakınına sertçe inebildi.

İki adam Desari'nin sesinin gücüne şaşırmış bir halde birbirine baktılar. Ses ikisini de büyülemişti. İki güçlü Karpatyalı erkek savaşlarına devam edecek saldırganlığı bulamıyorlardı içlerinde. Desari'nin sesi ay ışığında gümüş ve altın gibi parlayan notalardan bir ağ örüyordu. Bu ağ iki adamı sardı ve aralarında küçük ışıldayan ipler oluşturdu. İkisi de kızın inanılmaz yeteneğinin gücü ve ihtişamına hayran bir halde Desari'ye bakıyorlardı.

Darius kız kardeşinin duygularının derinliğini, bu adama olan arzularını, bedeninin isteklerini, kararsızlıklarını ve korkularını hissedebiliyordu. Öfkeli, korumacı doğasını, sahiplenen tavrı, derin açlığı ve Karpatyalı erkeğin derinliklerinde akan Desari'ye olan arzusunu görüyordu. Ruhlarının birleştiğini, iki ayrı bedende tek olduklarını hissetmişti.

Julian da Darius'un kalbini rahatlıkla görüyordu. Ruhunun kardeşini korumaya olan isteğini, ailesinin içinde güvende kalmasını sağlamaya çalıştığının farkındaydı. Adam Julian'ın bir vampir olduğundan şüpheleniyor, kız kardeşini yok edeceğinden korkuyordu. Onunla ölümüne savaşabilirdi, kardeşini tehdit eden her şeyi yıkıp geçebilirdi. Darius için huzur yoktu. Varlığının sonuna doğru kendi türünün bütün erkeklerinin yüzleşmek zorunda olduğu karanlıkla savaşıyordu. Her gün sadece iradesinin gücüyle ayakta kalıyordu.

Gümüş ve altın notlar yanıp sönüyor, sesle beraber parlaklıkları yavaş yavaş azalıyordu. Şimdi her yer sessizlik içindeydi. Şarkının güzelliğinden sonra her şey fazla gürültülü geliyordu ikisine de. Julian kızın gücüne hayran kalmıştı. Birçok Karpatyalı erkek gibi o da gücü genelde

yıkıcı bir güç olarak algılardı. Desari de en az bir erkek kadar güçlüydü ama onun kudreti tamamen başka bir türdeydi.

"Onu zarar vermek için almadım," dedi alçak bir sesle.

Desari'nin karanlık gözleri parladı. "Beni kimse alamaz, Darius. Birinin beni götürdüğü yere değil, istediğim yere giderim ben."

"Seçimini yaptığını görebiliyorum küçük kardeşim," diye sakince karşılık verdi Darius. "Ancak bu adam öyle kolay bir eş değil." İkisinin sevişmelerinin, birbirine karışmış kanlarının kokusunu alabiliyordu. Altın saçlı yabancı nasıl becerdiyse, Desari sonsuza kadar onun yanına kilitlenmişti. "Ben Darius," diye isteksizce tanıttı kendini. "Desari benim kız kardeşim."

"Julian Savage," diye verandada Desari'nin yanına giderek karşılık verdi Julian. Her halinden kızı sahiplendiği okunuyordu. Desari'ye karşı korumacı ama şefkatliydi. "Desari benim ruh eşim."

"Daha önce bizim türümüzden birisine rastlamamıştık. Sadece vampirleşmiş olanları gördük ve yok ettik." Darius'un karanlık gözleri, Desari'ninkiler gibi soğuk bir ölümcüllüğe sahipti, sakince Julian'ı inceliyordu. Onda eksik bulduğu ya da bulmadığı şey her ne ise yüzüne giydiği ifadeden anlaşılmıyordu.

"Bizden geriye çok az kaldı," dedi Julian sessizce. "Vampire dönüşenleri biz nasıl avlıyorsak, onlar da bizim peşimizde." Eliyle kızın beline düşen ipek saçları buldu ve avucunun içine aldı. "Desari'nin bu gücünü biliyor muydun?"

"Ne yaptığıyla ilgili hiçbir fikrim yok," diye itiraf etti Darius.

"Burada değilmişim gibi konuşmayın!" diye sertçe konuştu Desari. "Ayrıca ne yaptığımın tamamen farkındaydım. Eğer ikiniz de bu kadar ukala ve kibirli olmasaydınız, türümüzün kadınlarının da erkekleri kadar güçlü olduğunu anlardınız."

Julian Darius'a baktı. Altın gözlerindeki o hızlı parıltıda Darius hafif bir alaycılık sezdi.

"Ukala? Kibirli?" diye sırıtarak karşılık verdi Julian. "Desari bu kadarı da biraz sert olmadı mı?"

"Hiç de değil," dedi Desari sertçe. "İkiniz de sınırını koruyan erkek hayvanlar gibisiniz. Diğerinin ne olduğunu bilmeden birbirinizi kovalıyorsunuz. Neresinde zekâ var bunun?"

"Desari..." Darius'un sesinde bariz bir uyarı vardı.

Çıplak ayaklarına baktı ve yüzü kızardı. Darius'un kulübede yaşananları bildiğinin yeni farkına varıyordu. Nasıl anlamazdı ki? Buram buram Julian kokuyordu teni. Julian'ın eli kızın ensesine çıktı ve yavaş, rahatlatıcı bir masaj yapmaya başladı. Aklına bağlıydı ve ağabeyinin aralarında geçenleri bilmesinden dolayı rahatsız olduğunu hissedebiliyordu.

Boynundaki korumacı dokunuş içini cesaret ve kendine güvenle doldurdu. Tekrar yüzünü ağabeyine çevirdi. "Sana saygımın ne kadar büyük olduğunu biliyorsun Darius. Hiçbir kardeş ağabeyini benim kadar sevmiyordur. Julian ile aramda olan şeyin ne olduğunu tam olarak bilmiyorum. Tek bildiğim güçlü ve yoğun hisler yaşadığım. İkiniz de bundan sonra fiziksel şiddet olmadan anlaşmak zorundasınız. Gerçekten. Küçük bir şey istiyorum sizden. Ama benim için önemli ve ısrar ediyorum. Bana söz ver-

melisiniz. İkiniz de onurunuz üstüne yemin etmelisiniz karşımda."

Darius'un karanlık gözleri öfkeyle parlıyordu. "Ona fazla inanmamalısın küçük kardeşim. Tanımıyorsun bu adamı. Aramıza bir yabancı giriyor, hem de sana olan bir saldırıyı müjdeliyor, sen de ona tamamen güveniyorsun. Belki de fazla güveniyorsun."

Julian öfkeyle nefes alıp veriyordu. Altın gözleri korkutucu bir parıltıyla yanıyordu. "Tanımadıklarını yargılamakta acele ediyorsun." Ses tonu yumuşak hatta nazikti ancak yüzeyin altında yatan tehdit barizdi. Bu Darius aynı Gregori gibiydi. Şifacıyla aynı kanı taşıyordu. Prens'in ardından ikinciydi ve Julian'ın içindeki gölgeyi Gregori gibi o da hissediyordu.

"Sen de düşmanlarını küçümsüyorsun," dedi siyah kadife gibi sesiyle Darius. "Kendine o kadar çok güveniyorsun ki, sahiplendiğini korumak için neredeyse hiç tedbir almıyorsun. Beni uzaklaştırmak için yaptığın acınası hamlelerden kurtulmak fazlasıyla kolaydı."

Julian'ın beyaz dişleri zayıflayan ay ışığında parladı. "Takip edeceğini biliyordum. Kardeşinin güvenliğinden sorumlu olup, onun peşinden gelmemen garip oldu zaten. Her halükârda kardeşine yapılan suikasttan sonra başka şekilde davranamazdın." Son cümleyi kuru bir ciddiyetle söylemişti. Bir kedi fare oyunu oynuyorlardı.

Desari Julian'ı öyle sert ve beklenmedik bir şekilde dürttü ki, bir an verandadan düşecek gibi oldu. "Yeter! İkinizden de bıktım. Daha fazla bu saçmalığa dayanamayacağım. Ailemi böyle bir zamanda bırakmayacağım Julian. Kararımı kabullenip, grubumuzun bir parçası olarak bizimle gelebilirsin ya da kendi yoluna gidersin. Eğer onu kabullenmeyi reddedersen Darius, o zaman Julian'ı takip etmekten başka bir seçeneğim kalmaz tabii ki." İkisine de yorgun bir kızgınlıkla bakıyordu. "Yeter artık, kabullenin artık ortadaki durumu."

Julian'ın yüzünde hafif bir sırıtış belirmiş, gözlerindeki ifade yumuşamıştı. "Her zaman böyle midir? Böyle arsız bir kızı yetiştirmek için fazla sabırlı olmak lazım."

Desari tekrar dürttü ama bu sefer Julian hazırdı, kızın öfkelenmesine gülerek kolayca bileklerinden yakaladı ve kendine çekti. "Kardeşine iltifat ediyordum, *caressima*." Sesi şefkatli bir dokunuştu, kışkırtıcıydı ve içindeki ateşleri anında körükleyebiliyordu. "Bunu istemiyor muydun sen de?"

Başını hayır der gibi çevirdi. "Tam aklımdakinin bu olduğunu söyleyemem Julian."

"Şu geçen birkaç yüzyıl boyunca kadınların keyfini yerini getirmek konusunda pek tecrübem olmadı. Hatta türümüzün kadınlarının ne kadar zorlu olduklarını unutmuşum," dedi Darius'a ciddi bir surat ifadesiyle Julian.

"Zorlu?" Desari öfkeyle çıldırmıştı. "Sen ve kardeşim birbirinizi parçalıyordunuz neredeyse ve ben mi zorlu oluyorum? Türümüzün erkeklerinin inanılmaz bir kendini kontrol edememe sorunu var. İstediğinizi yapmaya fazla alışmışsınız. Bu da sizi ukala, kibirli ve şımarık yapmış."

Darius aniden hareketlendi. Türleri için bile hızı inanılmazdı. Bedeni kız kardeşini verandanın içlerine doğru itti. "Savage'la daha önce yaptığın gibi birleş," diye gecenin sessizliğinde fısıldayarak emretti.

Desari her zaman Darius'a uyduğu için, dediğini yerine

getirdi ve aklını tamamen Julian'la birleştirdi. Darius'un sert tavırlarına karşı öfke ve nefret bekliyordu. Bunun yerine onun da aklının tetikte olduğunu ve kızı korumak için Darius'un yakınına doğru geldiğini gördü. Kadınsal bir dokunuşu arayan ve akla giren birisi görmesin diye kendisini Julian'ın zihninin derinliklerine gömdü.

Karanlığın toprak üzerinde ilerlediğini görüyordu. Yaşayan ölü dedikleri garip yaratığın yaklaştığını hissediyordu. Vampirin ilkel dokunuşu yaklaştıkça midesini bulandırıyordu. Yaratık sürekli bir arayış içindeydi. Avını öldüren, yaşam kanını sonuna kadar içen, hatta zavallıya işkence eden lanetli bir ruhun, şeytani, korkunç kokusunu alabiliyordu.

İki güçlü erkeğin arasına sığınmış olan Desari korkusuzdu ama vampirin rezilliği bedeninin tepki vermesine neden oluyor, midesi bulanıyordu. Julian aklını daha önce yaptığı gibi tamamen sarıp, gökyüzünde uçan yaşayan ölüden korudu. Vampiri tehdit eden şafak yakındı ve güneşin ilk ışıklarına bile dayanamazdı. Hemen sığınacak bir yer bulması gerekiyordu. Gökyüzünden geçti ve gitti. Arkasında yağlı bir şeytani iz kaldı sadece.

"Kadınlarımızı arıyorlar," diye hırıldayarak konuştu Darius. "Sürekli peşimizdeler. Kadınları seziyorlar biliyorum." Rüzgârla beraber acil bir mesaj gönderdi. *Syndil güvende mi? Yaşayan ölüler yine izimizi buldu.*

Julian isteksizce Desari'nin yüzeye çıkmasını sağladı, korumacı bir tavırla omuzlarını sarmıştı. Kalbi heyecanla atıyordu. Kendi karanlığı mı bu yaratığı ruh eşine çekmişti? Şeytanı yok etmeliydi.

Darius'un mesajına cevap aile tarafından kullanılan akıl yolundan geldiği için, Darius ve Desari haberi aldılar. *Yaklaştığını hissettik ve önlemimizi aldık. Syndil toprağın altında, bir kere daha arayışa çıkarsa onu bulamaz. Zaten şafak yakında, tekrar yere inmek zorunda.* Ses Barack'ındı. *Korkma Darius, kimse Syndil'i bizden alamaz, onun hayatına kastederlerse de ölümleri elimizden olur.*

"Başkaları da olacak," dedi Julian'a Darius. Herkesin güvende olmasıyla içi biraz da olsa rahatlamıştı. "Gruplar halinde yolculuk yapmaya başladılar. Bu şekilde onları avlayanları alt edebileceklerini düşünüyorlar sanırım." Darius'un sesindeki kendine güven, onu yıkmaya kaç tane vampirin çalışırsa çalışsın fark etmeyeceğini söylüyordu. Yenilmesi imkânsızdı.

"Yıllardan beri Los Angeles'ta yaşayan bir kardeşim var. Ülkenin batısında yaşayan ölüleri avlıyor," diye öne atıldı Julian. "O da kuzey Kaliforniya'dan başlayarak Oregon ve Washington'a doğru vampirlerin gruplaştığını fark etmiş. Onun bölgesinden tamamen kaçmamaları aptallık diye düşünmüştüm."

Julian verandadan Desari'yle beraber indi. Kızın bileğinden tutmuştu. "Ailenin kalanı ne durumdaymış? Vampir diğer kadını fark etmemiştir umarım." Darius'un ailesiyle iletişime geçtiğini biliyordu, aynı durumda o da aynısını yapardı.

Darius karanlık gözleriyle ona baktı. Julian bu adamın Karpatyalılar'ın şifacısı Gregori'yi ona ne kadar hatırlattığına şaşırıyordu. Tıpkı Gregori'nin korkutuculukla parlayan gümüş gözleri gibi, Darius'un kara gözleri de eşit bir tehdit sunuyordu. "Ailemiz güvende," diye düşünceli bir tavırla sakince cevap verdi Darius. "Şunu avlayıp, işim bittiğinde toprağa geri döneceğim."

"Kendini riske atma. Sana ihtiyacı olanları unutma," dedi Desari sessizce, korktuğu her halinden belliydi.

"Bu katilleri öldürmeme ihtiyaç var asıl," diye nazikçe hatırlattı kıza Darius. "Bizi nereye gidersek takip ediyorlar. Desari bu bölgede şarkı söylemeyi istediği için vampirler burada toplanmaya başlıyor Savage. Buranın kuzeyinde Konocti Harbor Resort ve Spa diye bir yer var. En çok orada sahneye çıkmayı sever. Tam zevkine göre bir yer. İnsanlar arkadaş canlısı, dinleyiciler ilgili, ayrıca kır bölgesi de güzel. Mekân da tam ona uyacak şekilde küçük ve samimi bir yer."

Julian kızın belini koluyla sarıp kendi bedeninin sıcaklığına çekti. Onu o anda hissetmek istemişti. "Bela bir kız olduğunu bilmeliydim Desari," diye fısıldadı kızın çıplak boynuna doğru. Böyle kışkırtarak içini rahatlatmayı umuyordu.

"İkiniz de şunu yapmayı bırakın." Desari'nin yumuşak gözleri üzüntüyle doluydu. "Dikkatimi ikiniz de dağıtmaya uğraşıyorsunuz. İstemememe rağmen bu vampiri avlayacaksınız."

"Ben avlayacağım," diye kararlılıkla düzeltti Darius. "Savage burada kalıp seni koruyacak."

"Hayır. Desari şimdi burada güvende. Ben de seninle geleceğim," diye sakin bir ses tonuyla konuştu Julian. Kardeşinin onurlu bir ölüm adına bir vampirle savaşırken ağır yaralanmayı tercih etmesinden ruh eşinin korktuğunu biliyordu. *Sakin ol,* cara. *Kardeşinin zarar görmeden geri dönmesini sağlayacağım. Hiçbir vampir ikimizi alt edemez. Sen yeraltına in, biz de yaşayan ölüyü yok ettikten sonra geri döneriz.* Bu vampirin avlanmasını kızın kardeşine bırakmamasında kendi nedenleri vardı tabii ki.

Desari'nin eli kolunu sıktı. Aklında gözyaşları vardı. *Ben aranızda olmazsam, birbirinizi öldürürsünüz siz.*

Sana bu konuda söz verdim, piccola. *Bana güvenmelisin.* Aklındaki Julian'ın gür sesi güven vericiydi. Ruhuna dalga dalga sıcaklık ve rahatlık gönderiyordu.

"İkimizin gitmesine gerek yok," diye yavaşça karşı çıktı Darius.

Julian'ın beyaz dişleri karşılık verircesine parladı ama gülümsemesi uzun sürmedi. "Sana katılıyorum Darius. Desari korumana fazlasıyla güveniyor, o yüzden bence senin burada kalman daha doğru olur." Öne doğru eğilip Desari'yi dudaklarının kenarından öptü. Cara, *karşı çıkma.* Somut bedeni şeffaflaşıyor, gri gökyüzüne doğru yükselen bir sise dönüşüyordu.

Darius sessizce küfretti, köşeye sıkıştırılmıştı. Altın gözlü yabancıya karşı öfkeli bir saygı beslemeye başlamıştı. Savage'ın izini çözmek söylediği kadar kolay olmamıştı. Ayrıca adamın takip edildiğini bildiğinden de emindi. Darius onu ilginç buluyordu. Ona tamamen güvenmiyordu, adam asiydi, ayrıca tam olarak çözemediği garip bir şeyler de yok değildi. Derinlere gömülü bir şey. Darius gözünü üstünden ayırmamaya kararlıydı.

"Yeraltına in Desari. Senden rica etmiyorum, emrediyorum, o yüzden benimle tartışmaya girme. Tam olarak olduğun yeri bilmek istiyorum, böylece gün içinde tam senin üzerinde uyuyabilirim." Eliyle kızın yüzüne dokundu. Hissetmek istediği sevgi ve şefkatin göstergesi olmasını umuyordu bu hareketin, hissetmeliydi ama içi bomboştu. Yine de her zaman ona böyle sevgisini göstermeye çalışırdı, çünkü onun buna ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Artık hissetmeyi başaramadığı o duyguları yaşamasını istediğini biliyordu.

Cevap vermesine izin vermeden, şafağın ilk ışıklarının vampirin Desari'yi avlamasını imkânsızlaştıracağını bilerek, gökyüzüne doğru yükseldi ve yanar döner sisin arkasından, o da bir dumana dönüştü. Şafaktan önce alacakaranlık gecenin yerini alırken, Desari bu iki güçlü Karpatyalı erkeği arkalarından izledi. İkisi içinde korkmak istemiyordu, güçlü ve kudretliydiler, yine de endişelenmeden edemiyordu. Darius'un bir vampirle yaptığı savaştan geriye kanlar içinde dönüşünü birçok kere izlemişti. Ayrıca şafağa karşı çıkıyorlardı. Vampir kadar olmasa da zayıf düşebilirlerdi.

Darius hep kadınları varlıklarının o kısmından uzak tutmaya çabalamıştı ama Desari de onun kanındandı. Aynı güç ve zekâ onda da mevcuttu ve Darius'un o korkunç sıkıntısının da farkındaydı. Ondan gittikçe uzaklaştığını biliyordu. Ağabeyinin ruhu için, kendi türü ve fani canlılar için korkuyordu. Darius vampire dönerse onu yenebilecek bir avcının olmadığına inanıyordu. Her şeyi kaybederlerdi. Darius hem kendisini yok eder, hem de yüzyıllar boyunca feda ettiği her şey boşa giderdi. Her şey biterdi.

Küçük kulübeye girip dolanmaya, odadaki eşyalara dokunmaya başladı. Garip, eski ve nadir sanat eserleri vardı her yerde. Julian güzel şeyleri seviyordu. Adamın ipek gömleğini eline aldı ve yüzüne götürüp erkeksi kokusunu içine çekti. *Julian.*

Seninleyim, cara. *Endişelenme.* Aralarındaki bağlantının bu kadar güçlü olmasına şaşırıyordu. Sadece onu düşünmesi, aklında onunla ilgili küçük bir endişe, fark etmesi için yeterliydi. *Yakında yanına döneceğim. Hadi toprağa in şimdi.*

Şimdi toprağa ineceğim, diye içini rahatlattı adamın, *ama ikinizin de güvende olduğunu bilmeden uyumayacağım.*

Yaşayan ölüleri yok ederken beni izlemeyeceksin. Görülebilecek bir manzara değil bu. Ayrıca tehlikeli de olabilir senin için. Lütfen dediğimi yap, Desari. Rica ediyor gibi lütfen demişti ama cümlelerinin altındaki emreden ton barizdi.

Desari bunu daha önce hiç düşünmemişti. Darius avlandığında, Syndil ve o her zaman güvenli bir yerde olurlardı ve iletişim yasak olurdu. Darius'a karşı çıkmayı hiç düşünmemişlerdi. Böyle konularda sözünden çıkılmazdı. Şimdiyse her şey değişmişti. Bir şekilde, Julian'a bağlıydı. Onun tehlikede olduğu düşüncesi o kadar korkunçtu ki, nefesi kesiliyordu. Ondan istediğini nasıl yapabilirdi ki? Nasıl ona dokunmazdı? Gri şafağın içinden uzanıp vampirin korkunçluğundan kurtulup kurtulmadığını nasıl izlemezdi?

Sonuçta Darius durum gerektirdiğinde soğukkanlı bir ölüm makinesi, inanılmaz bir savaşçıydı. Julian ise bir duygu adamıydı ki bu hem zayıflık hem de bir güç olarak görülebilirdi.

Desari kulübeden çıktı. Ailesindekiler çok nadiren bir binada dinlenirlerdi, çoğunlukla toprağın içinde olmayı tercih ederlerdi. Çocukluklarında bu tehlikeli dünyada tek gerçek sığınağın toprak olduğunu öğrenmişlerdi. Toprak üstünde uyuduklarında, hepsi rahatsız, normalde olduğundan daha savunmasız hissediyorlardı. Güneşin tepeye çıktığı zamanlarda, bütün güçleri zayıflıyordu. Bedenleri o yoğun ışığa maruz kalırsa yanabilirlerdi. Erken sabaha ve

öğleden sonralara, rahat etmeseler de dayanabilirlerdi. Loş güneş ışığı bile hassas gözlerini etkiliyor, yakıcı acı kafalarının içine cam parçaları gibi giriyordu.

Desari yeşil çimenlerle kaplı göze batmayan bir tepecik buldu. Burayı sevmişti hemen, içi huzurla dolmuştu. Elinin küçük bir hareketiyle toprağı açtı ve yatağına doğru havada süzülerek indi. Hemen olduğu yerin bilgilerini kardeşi ve Julian'a yolladı.

Toprağı kapa ve uyu. Julian'ın emir veren sakin sesini tanımıştı. Korkutucu olmak ve otoritesini sağlamak için onun da kardeşi Darius gibi sesini yükseltmesine gerek yoktu.

Siz geriye dönene kadar olmaz.

Seni ikna olman için zorlamak istemiyorum.

Sanki yapabilecekmiş gibi konuşma. Benim öyle çaylağın teki olmadığımı, senin eşitin olduğumu unutmuş gibisin. İmkânsızı başarmak için boşuna enerjini harcama. Gerekiyorsa şu vampiri yok et ve hemen yanıma gel. Ertesi gün bu ukalalığını konuşuruz.

İşte kahkahasının yumuşak yankısını duyuyordu şimdi. Desari saçmalığa katlanamayacağını Julian'ın anladığından emin bir şekilde rahatladı. Ancak onun darbesine hazırlıksız yakalandı. Zorlayışı, akıl oyunu o kadar güçlüydü ki, dediğine uymaktan başka çaresi yoktu. Kendisini engelleyemeden, bütün kontrolünü ona bıraktı. Julian kızı hemen uyumaya gönderdi. Kendi türünün, derin uykusuydu bu, kalp ve ciğeri duracak, toprağın içinde iyileşmeye başlayacaktı. Desari'ye olan emrinden sonra Julian dikkatini tekrar amacına çekti. Desari'nin öfkesiyle ertesi gün yüzleşmek zorunda kalacaktı ama şimdi en azından hiçbir vampirin ulaşamayacağı bir yerdeydi. Güvendeydi. Julian'ı kullanarak kimse kıza ulaşamazdı.

Yaşayan ölünün yakınlardaki karanlık varlığını hisseden Julian yeryüzüne indi, dumansı şekli bir anda katılaştı. Darius bir an sonra yanında aynı şekilde belirdi.

"Onu koruyanlara itaat edecek şekilde yetiştirmeliydin," dedi Julian sertçe.

Darius'un mezar kadar soğuk kara gözleri parladı. "Dara'ya sözümü dinletmekte daha önce hiç zorluk yaşamadım."

Beraber yavaşça hareket ettiler. Avlarına doğru, sarp kayalığın kenarında dikkat kesilerek ilerlediler. Vampir dinlenme yerini saldırganlıkla koruyacaktı. "Bu yüzden mi benimle geldi? Onayladığın için mi?" Julian elini kayanın yüzeyinde hafifçe gezdirdi.

Darius onu yakaladı ve geriye çekti. O anda yukarıdan bir kayalık parçalanıp az önce Julian'ın dikildiği yere düştü. "Tehlikede olmadığını biliyordum. Eğer ona zarar vermek istesen, suikastçıların saldırdığı konser günü yapardın," diye rahatlıkla karşılık verdi Darius. Konuşurken kaya duvarın bir bölümünü inceliyordu. Sıkışmış akik ve granit katmanları dikkatini çekmişti.

"Evet, onu koruduğun şu meşhur konser."

"Sabrımı fazla zorlama Savage. O konserde yaşananlardan sen sorumlusun. Senin yaydığın güç yüzünden dikkatim dağılmasaydı, o suikastçıların içeri girmesi imkânsızdı. Onların kapısını sen açtın." Darius geriye çekildi sarp kayalığa baktı. "Kaya katmanları garip görünüyor değil mi?"

Julian da kayalığın çok katmanlı yüzeyini inceledi. "Belki de kalkanıdır. Bana pek tanıdık gelmiyorlar. Böyle desenlerle daha önce hiç karşılaştın mı? Kadim işlerin birçoğunu bildiğimi sanırdım."

Darius şöyle bir baktı ona. "Bir şeyler sana öğretildiği için kendini şanslı saymalısın. Ben birçok şeyi öğrenmek için kaç kere parmaklarımı yaktım bilmiyorum. Bu katman şekli göreceli olarak yeni denilebilir. Geçen yüzyıl içinde, Yeni Dünya'da geliştirildi. Sanırım Güney Amerika'da başladı. Orada bir grup vampir oldukça güçlüydü. Yerlilerden kopyaladılar. Bu da onun bir başka çeşidi gibi görünüyor." Durakladı. "Güney Amerika'da başkalarının da izini görmüştüm. Senin gibi birileri daha vardı belki. Ama onların da vampir olup olmadıklarından emin değildim. Grubumuzdaki kadınları düşünüp, işi riske atmak istemedim. O yüzden aileyi oradan hemen başka bir yere taşıdım."

Julian da ona baktı sonra taş yüzeyi dikkatle incelemeye devam etti. Güney Amerika'da başka Karpatyalılar'ın da olup olmadığı düşüncesini bir kenara bırakmalıydı şimdi. Bu bilgiyi daha sonra Gregori'ye aktaracaktı. Prens de bilmek isterdi ve Gregori'nin bildiğini, Prens Mikhail de bilirdi. "İlginç. Desen ters teoriye uymuyor. İleri gidip,geri dönüyor."

"Kesinlikle. Çözmeye başladığında, hem deseni ters çevirmeli, hem de yukarı ve aşağı, ileri ve geri itmelisin. Çözmesi zor, karmaşık. Güneş yükseliyor. Ben şimdiden etkilerini hissetmeye başladım," diye itiraf etti Darius.

Julian yoldaşını inceledi, altın gözleri Darius'un istediğinden fazlasını görüyordu. Birçok Karpatyalı sabahın erken saatlerindeki güneşe dayanabilirdi. Sadece iki şey onları aşırı duyarlı hale getiriyordu. Yakalanan avdan beslenmek ve vampire dönüşme zamanının yaklaşması. Darius bu zamana yakın olmalıydı. Çok yakın. Duygudan yoksun göz çukurlarında görülebiliyordu bu, kendi hayatına olan umursamazlığından anlaşılıyordu. Darius sadece kendi yeteneklerine olan tam bir güvenle değil, ayrıca sonuca karşı olan erkek kayıtsızlığıyla savaşıyordu.

"Kız kardeşimin yanına git Savage. Onu iyi koru. Ben burayı hallederim. Bu tarz kalkanlara senden daha aşinayım. Eğer başıma bir şey gelirse, sen yerimi alıp, ailemdeki diğerlerine önderlik edersin belki," dedi Darius rahatlıkla. Yine de son cümlesinin canını sıktığı her halinden belliydi. Yine de görev duygusu, eğer onurlu bir ölümü seçerse yerine geçecek kişinin, bu Julian olsa bile, güçlü birisi olması gerektiğini söylüyordu ona.

Julian başını iki yana salladı. "Ben yalnız bir adamım. Önderliğin gerektirdiği yeteneklere sahip değilim." Darius'un kız kardeşini yalnız bırakıp üzmesine kolay kolay izin vermeyecekti.

"Desari başına bir şey gelmesinden korkuyordu. Bu aynı zamanda onun da başına gelir değil mi, doğru mu bu?" diye sordu Darius ifadesizce. İlgisini buraya vermiyor gibiydi.

Julian evet anlamında başını salladı. "Evet öyle. Onu kendime bağladım. Eğer ölürsem, o da bensiz yaşamak yerine şafağa çıkmayı seçebilir. Onu korumak için uzun süreliğine toprak altına göndermen gerekir."

"Fazla riskli. Desari'nin ne hayatını, ne akıl sağlığını şansa bırakamam. Eğer istersen önderliğe yeteneğin olur. Belki istediğin bu değil ama ihtiyaç olduğunda öne çıkacağından eminim," diye karşılık verdi Darius.

Julian Darius'un yine onu bir şekilde denediğini hissediyordu. Fark etmezdi. Julian içindeki yükselen karanlıkla

uzun zaman yaşamıştı. Kendini halkından, ikiz kardeşinden, hatta prensinden uzaklaştırmıştı. Issız yaşamaya, kendisine güvenilmemesine alışmıştı. "Ah hayır Darius bunu yapmayacaksın. Desari bilerek ağır yaralanacağından korkuyor. Buna izin veremem. Desari ailesini bırakmaya hazır değil, diğerlerinin de beni kabul edeceğini hiç sanmıyorum. İkimiz de şimdi kız kardeşinin yanına döneceğiz ve bu vampirle güneş battıktan sonra ilgileneceğiz."

Darius sessizleşmişti. Gerçekte olduğu o vahşi hayvan gibi göründü bir anda. "Aileme önderlik edebileceğini söyledim Savage, bana değil. Ben kendi yolumu seçerim."

"Ben de öyle. Sana saygısızlık yapma niyetinde değilim Darius, hatta geçmişinizi öğrenmek istiyorum. Şifacımız olan Gregori'nin kardeşi olduğunu düşünüyorum. O da büyük bir adamdır, senin gibi." Julian bir an sırttı. "Gregori'yle de anlaşamayız çoğunlukla."

Darius hareketsizdi. Sadece gözlerini kırptı. "Tahmin edebiliyorum," diye mırıldandı sertçe.

"Bir süre sonra alışırsın bana," dedi Julian.

"Bence buna o kadar da emin olma," diye karşılık verdi Darius.

"Güneş yükseliyor dostum. Hadi gidelim."

"Benim hükmüm altında yaşamak kolay olmayacak," diye uyardı yavaşça Darius.

Julian kaşlarını kaldırarak cevap verdi. "Gerçekten mi? Ben sadece prensime hesap veririm. Bence ilginç bir tecrübe olacak."

Darius bir anda yoğun bir dumana dönüştü. Güneş ışığında bir bedene sahip olmadan yolculuk etmek daha kolaydı. Yine de beyni korkunç ışığın altında gözlerinin şişip, kırmızıya döndüğünü söylüyordu.

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

Yedinci Bölüm

Rüzgâr sık ağaçların arasından esiyor, dallar sallanıp dans ediyor, yere kadar eğilip toprağa dokunuyordu. Yaprakar bir anda hışırdıyordu. Doğanın müziği de böyleydi işte. Sesler yerin altına kadar inip, dinlenen avcıları tekrar dünyaya çağırdı. İkisinin kalbi de aynı anda atmaya başladı. Güneş yavaşça dağların ardında kayboluyordu.

Toprak güçlü bir fışkırmayla gökyüzüne doğru patladı; gecenin sessizliğinde ani bir gürültüyle, birkaç metre ileride de aynı şey yaşandı. Toz ve toprak aşağı indiğinde birbiriyle yüzleşen iki adam çıktı ortaya. Birisi altın bir tehdit, diğeri ise karanlık bir tehlikeydi. Birbirlerine bakarken, beyaz dişleri parladı.

"Kız kardeşim?" diye hemen asıl ilgilendiği konuya girdi Darius.

"Bu tatsız görevimiz sona erene kadar uyuyacak," diye cevap verdi Julian. Desari'nin toprak altında uyuduğu noktaya çevrilen gözleri parlıyordu.

"Emin misin?" Darius kaşlarını şüpheci bir tavırla kaldırmıştı.

Julian'ın altın gözlerinde ise soğuk ve sert bir bakış vardı. "Kendi ruh eşimle baş edebilirim. O konuda hiç endişen olmasın."

Eğer Darius bu alayı hissedebilseydi, o anda her şey bitebilirdi. Dara kadimlerdendi. Karanlık Olan'ın soyundan geliyordu. İnanılmaz bir şefkat ve iyiliğe sahip bir kadın olabilirdi ama Julian'ın hakkını verdiğinden çok daha fazla kudretliydi.

"Türümüzden çok kadın tanıyor musun?" diye sordu aldatıcı bir sakinlikle Darius.

"Hayır. Geriye çok azı kaldı. Gerektiği gibi sürekli koruma altındalar. Zaten on sekiz yaşına gelen bir kadının eşinin olmaması da duyulmamış bir şey."

Darius Julian'a bakmak için ona doğru döndü. "Doğru mu bu? On sekiz yaşında bir kadın toy, hatta çocuk sayılır. Nasıl olabilir böyle bir şey?"

Julian geniş omuzlarını silkti. "Geriye çok az kadın kaldığı için, türümüzden az çocuk doğup, hayatta kalabiliyor. Yaşamak ve umut etmek için, bir de birçok erkeğin vampire dönme eşiğinde olduğunu varsayarsak, yapacak başka bir şey yok. En güvenli yol bu. Sahibi olmayan her kadın fazlasıyla sıkıntı yaratır."

"Ancak o yaşta bir kadının, güçlü bir erkekle başa çıkmasına imkân yok. Türümüzün en basit yeteneklerini anlamaları için bile çok erken bir zaman. Kendi yeteneklerini nasıl geliştirebilir ki?" Kendi türünün erkeklerinden iğrenmiş gibi konuşuyordu Darius.

Julian'ın altın gözleri bir anlığına parladı. "Sana renkleri ve duyguları geri getirebilecek, ölü ruhunu canlandırıp, ışıkla yıkayacak birisini bulsan, sadece çok genç diye ondan uzaklaşabilir miydin? Belki yetenekleri tamamen gelişmiş olmayabilir, ancak bir kadın bedenine sahipler. Böyle bir durumda hangi erkek olursa olsun ona yüzyıllar boyunca eğitiminde yardımcı olmayı mutlulukla kabul eder." Şimdi bedeni dağılıyor, küçük nem damlalarına dönüşüyordu. "Ne bekliyorsun yaşlı adam? Uykunu yeterince alamadıysan için rahat olsun, bu görevi tek başıma da halledebilirim."

"Yaşlı adam mı?" diye tekrarladı Darius. Kendi dönüşümünü de inanılmaz bir hızla tamamladı. Güneş batıyor olmasına rağmen, duyarlı gözlerini acıtacak kadar parlıyordu. Julian'ın da gözlerini kıstığını fark etmişti, ama onun gözleri Darius'unkiler kadar rahatsız değil gibiydi. "Bir daha elinden kaçırmamana yardım edeceğime emin olabilirsin."

Gökyüzüne bir sis tabakası yükseldi, kayalıklara doğru güneşle yarışıyordu. Julian'ın değişken renkleri, Darius'unkilere karışmıştı. Bir süre sonra kayalığa vardılar, göz korkutucu taş duvar karşılarındaydı. Julian kendi bedenine geri döndü, kollarını göğsünde birleştirmişti, Darius'un granit tabakalarındaki garip deseni incelemesini ilgiyle izliyordu. Darius'un ise acelesi yok gibi görünüyordu. Güneşin batıp, vampirin uyanması umurunda değilmiş gibi, çok zamanı var gibi sakindi.

Vampir kayalık duvarın derinlerindeydi ama iki avcının yakında olduğunun ve güneşin batıp, yükselmesi için ne kadar zamanı kaldığının farkındaydı. Dudaklarını nefretli bir hırlamayla geriye çekti, kan alıp öldürmekten kararmış sivri dişleri ortaya çıkmıştı. Yağlı teni kül gibiydi, kafatasının etrafını gergin bir şekilde sarmıştı. Kollarını göğsünde

bağlamıştı, uzun sarı tırnakları bıçak gibiydi. Zehirli hırlaması bir nefret ve intikam yeminiydi. Dışarıdakiler, mağarasına bir giriş bulmak için uğraşırken, o korkunç zayıflığında bu taştan zindanda bekleyebilirdi sadece.

Darius'un vampirin kurduğu kalkanları rahatlıkla bozmasını ilgiyle izliyordu Julian. Darius kendine güvenle ama batan güneşe rağmen acele etmeden hareket ediyordu. Yaptığı iş bütün dikkatini istiyor gibi, uğraşına kendini tamamen vermiş gibi görünüyordu. Ama Julian buna kanmamıştı tabii ki. Darius içinde oldukları tehlikenin farkındaydı.

Darius kayalıktaki garip desenle oynamaya devam ederken, yavaş yavaş bir çizgi, zikzak halinde taş yüzeyde belirmeye başladı. Çizgi, tekinsiz bir gürültüyle derinleşip, geniş bir çatlağa dönüştü. Bir anda dışarıya akrepler fırlamaya başladı, binlerce, büyük, çirkin akrep Darius'a doğru hızla geliyordu. Darius zehirli böceklerden kaçmaya çalışırken, yeryüzü sallandı ve bir anda onu akreplerin yoluna düşürdü. Julian onu geriye çekti ve vampirin korumaları her yeri sararken gökyüzüne yükseldiler.

Darius yukarıya doğru baktı, şimşekler buluttan buluta atlıyordu. Hışırdayan enerjiye doğru baktı, büyük turuncu bir ateş topuna dönüştürene kadar bekledi, sonrasında akreplere doğru fırlattı. Böcekler küle dönerken bir anda her yer leş bir kokuyla doldu.

Julian tekrardan yeryüzüne inince, Darius yarım kalan işine geri döndü. Julian garip deseni izliyor, yüzyıllık avcılık hayatında karşılaşmadığı bu şeyi ilgiyle inceliyordu. Darius'un gösterdiği rahat inceliğe, kendine güven ve kararlılığa hayran olmuştu. Kendi kalbi heyecan ve gerilimle atıyordu. *Bu o mu? Bir zamanlar biçimlendirdiği öğrencisini geri almak için bekleyen kadim bir şeytan mı var bu mağarada?*

"Yeryüzü," dedi Darius yavaşça. Julian hassas duyma yeteneğine rağmen, neredeyse Darius'un dediklerini kaçırıyordu. Aklı karanlık hatıralarla meşguldü.

"Ne dedin?" Ağzından kelimeler çıktığı anda, Julian uyarıyı anlamış şekilde üstünde durdukları toprağı dikkatlice incelemeye başladı. Darius ise kayalıktan gözlerini ayırmamıştı, kalkanlar üzerinde çalışıyor, çatlağın daha genişlemesi için uğraşıyordu. Taş yüzeydeki giriş genişledikçe, topraktan gıcırdayan sesler geliyordu. Julian çok hızlı ve belli belirsiz beliren ve Darius'un ayaklarının altından geçen bir hareket yakaladı, neredeyse kaçıyordu. Sanki yüzeyin altından bir şey geçiyormuş gibi toprağı hafifçe yukarı kaldırmıştı.

Bir anda on santimlik bir dokunaç yükseldi yerden, oraya buraya sallanıp, körlemesine avını arıyordu. Julian hemen vampirin şeytan köküyle savaşmaya başladı. Topraktan çıkıp Darius'u arayan bütün kolları öldürdü. Darius ise bütün bunlarla ilgilenmiyormuş gibi dokunaçlar onu bileğinden yakalamaya çalışırken bile dikkatini dağıtmadan taş yüzeyle uğraşıyordu. Julian hızlıca iğrenç şeyi yok etti.

Ölü dokunaç küle dönerken, Julian'ın birkaç metre uzağında, ağzını açmış devasa bir çiçek belirdi. Darius'a doğru yeşilimsi-sarı bir sıvı fışkırttı, o ise hiçbir yere kaçmamıştı. Genişlettiği çatlağın arkasındaki gizli oda görülebiliyordu. Bu son yaratıktan onu koruması için Julian'a güveniyordu. Julian çiçeği gökyüzünden çektiği lazere benzer bir ateşle yaktı. Bir an daha gecikse fışkırttığı asit Darius'a değecekti.

"Güneş," diye hatırlattı Julian. Gökyüzünün kararmasına az kalmıştı. Günbatımı yaklaşırken gökyüzünde beliren kırmızı ve pembe rengi görebiliyordu.

"Bu işi hızlandırmanın imkânı yok," diye cevap verdi Darius sakince. "Vampir bizim farkımızda, zaman kazanmak için yaratıklarını gönderiyor."

Julian saklı rakiplerinin aklına uzandı. *Şeytani olan, zayıfsın. Kendinden bu kadar güçlü olan birine meydan okumamalıydın. Ben kadimim ve güçlü bir soydan geliyorum, yüzyıllar boyunca hiç yenilmedim, senin bilmeyi hayal edemeyeceğin yeteneklere sahibim. Kazanmana imkân yok. Şimdiden mağlupsun.*

Odanın karanlığından dışarı bir anda fırlayan iri fare ordusu Karpatyalılar'ın üzerine ilkel bir açlıkla fırladı. Çaresiz, kurnaz aklıyla farelerin bu şiddetli saldırısını planlamıştı vampir. Julian farelerin özellikle Darius'a atıldığını fark etti. Karanlık olan için hazırlıklıydı vampir, belki peşinde bir başka avcı olduğunun daha farkında bile değildi. Fareler Desari'nin koruyucusuna saldırıyorlardı. Vampirin asıl hedefinin Dara olduğu anlaşılmıştı. Kaba bir tatminle, Julian tüylü küçük bedenlerin üzerinden atladı ve dağın derinliklerine doğru ilerledi.

Hayatı boyunca aradığı kadim olan inde değildi. Julian'ı sesini, kanını, gölgesini hemen tanırdı o. Yine de acımasız bir öfkeyle ilerliyor, avını arıyordu. Onu yakalayacaktı.

Dar tünelin duvarları ucu jilet keskinliğinde tahtalarla doluydu, vampir peşindeki avcıyı yavaşlatmak için kurmuştu bu engelleri. Vampir ona yaklaşan tehlikenin ve güneşin batışının farkındaydı. Güneş batıp, gücüne kavuşana kadar avcısının ona yetişmesini engellerse kurtulabileceğini sanıyordu.

Julian basitçe inceldi ve bedenini ona göre şekillendirdi, kolayca sivri tahtalı labirentten geçip dağın derinliklerine doğru ilerledi. Yaşayan ölünün ininin kokusunu alabiliyordu. Ölüm ve çürüme kokuyordu. Julian odanın içine adım attığında binlerce yarasanın saldırısıyla karşılaştı. Panikle, tiz sesleriyle viyaklıyordu hepsi. Aklıyla hepsine uzanıp sakinleştirdi ve başka saldırgan türlere av olmayacakları, ışıksız mağaranın derinliklerine geri yolladı.

Vampir nefretle parlayan kırmızı gözlerle uzandığı yerden onu izliyordu. İnce, kansız dudakları çürüyen dişlerini gösterecek şekilde geriye çekilmişti. Teni kafatasını zar zor saracak kadar incelmişti. Şimdiden bir iskeleti andırıyordu. Julian bu lanetlenmiş yaratığa acımak isterdi ama şeytaniliğe bu kadar yakındayken iğrenmemek elinde değildi. Asla aşamayacağı bir güçle nefret ediyordu bu yaşayan ölülerden. Çocukluğunda bu iğrenç yaratıklarından birine fazlasıyla yaklaşmış ve çürümüşlüğün korkunç kokusu sonsuza kadar hafızasına kazınmıştı.

Vampir toprağın içinde, üzerinde bir zamanlar güzel ve zarif olan ama şimdi çürümüş kıyafetlerle yatıyordu. Grotesk bir görüntüsü vardı. Julian yaklaştıkça, ağzı gülümseme denilebilecek bir şekilde kıvrıldı. "Geç kaldın avcı. Güneş gökyüzünden indi." Vampir topraktan havaya süzüldü ve ayaklarının üzerinde dikildi.

Julian tecrübeli bir rahatlıkla omuz silkti. "Beni tanımadın mı? Beraber büyüdük. Bir zamanlar büyük bir adamdın Renaldo. Taze avların peşinde dolaşacak kadar nasıl zavallılaşabildin böyle?"

Kafası dik duramıyormuş gibi bir o yana bir bu yana sallanıyordu. "Nereden geldin buraya Savage? Türümü-

zün politikalarıyla ilgilenmezdin sen." Vampirin boğazından çıkan sesi çirkin bir hırıltıydı sadece.

"Olmak için doğduğun şeyden başka bir şey olmayı tercih ettin. Ruhlarını lanetleyip, başkalarına tehlike olmayı seçenleri uzun zamandır avlıyorum," diye cevap verdi Julian sakin ve neredeyse nazik denilebilecek bir tavırla. Mağarada yankılanıp kokuyu iten güzel sesi saftı. "Benim yanımda ava çıktığın zamanlar da olmuştu Renaldo. Benim gücüme eşit olmadığın zamanlarda bile yanımdaydın. Şimdi bana karşı koyabilecek kadar yetenekli olduğunu mu sanıyorsun?" Yüzeyde masum bir soru gibi görünüyordu ama güçlü kadife sesi hipnotize ediciydi, altındaki akıl kontrolünü görmek neredeyse imkânsızdı.

Darius da Julian'ı dağda takip etmiş, geride başka tehlikeleri izlemek için bekliyordu. Vampirlerin onları avlayanları öldürmek için kurdukları tuzaklar olduğunu tecrübelerinden biliyordu. Konu yaşayan ölüler olduğunda hiçbir şey göründüğü gibi değildi.

Julian'ın yumuşak, nazik bir sesle vampirin aklıyla oynamasını ilginç bulmuştu. Darius daha doğrudan davranırdı. Hızlı, kısa süren savaşlarla yaşayan ölüleri avlar ve yok ederdi. Julian biraz daha vampirler gibiydi, dolaylı, aldatıcıydı. Rakibinin güvenini yıkıyor, geçmiş, daha güzel günlerden bahsederek akıllarını karıştırıyordu. Darius başını iki yana salladı ama ses çıkarmadan, arkada beklemeye devam etti. Kız kardeşinin eşi ilginç bir adamdı. Bir serseriydi. Her konuda, umursamadan, kendi yolunda gidiyor, en beklemediği anlarda şakalar yapıyordu. Julian hiçbir şeyden korkmuyor, çok az kişiye saygı duyuyor ve kendisinden başka kimseyi dinlemiyor gibi görünüyordu.

Darius'un merakı kardeşini alan bu adamı daha iyi tanımayı istemesinden kaynaklanıyordu. Kardeşinin seçtiği ruh eşinde aklını karıştıran bir şey vardı. Canını sıkan bir karanlık, gizemli bir şey...

Vampir çıkışa yakın durmaya çalışıyor, odanın içinde çemberler çiziyordu. Julian ise ona izin vermiyor, yaratıkla beraber, garip bir dans ediyorlarmış gibi dönüp duruyordu. Julian bu rahatlıkla saray dansı yapıyor bile denilebilirdi. "Yaşamana izin veremeyeceğimi biliyorsun, değil mi Renaldo? İnsanca olmaz bu."

"İnsanları umursamıyorsun sen Julian," dedi vampir. "Kimsenin yolunda gitmezsin, Karpatyalılar'ın Prensi'ni bile saymazsın. İçinde büyüyüp, genişleyen gölgeyi hissetmediğimi mi sanıyorsun? Sen de bizim kanımızdansın. Benim yüzleşmem seninle değil, başkasıyla. Memlekettekı halkımızın bilmediği biriyle... Birden fazla uygun kadın taşıyor yanında. Bu yasalarımıza aykırı."

Julian'ın beyaz dişleri odanın karanlığında parladı. "Sen bu yasalara uyuyor musun?" diye aldatıcı bir sakinlikle sordu ama vampirin sözleri sinirini bozmuştu. *"Sen de bizim kanımızdansın."*

Konuşurken bile ayağının altındaki toprağın hareket ettiğini hissediyordu. Yaşayan ölünün bir sonraki çaresiz saldırısı başlıyordu. Julian yıldırım hızıyla hareket etti ve bir an rahatça ayakta dikilirken, bir an sonra vampire doğru saldırdı, elini göğüs kafesinden içeri soktu ve atan kalbi çıkardı.

O kadar hızlıydı ki, görüntüsü net değildi. Kendi türü için bile fazlasıyla çevikti. Darius bir anlığına Savage'ın yetenek dolu saldırısını hayal edip etmediğinden emin

olamadı. Vampir kararsızca sallandı, darbenin etkisiyle nefessiz kalmıştı, grotesk yüz ifadesi daha da korkunç bir maskeye dönmüştü. Yavaş çekimde yere, Julian'ın ayaklarına yıkıldı.

Julian kalbi bedenden uzağa fırlattı ve hemen tenindeki kanı temizlemek için ellerine enerji topladı. Daha sonra hâlâ atan kalbi turuncu bir alevle küle dönüştürdü. Ateşi daha sonra elinden cesede fırlattı ve vampiri bir daha yükselemeyecek şekilde alevlere boğdu.

Ayaklarının altındaki toprak hâlâ hareket ediyor, derinlerinden gürüldeyen sesler geliyordu. Bir kayanın parçalanma sesini ve birbirine doğru kayan taş katmanlarının gürültüsünü duydular. Darius öne çıktı ve yer değiştiren çatlağa doğru ilerledi, fısıltıyla bir şeyler söylerken, ellerini garip bir şekilde sallıyor, vampirin ölümcül tuzağını yavaşlatıyordu. Julian davet beklemedi, hemen kendini yapabileceği kadar küçülterek, şekil değiştirdi ve kapanan çatlaktan yanında Darius ile beraber dışarı uçtu.

"Onu konuşarak öldürmeyi planladığını düşünmeye başlamıştım," dedi Darius altın yarasaya. O da o sırada siyah bir yarasadan, tüylü bir vahşi kuşa şekil değiştirdi.

"Sen kaya desenleriyle oynarken birilerinin bir şey yapması lazımdı," diye karşılık verdi Julian. O da kendi bedeninden iri kanatların çıkmasına izin verdi. Yoldaşının saldırgan uçuşuna yetişmesi için onunda bir avcı kuşa dönüşmesi gerekiyordu.

Yan yana Desari'yi bıraktıkları ormana doğru uçmaya başladılar. "Kardeşimin seçtiği adamı korumaktan başka bir şey gelmezdi elimden," diye kardeşinin seçimini saçma buluyormuş gibi konuştu Darius.

Julian sırttı. "Beni korumak mı? Hiç sanmıyorum yaşlı adam. Yaratığı öldürürken, geride gölgelerde saklanan sendin."

"Başka tuzakların sana zarar vermesini önlemek zorundaydım. Yaşayan ölüyle yeterince zaman harcamıştın zaten," diye yumuşakça cevap verdi Darius. Sola doğru kayıp ağaçların üzerine doğru yöneldi. Julian'ın hâlâ aynı rotada yoluna devam ettiğini görünce, tekrar yanına döndü. "Benimle ailemin yanına geri dönmeyecek misin?"

"Önce Desari'yi uyandırmalıyım," diye keyifle cevap verdi Julian.

"Desari bir saat önce kalktı," diye sakin, ifadesiz bir sesle mesajı aktardı Darius.

Hâlâ baykuş bedeninde olan Julian şaşkınlıktan yeryüzüne düşüyordu neredeyse. Darius'un onu kışkırttığını anlayamamıştı. Darius'un belirgin bir mizah anlayışı yok gibiydi. Tanıştığı Karpatyalı erkeklerinden hepsinden daha fazla vampire dönmeye yakındı. Bir gün Desari'nin ağabeyini avlayıp, yok etmeye çalışacağı düşüncesi Julian için son derece rahatsız ediciydi.

Desari. İsmi gökyüzünde fısıldadı, hem öfkeli hem de şefkatliydi sesi. Bir şekilde onun güçlü emrine rağmen uyanmayı başarmıştı. Uyandığı anı fark etmiş olmalıydı. Ruh eşiydi. Bağlılardı, bir bütünün iki yarısıydılar. Darius Desari'nin gittiğini biliyordu. Desari onunla mı iletişime geçmişti? Bir anlığına Julian'ın tüylü bedeni öfkeyle sarsıldı. Desari ruh eşi olmanın gerektirdiklerini anlamıyordu. Hem kalbi, hem de ruhuyla ona bağlıydı. Artık ruh eşi olan adamdan öğreneceği çok şey vardı. Onu itaate zorladığı için çocukça misilleme yapmasına Julian tahammül edemezdi.

Tahammül? Desari'nin yumuşak sesi öfkeyle belirdi aklında. *Sana itaat etmek zorunda değilim Julian. Her dediğini sorgulamadan yapacak toy kızın teki değilim. Sana bağlı olduğunu iddia ettiğin kadından öğrenmesi gereken çok şey olan sensin. Bana bu şekilde davranamazsın.*

Julian aşina olmadığı, yakıcı bir öfkeyle boğuşurken aklını kapattı. Daha önce hiç kıskançlık öfkesini yaşamamıştı. Buna hiç gerek olmamıştı çünkü. Güçlü Karpatyalı bir erkek olarak, doğal olarak ruh eşinin onun için hayat tarzını değiştireceğine inanıyordu. Onun dünyasına uymaya çalışacak, kendi hayatını ona zorlamayacak diye düşünüyordu. Ancak Desari'nin bu konuda farklı fikirleri vardı.

Julian bilerek Darius'tan uzağa döndü, bu beklemediği öfkeyi bastırmaya çalışıyordu. Kendine gelmesi için zamana ihtiyacı vardı. Düşünmeliydi. Desari'nin, eşi tarafından yönlendirilecek toy bir kız olmadığını anlamaya çalışmalıydı. Yüzyıllar boyunca yaşamış, birçok gücü olan, kararlar veren, saygı gören biriydi. Dağ zirvelerine doğru yöneldi. Orada hep huzur bulmayı başarırdı. Bir süre durum üzerine düşünüp, en doğru hareketin ne olacağını bulmalıydı.

"Sen de bizim kanımızdansın," demişti vampir. En korkuncu, bunun doğru olmasıydı. Nasıl bir ruh eşi olabileceğini, onurlu bir Karpatyalı gibi yaşayabileceğini düşünmüştü? Şüphesiz halkının prensi, Mikhail gerçeği biliyordu. Muhtemelen Gregori de durumun farkındaydı. Darius ise kesinlikle bir şeyler seziyordu. Daha da kötüsü, Darius'un bildiğini, Desari de biliyordu. *"Sen de bizim kanımızdansın."*

Desari, Dayan'ın seçtiği kamp yerinde geziniyordu. Yakınlarında, insan kampçılar da vardı, ancak onlar kimseye görünmüyorlardı. Yine de niye olduğunu bilmediği bir sıkıntı vardı içinde, huzursuzdu. Dayan ona artık durmasını, toprak üzerinde yeni bir patika yaratacağını söyleyene kadar bir o yana, bir bu yana volta atmıştı. İlk başta bu huzursuzluğun, onu zorla uyutan Julian'a olan öfkesi yüzünden olduğunu düşünmüştü. Ancak daha sonra bu kadar basit bir akıl zorlamasına karşı zayıf düştüğü için kendisine kızdığını anlamıştı. Şimdi ise niye böyle hissettiğini bilmiyordu. Aklı kaos içindeydi, sürekli Julian'ı arıyordu. Bu bile sıkıntı vericiydi. Belki de beslenmeye ihtiyacı vardı. Hayır, asıl yapması gereken Julian'ı bulmaktı. Ona dokunmalı, onu görmeliydi.

Yavaşça küfretti ve piknik masasına oturdu. Forest, onlarla her yere giden erkek leopar, masanın üzerine yayılmış yatıyordu. Desari sıkıntıyla hayvanı dürttü. "Aşağı in."

Leopar, dudağını kafası karışmış bir şekilde kaldırarak karşılık verdi ama olduğu yerden de kalkmadı. Dayan kıza şaşkınlıkla baktı. "Derdin ne senin?"

"Her şey. Hiçbir şey. Bilmiyorum. Bu ay içinde otobüs dördüncü kez bozuluyor. Barack aracı tamir etmekten hiçbir şey anlamıyor, sürekli motorun bir şeyleriyle oynuyor o kadar. Kimse yeni bir tane almak istemiyor. Ben de ya motoru tamir etmeyi öğrenelim, ya da bizimle beraber yolculuk edecek bir tamirci tutalım deyip duruyorum. Sanki verecek paramız yok!" Desari bir türlü duramıyordu, yine volta atmaya başlamıştı.

"Kediler yanımızda bir insanın olmasına asla katlanamazlar," dedi Darius masanın kenarında belirirken. Elinin bir hareketiyle erkek leoparı masadan indirdi.

"Katlanmak zorundalar," diye sertçe karşılık verdi Desari. Siyah gözleriyle kardeşine öfkeyle baktıktan sonra gökyüzüne ve ormana çevirdi bakışlarını. Julian neredeydi? *Neredesin?* Kendini durduramadan göndermişti cümleyi. Akıl dokunuşunu bile özlemişti. Karşılığında sadece sessizlik gelince, siniri daha da fazla bozuldu. Neden bu kadar önemliydi? Sonuçta onun için neydi ki Desari? Bir sevgili. İnsanların bir dolu sevgilisi oluyordu. Barack tam bir çapkındı. En azından birkaç yüzyıllığına öyleydi. Desari kendine gelmeliydi. Bunlar üzerine düşünmemeliydi. Julian'ı ve nerede olduğunu umursamamalıydı.

"Dara, sakin ol," diye emretti yavaşça Darius. "Senin bu halinin arabayla ilgisi yok."

"Ruh halimi biliyormuş gibi davranma," diye karşılık verdi kız. "Yeni bir motora ihtiyacımız olduğunu kaç kere söyledim size. Otobüs bile bozuluyor şimdi işte. Ne yapacağız? Kim bununla ilgilenmeyi düşünüyor? Syndil dünyadan saklanmakla meşgul. Barack başka bir yerde kendini yiyor. Nasıl yaşadığımız Dayan'ın umurunda bile değil zaten."

"Her gece sahneye çıkıyorum," dedi Dayan kendini savunarak. "Sana şarkı sözü yazıyorum, müziği besteliyorum. Motorlardan anlamıyorum, anlamayı da istemiyorum. Böyle şeylerle uğraşacak fanilerden değiliz biz."

Darius konuşmadan kız kardeşini izliyordu. Şimdi üşüyormuş gibi ellerini kollarına sürtüyordu kız. Gece havası soğuktu ama o kadar da değildi. Desari'nin solgunluğu normal değildi.

"Sahneye çıkmak gerekli detaylarla ilgilenmek anlamına gelmiyor Dayan," dedi Desari. "Turları biz ayarlamak zorundayız, muhasebeyle biz uğraşıyoruz, rotaları planlıyoruz, kedilerin beslenmesini sağlıyoruz, yeteri kadar benzin olmasıyla ilgileniyoruz. Yolda kalırsak yanımızda fazladan yakıt olmasına dikkat ediyoruz. İnsan gibi görünmeli, insan gibi davranmalıyız. Bunlardan hiçbirini yapıyor musun Dayan? Yeni araçlara ya da bir tamirciye ihtiyacımız olduğunu söylüyorum. Hangisini tercih edeceğinizi söylersiniz ya da benim verdiğim karara saygı duyup çenenizi kaparsınız."

Darius kaşını kaldırmıştı. "Peki hangisinin doğru çözüm olduğunu düşünüyorsun Dara? Bir tamirci mi? Leoparlar büyük ihtimalle adamla görüşmemiz bitmeden onu yerler. Belki leoparların lezzetli bulmayacağı birini bulursak, bizimle yolculuk yapmasına izin verebiliriz."

"Bir insan? Erkek?" Dayan öfkeden kuduruyordu. "Kadınlarımızın yanında buna tahammül edemem işte!"

Desari'nin tepesi o anda attı. Karanlık gözleri öfkeyle yanıyordu. "Biz kadınlar sizin eşyanız, sahip olduğunuz mallar değiliz Dayan. İstediğimizi yapmaya, erkek, kadın, fani, ölümsüz, kim olursa olsun istediğimiz kişiyle beraber olmaya hakkımız var. Siz bizi yönetmiyorsunuz, asla da yönetmeyeceksiniz."

Dayan onaylamayan bir tavırla homurdandı. "Dün görüşmeyi seçtiğin yabancı sana virüs bulaştırmış herhalde. Gittikçe kendini kaybediyorsun Desari."

"Dayan." Darius kız kardeşiyle, sağ kolu olan Dayan'ın arasına girdi. "Bu kadarı yeter. "Dediğin şu 'yabancı' Julian Savage, güçlü bir Karpatyalı. O da bir vampir avcısı. Ondan öğrenebildiğimiz kadarını öğrensek iyi olur. Eğer bu kampa gelirse, ona bizden biriymiş gibi davranmanızı istiyorum."

Dayan başını salladı ama yine de aralarına bir yabancının girmesine izin vermeyi delilik olarak görüyordu. "Ne dersen onu yaparım Darius ama bence bu adam bir şekilde Desari'yi kandırdı, aklını çeldi."

"Neden?" diye sordu kız. "Yaşamımızın gerekliliklerine yardım etmende ısrar ettiğim için mi? Erkeğin tek görevinin gururu korumak olduğu orman hayvanlarından değilsiniz siz. Daha fazla yardımcı olmalısınız."

Dayan kaşını kaldırsa da, Desari'yle daha fazla tartışmaktan kaçındı. "Sen uğraş bununla," dedi Darius'a. "Tek başarabilen sensin." Desari cevap verene kadar o çoktan gitmişti.

Desari ağabeyiyle yüz yüze kalmıştı. "Hiçbir şey deme Darius. Büyük bir sorunum olduğunun farkındayım. Ne olduğunu bilmiyorum ama aklımı kaybedecek gibi hissediyorum. Sadece fiziksel bir sıkıntı değil bu, aklım da kaos içinde."

"Onu çağır," diye sakince emretti Darius hep yaptığı gibi. Etkisi her zamanki gibi güçlüydü. Sesi ardında yüzyıllar olan bir otorite taşıyordu.

Kız gözlerini sıkıca kapadı. Elleriyle karnını sardı. "Olmaz Darius. Lütfen bunu isteme."

"Senden bunu istemek dışında başka bir şey yapamam," dedi Darius. "Çağır onu."

"Eğer yaparsam ona her halükârda itaat etmeme hakkı olduğuna inanacak."

"Gereksiz yere acı çekiyorsun. Bu adamın seni ona bağlamak için yaptığı şey neyse, daha fazla şey öğrenmeden bozamayız." Sesinin biraz daha yumuşak çıkması için uğraştı. "Acı çekmene izin vermeyeceğimi biliyorsun Desari. Çağır onu."

"Yapamam. Dayan'a dediklerimi duymadın mı? Kadınların da hakları var Darius. Sırf öyle olduğuna inandıkları için erkekler bizi yönetemez."

Soğuk kara gözlerinde kızın karanlık, üzüntülü bakışlarıyla buluştu. "Sen ve Syndil hep benim sorumluluğumda oldunuz. Bu konuda ısrar ediyorum. Acını, aklındaki karmaşayı hissedebiliyorum. Dediğimi yap."

"Lütfen Darius. Sana böyle apaçık karşı gelmek istemiyorum." Desari tırnaklarını yemeye başlamıştı, yüzündeki gerilime tanık olmak kardeşi için korkunçtu. Diğer eliyle omuzlarından aşağıya dökülen saçlarıyla sinirle oynuyordu kız.

"Bu adam hayatımıza girdiğinden beri bunu yapıyorsun zaten," diye hatırlattı kıza Darius. "Bana karşı çıkmalarına bir yere kadar katlanabilirim küçük kardeşim. Yeni bir tecrübe yaşadığının farkındayım, bizim bilgimizin ötesinde bir şeyin içindesin, ancak acı çekmene izin veremem. Savage'ı yanına çağır."

Desari'nin gözyaşları uzun kirpiklerinden yanaklarına iniyordu. Masanın yanındaki tahta banka oturdu, yenilgiyle başını önüne eğmişti.

"Beni çağırmana gerek yok." Julian'ın kaslı bedeni hemen yanında belirmişti. Sıcaklığını hissedebileceği kadar yakındı şimdi. Koluyla kızı omuzlarından sardı. "Senden ayrı kalmaya dayanamıyorum Desari," diye hiç tereddüt etmeden itiraf etti. Darius'un yakınlarında olmasını bile umursamıyor, sadece kızın acısını dindirmek istiyordu.

"Ne yaptın sen bana böyle?" Desari'nin sesi olduğu kadar, gözleri de yaşlıydı. Ellerini öyle sıkı yumruk yapmıştı ki, tırnakları avucuna batırıyordu. Sesi trajik bir fısıltıya dönmüştü. "Bana ne yaptın da sensiz olamıyorum?"

Julian başını ona doğru eğdi ve nazikçe kızı kavradı, yumruk yaptığı ellerini, şefkatle, parmak parmak açtı. Dikkatlice ellerini ağzının iyileştirici sıcaklığına getirdi. Tırnakların derin izler bıraktığı yaraları yavaşça öptü. Altın gözleri kızın karanlık bakışına esirdi.

Desari midesindeki sıkıntının yavaş yavaş, onun altın sıcaklığında erimeye başladığını hissedebiliyordu. Julian'ın içinde nasıl bir ateş yanıyorsa, onun içinde de aynı güçte bir cehennem alevleniyordu. Kızın ruhunu ve kalbine sızıp, o korkunç boşluğu doldurmaktan inanılmaz bir huzur da duyuyordu. Tamamdı artık, o yakınındayken bir bütündü yine. Ciğerleri çalışabilir, kalbi yine eski gücünde atmaya devam edebilirdi.

"Korkunu hissedebiliyorum Desari," dedi Julian yumuşakça. "Boşuna bir korku bu. Sana zarar veremem. Senin ruh eşinim, mutluluğundan ben sorumluyum."

"Senden kısa bir süreliğine bile ayrı kalamıyorsam nasıl olabilir ki bu?" Desari kardeşine baktı. Yalnız kalabilmeleri için sessiz bir rica. Bugün yeterince garip olayı kabul etmek zorunda kalmıştı, şimdi küçük düşüşüne birinin tanık olmasını istemiyordu.

Julian Darius diğer iki leoparı yanına çağırıp, ağaçların karanlığında avlanmak için kaybolana kadar bekledi. Desari'nin boynunu eliyle kavradı, parmaklarıyla ipek saçlarına dokunuyordu. "Fiziksel bedenlerimiz ayrı yerlerde olabilir *piccola*, ancak ayrıyken akıllarımızın birbirine sık sık dokunması gerek."

"Bunu biliyordun, yine de kendini çektin. Bağımsızlığımı korumak istiyorum diye beni cezalandırdın," dedi kız başını ondan uzağa çevirerek.

"Sen kendi güvenliğini düşünmedin *cara mia*," dedi sakince. "Aklıma girmeni sağlamama rağmen sana anlatmaya çalıştığım şeylere inanmayı reddettin. Dediklerimin doğru olduğunu ilk elden öğrenmen gerekiyordu. Senin ruh eşinim, aramızda yalan olamaz."

Desari adamın kaslı gövdesini saran gömlekte bir düğme buldu ve sinirle oynamaya başladı. "Yalan söylediğine inanıyor değildim. Senin inandığın şeyler... onların doğru olduğunu düşündüğünden şüphelenmedim bile. Yine de gerçekçi değildi. Hayal, rüya gibiydi. Birkaç kelime ikimizi sonsuza kadar nasıl bağlayabilir ki? Bir kadının hayatını değiştirebilecek bir güce bir erkek nasıl sahip olabilir?"

"Biz doğumdan itibaren birbirimize bağlıyız, *cara*," diye açıkladı ve kızın titrediğini hissedince, vücudunu ona doğru yaklaştırdı. "Bir bütünün iki yarısıyız. Sadece tek bir ruh eşi vardır. Ben kendi eşimin bu kadar yetenekli ve güzel olduğu için şanslıyım. Ancak aynı zamanda," diye ekledi. "Bu kadar inatçı olduğun için ve kendinden beklenenleri bilmediğin için şansızım."

Desari kendini ondan çekti ve tek harekette piknik masanın arkasına geçti. Vahşiydi, dizginsizdi, nefes kesici derecede seksi bir cadı gibiydi.

"Kendi kaderime hükmetmeye çalıştığım için mi inatçı oluyorum? Bana bu ruh eşi konusundan daha fazla bahsetme. Benim için hiçbir anlamı yok çünkü. Hiç! Hayatıma girdin, beni sana bağlayan bir şey yaptın, şimdi de karşıma geçmiş nasıl yaşamam gerektiğini söylüyorsun!"

Julian, Desari'nin öfkeli, güzel yüzünden geçen ifadeleri izledi. Kızın her hali onun için bir mucize gibiydi. Kemikleri ne kadar küçük ve narindi. İpek saçlarının par-

laklığı öyle güzeldi ki, kendini kokusunda kaybedebilirdi. "Ben Eski Dünya'danım, Karpatyalı bir erkeğim. Halkımızın geleneklerini bilmediğini hesaba katmamıştım."

"Ne şimdi bu? Özür mü dilediğini sanıyorsun benden?" Desari kollarını kendi etrafına sardı, soğukta üşüyormuş gibi titriyordu. "Senin halkının gelenekleri umurumda değil."

Julian, "Bizim halkımızın," diye sakince düzeltti.

"Benim halkım beraber yaşadığım insanlar, hayatımı paylaştıklarım... Mesela, öldürmeye çalıştığın şu adam, kardeşim."

"Eğer onu öldürmeye çalışsaydım, *cara mia*, çoktan ölmüş olurdu." Kızın lafını kesmesini engellemek istercesine elini kaldırdı. "Beni kendisiyle beraber götüremezdi demiyorum, büyük ihtimalle öyle olurdu. Ancak o da gerçekten beni öldürmeye çalışmıyordu. Bu daha çok emin olma meselesiydi. Darius çok sevdiği kardeşini, onu koruyamayacak bir yabancıya emanet edemezdi. Bir sınavdı diyebiliriz yani."

"Darius seni test mi ediyordu?" dedi kız yavaşça. "Anlamam gereken bir erkek muhabbeti mi bu da? Onaylamam mı lazım bunu?"

Julian kızın kaçmasına fırsat vermeden hızlıca yanına geldi. Hiç beklemediği bir anda, yüzündeki ifadeyi bile değiştirmeden yapmıştı bunu. Bir anda orada, kızın yakınında belirmiş, eliyle kızı boynundan tutmuş, başparmağıyla çenesini okşuyordu. "Desari, *cara*, birbirimizin huylarını öğrenmekten başka çaremiz yok. Birbirimize bağlıyız. Duymak istediğin en güzel şeyleri söylemek isterim. İtaat etmen için seni zorlamak yanlış..."

"Zorlamaya çalıştın," diye düzeltti öfkeli gözlerle.

Julian kızın baştan çıkarıcı tenine dudaklarını değdirmek için, alnına eğildi ve öptü onu. Bir diğer taraftan gözlerindeki bakışlara o alaycılık sinmişti yine. "Zorlamaya çalıştım. Evet, bu doğru. Ruh eşim bu kadar güçlü olduğu için çok şanslıyım. Yine de, *piccola*, senin güvenliğini düşünüyordum. İyiliğini sağlamaya çalışmaktan başka bir şey yapmıyordum. Halkımızın bir kadın daha kaybetme lüksü yok, Desari. Türümüzün tamamen ortadan kalkması o kadar yakın ki. Kadınlarımız tek umudumuz. Halkımızın yasalarına her zaman uymadığımı itiraf ediyorum, ama bu konuda başka bir seçimimiz yok. Senin sağlığın ve güvenliğin her şeyden daha önemli. Beraber yolculuk ettiğiniz diğer kadın da aynı şekilde korunmalı."

Kız elini saçları arasından geçirdi. "Türümüz için çocuk mu yapmamız gerekiyor yani? Varlığımızın tek nedeni bu mu?"

"Hayır, *cara*, varlığınla bu dünyaya neşe getireceksin, yüzyıllar boyunca yaptığın da bu değil miydi zaten? Tanrı kullanmanı istemese, sana böyle güzel bir yeteneği, sesini bahşeder miydi sanıyorsun? Ancak..." Julian geniş omuzlarını silkti, başparmağıyla kızın boynunu okşuyordu. "Zaman içinde, umut da olacak ve seninle beraber türümüze kız çocuklar da yapacağız. Nasıl bir baba olacağımdan emin değilim, kendimi öyle hiç düşünmedim, ama aynı zamanda ruh eşimi bulacağım da aklımın ucundan geçmezdi."

Kızın gözlerinde eğlendiğini gösteren bir parıltı vardı. "O konuda henüz başarılı olduğunu söyleyemeyeceğim." Yine de yeteneklerini övmesi hoşuna gitmişti. Sesindeki

o şefkati, gözlerindeki hayranlığı, aklının derinliğini sevmişti.

Julian eliyle kızı boynundan tutup kendine çekti. Dudakları sonsuz bir yavaşlıkta ona yaklaştı ve bir anda onun lezzetini bir kere daha tadabilmek için hızlandı. Dokunuşunu hissettiğinde kalbi duracak gibi oldu, bedeni bir anda erimişti sanki. Onun büyük kuvvetini, aralarındaki sıcaklık arttıkça içinde yükselen arzuyu hissedebiliyordu. Kızın dudaklarının kenarlarına, çenesine doğru ilerleyip dokunduğu her yerde ateşten bir iz bırakıyordu Julian.

"Yine de ben de birkaç konuda yetenekliyimdir," diye mırıldandı rahat bir kendine güvenle. Dişleriyle kızın çenesini hafifçe ısırıyordu.

"Böyle mi affettireceksin kendini?" diye gözlerini kapatıp adamın dokunuşunun keyfini çıkartarak sordu Desari. Bir anda yalnız olmaları bir zorunluluk haline gelmişti.

"Affedilmemi gerektirecek bir şey yok ki. Senin kadar ben de acemisiyim bütün bunların, Desari. Şimdiye kadar bütün hayatımı yalnız geçirdim." Dudakları kızın boynunda, yumuşak teninde dolanıyordu. "Bu duruma alışmaya çalışmak senin kadar benim için de yeni bir tecrübe. Eğer ailenle beraber olmaya ihtiyaç duyuyorsan, senin yanında olmaktan başka çarem yok. Ancak benim de ihtiyaçlarım olduğunu anlamalısın. Senin yanında başka erkekler görmek istemiyorum, güvenliğin tehlikedeyken benim düşüncelerimi sorgulamanı istemiyorum."

Kız tam karşı çıkacakken, onu hafifçe sarstı. "Konuşmadan önce düşün. Aklındayım. Hayatın konusunda ne yapacağını söyleyen bir başka otorite istemiyorsun. Herkesten daha iyi anlayabilirim bunu ben. Ancak güvenliğinle ilgili konularda kardeşinin dediklerini yapıyorsun. Güvenliğin için kabullendiği sorumluluk artık benim. Ona her zaman sunduğun güven ve sadakati ben de istiyorum."

"Güven kazanılan bir şeydir Julian," dedi Desari sakince. "Ayrıca iki taraflı çalışır. Kardeşim ne yapıp ne yapmayacağıma rasgele karar veremez. Ben de senin aklındayım. Bazen boğuştuğun şiddetli duygular olduğunu hissediyorum, bana yakın olan erkeklere olan yoğun nefretini görebiliyorum. Beslenmemi bile istemiyorsun."

Bu kelimeler Julian'ın karnına bıçak yemiş gibi hissetmesine neden olmuştu. Aklında canlı canlı o görüntü belirirken bütün vücudu kasılmıştı. Desari'nin bir erkeği tuzağa düşürmesi fikrine bile katlanamıyordu. Güzelliği ve gizemiyle avını baştan çıkaracaktı tabii ki. Sonra bedenleri birbirine değecek şekilde yakınlaşıp, adamın boynundaki nabzı bulana kadar dudaklarıyla dolaşacaktı Desari. Julian içinde derinlerde yükselen, kontrol altına alamadığı, daha önce hiç tecrübe etmediği bir öfke hissediyordu. Vahşi, dizginlenemez, kudurmuş bir öfkeydi bu.

Julian başını iki yana salladı. Beslenme kadar doğal olan bir şey üzerine böyle yoğun duygular yaşamak mantıksızdı. Yüzyıllar süren hayatında yaşadığı hiçbir şey onu böyle bir şeye hazırlamamıştı. Anlamıyordu. "Benden başka birinden beslenmene gerek yok," dedi ona emretmeden kendini alamayarak.

Desari onu yakından izliyor, düşüncelerini inceliyordu. Julian ondan hiçbir şey saklamaya çalışmıyordu. Aralarında sadece gerçeğin olmasını istiyordu. Kendisini hazırlıklı hissetmediği bu durumlarda zorlanıyor olması onun sorunuydu, Desari'nin değil. Kızın yüzünde yavaşça bir gü-

lümseme belirdi. "Haklısın Julian. Gerek yok. Bir başka erkeğe o kadar yaklaşmak istemiyorum zaten." Parmaklarıyla adamın çenesine dokundu, Julian bir şey yapmadan gösterdiği ilk şefkat gösterisiydi bu. "Eğer buna ihtiyaç duyuyorsan, gereksinimlerimi sağlamana izin vermek çok zor olmaz benim için."

Julian'ın içi inanılmaz rahatlamıştı, göğsüne çöken sıkıntı bir anda buharlaşmıştı sanki. "Ailen ve şarkı söylemen konusunda bir orta yol bulmaya da çalışacağız. İnanılmaz bir yeteneğin var Desari, sesin ve sesinle yapabildiklerin... Başarılarınla gurur duyuyorum ama yalan söyleyemem. Güvenliğinden endişeliyim. Tur tarihleriniz çok önceden açıklanıyor. Şimdilik insan suikastçılar konusunda güvende olabilirsiniz ama yine de seni ve diğer dişiyi bulma umuduyla bu bölgede toplanan vampirlerin olduğu gerçeğini de düşünmeliyiz." *Artık vampir ustasını yok etmeye mecburdu, yoksa kız bir daha asla güvende olamayacaktı. Julian sayesinde ona rahatça ulaşabilirdi kadim olan.*

Desari bu son cümle nedeniyle yüzünü buruşturdu. "O 'diğer dişi' dediğin Syndil. Onu kardeşim gibi severim. Hatıralarıma girebiliyorsun. Bunu görebilirsin. Aynı zamanda ona karşı niye bu kadar korumacı olduğumuzu ve şu an niye leopar biçiminde olmayı seçtiğini anlayabilirsin."

"Leopar bedenindeyken travmayla uğraşması gerekmiyor," dedi Julian, "ama doğrusu bu değil Desari. Böylece iyileşmesini geciktiriyorsunuz sadece. Yardım ettiğinizi sanıyorsunuz ama o kendi başına güçlü olmalı. Üstesinden gelebilir. Saldırı hiç olmamış gibi davranmak iyileşmesine yardımcı olmaz. Tekrar hayatının iplerini eline almaya cesaretlendirilmesi lazım."

Desari ona bakmak için başını kaldırdı, Julian'ın algısına şaşırmıştı. "Onunla tanışmadan bunu nasıl bilebilirsin? Onun iyileşmesini uzattığımızı daha önce nasıl fark etmedik?" Desari'nin üzüntüsü o güzel sesinde aşikârdı. "Benim ihmalim yüzünden ilgilenilmedi bununla."

Julian kıza gülümsedi. "Omuzlarında çok fazla yük taşıyorsun, Desari. Tek yapmaya çalıştığın onu korumaktı. İlk başta ihtiyacı olanın da bu olduğundan eminim. Ancak şimdi durum değişti. Aklını paylaşmak ve bazı şeyleri yeni bir bakış açısıyla görmek, senin zamanla ulaşacağın sonucu daha önceden sana göstermemi sağladı, o kadar."

Desari sıkıntıyla hareket etti, onun iri bedeninin sıcaklığı ve rahatlığını istiyordu. Julian hemen kızı kendisine çekerek karşılık verdi. Güçlü kollarıyla ruh eşini sardı ve sıkıca tuttu. "Her şey düzelecek Desari. Söz veriyorum sana."

"Darius sana saygıyla davranması gerektiğini söyledi Dayan'a," diye fısıldadı adamın geniş göğsüne doğru Desari.

Julian umursamazca omuzlarını silkti. Kimsenin ne onayını, ne de korumasını arıyordu.

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

Sekizinci Bölüm

Desari Julian'ın yüzüne baktı. Sanki taştan oyulmuş gibiydi, amansız bir maske, anlaşılamaz, kaya gibi bir ifade vardı yüzünde adamın. İçini çekti. Julian'ı ailesine kabul ettirmek kolay olmayacaktı. Bir başka adamın önderliğini takip edecek bir adam değildi. Kendi yolunda yürümüştü şimdiye kadar. Darius'la her noktada tartışacak gibi görünüyorlardı. Ailesindeki diğerlerinin ise Julian'a güvensizce davranacağından emindi. Julian ukalaydı ve bazen hakarete varabilen bir mizah duygusuna sahipti.

Adamın eli arzuyla Desari'nin koluna doğru kaydı ve bir anlığına yumuşak teninde durakladıktan sonra, parmaklarıyla saçının zenginliğine dokunmaya başladı. Kulağına doğru eğildi, sıcak nefesi kızı kışkırtıyordu. "Düşüncelerini okuyabiliyorum, *cara mia*, bence ruh eşine biraz daha fazla güvenmelisin. Mutluluğunu düşünüyorum ben sadece. Eğer bir süreliğine ailenin arasında, huzurla yaşamımızı istiyorsan," *ki bu tayfa birçok bölgesel erkekle dolu* "ben de onlara dostluğumu sunarım tabii ki."

Desari kahkahalarla gülmeye başladı. Julian samimi olmaya çalışırken, daha da beter acı çekiyormuş gibi gözükmüştü. Zaten fark etmezdi, birbirlerinin düşüncelerini rahatça okuyabiliyorlardı. "Bölgesel erkekler mi? O da ne demekmiş? Afrika kıyılarını saymazsan, uzun süre yaşadığımız bir bölge yok bizim."

"Ben de Afrika'da leoparlar arasında yaşadım bir süre," dedi tehlikeli bir konu olan ailesinden sözü değiştirmek için.

Desari'nin iri ve güzel gözleri parladı. "Öyle mi? Ne kadar güzel! Biz orada iki yüz yıla yakın zaman geçirdik, arada sırada hâlâ gideriz. Aynı zamanda, aynı kıtada olup, karşılaşmamış olmamız komik olurdu. Özellikle sen de leoparların içindeysen..."

Başını salladı. "Öyle olduğunu sanmıyorum. Birbirimizin yakınına geldiğimizde kardeşinle birbirimizin güçlerini sezdik. Eğer Afrika'da yakın olsaydık kesin fark ederdim sizi. Daha da önemlisi sen ve ben doğuştan beri ruh eşiyiz, birbirimizin varlığını bir şekilde hissederdik." Ama yine de başka Karpatyalılar'ı araştırırken açıklanamaz bir şekilde Afrika'ya, leoparların yanına çekilmelerini ilginç bulmuştu Julian. Belki de Desari'nin bir parçası o zamanlar bile kendine çağırmıştı onu.

"Halkından biraz daha bahset," dedi kız.

"Onlar aynı zamanda senin de halkın. Akrabaların hâlâ yaşıyorlar Desari. En büyük kardeşin insanlarımız arasında hem saygı gören hem de korkulan, yüce bir adamdır. Adı Gregori. Darius ona çok benziyor." Bir anda sırıttı, güzel yüzündeki ciddi ifade bir anda yaramaz bir çocuğun hınzır suratına dönüşmüştü. "Birbirlerine çok benziyorlar. Gre-

gori, Karanlık Olan, haylaz çocukları korkutmak için kullanılan biridir. Senin akraban kadar önemli olan sadece tek ölümsüz Mikhail'dir. Halkımızın Prensi'dir. Türümüzün devamını sağlamış, yüzyıllar boyunca ümidimizi canlı tutmuştur. Mikhail ve Gregori garip bir şekilde kardeş kadar yakındırlar birbirlerine. İkisi de o kadar güçlüdür ki, diğerinin karşılığından korktukları için birbirlerine meydan okumaya cesaret edemezler."

Desari başını salladı. "Bizim ailemiz gibi."

Julian bunun üzerine düşündü. "Öyle denilebilir. Tabii sizin gibi Karpatyalı ailelerden geriye çok az kaldı."

"Peki senin ailen?" diye masumca sordu Desari.

Yüzündeki ifadenin gerildiğini gördü, altın bakışları ondan uzaklaştı. "Bir ikiz kardeşim olduğunu söylemiştim. Aidan. San Fransisco'da yaşıyor. Yıllardan beri onunla konuşmadım. Ruh eşiyle de tanışamadım."

Desari'nin kaşları kalktı. Tekrar yüzeye doğru yükseliyordu karanlık bir şeyler. Julian'da derin bir acı hissetti ama aklındaki o duyarlı bölgeye girmeyi denemedi. Kelimelerini dikkatlice seçerek sordu. "Aranızda kötü sözler mi söylendi?"

"Aramızda kan var Desari. Kardeşinin seni takip edebildiği gibi, ben de onu takip edebilirim." Julian içini çekti ve eliyle saçlarını karıştırdı. "Erkeklerimizin çoğu birbiriyle kan paylaşmayı istemez, çünkü ruh eşi olmadan öyle ya da böyle ya hayatını sona erdirmesi gerektiğini ya da ruhunu sonsuza kadar kaybedip bir vampir olacağını bilir. Kanını paylaştığın birisinin, özellikle de bu kişi avcıysa, seni takip etmesi kolaylaşır."

Desari derin bir nefes aldı. Julian'ın onunla paylaşamayacağı korkunç bir sır vardı. "Kanını başkasıyla paylaştın mı Julian?" diye sordu.

Julian beyaz dişleri parlayacak şekilde sırıttı. "Cevabı bulmak için aklımı araştırman yeter, *cara mia*."

Aklına girip onu en yakın şekilde tanıması için kışkırtıyordu. Her birleştiklerinde birbirlerine daha da yakınlaşıyorlardı. Hissediyordu, aklı her dokunuşta biraz daha aşina geliyordu Desari'ye. Aklı onun dokunuşunu istiyor, bedenini paylaşma isteği nasıl büyüyorsa, bu arzu da aynı şekilde yükseliyordu içinde. Yanan kor ateş gibiydi içi, karşı çıkamayacağını bildiği karanlık bir ısı, her yanına yayılan bir alevdi. Yine de Julian'ın aklında bir yerde, derinlere gömülmüş bir gölge vardı. Paylaşmayı reddettiği, büyük bir acı saklıydı.

Desari sık ormana doğru baktı. Özgürlük yakındı. Julian ona dokunmuyordu, aklında bile değildi, sadece yanında duruyordu öylece. Uzun boylu. Erkeksi. Günahkâr sayılacak kadar güzel. Derinlere gömülü olan acısını bulup yok edebilir miydi bu kız? Desari'yi çeken altın gözleri, açlıkla, arzuyla parlıyordu. Kalbi hızla atıyordu, onun karşısında yenilmişti yine.

"Bir kereden fazla kanımı paylaştım yavrum. Ancak tanınan bir avcı olduğum için, yardımım sıklıkla reddedildi. Kanımı alan kişi ilerde vampire dönüşürse, onun izini bulup yok edebileceğimden korkuyordu." Konuşurken, ruh eşi olan birçok erkeğin vampir avcılığı yapmamasının altında yatan nedeni hatırladı tekrardan. Ruh eşini korumak için avcı ölüm tehlikesi olan savaşlara girmekte tereddüt edebilirdi. Çünkü kendisi yok olursa, ruh eşi uzun süren bir acının ardından hayatını sona erdirirdi.

İdeal bir avcı dayanıklı, bilgili, yetenekli, acımasız ve kudretli olmalıydı. Ruh eşini bulma umudu olmayan biri olmalıydı. Böylece kendi hayatının da sonundan korkmazdı. Eğer birinin ruh eşi varsa işler değişiyordu. Erkek avcı öldürülürse, ruh eşinin de şafağı karşılama olasılığı yüksekti. Türleri ise kadınlarından birinin bile ölümünü kaldıramayacak durumdaydı. Julian bir diğeri olmadan hayat kalabilen tek bir ruh eşi tanıyordu. Kadın ölmüş, erkek de vampire dönüşüp, Karpat dağlarında terör estirmişti. Eşinin ölümünden sorumlu bulduğu herkese saldırmış, kendi oğlunu öldürüp, onun hayatının sona ereceğini bilerek kızının ruh eşini de öldürmeye çalışmıştı.

Desari elini nazikçe Julian'ın koluna koydu, onu böyle uzak ve sessiz hale getiren düşüncelerin ne olduğunu anlamak için sonunda aklına dokundu. Julian'ın yakışıklı bir adama yavaşça yaklaştığı hatırayı gördü. Lanetli kara gözlere sahip birisiydi bu, çok şeyler görmüş bakışları vardı. Dayanma sınırının ötesinde işkence edilmiş bir adamın gözleriydi bunlar. Ağır yaralı, kan revan içindeydi. Julian'ın yaklaşmasını yorgun, tehdit dolu gözlerle izliyordu. Julian'ın yavaşça konuşup, adama yaşaması için damarlarında akan kadim kanı sunuşunu izledi. *Jacques. Mikhail'in kardeşi. Babası, ruh eşinin ağabeyini öldürmüştü. Aynı adam halkına ihanet edip, insan avcılara gitmiş, kızının kocasına işkence etmiş, onu da öldürmeye çalışmıştı.* Julian hatırayı aklından silip, kızın çenesini parmaklarıyla tutana kadar bu kadarını görebildi sadece Desari.

Kızın karanlık gözleri, Julian'ın altın bakışlarına esir düştü hemen. "Bunu ikimizin içi de rahat olacak şekilde halledeceğiz Desari," diye sakince söz verdi. "Benimle gel. Buradan diğerleriyle beraber ayrılmadan önce beslenmen gerek. Benim de vücuduna ihtiyacım var, dokunmalı, benim olduğunu, çaresizlik içinde hayal ettiğim biri olmadığını bilmeliyim."

Julian'ın arzusu öyle yoğundu ki, Desari'nin aklından her şey silinmişti. Teninde yoğun bir ısı dans ediyor, aralarında beyaz şimşekler çakıyordu sanki. Beraber kamp alanından uzaklaşırken Julian elini kızın boynuna koymuş, okşuyordu. Beraber attıkları her adımda, bedenleri birbirine değiyordu.

Desari de içinde yanan o arzuyu hissediyordu. Aynı zamanda, içinde bir huzur, bir tamamlanmışlık duygusu da vardı. Julian'ın bedeninin hareket ediş şeklini, çevik bir orman kedisiymiş gibi güçlü duruşunu seviyordu. Ne kadar eşit derecede kudretli olsa da, kararlı ve güçlü kolunun dokunuşu kendini narin ve kadınsı hissetmesini sağlıyordu. Ormana doğru, diğerlerinin gürültüsünden uzağa yürürken, boynundaki parmaklarının arada sırada hareket ettiğini hissedebiliyordu. Julian sanki bir türlü doyamıyormuş gibi, Desari'nin saçlarını okşuyordu eliyle. Sonra eli boynuna, köprücük kemiklerine iniyor, teninin üzerinde yavaşça okşayarak kayıyor, kızın bedenine dalga dalga ateş yayıyordu.

Onsuz nasıl mutlu olabilirdi ki? Ondan önce bedeni şimdiki gibi aç ve arzulu olmamıştı hiç. Hayatını, şarkı söylemeyi seviyordu ancak şimdi aklında hep Julian vardı. Onun garip, yalnız hayatı, ıssızlığı, sadece kendisinin doyurabileceği arzusunu düşünüyordu sürekli. Julian onun hayatını daha önce hiçbir şeyin beceremediği bir şekilde dolduruyordu. Korktuğu gibi sonsuza kadar değişmiş-

ti. Yine de onun yanında sessizce yürürken içinde korku yoktu.

Beraber mükemmel bir uyumda yürüyüp, taze dağ havasını içlerine çekerken, orman yaratıklarını, sallanan dalların seslerini, yakındaki akıntının sesini dinlerken bile, Julian sadece tek bir şey düşünebiliyordu. Aklı başından gitmeden önce eğilip Desari'nin dudaklarıyla buluşmalıydı. Onu bekleyen bedenin tadını sonsuza kadar isteyecekti. Nazik davranmayı planlamıştı, biraz sarılacaktı o kadar ama o mükemmel ağzına dokunduğu anda, içindeki ateşli açlık, yakıcı şehvete kaptırdı kendini. Acı verecek şekilde kasılmıştı her yeri. Kontrolünden çıkan kolları kızı sarıp kendine çekti. Sert bedenini, kızın yumuşaklığına dayayıp, acı çeken arzulu, şehvetli bedenini hissetmesine izin verdi. Sanki son nefesleriymiş gibi öpüşüyorlardı gecenin içinde.

"Nefesimsin benim," diye fısıldadı Desari'ye. "Hâlâ hayattaysam bunun tek sebebi sensin Desari. Görevimi tamamlayıp, başındaki tehlike hakkında seni uyardıktan sonra şafağı karşılamaya kararlıydım." Diliyle kızın ağzının sıcak kadifeliğini keşfetti, sonra da ince boynunun güzelliğine doğru indi. Kızı gittikçe gölgeli ormanın derinlerine doğru götürürken, aralarındaki ateşi körüklemeye de devam ediyordu. Ellerini bluzunun altından içeri soktu ve dar göğüs kafesini sardı. Genişçe açtığı eliyle dokunabildiği kadar çok teni kavramak istiyordu. Onun kokusuna, derisinin sıcaklığına bağımlıydı artık. Julian bir anlığına gözlerini kapadı, ona dokunmanın zevkini çıkardı, teninin gül yaprağı yumuşaklığını içine çekti.

Desari de onun boynunu koluyla sardı ve adamın yüzüne düşen altın sarısı, vahşi saçlarına dokundu. Yavaşça bluzunun küçük inciye benzer düğmelerini açmaya başladı. Teker teker düğmeler yerinden çıktıkça, bluz iki yana doğru açıldı ve Desari adamın yüzünü çıplak tenine doğru çekti. Dikleşmiş göğüslerini ince bir dantel sarıyordu sadece. İkisi de arzudan deliye dönmüşlerdi.

Julian yumuşak ve seksi bir şeyler fısıldadı İtalyanca. Ancak kızın göğüslerinin arasındaki vadiden boğazına doğru yükseltirken söylediği kelimeler boğulup küle dönüştü. Kız nefes nefeseydi, onun vücudunda dolaşan ağzıyla buluştuğunda arzuyla inledi. Julian diliyle dantelin üzerinden göğüs uçlarına dokunuyor, bu sıcak ve ıslak şehvet bacaklarının arasında sıcak ve ıslak bir tepki yaratıyordu.

"Sana ihtiyacım var Desari. Sensiz bomboşum. Bu öyle bir boşluk ki içten içe yiyor, ruhunu karanlık ve çirkin bir şeye dönüştürene kadar tüketiyor seni. Sadece açlığını doyurmak önemli oluyor o anda. Ama hiçbir şey o boşluğu doldurmuyor. Hiçbir şey. Yıllar yılları kovalıyor ve hayatın dayanılamayacak bir lanete dönene kadar bu boşluğa katlanıyorsun. Ama karanlık durmuyor, içindeki yaratık fısıldıyor, avdan kazanacağın gücü müjdeliyor, Tanrıya, gerçek, doğru ve iyi olarak bildiğin her şeye olan inancının geçeceğine söz veriyor. İçindeki yaratık öyle karanlık ve öyle aç ki yaşamak için, bir zamanlar olduğun her şeyi tüketene kadar durmadan büyüyor. Karpatyalı erkeklerin dayanmak zorunda olduğu lanet bu işte Desari."

Julian kolları kızın kemiklerini kıracak kadar sıkıca sarmıştı bedenini. Desari'yse onu daha çok kendine çekmek istiyordu. Sesindeki acıyı dinledikçe o da yıkılıyordu. Başını omzuna çekti, onun sığınağı, kurtuluşuydu, ona kol kanat gerecek kadındı.

"Çok kişi kaybettik. Çocukluk arkadaşlarımı avladım, varlığını sona erdirmek için çağrılmaktan korktum, kimseyle yakınlaşamadım." Elleri Desari'nin teninin üzerinde dolanıyor, kaburga kemiklerine dokunuyordu. Beline doğru kayarken ellerinin avuçları sımsıcaktı. Julian başını kaldırdı ve kıza şefkatle, istekle baktı. Bu öyle bir bakıştı ki Desari'nin içi arzuyla doldu yine. Üzerindeki bakışlarının ağırlığına, içinde yanan yoğun açlığa âşıktı.

Elini kaldırışını izledi, mükemmel tırnaklarına hayranlıkla bakarken, bir anda parmağın ucundan sivri bir pençe çıktı. Yavaşça pençeyi Desari'nin göğüslerinin arasına koydu ve bedenini saran dantele dokundurdu. Bir hareketle kumaşı parçaladı, kızın göğüsleri karşısındaydı şimdi.

Desari nefesini tuttu. Hareket edip, konuşmaya korkuyor, anın güzelliğini bozacak hiçbir şey yapmak istemiyordu, Julian'ın yüzündeki o açlığın asla yok olmamasını istiyordu. Julian ellerini kızın teni üzerinde yukarıya doğru götürüp göğüslerini kavradı. Sıcak bakışı yüzüne yükseldi, her detayı, ifadeyi, gözlerindeki her duyguyu inceliyordu.

"Ne kadar zaman yaşasak da, ne kadar uğraşsam da seni asla hak etmeyeceğim Desari. Senin gibi bir kadını hak etmiyorum ben," diye dediği her şeye inanarak fısıldadı.

Desari başını bir yana doğru eğerek gülümsedi. "Belki öyledir Julian," dedi. "Yine de düşündüğün gibi melek değilim ben de. Başıma ne dertler açtığımı kardeşime sorabilirsin. Bir gün sana da göstereceğime söz veriyorum."

Sesi saf ve yumuşacıktı, cennetten gelmeydi, Julian'ın bedenini tıpkı bir dokunuş gibi sarıyor, kışkırtarak her yanına dağılıyor, bütün hayallerinin gerçekleşeceğini vaat ediyordu. Onun acısını sona erdirip, ümitsiz geçen yüzyıllarının boşluğunu silmek istiyordu. Taşıdığı ölümlerin ağırlığını, faniler ve ölümsüzleri kurtarmak için onların hayatını sona erdirmek zorunda kalmasının sıkıntılarını alacaktı üstünden. Oynamak ve kışkırtmak istiyordu. Yaramaz olacak, ona 'dert' nedir öğretecekti.

Bir ses araya girdi. Diğerleri hâlâ uzaktaydılar. Kamp bölgesiyle aralarında da bayağı bir mesafe vardı. Ancak Karpatyalılar'ın güçlü duyma yetisine de sahiplerdi. Julian, kampı dağıtıp arabayı çalıştırdıklarını duyabiliyordu. Derin bir nefes aldı ve içinde yükselen öfkeli fırtınayı sakinleştirmeye çalıştı. Gün doğumuna bu kadar yakınken, diğerlerini sevişmelerinin sesine tanık etmeyecekti.

Yavaşça Desari'nin yumuşak ama dikleşmiş göğüslerini avuçladı. Parmaklarıyla iyice dikleşmiş olan göğüs uçlarını sıkıyordu. "Çok güzelsin Desari, tenin sıcak, yumuşacık." Başını eğip göğüslerinin arasını diliyle yaladı, kızın bedeni alev alevdi. "Seni öyle çok istiyorum ki, şimdi sahip olamazsam delirebilirim."

Başını onun başına dayadı ve çenesini altın rengi saçlarına sürmeye başladı. "Ama?"

Julian yavaşça içini çekti. "Ancak bu sefer sana hayran hayran bakmakla yetinmeliyim." İsteksizce kızı bıraktı ve uzaklaştı. "Kısa bir süre daha dayanabilirim sanırım." Altın gözlerinde tehlikeli bir parıltı vardı. "Tabii eğer dikkatimi dağıtacak bir şey yaparsan..."

Desari başını yana eğdi, uzun saçları omuzlarına dökülüyor, teninin bir kısmının görünmesini engelliyordu. Yüzünde küçük, kadınsı bir gülümseme belirdi. Sırf bu bile sızlanmasına yetmişti. "Dikkatini dağıtacak?" Sesi vaat kokuyordu. "Ailemi düşünmemeni sağlayabilecek birçok

ilginç şey yapabilirim sanırım." Gülümsemesi seksiydi, baştan çıkarıcı bir davetkârlığı vardı.

"Hiç yardımcı olmuyorsun," diyebildi Julian zorla, bedeni merhametsiz bir acıyla kıvranıyordu.

Desari yavaşça aklını onunla birleşti. Ona olan korkunç açlığını, ikisinin seviştiği görüntüleri gördü. Kanında yükselen ateşi, bacakları arasında biriken ağırlığı hissetti. İçindeki canavar rahatlamak için kükrüyor, ruh eşine tutkuyla, şehvetle sahip olup, dikkatli olmaya çalıştığı yabancıları umursamamasını söylüyordu.

Kendi dizginleyemediği tutkusu yüzünden diğerlerini, duyma, koklama yetilerini düşünmemişti. Ormanda olanları rüzgâr rahatça taşıyabilirdi. "Düşündüğünden daha çok hak ediyorsun beni," diye fısıldadı yavaşça. Kendini onun kollarına atacak kadar şehvetliydi.

Julian başını salladı, eliyle boynundan tuttu. "Bana böyle bakmamalısın *piccola*, yoksa alev alıp, kül olacağım karşında."

Desari parmaklarıyla Julian'ın saçlarını karıştırdı. "Benim yapamadığım bir anda da ailemi düşündüğün için teşekkürler." Sıcak teninin üzerine kayan fısıltısı baştan çıkarıcıydı. Sadece sesi bile Julian'ın bütün vücudunun kasılmasına yetiyordu.

Julian bir kere daha nefes almaya çalıştı. Hava. Her yanındaydı ama yine de yeteri kadarını ciğerlerine çekemiyor gibiydi. Kızın elini avucuna aldı ve ağzına götürdü. "Konuşacak başka bir konu bulmalıyız *cara mia*, yoksa birkaç dakika daha dayanamayacağım."

Desari'nin yumuşak kahkahası rüzgârda dağılan müzik gibiydi. Yerde yatan bir ağaç gövdesinin üzerine oturdu. Rüzgâr uzun saçlarını dalgalandırıyor, bir an sanki bir peçe gibi çıplaklığını saklıyor, daha sonra tekrar tenini ortaya çıkarıp Julian'ın aklını başından alıyordu. "Başka bir konu..." diye sesli düşündü kız. "Ne olabilir acaba?"

Sırf görüntüsü ciğerlerindeki havanın kesilmesi için yeterliydi. Çevresindeki ormanın bir parçası gibiydi. Vahşi. Seksi. Kışkırtıcı. "Gömleğini kapayabilirsin mesela." Julian'ın sesi kendi kulağına bile çaresiz ve acınası gelmişti.

Desari bluzunu kapamak için hiçbir şey yapmadı, göğüsleri ona doğru dikleşmiş duruyordu, uzun süre boyunca karşı çıkamayacağı bir cazibeydi bu. Kot pantolonu neredeyse açılmıştı. İnce beli ve dar göğüs kafesi görülebiliyordu. Pantolonunun üçüncü düğmesiyle uğraşırken, gamsız bir baştan çıkarıcılıkla ona gülümsemeye devam ediyordu.

Sıcak bakışı ona değdi, sonra tekrar başını çevirdi. "Hiç yardımcı olmuyorsun Desari." Sesi korkunç bir arzuyla boğuklaşmıştı. Biraz daha böyle dururlarsa, gerçekten alev alabilirdi.

Desari dudaklarını nemlendirmek için dilinin ucuyla ağzının kenarlarına dokundu. "Aklımızı başka şeylerden alacak bir konu." Yavaşça adamın göğsüne dokundu. Sadece parmak uçlarını değdirmiş olmasına rağmen, Julian'ın bedeninin kasıldığını fark etmişti. Büyük karanlık gözlerini ona çevirerek, "Düşünüyorum Julian," dedi masumca. Parmaklarıyla adamın gömlek düğmelerini açtı ve eliyle geniş göğsündeki sert kaslara dokundu.

Julian dişlerini gıcırdatıyordu. "Öldürüyorsun beni Desari. Kalbim daha fazla dayanamayacak."

"Sadece dokunuyorum," dedi kız cilve yaparak. Tır-

naklarını Julian'ın teninde yavaşça kaydırıyor, dikkatli bir ilgiyle belirgin çizgilere sahip kaslarının üzerinden geçiyordu. "Tenini seviyorum." Uzun saçları onun duyarlı tenine değecek şekilde başını yaklaştırdı, Julian belli belirsiz bir ses çıkardı. "Kokunu da seviyorum. Kötü bir şey mi bu?"

Julian onun ellerini yakaladı ve sıkıca tuttu. "Başını derde sokacaksın."

"Pantolonunun önünü açarsam daha rahat hisseder misin acaba? Biraz sıkıyor gibi görünüyor." Desari yüzünde hınzırlıkla elini Julian'ın göbeğinden dümdüz aşağıya doğru indirdi. Parmakları çoktan işe koyulmuş, Julian onu durduramadan düğmeleri çözmeye başlamıştı.

"Kışkırtıyorsun beni Desari," dedi bedeni kot pantolondan serbest kalan Julian.

Desari kirpiklerini kaldırıp kara gözlerini ona doğru çevirdi. Seksi, hınzır, cezbediciydi. "Hımmm, güzel," diye fısıldadı yarattığı arzunun kanıtına bakarak. "Çok güzel."

Ona bakmaya devam ederse sonsuza kadar kaybolabilirdi. Bir daha asla kendini kontrol edemezdi. Aklını okuyormuş gibi, elleri daha da aşağıya inmeye başladı kızın. Kasıklarını okşadıkça Julian'ın nefes alması güçleşiyordu. Sonra sert şişkinliğini kavradı kız, kalınlığını hissederek, kadife ucuna doğru okşamaya başladı.

Julian kendini tutamadı, zevk bütün bedenini sararken, aklını kaybetmişti. Damarları ateşle yanıyordu. Dişlerini sıkı sıkıya birbirine bastırmıştı. "Ne yapıyorsun kadın? Beni delirtmeye mi çalışıyorsun?"

Desari'nin karanlık gözleri ayı esir etmiş parlıyordu. Sesinde kahkaha ve masumiyet vardı. Konuşurken bedenini gümüşi notalar sarıp, dans ediyordu sanki. "Seni biraz da olsa rahatlatabilirim diye düşünmüştüm."

Elleri adamın aklındaki görüntüleri takip etti. Gittikçe artan bir beceriyle, tutkuyla kışkırtıyor, merhamet dileyene kadar sıvazlayıp, kavrıyordu. "Ailem gitmedi mi daha?" diye fısıldadı, onda yarattığı tepkiler hoşuna gitmişti. Ağzıyla karnına dokunmak için başını öne doğru eğdi. Saçları yüzünün etrafına dökülmüş, adamın tenine değiyordu, bedeni rahatlamak için kıvranıyordu.

Sessiz bir inleme çıktı ağzından. "Arabaları daha yeni hareket etmeye başladı," diyebildi dişlerinin arasından.

"Gerçekten mi?" dedi Desari, aklı karşısındaki sıcak dolgunluktaydı. Elleriyle adamın kalçalarını kavradı ve toprağın üzerinde bulduğu çimenli bölgede dizlerinin üzerine çöktü. Julian'ın derin bir nefes aldığını duydu ve başını yukarı kaldırıp yüzüne baktı. Adamın suratında arzuyla kıvranan birinin sert yüz ifadesi vardı. Yavaşça gülümsedi ve bir kere daha başını ona doğru eğdi.

Julian hayatında daha güzel bir şeyle karşılaşmamıştı. Ağaçlar rüzgârla sallanıp hışırdıyorlardı. Kızın yüzü ay ışığı altında kusursuzdu, bembeyazdı. Karanlık gözleri gizemliydi. Ağzı öyle erotikti ki, Julian sonsuza kadar o anda yaşamak istiyordu. Ardına kadar açılan bluzunun ortaya çıkardığı göğüsleri davetkârdı. Kadim zamanların pagan tanrıçalarına benziyordu.

Ve bir anda kızın sıcak nefesi düşünme yetisini kaybettirdi Julian'a. Islak ve sıcak ağzı, gözünü karartmıştı. Yumuşak dudakları erkekliğinin üzerinde kayarken, ipek saçlarından tutup kendisine çekti. Kalçalarını çaresizce ileri geri doğru hareket ettirmeye başladı. Kızın tırnakları

kalçaları üzerinde nazikçe dolanıyor, daha da yakınlaşması için cesaretlendiriyordu. Zevkle çığlık attıracak şekilde sıkıca ağzıyla kavramıştı Julian'ı. Elleri erkeğinin arkasında dolanıyor, sevgiyle dokunup tekrar etini sıkıyordu.

"Tanrıya şükür uzaktalar," dedi nefes nefese Julian. Kızın sıcak ağzının içinde gidip geliyordu. Sonra dişlerini sıktı ve kızı ayağa kaldırdı. Desari isteksizce erotik keşfini bırakıp, adamın kaya sertliğindeki bedenine tutundu. Dudakları birbirini inanılmaz bir açlıkla buldu. Julian sırf öpüşerek onu tüketiyor, her şeyine sahip oluyor, besleniyordu. Kızın narin vücudunu saran kolları, kemiklerini kıracak gibi bir şehvetle kendine çekiyordu onu.

Desari adamın kollarının gücünün, kendisine olan arzusunun, ihtiyacının zevkini çıkarıyordu. Sırf isteğiyle soyunabilecekken, zorla pantolonunu ayaklarından çıkarmaya uğraşıyordu. Onun bu vahşi kontrol edilemeyen arzusunu, ona olan ateşini, açlığını seviyordu. Sadece onu istiyordu. Bütün hissetti Desari, kadınsı ve güçlüydü. Sevgilisinin kollarında kaybolmuş, kendini onun isteklerine, aruzuna bırakmıştı. Aynı ilkel öfke ve arzuyla istiyordu onu. Bedeni ateşler içindeydi. Sırf öpüşmek bile kemiklerini eritiyordu sanki. Bluzunun süzülerek bedeninden çıkmasına izin verdi ve Julian'ın boynuna sarıldı. Kendini daha da fazla bastırıyordu adama şimdi.

Julian kızın pantolonunu parçaladı ve kumaşları bir yana fırlattı. Onu kollarına aldı, kız da bacaklarını adamın beline doladı. Yüzünü onun geniş omuzlarına gömüp, vahşi kokusunu içine çekiyordu. Julian içine girdiğinde nefesi kesilir gibi oldu yine. Şimdi tamamen birleşmişlerdi. Bedeninin onu böyle rahat kabul etmesi bir mucize gibiydi, kasları onu hemen sarmıştı. Julian'ın nabzının hızlı atışını fark edince onun da arzusu iyice yükseldi. Onun içine akmasını, aklını birleştirmesini, damarlarında onun kanının akmasını, bedenine vahşice sahip olmasını istiyordu şimdi.

Kızın dili boynuna dokundu. Bir kere, iki kere. Desari çıplak göğüslerine dayalı adamın kalbinin hızlı atışını hissedebiliyordu. İleri doğru gidip geliyor, gittikçe daha derinine gömüyordu kendini adam. Dişleri teninin üzerinde bir ileri, bir geri dolanıyor, yavaşça küçük ısırıklarla Julian'ı kışkırtıyordu. Bir andan sonra kalçaları kaba bir şehvetle hareket etmeye başladı, kızın arkasını elleriyle kavramış, öfkeli, heyecanlı bir hızla birbirlerine karıştılar. Kız dişlerini geçirdi ve Julian zevkle inledi. Cehennem ve cennet arasında bir yerlerdeydi. Onun hissettiklerini Desari de yaşıyordu, adamın aklı sıcak bir tutkuyla doluydu.

Julian yerde yatan ağaç gövdesine doğru ilerledi ve Desari'yi oraya dayadı. Bu açıdan kızın içine daha sert girebiliyor, onu tamamen kabul etmesini sağlıyordu. Saldırgan bir tutkuyla sertçe ve hızlıca aralarında şimşek çakacak hale gelene kadar kendini onun içine gömdü. Sonsuza kadar böyle devam edebilirdi. Desari onun korkunç yalnızlığını almış, içinde yükselen karanlığı, kendi kadife ateşiyle dizginlemişti.

Rüzgâr etraflarını sarıp, yukarılarındaki dalları hışırdattı. Adamın boğazındaki dişlerinin izini dilinin bir dokunuşuyla kapattı. Yavaşça ağaca doğru sırtını verdi, göğüsleri gökyüzüne doğru dikilmiş, içinde gidip gelirken Julian kalçalarını da kavramıştı. Aşağıya baktığında kızın üçgen şeklindeki siyah tüylerinin, kendi altın sarısıyla buluştu-

ğunu gördü. Bedenlerinin birleşmesinin yarattığı bu güzellikle büyülenmişti.

Bir anda bütün kasları gerildi kızın, aralarındaki sürtünme bedenlerini yakacak bir sıcaklığa erişene kadar ıslak kılıfı kasıldı. Alevler ikisinin derilerinin üzerinde dans ediyor gibiydi. Sert ve kalındı, iyice büyümüştü, yine de devam etmek istiyordu.

Julian. Yumuşacık bir ricaydı bu. Desari'nin güzel sesi onun aklına uzanıp, rahatlamak için yalvarıyordu. Yeryüzü sallanır, gökyüzü ikiye ayrılırken ikisi birlikte o zevk eşiğini şiddetli bir huzurla geçtiler.

Julian neredeyse kızın üzerine yıkılıyordu. O büyük kuvveti bir anlığına bitmişti sanki. Bedeni gecenin ışığında parlıyordu. Altın saçları dağılmış, yüzüne düşmüştü. Desari parmağının ucuyla dokundu sevdiği adamın ağzına. "Nasıl olabilir bu Julian? Böyle uzun, yalnız geçen yüzyıllar boyunca nasıl bunu bilemem? Neden böyle bir şeyin açlığını şimdiye kadar hiç yaşamadım?"

Gözlerini ölüm kadar soğuk bir bakışla ona çevirdi. "Sen benim için yaratıldın Desari, sadece benim için. Bir başkasını aramana gerek yoktu."

Gözünü korkutamayacaktı. Yüzü ifadesi sertti, ağzının kıvrımında bir acımasızlık seziyordu. "Şimdiden bahsetmiyorum zaten. Uzun bir hayatım oldu. Neden bedenim bunu hiç aramadı? Kitaplar okudum, insanların arasındayken bir şeyler duydum. Syndil'le beraber bu konulardan bahsederdik ama daha önce böyle bir arzum olmadı yine de. Bu güzelliğin farkında olmadan yüzyıllarım geçti. Ya beni hiç bulamasaydın?"

Julian kızın saçlarını okşuyordu şimdi. "Sen benimsin, *cara mia*, sadece benim. Bedenine benim yapabileceğim şekilde hissettirecek başka birisi yok. Eğer bir şeyler deneseydin, onu da öldürmek zorunda kalırdım. Yanlış anlama Desari, bilgilenmek iyi bir şeydir ama senin artık bir başkasına gitmene gerek yok. Eğer yeni bir şey denemek istersen, ben sana bunu sunarım. Ancak bir başka erkeğin yanında olmasına katlanamam."

Kız eliyle adamın geniş göğüs kafesine vurdu. "Ah kapa çeneni. Her gördüğüm erkeğin peşinden gitmeyi mi planlıyorum sanki. Sadece neden bu kadar zaman beklemiş olduğumu merak ediyordum."

Julian olduğu yerden bir santim bile hareket etmedi, ağır vücudu kızı altına hapsetmişti, bedeni hâlâ onun içindeydi. "Gerektiği gibi beni bekledin. Çünkü bizim için sadece tek bir kişi var, o kadar."

Kız kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi gerçekten? O zaman Barack niye fani kadınları bu şekilde kullanıyor? Sen yaptın mı böyle bir şey? Uyarıyorum bak, öyle çifte standart kabul edemem ben."

Julian kızın saçlarını alnından geriye attı ve kaşlarından öptü. "Erkekler sadece iki yüzyıl gibi bir süre hissedebiliyorlar *piccola*. Bazıları içgüdülerine göre davranabiliyor. Tabii bu gerçek eşin yaratacağı etkinin ucuz bir taklidi olmaktan öteye gitmiyor. Gerçek cinsel sıcaklığı sadece ruh eşi sağlayabilir. Aşktan, seksten daha güçlü bir şeydir bu. Akıl, kalp, ruh ve bedenin bir birleşimidir. Duygu öyle güçlüdür ki, her zaman diğer yarının yakınında olmak istersin."

Desari bir süreliğine sustu, bir anda ne kadar zayıf hissettiğini fark etti. Sadece bedeninin ona açık olması ya da

arzusunun derinliği değildi konu, içinde yarattığı o duygulardı. Uzun kirpikleri bir anda içine üşüşen şüpheyi gizlemek istercesine aşağı indi.

Julian ise hemen kızın saçlarını daha sıkı bir tutkuyla kavradı. "*Cara mia*, birliğimizden bu kadar korkma. Senin mutlu olmandan başka bir şey istemiyorum ben. Sana asla zarar veremem. Hâlâ anlamıyor musun bunu?" Başını kendine doğru çekti ve dolgun dudaklarını aşkla öptü. "Bir başka erkekle beraber olmayı seçsen bile, sana zarar veremem ben. Böyle bir şeyi yapmam olanaksız. Ancak adamı öldürürüm dediğimde dürüsttüm. Bir acıyım ben. Hiçbir şey, senin ışığın bile beni tamamen değiştiremez. Seni benim yanımdan kimsenin almasına izin veremem."

"Duygularımızın yoğunluğu seni korkutmuyor mu Julian?" diye fısıldadı kız; kara gözlerindeki bakış endişeliydi. "Karşılaştığım hiçbir şeyi beni bu kadar korkutmamıştı. Bir başkasının ölümünün nedeni olmaya dayanamam ben. Senin içinde yarattığım hislerle boğuştuğunu hissedebiliyorum. Benden saklamayacağın bir savaş var içinde. Sonra kendinden bile saklamaya çalıştığın başka bir şey daha var."

Julian dişleriyle kızın eline dokundu. "Evet, yüzyıllardır bilmediğim, bana yeni ve garip gelen şeyler hissettiğim doğru. Ve evet, bu yoğun ve şiddetli duygularla baş etmeyi öğrenmek zor." Desari'nin fark ettiği 'diğer şey' şu an konuşulmasa daha iyiydi. Söylemezdi, yüzleşemezdi. "Ama öğrenecek yüzyıllarımız var." İsteksizce bedenini kızdan ayırdı. "Sıkıntını hissediyorum *piccola*. Yanıma gel." Kızı kendine doğru çekip, bedenini iz var mı diye incelemeye başlamıştı bile çoktan.

"Bir sorunum yok Julian." Nedense beyaz teninde tutkularının bıraktığı morluklar olup olmadığına bakmasından utanmıştı. "Senden önce bende olmamasına rağmen, Syndil neden cinsel hisler yaşadı? O kadar mı farklıyım ben? Kadınsı değil miyim?"

Julian başını kaldırdı, gözleri parlıyordu. "Ne kadar arzulanası bir kadın olduğunu nasıl bilmezsin Desari? Fani olsun, ölümsüz olsun erkeklerin üzerinde yarattığın etkinin farkında olmalısın."

Kız elini tutmuştu Julian'ın şimdi. "Ailemin dışında karşılaştığım tek ölümsüz sensin. Fani erkekler tarafından arzulanıyor olmam beni öyle bir kadın yapmaz ayrıca. Türümüzün faniler üzerinde böyle bir etkisi var zaten. Ben öyle değilim. Hem karşılığında hiçbir şey hissetmedim ki onlara karşı."

"Bunun için de ne kadar minnettar olduğumu bilemezsin. Syndil'in neden bu hisleri yaşadığını bilmiyorum. Belki de ruh eşinin yakınında olduğunu hissetti ama tanıyamadı." Julian'ın kaşları belli belirsiz çatılmıştı. "Bazı kadınların ruh eşleriyle tanışmadan önce de bir başkasıyla cinsel ilişki yaşaması olası sanırım. Bu nasıl olabilir bilmiyorum. Bizim kadınlarımız sıkı korunuyorlar çünkü. Halkımızın geleneklerine göre yetişmemiş olmasına rağmen Darius'un da ne senin, ne de Syndil'in yanına bir erkeğin yaklaşmasına izin verdiğini sanmıyorum."

"Bu doğru. Darius ikimizin de biriyle bir şeyler yaşamamıza izin vermezdi. Dayan ve Barack da aynı şekilde davranırdı. Bize sürekli göz kulak olurlar. Savon'un ihanetinden sonra, birbirlerini de aynı şekilde gözlüyorlar," diye üzüntüyle ekledi.

"Karanlıkla çaresizce savaşan asıl Darius," diye ciddi-

yetle karşılık verdi Julian. "Sizi korumak için öldürmek zorunda, o yüzden gölgenin derinliklerine çekilmiş. Diğerleri isterlerse bir süre daha dayanabilirler. Savaşı zor olan Darius."

Desari'nin kara gözleri yaşlıydı. "Onu bırakamam Julian. Onun koruması olmadan da yaşayabileceğimizi düşünemem. Aynı şeyi onda da görüyorum ve sürekli endişeleniyorum. Gittikçe daha fazla içine kapanmaya başladı. Düşüncelerini çok nadir benimle paylaşıyor. Çok yüce birisidir kardeşim ve onu kaybetmek istemiyorum"

Julian kızın göz kapaklarını ağzının iç rahatlatıcı dokunuşuyla öptü. "O zaman yanımızda kalmasını sağlarız biz de."

Desari yüzünü adama doğru kaldırdı, sanki ona gökyüzünden ayı vermiş gibi gülümsüyordu. "Anlayışın için teşekkürler Julian. Darius'u tanısan, ne kadar önemli olduğunu anlardın sen de, inan."

"Birçok kere senin aklına girdim, *cara*. Senin gördüğün gibi görebiliyorum onu. Sizin o zor koşullarda hayatta kalmanızı sağlayan demir iradesinin de farkındayım. Gerçekten kurtarılmaya değer birisi Darius." Kızın bedenini boylu boyunca incelemeye başladı o altın bakışıyla ve gözlerinin derinlerinde o aç parıltı belirdi yine.

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

Dokuzuncu Bölüm

Bir anda Desari gitmişti. Bir ceylan gibi Julian'ın yanından zıplayarak kaçmıştı. Yerde uzanan iri ağaç gövdesinin üzerine konduğunda kahkahası rüzgâr içinde dalga geçiyor gibiydi Julian'la. Bu kız nefesini kesiyordu. Ay ışığı altında çırılçıplak dikilirken dallar etrafını sarmıştı. Rüzgâr sanki bir pelerinmiş gibi bedenine dökülen saçlarını dalgalandırıyordu. Hırıltıyla, homurdanma arası bir ses çıktı boğazından.

Julian yüzyıllarca zorluk içinde yaşamanın getirdiği bir sertliğe sahipti. Birileriyle beraber güldüğünü, gençliğinin belli belirsiz aklında kalan hatıraları haricinde bilmezdi. Yalnız bir hayatla lanetlenmişti, şimdi ise hayatını, dağları, şehirleri, dünyayı paylaşmak için sadece tek bir kadınla beraber olmak istiyordu. Şaka yapmak nedir bilmezdi, ara sıra başkalarının hareketleriyle alay etmesi dışında, bir mizah duygusu yoktu. Yine de içinde yeni bir şeylerin yükseldiğini hissedebiliyordu. Desari'nin kahkahası, derinlerinde bir yerde, bir şeye hayat veriyordu.

Onun peşinde, ağacın üzerine atladı ve belinden yakalamak için uzandı ama Desari bir anda şekil değiştirip bir başka ağaca zıpladı. Şimdi düzgün, parlak ve koyu bir kürk sarıyordu çıplak tenini; ağzı yuvarlak ve güzeldi. Dişi leopar arkasına bir kere daha davetkâr bir şekilde baktı ve ormanın içinde çevresine rahatça uyum sağlayarak yürüdü.

Julian sırıtarak onu takip etti. Onun vücudu da yavaşça erkek bir leoparın kaslı, ağır şekline dönüşüyordu. Gecenin içinden rüzgârla beraber burnuna gelen vahşi kokusunun onu çağırdığını hissedebiliyordu. Onun da içindeki vahşilik yükselmeye başlamıştı. Erkek leopar için dişinin kokusu en pahalı parfümler kadar çekicidir. Dişi leoparın onu çağıran inlemesi gecenin içinde yankılandı. Erkek de bu çağrıya baştan çıkarıcı bir fısıltıyla karşılık verdi.

Rahatça hareket ederek, hızlanmaya başladı, avının peşinde sessizce ilerlerken altın kürkü parlıyordu. Onu gördüğünde içindeki vahşilik öyle yükseldi ki, modern bir insandan çok ilkel bir leopardı artık. Çam iğnelerinin içinde oyuncu bir tavırla yuvarlanıyordu, yılankavi denilebilecek kıvrımları şehvetliydi. O kadar çekiciydi ki o anda, içindeki o eski içgüdüler arzusunun yükselmesini tetikleyene kadar bir anlığına sadece izledi onu erkek leopar. Dikkatlice dişiye yaklaşmaya başladı.

Dişi ise onu tedbirle izliyor ama yaklaşmasını reddetmiyordu. Erkek etrafında dönüp her hareketini izlemeye başlamıştı. Tekrar yuvarlandı dişi ve ona ağzıyla dokunabilmesi için yaklaştı. Erkeğin dokunuşunu kabullendi ve o da aynı şekilde karşılık verdi. Bir an birbirlerine baktılar ve beraber koşmaya başladılar. Dalların, ağaç gövdelerinin üzerinden atlıyor, ormanın içinden inanılmaz bir zarafetle rüzgâr gibi geçiyorlardı.

Leoparın bedeni içinde Julian, kaslarının esnekliğinin ve fiziksel gücünün çevikliğinin zevkini çıkarıyordu. Dişinin seven davetini kokladı, bedeninin baştan çıkarıcı oyunculuğunda okudu. Dişiye yakın duruyor, arada sırada burnuyla dürtüyor, bedeninin onun peşinde böyle arzulu olması hoşuna gidiyordu. Sabırlıydı. Dişi leoparların karşı çıkışı tehlikeli olabilirdi, hiçbir erkek, dişinin sağlam darbesini riske atmazdı. Sadece ona yakın duruyor, içgüdülerini takip ediyordu.

Dişi koşuşunu yavaşlattı ve erkeğin etrafında oyuncu bir tavırla dolanmaya, arada sırada davet edercesine önünde çömelmeye başladı. Erkeğin ağır bedeni onu sardığı zaman, uyarırcasına hırladı ve uzaklaştı, sonra yine aynı baştan çıkarıcı davetkârlıkla geriye döndü. Julian erkek leopar bedeninin içinde yükselen dürtüleri hissediyordu, dişinin her geçişinde daha da güçlenip, yoğunlaşıyorlardı. O kadar güzeldi ki. Düzgün kürkü yumuşaktı, ağzı mükemmeldi. Bir kere daha onu kışkırtarak, önünde davetkârlıkla çömeldi. Hemen atılarak bedenini sardı, onu kendisine bastırırken sabit durması için dişiyle omzunu buldu, altında hareketsiz kalması için ağırlığını kullandı.

O anda, tam bir leopardı, bir hayvandı, içgüdülerine göre hareket ediyordu. Tepki verirken insan mı, leopar mı olduğunu bilemeyecekti sonrasında. Saldırı yaklaşırken karanlık gölgenin uzandığını hissetti. Kuvvetini kullanarak dişiyi kaçması için kendinden uzağa fırlattı. Aynı anda yuvarlanıp, gelen darbeyi omzuna almaya çalıştı.

Omzunu kemiğine kadar yırtan jilet keskinliğindeki pençelerin yarattığı acı yoğundu. Saldırganın altından kurtulup, şekil değiştirirken acıyan bölgeyi aklında kapat-

tı. Vampirle yüzleşti. Zarif giyimli bir insan şeklindeydi adam. Yarasından hâlâ kan akıyordu, altın saçları sert yüzünün etrafını sarmıştı. *Bu muydu? Kanı ruh eşine ihanet ederek işkencecisini mi çağırmıştı?*

Aralarındaki kısa mesafeden düşmanını inceledi. O da insan şekline dönerek, Desari'yi korur şekilde önüne geçmişti. Kıza bakmıyor, ona uyması için zaman harcamıyordu. Bütün dikkatini vampire vermeliydi. Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi, gözlerinde ise hâlâ aynı buz gibi soğuk bakış vardı. Yavaşça önünde değildi. "Akıllıca, zamanlamanızı selamlıyorum." Kelimeleri yumuşak, sesi nazik ve saftı. Bir tanışıklık yoktu aralarında, bu adam büyük düşmanı değildi. Julian rahatladığını mı yoksa hayal kırıklığına mı uğradığını bilmiyordu.

Vampir gözleri yarı kapalı şekilde izliyordu onu. Julian'dan uzun boyluydu ama onun kadar kaslı değildi. Yüzü taze bir avdan dolayı canlıydı. Şüphesiz şanssız bir kampçıydı kurbanı. Vampirin konuşmaya girmemesi Julian'ı rahatsız etmişti. Yaratık sadece dik dik bakıyordu ona. Julian'a indirdiği gibi bir darbeden sonra övünmemesi bir yaşayan ölü için garipti.

Julian'ın etrafındaki orman bulanıklaşmaya, ayağının altındaki toprak ise yavaşça sallanmaya başlamıştı. Bilerek parlayan beyaz dişleri gözükecek şekilde gülümsedi yine. "Çocuk hilesi. Daha toy bir gençken öğrenmiştim bunu. Böyle saygısızca davranmanı hakaret sayıyorum." Julian'ın sesi ne yükselmiş, ne alçalmıştı. Akıl zorlaması ve saflığın hipnotize edici karışımı bir tondaydı. Sesinin vampiri sinirlendirdiğini görebiliyordu. Akıl zorlaması işe yaramasın diye yüzünü buruşturup başını bile sallamıştı.

Sonra ruhsuz yaratık harekete geçti, hipnoz edici bir dans gibi kayarak ilerliyordu adımları. Julian olduğu yerde duruyor, onun bu garip dansını takip etmek için çekilmiyordu. Dikkat kesilmişti ama vücudu rahat ve hazırdı. Aklıyla etrafındaki bölgeyi, hatta gökyüzünü bile araştırıyordu. Vampirin bu hareketleri kesinlikle doğal değildi. Julian bir şeyi kaçırıyormuş gibi hissetti. Yanında Desari'yle, erken davranıp bir hata yapmaya da cesaret edemiyordu. Ruh eşi kaçmamıştı, onu korumalıydı.

Başka bir tane daha var mı sence? Desari aklında bir gölgeydi, düşüncelerinin, rahatsızlığının farkındaydı. O da aynı şekilde etrafı araştırmış, ama başka birini görememişti.

Var, eminim.

İkisiyle beraber yüzleşmek daha iyi olur.

Savaşı yönetmekte daha fazla şansım olurdu.

Julian'a olabilecek kadar az endişe vermek istediği için kendini küçültmüştü. Tekrar kendi boyuna döndü ve kendine güvenle Julian'ın soluna geçti. Gözünün önünde olup, aklıyla onu aramıyor olmak Julian'a fazlasıyla rahatlık verecekti. *Yapacağım müziği dinleme Julian*, diye uyardı, kelimeler aklına parmak uçlarında dokunur gibi belirmişti. Başını gökyüzündeki yıldızlara doğru kaldırdı ve yavaşça şarkı söylemeye başladı.

İlk gümüşi notada Julian'ın bütün bedeni kasılmıştı. Sese kendisini kapatması inanılmaz bir irade gücü gerektirmişti. Kızın sesi büyüleyici bir güzellikteydi, gecenin içinde havaya yükseliyor, bütün ormana yayılıyordu. Ağaçların arasından geçen garip bir rüzgârla ilerliyor, en derin kovuklara giriyordu. Bir çağrıydı, öne çıkmaları, onun yanına gelmeleri için yumuşak bir emirdi. Bütün

yaratıkları, iyi veya kötü, hepsini çağırıyordu. Kim veya ne böyle cennetten gelen bir sese karşı durabilirdi ki? Saf ve güzeldi, altın ve gümüşten notalar gökyüzünde parlayarak görülüyordu neredeyse. Çağırıyor, uzanıyor, işaret veriyordu. Öyle yumuşak ve tekinsiz bir güzellikteydi ki bu çağrı, büyüleyiciydi, görmezden gelinmesi imkânsızdı.

Julian Desari'nin şarkısının etkilerini vampirde izliyordu. Yüzü grileşip ciddileşmişti, derisi kemiklerinin üzerinde bütün vücudu bir iskelete dönüşene kadar geriye çekilmişti. Vücudundaki teni gibi elbiseleri de parçalanıp, dökülmeye, çürümeye başlamıştı. Artık temizlik ve gençlik yanılsamasını devam ettiremeyecekti. Bin yaşında, ruhsuz, çürümüş, yaşayan bir adamın taklidi gibi görünüyordu. Notalar onu delirtiyor, bir zamanlar sahip olup, vazgeçtiği şey olan iyilik ve şefkatin ışığı etrafını sarıyordu.

Hırlayarak, tükürerek, yolunun üzerindeki her santimle savaşarak, kendini Julian'a ve ölümüne doğru sürükledi. Desari hâlâ şarkısını söylüyordu. Gecenin karanlığı uçup, dallara tüneyen baykuşların ağırlığını kaldırmaya çalışırken gıcırdıyordu. Geyikler, dağ aslanları, ayılar, tilki ve tavşanlar, hepsi buraya çekilmiş, üçünün etrafını sarmışlardı.

Vampir kulaklarını kapadı, yeminler ediyor, leş küfürler savuruyordu, yine de ayakları Desari'ye doğru toprağın içinde sürükleniyordu Julian çalıların arasından başka bir tanesinin de öne doğru süründüğünü gördü. Kırmızı gözleri nefretle parlıyordu. Gevşeyen dişleri birbirine çarparken, Desari'yi izliyor, sıcak, iğrenç kokulu nefesi yaklaştığını haber veriyordu. İlkinden daha kadim, daha yetenekliydi, avcıyı öne çıkarmak için diğer vampiri kullanıyordu büyük ihtimalle. Desari'nin akıl zorlamasına karşı son nefesine kadar savaşıyordu. *Ama bu da o değildi.*

Julian bunun tehlikeli ve kurnaz olduğunu hemen anladı. Kadim vampirin ağzında acımasız bir ifade vardı, gözlerini Desari'nin yüzünden ayırmamasında ise tehlikeli bir şeyler hissediyordu. *Ona doğru bakmamaya dikkat et*, diye kızı uyardı Julian, sakin güvenine korku sızmaya başlamıştı. Kızın orada olduğu gerçeğine bir kere daha küfretti. Duyuları daha güçlü bir duyguyla bölünmüştü, Desari için ölümüne korkuyordu.

Julian daha fazla zaman harcamadan, türünün meşhur olduğu hızla hareket ederek saldırdı. Ama vampir orada değildi. Bir şekilde Desari'nin kurduğu büyüyü kırabilmiş ve kız hareket edemeden yanına varmıştı. Julian hemen ikinci hedefe uzandı, yumruğunu göğsünden içeri sokarak, kas, kemik yığının içinden böyle düşük bir vampiri yok edecek tek şeye uzandı. Çürümüş, atan kalbi avucunun içine alıp, göğsünden çıkardı ve çığlık içindeki yaşayan ölüden hızlıca uzaklaştı.

Vampir yere düşmeden önce deli gibi çember çizerek dolanırken her yana lekeli kanını fışkırtmıştı. Şimdiyse iğrenç bedeni yerde uzanmış, kasılıp duruyordu. Julian tekrar harekete geçmişti, bulutlar arasında dolanan şimşekten enerjiyi çekti. Yıldırım, çürümüş bedeni bir anda alev içinde bıraktı. Ateşin içine kalbi de attı Julian. Birkaç saniye içinde zayıf vampir küle dönüşmüştü. Ve bir anda Julian sanki hiç var olmamış gibi ortadan kayboldu.

Kadim vampirin tırnakları boynuna dokunduğunda Desari'nin korkudan nefesi kesilmişti. Dokunuşu çirkindi, kızın midesini bulandırıyordu. Etrafındaki hava leş kokuyordu ve bu havayı içine çekmek istemiyordu Desari. Julian diğer vampiri o kadar hızlıca yok etmişti, ardında

hiçbir iz bırakmayıp, ortadan kaybolmadan önce ne yaptığını tamamen anlayamamıştı bile. Ona olan güveni tamdı. Neden diye durup düşünmesine bile gerek yoktu. Onu burada yalnız bırakmadığında her şeyden çok emindi.

"Neden beni takip ediyorsun kadim olan?" diye yavaşça sordu. Onun silahı, sesiydi. Müziksel notalar acı bu şeytani yaratığa.

Vampir hırıldadı, zehirli pençelerini kızın tenine biraz daha bastırarak onu uyardı. "Konuşmayacaksın," diye hırıltıyla emretti ağzından tükürükler saçarak.

"Özür dilerim," diye nazikçe karşılık verdi Desari, sesi masumiyetle yumuşacıktı. Julian'a elinden geldiği kadar avantaj sağlamaya çalışacaktı.

Vampir onu kalkan olarak kullanıyor, nereye dönse onu da çekiyordu. Jilet keskinliğindeki pençelerini şah damarına dayamıştı. Uçları tenini kesmişti, yaradan dökülen kan şekil değiştirirken giyindiği beyaz bluzuna akıyordu. Vampir ise çaresizce etraflarını saran ormanı izliyordu. Julian'dan hiçbir iz yoktu.

Yukarıda ise baykuşlar yerlerinde hareket etmeye başlamıştı. İki dağ aslanı, insan inlemesine benzeyen garip bir sesle haykırdı. Diğer hayvanlar da huzursuzca, Desari'nin yarattığı görünmez çemberin etrafında dolanıyordu. Gökyüzünde şimşekler çakarken, gözleri öfkeyle parıldıyordu.

"Kahramanın seni terk etti," diye kızla dalga geçti vampir, nefret dolu gözleri gecenin içinde Julian'ı arıyordu sürekli.

"Kurtulmak için ona ihtiyacım olduğunu mu sanıyorsun? Ben kadimlerdenim. Kendimi savunabilirim. Ayrıca beni öldürmeyi istemiyorsun. Sırf varlığımı yok etmek için bu kadar süre beni takip etmezdin yoksa." Sesi kadife gibiydi, müzikaldi. "Bana ulaşmak için tanıdığım en güçlü iki kadime meydan okudun. Bunu sadece beni öldürmek için yaptığını hiç sanmıyorum yaşlı adam."

Vampir parmaklarıyla kızın boğazını morartacak kadar kavramış, onu nefessiz bırakmakla tehdit ediyordu. "Beni boş tehditlerle korkutacağını mı sanıyorsun? Parmaklarından çok, kokun beni nefessiz bırakabilir."

Yaşayan ölü kızın kulağına doğru hırıldadı, lanetler ve tehditler saçıyordu. Bir anda çığlık atmaya başladı ve Desari'yi geriye doğru sürükleyip, çürüyen kıyafetleri ve teninden yükselen ateşten kaçmaya çalışırken kızı deli gibi sallamaya başladı.

Vampir Desari'nin saçını Julian'ın beklenmedik saldırısına misilleme olarak sertçe kavramıştı. Ancak bunu yaptığı gibi, baykuşlar her yönden havalanıp, yüzlerce güçlü pençeleriyle vampirin parlayan gözlerine saldırdılar. Kanatların birbirine çarpması her yeri yaprak, kozalak ve çam iğnesi fırtınasına çevirmişti. Desari baykuşlar vampire saldırırken eğildi. Tüyleri kana bulanmış, iri bir baykuş bir anda ortaya çıktı, güçlü, kıvrımlı pençeleri açılmıştı. Vampirin gözlerini geçip doğrudan göğsüne saldırdı. Pençeler göğsüne girerken bile, diğer baykuşlar vampirin yüzünü mahvetmeye devam ediyor, onu inler ve kadim yetenekleriyle, gücünü kullanamaz hale getiriyorlardı.

Desari yere yıkıldı ve başını korudu. Ancak baykuşların hiçbiri ona zarar vermiyordu. Julian savaşı mükemmel bir şekilde yönetmişti. Vampire, kıza zarar verecek kadar zaman tanımamıştı. Desari yerde kendisinin de ortadan kaybolabileceğini unutarak, hareketsizce yatıyordu. Etin

parçalanırken çıkardığı ses ve vampirin çığlıkları korkunçtu. Ancak yaratığın ayağı ona değdiğinde sise dönüşüp ağaçlara doğru gitmek aklına geldi. Uzun bir ağacın zirvesine tünedi, etrafına baktı ve tekrar kendi bedenine döndü, tedirginlikle aşağıda yaşanan savaşı izlerken alt dudağını ısırıyordu.

Sanki bir korku filmi sahnesi izliyor gibiydi. Darius onu her zaman avlarından uzak tutmuş, Julian'ın yaptığı gibi kızı derin bir uykuya yatırmıştı. Bu vahşetti, korkutucuydu. Vampirin şeytani kokusu daha da yoğunlaşmıştı, kendini korumak için hayvanların ve adamın nefes almasını engellemeye çalışarak kokusunu daha da iğrençleştirmişti. Ama vampir ne kadar uğraşırsa uğraşsın, Julian bütün zehirli hırıltılarına karşılık vermiş, etraflarını serin, taze bir rüzgârla temizlemişti.

Yaşayan ölü, baykuşların pençeleriyle neredeyse körleşmişti. Göğüs kafesi ikiye ayrılmış, yoluna çıkan bütün canlıları asit gibi yakıp, kuşlardan bazılarını öldüren lekeli kanını her yöne fışkırtıyordu. Hayvanlar yaratığın çevresini daha da çok sarıyordu, huzursuz aç hayvanlar şiddet ve taze kanın kokusuyla iyice vahşileşmişlerdi.

Kızın bakışı diğerlerinden daha büyük olan iri bir baykuşa kilitlenmişti. Onun ruh eşi Julian olduğunu biliyordu. Adamı yok edici rolündeyken görmek korkunçtu. Aklına hafifçe dokunduğunda aklından onunla ilgili bütün düşünceleri attığını, etkili bir avcı olarak merhametsiz bir acımasızlığa büründüğünü gördü. Her açıdan, tekrar ve tekrar hızlıca, ölümcül bir şekilde kalbine doğru saldırıyor, vampiri her pençe darbesinde daha da derin yaralar açarak zayıflatıyordu.

Vampirin havaya karışıp kaçmasına imkân yoktu ama pençeleriyle lekeli kanı ölçüsüz bir zarar veriyordu. Baykuş şeklindeyken bile, Julian'ın ilk vampirin şaşırtıcı darbesinden aldığı ciddi bir yarası vardı. Tüylü yaratığın kanadını tam açmayarak bir yanını koruduğunu görebiliyordu. Desari sadece onu düşünmese ilk darbeden de kurtulabileceğini fark etti Julian'ın. İnanılmaz bir hıza sahipti, yıldırım gibi hareket ediyor, saldırıyor, uzaklaşıyor, saldırıyor uzaklaşıyordu. Kadim vampire enerjisini toplayıp, şeytani gücüne kavuşacak kadar zaman tanımıyordu.

Yaratığın inlemesini dinlemek korkunçtu. Sesin çirkinliği Desari'nin kulaklarını acıtıyordu. Gözlerini kapayıp, ölen ve ölmekte olan kuşları ay ışığında simsiyah parlayan kan fışkırtısını görmek istemiyordu. Kendi kanına bulanmış yağlı saçlarını, göz çukurlarını aklından çıkarmak zor olacaktı. Yüzündeki derin yaralar zaten çirkin olan suratını daha da korkunçlaştırmıştı. Her yanı yarayla dolu olmasına rağmen, hayatta kalma şansının olmadığını kabullenmiyor, yıkılmayı reddediyordu.

Toprak üstünde biriken lanetli kan ise kurban peşinde, bitki örtüsüne yayılıyordu. Dokunduğu her şey, çürüyor, ay ışığı altında kararıyordu. Desari kanın iri baykuşu takip ettiğini, saldırmak için fırsat kolladığını fark etti.

Vampir'in pençesiyle Desari'nin boğazında bıraktığı küçük yara şişmiş, acıyordu. Sanki pençesinin ucu zehre daldırılmıştı. Böyle küçük bir yara bu kadar acı verebiliyorsa, Julian kendi bedenindeki derine inen yara yüzünden nasıl hissediyordu kim bilir? Aklına dokunduğunda adamın, acıyı tamamen kapatıp, bütün dikkatini vampiri yok etmeye adadığını gördü.

Desari ileri çıkıp Julian'a savaşında yardım ederek, düşen kuşları toplamak istiyordu. Yaraları yüzünden kuşların yardımı kabul etmekten başka seçeneği kalmamıştı Julian'ın, ama kız yine de içgüdüsel olarak bu güzel varlıkların ölümüne üzüleceğini biliyordu.

Julian için, kardeşi için, canlı bir varlıkla savaşıp onu yok etmek zorunda kalan herkes için üzülüyordu. Vampirlerin tamamen şeytani olduklarını, hepsini yok etmekten başka bir seçenek olmadığını biliyordu ama bu görevi yapmak zorunda olanlar aynı zamanda kendi hayatlarını, daha da kötüsü ruhlarını kaybetme riskini de alıyorlardı.

Desari kendini sakinleştirmeye çalıştı. Şimdi aklının karmaşa içinde değil, güvenle, güçle dolu olması gerekiyordu. Julian'ın zihnine yolladı kendini, ona kendi kadim kanı ve gücünün verebileceği kadar enerji verdi. Bir hayatı sona erdiremez, kimseyi öldüremezdi Desari. Şefkati derindi. Yine de Julian'ın avcılık yeteneğini karşısında kendisinin bir engel olmaması için dua ediyordu.

Julian içine akan kudret için minnettardı. Çok kan kaybetmişti, vampirin lekeli kanı da baykuşun tüylerinin altından tenine değdikçe derisini asit gibi yakıyordu. Yine de acımasızca saldırısına devam ediyor, güçlü vampirin göğüs kafesini pençeleriyle yarıyordu. Koruyucu kemik ve kasların ötesine geçtiğinde kendi bedenine dönüştü, zihniyle geride kalan baykuşların saldırmaları için altında oldukları akıl zorlamasını kaldırdı.

Desari yerde biriken lanetli kanın büyük bir göl oluşturduğunu gördüğünde inledi. Kararmış sıvı garip şekilde bir kola dönüşüyor, şeytani, gölge el çam iğnelerinin arasında sürünerek hedefine doğru ilerliyordu. *Julian, yerde!*

Julian onun uyarısına ne cevap ne de bir karşılık verdi, sakince vampirle yüzleşti. Yakışıklı yüzü yorgundu, altın saçları vahşice omuzlarına dağılmıştı. Uzun boyu dik durduğu için ayrı bir heybet katıyordu vücuduna. Gözleri öfkeyle parlıyordu.

"Sana halkımızın adaletini getirdim, yaşlı olan. Yaptığın şey insanlığa karşı, doğaya, dünyaya karşı bir suçtur. Halkımın prensinin senin türün üzerinde verdiği hükmü yerine getiriyor ve burada sana veremeyeceğim merhameti bir başka hayatta bulacağını ümit ediyorum." Kelimeler yumuşak ve nazikti, ikna edici ve büyüleyici bir sesi vardı.

Vampirin bedeni kaçmak için hâlâ uğraşıyor, lanetli kan ise Julian'ın ayakkabılarına gittikçe yaklaşıyordu. Karpatyalı avcı elini vampirin göğsünden içeri soktu ve kalbini çıkardı. Hâlâ atmakta olan kalp haykıran yaratığın içinden çıktığında korkunç bir emme sesi yükselmişti. Julian fışkıran kandan ve ayağa doğru uzanan grotesk elden uzaklaştı.

Vampir yere yıkıldı, iki kere yükselmeyi denedikten sonra körlemesine etrafına dokunup, onu canlı tutabilecek tek şeyi aramaya başladı. Julian ise hâlâ yenildiğini kabullenemeyen yaratıktan uzağa fırlattı kalbi.

Desari o an korkunç bir yorgunluk hissetti, Julian'ın bedenindeki yanmayı ve acıyı hissedebiliyordu. Julian'ın gökyüzündeki yıldırımlardan enerji toplayıp, önce kalbe, sonra vampire, en sonra yerde bir leke gibi yayılan siyah kana yönlendirip, hepsini kül edişini izledi. Ancak ondan sonra yerdeki ağaç gövdesine oturabildi adam. Ellerini temizlemek için gökyüzünden daha fazla parlak ışık çekerken, Desari ona hayranlıkla bakıyordu.

Kız ağacın tepesinden indi ve Julian'a doğru koşmaya

başladı ama o başını sallayıp, sağlam koluyla ormanın derinliklerini işaret etti. Huzursuz hayvanların ardından birçok insan yavaşça yakınlarına doğru geliyordu. Desari hemen şarkı söylemeye başladı. Önce iri hayvanlar rahatlayıp onun ördüğü büyünün gücünden kurtuldular. Hırlayarak hepsi ormanın karanlık derinliklerine doğru koşarak, yaklaşan gruptan kaçtılar.

"Sesimin gideceği kadar yakında kamp yapıyorlardı herhalde," dedi Julian'a.

"Dinlenmeden önce yapmamız gereken çok şey var," diye karşılık verdi Julian. "Vampirin kurbanını bulup, bütün kanıtları yok etmeliyiz. Burası da vampirin bütün izlerinden temizlenmeli."

Desari adamın sesindeki yorgunluğu duyabiliyor, aklında hissedebiliyordu. Çok fazla kan kaybetmişti. "Bunlarla ben ilgilenirim. Sen kamp alanına dön ve ben bu işleri hallederken, iyileşme uykusuna yat."

Julian'ın yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Yanıma gel, *piccola*. Yakınımda olmana ihtiyacım var." Sesi, Desari'nin duymazdan gelemeyeceği kadar sıcak, kadife gibi yumuşacıktı.

Onun yumuşak emrine uyduğunun bile farkına varamadan ayakları hareket etmeye başlamıştı Desari'nin. İyice yaklaştığında, elini uzatıp, bileğinden yakaladı ve ağacın üstünde yanına oturması için çekti. "Kıpırdamadan dur, *cara*," diye emretti. "Vampirin pençesi lanetliydi. Zehir çoktan sisteminde ilerlemeye başladı. Vücudundan çıkaracağım, sonra da hayatlarının değişmeden devam etmesi için şarkının anısını bu insanların akıllarından silmem gerekiyor."

"Benden daha fazla iyileşmeye ihtiyacın var, Julian," diye karşı çıktı Desari. "Küçük bir çizik sadece, bu kadar endişelenmeye gerek yok. Sonra hallederiz."

"Böyle bir şeye izin veremem," dedi Julian. "Senin sağlığın her şeyden önce geliyor. Vampir yok edildi ama zehri hâlâ ölümcül. Kıpırdama, Desari. Bunu yapacağım. İnsanın içinde karanlığın büyüyüp yayılması ne demektir bilirim. Öyle bir şeydir ki, çıkarıp atamazsın. Böyle bir şeyin senin başına gelmesine izin vermeyeceğim."

Desari onun kararlığını gördü ve bu sert tavrının nedenini görmeyi diledi ama o tarafı hâlâ saklıydı Desari'den. Julian'ın kendisi bu kadar ağır yaralıyken, onun küçük çiziğiyle uğraşması yüzünden Desari kendini aptal gibi hissetmişti ama daha fazla karşı çıkmadı. Kararını değiştirmeyeceği belliydi. O da tartışarak ruh eşinin zamanını harcamak istemiyordu.

Julian kendini toplarken altın gözlerini kapatmış ve zihnini kendi acısına tamamen kapatmıştı. Bedeninden kızın vücuduna gönderdi kendisini. Zehir damlalarını hemen buldu. Yoğun siyah kan şeytanilikle büyüyor, çoğalarak kan akışına dağılıyordu. Julian ise ışıktı, enerjiydi, bütün zehir noktalarını bulup, yok eden bir ateşti. En küçük parçacığı bile yok etti, damarların derinliklerine, organlara girip geriye daha sonra yayılıp hastalık yaratabilecek zehir artığı kalıp kalmadığını da kontrol etti.

İşini bitirdiğinde tekrar kendi bedenine geri döndü. Desari onun yüzüne sevgi dolu, nazik parmaklarıyla dokundu. Yorgunluktan yüzü solmuştu, başı dönüyordu. Desari onun saçlarını geriye attı, kalbi onun için endişeleniyordu. Tenindeki, içindeki ateşi hissediyor, omzundaki

derin yarayı görebiliyordu. "Dinlenmelisin. Yapılacakları ben hallederim."

Julian başını salladı. "Eğer insanları halledersen bana çok yardımcı olmuş olursun. Ancak seni vampirin ya da kurbanının yanına yaklaştıramam. Öldükten sonra bile vampirlere güvenilmez Desari."

"Yok ettin onu Julian," diye yavaşça hatırlattı kız.

"Bana güven, *cara mia*, bu türle yüzyıllardır uğraşıyorum ben. Tuzaklarını öldükten sonrasını da düşünerek hazırlarlar." Kızın elini ağzına getirdi. "Dediğimi yap Desari. İnsanlara yardım et. Geri kalan hayatlarını zombi gibi yaşamalarını istemezsin. Git şimdi. Sonra da havadan Darius'a git. Onu çağır, seni yeryüzüne indirsin. Söz veriyorum, güvenli bir şekilde yapabileceğim en kısa zamanda yeraltına ineceğim."

Desari ona doğru yumuşakça güldü. "Hayallerinde ısrar etmeye devam et aşkım. Bu zor zamanda işine oldukça yarayacaklardır." Elini adamdan çekti ve onların yakınına doğru yürüyen kampçı grubuyla ilgilenmeye gitti.

Julian onun, katliamın yaşandığı sahneden uzaklaşmasını izledi. Desari sakin ve güzeldi, onları saran şiddet ve çirkinlikten etkilenmesi imkânsızdı sanki. Julian onu izlerken kalbinin teklediğini hissetti, bunu garip, insanı eriten bir his takip etti. Başını şansına şaşırarak salladı, saçlarını geriye attı ve titreyen bacakları üzerinde dikildi. Desari'nin görmesine izin verdiğinden çok daha zayıf bir durumdaydı. Omzundaki yaranın acısı bütün göğsüne yayılmıştı. Zehrin sisteminde yayıldığını hissediyordu, derisindeki bütün çizikler yanıyor ve acıyordu. Ancak bir görevi vardı. Ruh eşinin güvenliğini sağlayıp, onları öldürmeyi isteyen fanilerden türünün bütün izlerini saklamak için vampirin kalıntılarını yok etmeliydi.

Ölen ve can çekişen kuşların yanına eğildi. Çoktan ölenler için hiçbir şey yapamazdı. Hâlâ yaşayanlar ise acı çekiyorlardı. Hayatta olanları yakınına çekti, kendini bir kere daha bedeninden dışarı, ona yardım etmek çağrısına cevap veren canlıların içine gönderdi. Ne kadar zor olursa olsun, yapabildiği kadarını iyileştirecekti. Julian'ın vahşi doğaya derin bir saygısı vardı. Kurtlarla koşmuş, kuşlarla gökyüzünde uçmuş, balıklarla yüzmüş, Afrika'da orman kedileriyle avlanmıştı. Doğayla bir yaşıyordu, doğa onun içindeydi. Desari'den önce, yaşamının bitmek bilmeyen yüzyıllarında huzuru sadece vahşi doğada bulabilmişti.

Desari insanlardan ormandaki korkunç sahneyi gizleme görevini bitirdikten sonra Julian'a baktığında, onun düşmüş baykuşların yanına eğilmiş olduğunu gördü. Eskilerin savaşçıları gibi görünüyordu; yaralı ama yenilmemiş. Altın saçlarını geriye atmıştı, kanı yere damlıyordu, yüzündeki ifade kaya gibi sertti, acı ve yorgunlukla bütün çizgileri belirmişti. Yine de zaman kadar eski Karpatyalı şifa ayin kelimelerini söylerken, kuşlara dokunup tüylerini okşayan elleri nazikti. Bir anda ağlamaya başlattığını fark etti Desari. Sakince ölümle yüzleşen, düşmanını acımasızca, merhametsizce yok edebilen bu adam, önce onu, sonra da orman varlıklarını iyileştirmeyi düşünmüştü. Onunla gurur duyuyordu. İkisini birbirine bağlayan kelimelerin ne yaptığını asla anlayamayacaktı belki ama o anda Julian onları söylediği için mutluydu. Julian bambaşka bir Karpatyalı erkeğiydi. Kendisinden önce başkasını düşünüyordu hep.

Sana âşık oluyor olabilirim. Kelimeleri adamın zihnine şöyle bir dokundu, sesi şefkatli bir sarılmaydı sanki.

Julian ona bakmadı, ama yüzündeki sırıtışı hissetti. *Sen çoktan âşıksın bana,* cara mia. *Sadece kendine bunu itiraf edemeyecek kadar inatçısın. Seninle beraber aklına giriyorum. Bana aşık olduğunun farkındayım.*

Hayal kurmaya devam et sen, diye takıldı adama, sonrada elindeki işe geri döndü. İnsanları kendi kamp alanlarına doğru götürmeliydi.

Julian kızın yanında olmamasından rahatsızdı. *En ufak sorun çıkarsa beni çağır. Bu bölgede vampirler gruplar halinde geziyorlar. Bugün gördüğün gibi yeni dönüşen, güçsüz vampirlerin çoğunlukla daha kadim ve yetenekliler tarafından kullanıldığını gördün. Dikkatli olmalısın Desari.*

Yaptığın konuşmaların ağabeyiminkilerden daha sıkıcı olduğunu düşünmeye başlıyorum, diye cevap verdi Desari gülerek. Diğer yandan da sıkıntıyla insanları uzaklaştırıyordu. Toy bir kız değildi, o yüzden kendisine aptal gibi davranılmasını kabullenmeyecekti. Bazen türünün erkekleri sinirini bozuyordu.

Julian baykuşların iyileştirilmesinde acele edemezdi. Bütün tüylü bedenlerin her noktasına girip iyileştirmeliydi. Hata yapmamak için aklından bütün düşünceleri atıp, enerji ve ışığa dönüşmeye çalıştı. Yine de bu güzel varlıkları kullandığı için kendini suçlu hissediyordu. Ödenecek bedel ise daha fazla şey hissetmesi olmuştu. Hayatını kaybeden baykuşlar için üzüntü ve suçluluk duyuyordu. Kendi zayıflığı yüzünden zorlandıkları ayrılık yüzünden Desari için de korkuyordu.

Yorgunlukla son baykuşu da gökyüzüne bıraktı ve güçlü kanatlarıyla kuşun gökyüzünde uzaklaşıp gitmesini izledi. Enerjisizlikten ve kan kaybından bayılacak gibiydi. Toprağın bedenine şifa verdiği, halkının iyileştirici uykusuna yatmalıydı hemen.

Julian döndü ve ciddi bir yüz ifadesiyle kararmış toprakta yatan, kurtaramadığı baykuşlara baktı. İçini çektikten sonra, gökyüzündeki bulutlardan yıldırım çağırdı ve bütün cesetleri küle çevirdi. Her yer tamamen temizlendiğinde, rüzgârı getirmek için bölgeden uzaklaştı. Oluşan küçük bir kasırga külleri her yöne dağıttı.

Julian yavaşça şekil değiştirdi, kasları ve kemikleri ağrıyordu. Avcı kuş bedenine geri döndüğü için omzu yine korkunç bir acı içindeydi. Bir kanadı düzgün şekilde hareket etmediği için uçması fazlasıyla konsantrasyon ve yetenek gerektiriyordu. Gökyüzüne yükseldiğinde ise, ormanın üzerinde süzülüp vampirin son kurbanını aramaya başladı. Bu da kötü bir görevdi, çünkü Desari'nin o bölgeye yakın olmasını istemiyordu. Kızın kampçıları çadırlarına ve karavanlarına doğru götürdüğünü görebiliyordu.

Ana kamp bölgesinden ırmak kenarına doğru ilerlemeden önce başına bir tehlike gelmemesi için alçaldı. Desari aklına sıcaklık ve endişeyle dokundu, Julian o üzülmesin diye güçlü ve sağlammış gibi hissetmeye çalıştı. Kızın şefkatini hissedebiliyordu. Yumuşak kalbi, ruh eşine avcı çılgınlığının ucundan geriye dönmesi için bir deniz feneri gibi kılavuzluk ediyordu.

Aşağıda ise ölüm kokusu vardı. Daha da alçaldı ve ırmak kenarının üzerinde, yere inmeden önce birkaç kere dolandı. Yere inerken tekrar şekil değiştirdi. Bedeni tekrar acı içinde kalmış, hatta bu sefer dizlerinin üzerine düşmüştü.

Kendisinde bu kadar zayıflığa asla izin vermezdi. Kendine eski kadim bir dilde küfrederek, iki genç altın arayıcısının cesedine doğru yürüdü. Vampirlerin genellikle yaptığı gibi bir kenara atılmışlardı, yüzlerinde hâlâ o korku ifadesi vardı. İkisi de vampiri en korkutucu halinde görmüş olmalıydı. Gençlerdi, en fazla yirmi üç, yirmi dört yaşındaydılar. Julian kadimin varlığını önceden hissetmediği için kendisine kızarak başını iki yana salladı. Normalde, onun haberi olmadan kilometrelerce yakınına giremezdi hiçbir vampir. Duyguları o kadar yeni, yoğun, renkler öyle canlı, arzuları öyle güçlüydü ki, kendini neredeyse körleşmiş gibi hissediyordu. Etrafında olanlardan çok, kendisi ve ruh eşiyle ilgiliydi, kendi arzularının peşine düşmüştü.

Desari? Kızın aklına nazikçe dokundu, tehlikede olup olmadığını bilmeliydi.

Buradaki her şey halloldu Julian. Yanına geleyim mi? Kızın aklındaki sesi rahatlatıcı bir nefes gibiydi.

Hayır! Uyarısı sertti. Gelme, cara. *Diğerlerinin, otobüsün yakınına git, ben de seninle orada buluşacağım.* Sesinin güzelliği için minnettardı, bu ölüm ve şeytani görüntülerden uzaklaşıp, huzur bulacağı sevdiğinin yanına gitmek için can atıyordu.

Kız karşı çıkmadan aklından çekildi. Yaralarının ne kadar ağır olduğunu, yorgunluğunu hissetmişti. Julian'ın da kana ihtiyacı olacağını düşünerek, beslendi ama sadece kadınları kullandı. Son istediği şey ruh eşinin böyle bir konu yüzünden çıldırmasıydı.

Aklında hâlâ bir gölge olan Julian, kızın düşüncelerine gülümsedi. O anda çıldırmak için fazla yorgun olabilirdi ama yine de kızın o konudaki hislerine saygı duyması hoşuna gitmişti. İnsan cesetlerini yaktı ve küllerini geniş bir bölgeye yaydı. Geriye şiddetli bir fırtınada yıldırım düşmüş gibi gözüken yanmış bir kamp kalmıştı. Polisler cesetleri asla bulamayacaktı, kampçıların boğulduğunu, akıntının da bedenleri götürdüğünü düşüneceklerdi. Julian gençlerin aileleri için üzülüyordu ama vampirin izlerinin ya da lanetli kanının insan bir adli tabip tarafından incelenmesine izin veremezdi. Önceliği türünü korumaktı. Başka bir seçeneği yoktu. Vampirden geriye kalabilecek bütün kanıtları yok edip etmediğini bir kere daha kontrol için etrafına bakındı. İçi rahatlamış bir şekilde kendi kamp alanına doğru yürümeye başladı.

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

Onuncu Bölüm

Desari otobüsün tekerine tekme attı. "Lanet şey bir türlü çalışmıyor. Biliyordum. En kötü zamanda böyle bir şeyin olacağını biliyordum." Tekerleği yine öfkeyle tekmeledi.

Julian ağaçların gölgesinde, hafifçe sallanarak duruyor, Desari'nin ince bedenini izliyordu. Akan bir su gibi zarifti, ipek gibi saçları dalga dalga beline kadar iniyordu. Öfkelenirken bile güzel olmayı başarabiliyordu.

Desari geriye döndü, o iri gözleri hemen Julian'ı buldu. Bir anda yüzündeki ifade derin bir endişeye dönüştü. Julian solgun ve sessizdi, gömleği kan içindeydi. Yorgun görünüyordu, kız panik yapmaya başladığını hissetti. Aralarındaki mesafeyi hemen aşıp, ince koluyla ruh eşinin belini sardı. "Bana dayan Julian," diye mırıldandı yavaşça. Bütün yolu yürümüştü. Ne uçmuş, ne de inanılmaz hızını kullanmıştı. Gücünün azaldığı her halinden belliydi.

Julian Desari'nin omuzlarını sardı, ağırlığının küçük bir bölümünü ona yasladı. Kız o kadar gergin görünüyordu ki Julian içini rahatlatmak için onu öpmek istedi ama içindeki zehir büyüyor yayılıyordu. Kıza da bulaştırmak istemiyordu. "Darius'u buraya çağırmalısın Desari," diye yavaşça emretti. Buraya geri dönerken bunun üzerine düşünmüştü. Tanıyıp güvendiği şifacıyı, Gregori'yi çağırmasını istiyordu ama kaybedecek zaman yoktu. Kendini Darius'un gücüne ve uzmanlığına bırakmak zorundaydı.

Desari onun otobüse binmesi için yardımcı oldu. Julian titreyen bacaklarla içeri girdi. Yatağa neredeyse düşerek yattı. "Kana ihtiyacın var Julian, sonra yeraltına indiğinde hızla iyileşeceksin." Gergin olmamaya kararlı olmasına rağmen endişesi sesinden belli oluyordu.

Julian başını iki yana salladı. "Darius'u çağırman lazım," diye zorla fısıldayarak konuştu. Uyanık kalmaya çalıştıkça gözleri daha da kapanıyor gibiydi.

Darius. Beni duyabiliyor musun? Desari de şimdi iyice korkmaya başlamıştı. Julian kolay kolay yardım isteyecek bir adam değildi.

Bana ihtiyacın mı var? Darius uzakta olmasına rağmen kızın korkusunu sezebiliyordu.

Buraya gelmelisin hemen. Lütfen acele et Darius. Korkuyorum.

Julian elini tuttu Desari'nin. "Çağırdın mı?"

Kız sıkıca kavradı ruh eşinin elini, Julian ondan uzaklaşıyor diye korkuyordu. "Evet. Beslen şimdi Julian, o gelene kadar toprağa in."

"Sana da bulaştırabilirim. Diğerlerine git. Ağabeyin gelene ve ben düzelene kadar onlar seni koruyacaklardır." Gözleri tamamen kapanmıştı şimdi, yüzü kül rengindeydi.

Desari adamın elini ağzına götürdü ama yaralarını öpüp, tükürüğüyle iyileştiremeden, Julian çekti elini.

"Yapma!" dedi sertçe karşı çıkarak.

"Konuş benimle. Neden sunduğum şeyi reddediyorsun söyle. Seni iyileştirmek, beslemek, ilgilenmek hakkım benim." Desari kırgındı ve korkuyordu, duygular öyle yoğundu ki içinde ikisini de birbirinden ayıramıyordu.

Aklında bir hareket vardı, omuzlarını sarıp, bedenini kendine çeken bir görüntü, bir sıcaklık. Julian'ın kalbi garip bir şekilde yavaş atıyordu, aklında hissedebiliyordu normal olmayan nabzı. "Kadimlerdendi, *cara*, en eski vampirlerden, eski zamanlarda yetenekli olanlardan. Kanı çok tehlikeli."

"Benim vücudumdan çıkardın Julian." Desari ona doğru endişeyle eğildi. "Kendi bedeninden de çıkarabilirsin."

"Çok zayıfım, *piccola*. Benim için korkma. Seni bırakmayacağım. Diğerlerinin yanına git şimdi, güvende olduğunu bileyim."

Desari anlayışla oturduğu yerde doğruldu. "Başka vampirlerin de geleceğini düşünüyorsun."

"Sen ve Syndil'in onları buraya çektiğini düşünüyorum. Eş arıyorlar. Bu sayede ruhlarını ve duygularını kazanacaklarını düşünüyorlar. Git, Desari, daha güneş çok uzak, git." Julian *onun*, kadim düşmanının geleceğinden, doğrudan Desari'ye çekileceğinden korkuyordu.

Julian'ın sesi neredeyse tamamen kesilmişti. Zar zor nefes alabiliyordu. İçinde yayılan şey her ne ise, ciğerleri ve kalbini ele geçirmişti. Desari altın saçlarını alnından geriye doğru çekti. Soğuktu ve terliyordu. Onun için ne kadar çok korktuğunun farkındaydı ama burada nasıl bırakabilirdi ki ruh eşini?

Bu adam hayatında çok kısa bir süredir vardı ama o kısa sürede içine çektiği nefes olmuştu. Bedeni onu tanıyordu. Kalbi ve ruhu artık tamamlanmıştı. Julian neredeyse Desari de orada olmalıydı. *Darius, lütfen acele et*, diye fısıldadı. Çoktan güçlü kanatlarıyla aralarındaki mesafeyi en kısa zamanda aşarak geleceğinin farkındaydı. Ama ağabeyi acele etmeliydi.

Vampirlerin başka ortakları da varsa Desari ne yapardı? Bir savaşçı değildi, Julian'ı bu zayıf halindeyken nasıl koruyabilirdi? Yine Julian'ın aklında ona sıcaklık ve güven verdiğini hissetti.

O anda büyük aracı yerinden oynatacak kadar güçlü bir şey çarptı otobüse. Kız ne olduğunu anladığı gibi kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpmaya başladı. Bir anda Julian ayağa kalmaya çalıştı, sert yüzü merhametsizdi. "Kadim şifa şarkısını söyle Desari. Aklında, orada duydum. Söylerken benimle birleş."

Yarı ölü bir halde böyle güçlü bir duruma dönüşümü şaşkınlık vericiydi. Başı dik, otobüsün kapısına doğru kararlı bir tavırla yürüyordu. Desari kalbi ağzında, hareket etmeden oturuyordu. Onu yardımsız gönderemezdi. Onun gücü ve cesaretini alabilirdi, ona olan inancını, ihtiyacı olan herhangi bir yardımı alabilirdi. Kadim şarkıyı, zaman kadar eski olan o şifa ilahisini söylemeye başladı, bununla beraber doğmuşlardı, içlerinde yazılıydı. Şarkı huzur vericiydi, Desari'nin özel sesi gücünü daha da arttırıyordu.

Julian gecenin içine doğru yürürken notaları dinledi. Desari'nin sesi öyle temizdi ki, Julian içindeki vampir zehrinin etkilerini odaklanabilmesine yetecek kadar silmişti. Dışarıda ise gölgeler ağaçların altında hareket ediyor, otobüsün etrafını sarıyordu.

Julian rahatlamıştı. Başka bir vampir değildi bu. Sadece ölenin köle askerleri, yaşayan ölünün gulyabanileriydi. Bu eski insanlar oldukça güçlü ve kurnazdılar. Damarlarında vampir kanı akıyordu ama ölümsüz değillerdi. Ölümcül güneşten kaçmak için kanalizasyonlarda ve mezarlıklarda uyur, canlı et yerler, kan içerlerdi. Efendilerine hizmet için yaşar, bir gün ölümsüzlükle ödüllendirilmeyi umarlardı. Julian tabii böyle bir şeyin imkânsız olduğunu biliyordu. Çoktan ölmüşlerdi, basit kuklalardı, sadece vampirin isteği ve lanetli kanı sayesinde yaşıyorlardı.

Julian otobüsten dışarı çıktı ve bu yürüyen ölülerle yüzleşti. Hedefleri Desari'ydi. Efendileri yok edilmiş olsa da, kızı yakalamalarına dair kendilerine verilen emri yerine getirmeye çalışmaktan başka çareleri yoktu. Korku ve öfkeyle iyice çıldırmış olmalılardı. Julian'ın ilk görevi Desari'yi korumaktı. Bu zayıf halinde onu yenmeyi başarabilirler diye, otobüsü elinden gelen en güçlü korumalarla sarmalıydı. Julian'ın sardığı duvarı, Darius çözmek zorunda kalacaktı.

Darius gelene kadar onları oyala. Julian kızın sesindeki yalvarışı duydu. Adamın daha fazla acı çekecek olmasına dayanamıyordu.

Benim için şarkı söyle, cara mia. *Senin şarkın acıya dayanmamı sağlıyor. Bunu yapmalıyım, başka seçenek yok. Sen benim hayatımsın. Yaşıyor olmamın tek sebebisin. Seni koruyacağım.*

Bir fırtına o zaman. Sis getirebilirim, ne ihtiyacın varsa yaparım. Elimden geldiği kadar yükünü hafifletmeme izin ver. Onunla tartışmak ya da tehdit karşısında dikkatini dağıtmak istemiyordu. Karanlık mırıltıları, yaprakların hışırtısını, o iğrenç ayaklarının altında dalların çatırdamasını duyabiliyordu. Yabaniler Julian'a yaklaşıyorlardı.

Benim için söyle, piccola. *Ağabeyin kendi gelişinden önce yardım gönderecektir. Görüşünü kullanarak ona hazır ol.*

Desari bu kadarıyla yetinmek zorundaydı. Darius'un ondan istediği neyse onu görebilmek için pencereye doğru ilerlerken kadim şarkıyı söylemeye başladı. Julian o kadar yalnız görünüyordu ki. Rüzgâr saçlarını dalgalandırıyordu. Gecenin içinde uzun boylu, dik duran, acıyla yorulan bedeni rahattı, saldırı için hazırdı. Desari'nin gururu Julian'ın bedeninde büyüyordu.

Desari? Darius'tu bu, sesi hep olduğu gibi sakin ve heyecansızdı, kendine güvenle doluydu. Güçlü ve yakın geliyordu sesi. *Julian'ın sorunu ne, anlat bana.*

Desari şarkıyı söylemeye devam ederken, aynı zamanda düşüncelerini kardeşine doğru yöneltti. Onunla yüzyıllardır bu özel akıl yolundan konuştukları için, dikkatini rahatlıkla ayırabiliyordu. *Savaştığı vampirin kadim olduğunu, kanının güçlü bir zehir olduğunu söylüyor. Julian yaralı ama onu besleyerek güçlendirmeme izin vermiyor. Zehri kendisi çıkaramayacak kadar zayıf. Seni bekliyor.*

Neye ihtiyacım olacağını biliyorsun, diye karşılık verdi Darius. *Otobüsü gereken otlar ve mumlarla hazırla. Sizi tehdit edenleri yok edene kadar kokular hazır olsun. Diğerlerini de çağır. Şifa ayinini yaparken onlara da ihtiyacımız olacak. Şifa gücü büyük olduğu için, Syndil'in de ayine katılmasını sağla."*

Darius kardeşiyle iletişimi kesti ve görünmeden, vampirin uşaklarının üzerine doğru süzüldü. Yedi. Kanıyla bir seferde bu kadar yürüyen ölüyü besleyebildiğine göre vampir gerçekten güçlü olmalıydı.

Darius Karpatyalı'nın korkusuzca yüzleşmesine derin bir saygı duyuyordu. Yaralarına ve zayıf durumuna rağmen

aynı korkutucu avcıydı. Temiz bir gömlek oluşturamaması ne kadar zor bir durumda olduğunu gösteriyordu. Yine de acı ve zayıflığına rağmen savaşa hazırdı.

Darius gökyüzünden aşağı süzüldü, yere inerken şekil değiştirip sessizce pençeleriyle doğrudan avına saldırdı. İri erkek leopar dişlerini ilk avının boğazına soktu ve anında öldürdü. Cesedi bir kenara bırakıp, sessizce diğer kurbanına doğru ilerledi. Bu sefer vampirin uşağının sırtı ona dönüktü, leopar biraz yukarısındaki dallara çıkıp, üzerine atladı ve dişlerini geçirip onun boğazını parçaladı.

Julian yaratıkların ona doğru yaklaşmasını izliyordu. Hayatlarını devam ettiren efendileri ölmüş, güçlü, farklı çürüme seviyesinde yedi leş vardı karşısında. Sonra ağaçların arasından ilerleyen bir gölge çarptı gözüne, Julian parlak kürkü fark etmişti. İri orman kedisi, zombilerden ikisini çabucak yok etmişti.

Julian yavaşça nefes aldı. Bu uşaklar vampirin zehirli kanıyla lekelenmişlerdi, o yüzden Darius'un da bu akşamki öldürdükleri yüzünden zehirlenmesi büyük bir olasılıktı. Yukarıda kara ve tekinsiz bulutlar toplanıyor, ay ışığını gizliyordu. Yıldırımlar belirmeye başlamış, ağaçların arasında çığlık atan ve dallarını havada dans ettirip sallayan hızlı, güçlü bir fırtına çıkmıştı. Julian bu fırtınanın Darius'un işi olduğunu biliyordu.

Zombilerden birisi ileriye doğru atıldı, alev alev yanan gözleri otobüste ve hedefindeydi. Hedefiyle arasında sadece Julian vardı. Deli gibi hırlayarak, tükürükler içinde Julian'a doğru topallaya topallaya ilerledi. Yaklaştıkça iğrenç dişleri ortaya çıkıyordu. İri kollarını yeteneksizce Julian'ın başına doğru salladı. Avcı eğilerek darbelerden kaçtı ve hemen karşılığını verdi. Yaklaşan zombinin kafası sallandı ve boynu gürültüyle çatırdadı.

Julian kurbanına doğru ilerleyen ikinci rakibine doğru fırladı. Bu seferkinin elinde bir de balta vardı, Julian'a doğru savurduğunda kıl payı kurtulabildi avcı. Bir kolunu kullanamadığı için sessizce kendine küfrederek, alçak bir tekmeyle vampirin uşağını yere yıktı. Hızlıca kafasına ölümcül darbeyi geçirip, kafatasını kırarken üçüncü zombi ona doğru yaklaşıyordu. Yavaşlığına rağmen bu canavar güçlü ve kurnazdı. Julian'ın yaralı omzuna doğru öfkeli bir boğa gibi saldırdı. Acı dayanılacak gibi değildi, Julian içinde bir dinamit patlamış gibi hissediyordu. Bölgeyi hissetmemek için kapatacak güç bulamadan dizleri üzerine yıkılmıştı. Zorla nefes alabiliyordu, karnı kasılıyor, midesi bulanıyordu.

Bir anda ona saldıran zombiye gökyüzünden bir yıldırım çaktı. Yaratığın ağzından ve burnundan dumanlar çıkıyordu. Kıyafetleri ve derisi siyaha dönmüştü. Uzaydan gelen bir göktaşına benzeyen turuncu bir alev onu karnından vurunca, tekinsizce inleyen canavar küle döndü. Darius'un yönettiği alevler o anda bedenden bedene atlamaya başladı. Geri kalan zombiler de böylece tecrübeli ve güçlü bir avcının rahatlığıyla yok olmuşlardı.

Hemen Julian'ı kollarına aldı ve iri adamı çocuk gibi kucağında taşıdı. "Kalkanları kırabilecek gücün var mı?" diye sordu. Sesi sakin ve güven vericiydi. Uzun uçuşuna, korkunç savaşa ve taşıdığı yüke rağmen nefes alış verişinde hiçbir değişiklik yoktu.

Julian Darius'un sorusuna başını sallayarak cevap verdi ve dikkatlice güvende olmalarını sağlayarak, kalkanları

çözmek için gereken karmaşık işe başladı. Desari kapıyı açıp dışarı fırladı ve ağabeyi ruh eşini içeriye taşıyabilsin diye kenara çekildi. Gerginlik içinde ikisini de yatağa kadar takip etti. Karavan karanlıktı, sadece kokulu mumların titrek ışığı içeriyi aydınlatıyordu. Otların ve mumların iç rahatlatıcı kokusu içeriyi doldurmuştu. Böylece Julian her nefes aldığında içine giren iyileştirici kokular acısını rahatlatacaktı.

"İyi olacak mı? Yardım edebilecek misin?" diye sordu Desari endişeyle. Darius'un arkasında duruyor, ruh eşinin durumunu görmeye çalışıyordu.

"Julian haklı, vampirin zehri oldukça güçlü ve nadir görülen bir yapıya sahip. Yolumdan çekilmeni istiyorum. Diğerlerinin şifa şarkısına katıl ve gücünü bana yolla. Önce onu, sonra da kendimi iyileştireceğim."

Desari dudağını ısırdı, eliyle boğazını sarmıştı. "Sana nasıl bulaştı?"

"Vampirin uşakları da lekeliydi. Planlarını bozmaya cesaret eden kişilere vampirin ardında bıraktığı bir tuzak," diye ifadesiz bir sesle konuştu Darius. Sesinde panikten hiçbir iz yoktu. Bu çok iyi tanıdığı sakin güçlü ses içini rahatlatmıştı Desari'nin.

Darius Julian'a doğru eğildi. Karpatyalı avcı gözlerini açmadan başını salladı. "Önce sen Darius. Zehir çok hızlı yayılıyor ve gittikçe güçleniyor. Çok geç olmadan önce kendini iyileştir. Sana yardım edemeyecek durumda olacağım. Desari için yap bunu. Ona gerektiği gibi göz kulak olamadım."

"Dinlen Julian," diye emretti dediklerinin yerine getirilmesine alışık olan Darius. Çok az kişi onun otoritesini sorgulamaya cesaret edebilirdi.

Darius kendi bedenine yolculuk yaptı, kan akışında ilerleyen bütün zehir parçacıklarını aramaya başladı. Zehrin doğasını, davranışını ve hücrelerini inceledi. Nasıl çalıştığını öğrendikten sonra her zamanki aceleci olmayan tavrıyla onu yok etmeye, bedeninden atmaya başladı. Julian haklıydı. Zehir güçlü ve hızlıydı. Çabucak hücreleri yok ediyor, çoğalıyordu. Hâlâ yaşıyor olması Julian'ın ne kadar güçlü olduğunun bir kanıtıydı. Zehrin yapabileceğini görüp, kendi iyiliğinden önce ruh eşini ve görevlerini düşünmüştü. Desari o güzel sesiyle şifa şarkısını söylüyor Darius'a gücünü aktarıyordu. Yine de kendi bilincine geri döndüğünde hafifçe başının döndüğünü hissetti güçlü avcı.

"Solgunsun Darius. Sana özgürce sunulanı kabul et, böylece Julian tekrar gücünü kazanabilir," diyerek ağabeyine doğru bileğini uzattı Desari.

Darius kızın elini tuttu ve ters çevirdi. Kardeşi kırılgan ve narin görünüyor olabilirdi ama damarlarında akan kadim kanı güçlüydü. Başını eğdi ve içti. Bir anda gücünün yerine geldiğini hissetti. Bu kadar kısa bir süre sonra bile bedeninden ölümcül zehri çıkarmak yorucu olmuştu, Julian'ı kurtarmak çok daha zor bir iş olacaktı.

Desari hafifçe kardeşine dokundu, güvene ihtiyacı vardı. Julian korkunç görünüyordu, yüzündeki çizgiler acıyla derinleşmişti. Zayıf ve solgundu. Kalbi ve ciğerleri zehrin ilerleyişini engellemek için yavaşlamıştı. Yine de zehrin dağılışını görebiliyordu Desari. Aklıyla ona dokunup, birleşmek istediğinde, Julian'ın zihni onu içeri almamıştı. Julian sessizce katlandığı acıyı Desari'nin de hissetmemesi için elinden gelen her şeyi yapıyordu.

"Yardım için bütün aileye ihtiyacımız olacak," dedi Darius kızın bileğindeki yarayı kapatırken. "Nasıl görünürsem görüneyim hiçbirinizin duraksamamasına dikkat et. Burada işim bittikten sonra beni rahatça besleyebilirsiniz."

Beni dinle Julian. Seninle olacağım. Nereye gidersen git, seni takip edeceğim. Yalnız değilsin. Hep beraber olacağız, diye fısıldadı ciddiyetle Desari Julian'ın aklına. Sözünü duymasını, kararlılığını anlamasını istiyordu. Ruh eşini kaybetmeyecekti. Bu nereye giderse onu takip etmek anlamına gelse bile, onu kaybetmeyecekti. Bu ya da sonraki hayat fark etmezdi, onunla beraber gidecekti.

Darius kendisini ışık ve enerjiye dönüştürüp Julian'ın bedeninin içine doğru girerken şifacı etkilerini yanında götürmek için otların kokusunu derin bir nefes alarak içine çekti. Bir anda adamın kan akışının korkunç durumda olduğunu görebildi. Zehir bir virüs gibi davranıyor, hızlıca mutasyona uğruyor, çoğalıyor, bedeninin savunma sistemlerine saldırıyordu. Deli gibi yayılıyor, efendisinin emirlerini en kısa sürede yerine getirebileceği şekilde Karpatyalı'yı öldürmeye çalışıyordu. Vampir uzun yıllar çalışıp deneyler yapmış olmalıydı. Darius daha önce böyle bir zorlukla hiç karşı karşıya kalmamıştı.

Yine de kendine ve yeteneklerine güveniyordu. Her zaman bir yol bulurdu. Asla vazgeçmezdi. Zafer onun olacaktı. Başka bir düşünce, başka bir sonuç olasılık dâhilinde bile değildi onun için.

Kalp bölgesine ilerledi ve zararı incelemeye başladı. Julian içinde nelerin olduğunu biliyordu, acı dayanılmaz olmalıydı. Zehrin yayılmasını önlemek için kalbini ve ciğerlerini yavaşlatmıştı. Darius zararı düzeltmeye çalışırken, mutasyona uğramış yaraları da inceledi. Kökende yatan çürümeyi durdurmak zor değildi, kendi bedeninde de incelediği için yapıyı biliyordu. Mutasyonlar ise daha karmaşık ve saldırgandı. Hangisinin ardından gideceğine karar vermeden önce hangisinin daha hızlı olduğunu ve daha fazla zarar verdiğini bilmeliydi.

Kalbin duvarlarını düzeltip, kökende yatan sorunu yok ettiğinde, virüsün hücreyi nasıl kırıp, şeklini değiştirdiğini ve çoğaldığını anlamıştı. Atardamara ilerleyerek asıl işe başladı. Zehir ise karşısına çıkan tehdidi yok etmek için saldırgan bir hücre ordusuyla ona doğru ilerliyordu. Darius da kendi antikor ordusunu oluşturup generalleri gibi onları yönetmeye başladı. İlerleyen zehre doğru dalga dalga asker yolluyordu. Antikorları hızlanıp, vampirin son ölüm tuzağını yok etmek için ilerliyorlardı. Darius ise bedensiz halini devam ettirmek, enerji ve ışık olarak kalmak için inanılmaz bir güç sarf ediyordu. Sürekli değişip, Darius'un yarattığı savaşçıların saldırısından kaçmak için mutasyona uğrayan virüse ayak uydurmak gittikçe daha da fazla zorlaşıyordu.

İşin doğrusu vampirin yaptığı iş hayranlık duyulacak düzeydeydi. Virüs ve zehir arasında bir yerde duran hızlı, ölümcül ve programlanmış zekâya sahip bu lanetli kan gerçekten bir dâhinin elinden çıkmıştı. Yaşamak için tek sebebi, içine girdiği bedeni ele geçirip hayatta kalmaya çalışmaktı. Darius'un işi karmaşıktı ama o her zamanki kendine güveni ve sakinliğiyle yapması gerekenleri yapıyordu. Verdiği savaş garipti, aşina olmadığı bir düşmandı bu karşısındaki. Ancak vampirin kurduğunu yıkmaktan başka çaresi yoktu. Durum bu kadar basitti. Darius'u hiçbir şey yenemezdi.

Aynı zamanda bir yanı da kardeşinin eşi olarak seçtiği bu Karpatyalı adamı inceliyordu. Savage'ın içinde bulunduğu tehlikeyi bilmesine rağmen Desari'nin sağlığı ve güvenliğini kendisininkinin önüne koyması takdire şayan bir davranıştı. Zaman ve enerji kaybedeceğini bilmesine rağmen kadim vampirle olan savaşında ona yardımcı olan yaralı kuşları bile iyileştirmişti. Vampirlerin ve kurbanlarının geride kalan bütün izlerini örtmüş, türlerinin bir sır olarak kalmasını da sağlamıştı.

Daha sonra Darius Julian'ın bedeninin derinlerindeki o gölgeyi keşfetti. Uzunca bir süre inceledi. Virüs bedenini fazlasıyla lekelemişti, fakat bu başka bir şeydi, Darius'un daha önce hiç görmediği bir şey. İçine bir sıkıntı çöktü. Julian ise Darius'un bedenindeki varlığını sakinlikle kabullenmiş, onun şifacılık yeteneklerine tamamen güvenmişti. Çalışırken ona karşı bedeninin savunmasında hiçbir şüphe, gerilim yoktu. Ayrıca gölgeyi keşfettiğinin de farkındaydı Julian.

Kadim şifa şarkısı, yumuşak müziğiyle Darius'a zayıf hissetmeye başladığı anda güç veriyordu. Kulağına gelen seslere aşinaydı: Desari'nin sesi iç rahatlatıcı ve şifa verici, Syndil kendi doğası gibi nazik ve huzurlu, Barack güçlü ve emin, Dayan ise ihtiyaç olduğunda yardım etmek için hazırdı. Darius mutasyona uğramış son lekeyi yok edip, yerine düzgün antikorları oluşturduktan sonra ancak kendi bedenine geri dönebildi.

Gücü neredeyse tamamen tükenmişti. Neredeyse iki saattir çalışıyordu, ki bu kendi bedeninden uzak olmak için uzun bir zamandı. Yorgunluktan sallanıyor, bedeni beslenmek için kıvranıyordu. Şafağın yaklaşmasının yarattığı sıkıntıyı da hissetmeye başlamıştı.

Dayan hemen önderine bileğini uzattı. "Özgürce sunulanı al," dedi ciddiyetle.

Desari ağabeyinin omzuna dokundu. "Solgunsun Darius. Lütfen beslen." Görünüşünün en az Julian kadar kötü olduğunu söylemek istememişti. Darius'un aklına dokunup, Julian'ın yaşayıp yaşamayacağını öğrenmeye, soruyu sesli sormaya korkuyor, ellerini gerilimle ovuşturuyordu.

Yaşıyorum güzel sevgilim. Julian'ın erkeksi sesi aklına dokunmuş, içini sıcaklık, rahatlık ve yorgun bir alayla doldurmuştu. *Ruh eşime itaatin anlamını öğretecek kadar yaşayacağım. Kardeşin en az Gregori kadar yetenekli ve bu aşkım, ona edebileceğim en büyük iltifattır.* Yorgun sesi uzaklardan geliyordu, sanki aklına dokunmak onu daha da fazla zayıflatıyormuş gibiydi.

Desari, "Julian," diye fısıldadı.

Darius kara donuk bakışlarını kızgınlıkla kıza çevirdi. Dikkatli bir nezaketle Dayan'ın bileğindeki yarayı kapattı ve Julian'la konuşmak için başını eğdi. "Şimdi beni dinleyeceksin, kanunsuz olan. Bana karşı çıkacak durumda değilsin. Eğer seni akıl zorlamam altına almamı istemiyorsan sessiz kalıp, gücünü sen ve kardeşimi yok etmeye uğraşanla olan savaşa saklarsın. Tamam mı?" Sesi sert ve otoriterdi. Dediğini yapacağına dair hiçbir şüphesi yoktu. Darius bir şeyi asla tekrar etmez, neredeyse hiç uyarıda bulunmaya gerek duymazdı. Sert ve hızlıca darbesini vururdu. Onun nasıl biri olduğunu bilenler dediklerine sorgusuz sualsiz uyarlardı.

Julian ölüymüş gibi yatıyordu, kalbi ve ciğerlerinin hareketleri neredeyse ayırt edilemiyordu, ama yine de yüzündeki ölüm ifadesini bozan küçük bir sırıtış belirmişti.

Darius kız kardeşine baktı. "Otoriteyi hiç sevmiyor bu. Yeraltına in Desari, daha fazla el altında durma, hadi."

Oda bir anda baskıcı gölgelerle dolmuştu. Bir uyarı, misilleme vaadiydi. Desari nefesini tuttuğunu fark etti. Darius'un emirlerine birilerinin karşı çıkabileceğine inanmazdı. Hele bu adamın tehdit ettiği kişinin yardımına ihtiyacı olan yarı ölü, yatağa düşmüş birisi olabileceğini hayal bile edemezdi. Julian Darius'un kızın canını yakmayacağını tabii ki biliyordu. Kıza böyle patronluk taslıyordu çünkü adamın davranış şekli de buydu.

Darius kıpırdamadan yatan Karpatyalı'ya uyuması için güçlü bir akıl zorlamasıyla karşılık verdi. O anki halinde Julian'ın böyle bir güce karşı çıkacak hali yoktu. Darius'un iradesine boyun eğmeden önce sadece şunu düşünebilmişti: Bu adam Julian'ın yüzyıllar boyunca karşısına çıkan herkesten, belki Gregori'den bile daha tehlikeliydi.

Desari kardeşinin yanından geçip Julian'ın alnına düşen saçlara dokundu. Eli sevgiyle tenine değiyordu adamın. "Sadece beni korumak istiyordu," diye fısıldadı.

Darius sinirle dişlerini birbirine bastırmıştı. "Ben seninleyken onun korumasına ihtiyaç yok. Bunu biliyor. Seninle konuşma şeklimle ilgili uyarıyordu beni." Karanlık gözleri korkutucuydu Darius'un. "On adama yetecek ukalalığa sahip." Darius sertçe nefes aldı, odayı dolduran iç rahatlatıcı kokuyu içine çekti. "Şarkıya devam edin, birkaç tane daha mum koyun. Beladan uzak tutabilir sizi."

Bir kere daha herkese ve her şeye karşı kapattı kendisini, tekrar sadece ışık ve enerjisi olan gücüyle zekâsı kalmıştı geriye. Zehirli virüsle ilgili yeni bir tehdit var mı diye incelemek için dikkatlice Julian'ın kan akışına geri döndü. Ve işte yeni bir tür Darius'un yarattığı antikorlara saldırıyordu.

Darius hücre yapısını inceledi. Nasıl bu kadar karga-şa yaratabildiğine şaşırıyordu. Orijinal zehir daha tehlikeli bir virüs için tohumları bırakmıştı sadece. Tekrar tekrar üremek için savaşıyor, vampirin son yok etme emrini yerine getirmeye çalışan canavarı kopyalamak için şiddetle çalışıyordu. Darius ona karşı duracak ordusundan gönderdi biraz daha, sonra da Julian'ın etindeki yaraları iyileştirmeye başladı. Yeni zehir kalp odacıklarını ve atardamar duvarlarını zayıflatmıştı. Darius sistemleri tamir etmek için biraz zaman harcadı. Omuz yarası özellikle kötüydü, et ve kaslar kemiğe kadar parçalanmıştı. Darius yavaşça iyileştirdi, sonra vampirin zehirli virüsünün yok olup olmadığını incelemek için dikkatlice Julian'ın kan akışına geri döndü. Kız kardeşine bulaşmaması için hiçbir şeyi şansa bırakmıyordu. Bütün kas, doku, kemik, organ ve damarın içinden geçip, bütün yabancı hücreleri yok edip etmediğini en az iki kere kontrol ediyordu.

Sonra tekrar garip gölgeyi incelemeye döndü. Julian'ın aklında, bedenindeydi. Karanlıktı. Lekeliydi. Bir vampirin iziydi. Darius bir süre inceledi. Böyle bir izle savaşmaya imkân yoktu. Julian bir vampirle yakın ilişkide bulunmuş olmalıydı, yaratık hâlâ içinde güçlüydü. Yalnız bir Karpatyalı erkeğin ruhunu koruması vampir lekesi olmadan bile çok zorken, Julian'ın yıllar boyunca nasıl büyük bir uğraş verdiğini hayal edemiyordu Darius. Yine de kardeşini alan bu Karpatyalı'ya yardım etmek için hiçbir şey gelmezdi elinden. Pişmanlık dolu bir iç çekişle, tekrar kendi bedenine geri döndü. Bundan sonra kız kardeşinin güvenliğini sağlamak için Julian'ı yakından izlemesi gerekecekti.

Gözleri hemen şafağa çevrildi. Yumuşak, gri gökyüzünde yükselen ışık, sabahı müjdeliyordu. Etkisini azaltmak için gözlerini kapattı. Bu son zamanlarda başlayan zayıflığı canını sıkıyordu. Darius daha önce zayıflıkla uğraşmak zorunda kalmamıştı hiç. Yüzyıllar boyunca sabah on, hatta on bire kadar toprak üstünde kalmayı başarabilmişti, sonsuz hayatının son yıllarında ise gözleri herhangi bir ışığa karşı fazla duyarlı olmaya başlamıştı. Darius'un demirden bir iradesi vardı. Bir şey yapmayı seçtiğinde, ne kadar zor olursa olsun yapardı. Yine de erken sabah ışığına olan bu hassasiyetin üstesinden gelemiyordu.

"Darius?" Dayan onu kendilerine geri getirmek için omzuna dokundu. "Tamam mı? Bitti mi?"

"Yeraltına indirip, toprağın şifa gücüne bırakmalıyız. Aşağıya inmeden önce ona kan veririm. Kanım kadim olduğu için iyileşmesini hızlandıracaktır. Yine de neden böyle bir şey yapayım onu da bilmiyorum."

"Darius bu akşam çok fazla kendini yordun zaten," diye karşı çıktı Dayan. "Ben onu beslerim."

Darius başını salladı. "Senin hayatını riske atamam. Eğer içindeki zehirli virüsün tek bir hücresini kaçırmışsam, sana da bulaşabilir." Gerçek nedeni daha karmaşıktı aslında. Eğer Dayan dönüşürse, Julian onun avcısı olmamalıydı. Bu sorumluluğu Darius üstlenirdi. Ayrıca Julian'ın içindeki gölge bir vampir için çekici güç ise, Desari'yi tehlikeye atıyorsa, kardeşinin seçilmiş ruh eşini yok etme görevi de Darius'a düşerdi.

Bir şey kaçırmış olman ihtimali var mı? diye sordu kardeşine Desari. Dediğine o da inanmıyordu tabii ki. Darius hiçbir işi eksik bırakmazdı.

Saçmalama. Darius'un sesi istediğinden daha yorgun çıkmıştı. Kızın karanlık gözlerindeki bakışı gördüğünde fark etti bunu. Hemen içini rahatlatmak için elini uzattı.

"Endişelenme benim küçük kız kardeşim."

Dayan önderine yardım için hemen bileğini uzattı. Barack ve Syndil çoktan toprak altındaydılar. Kızın güvenliğini sağlamak için gereken önlemler alınmıştı. Saldırıdan beri özellikle, Syndil'e göz kulak olan kişi Barack'tı. Bir zamanlar daha neşeli ve kibirli olmasına rağmen, şimdilerde daha suskundu Barack. Bakışları Syndil'e doğru kaydığında gözlerinde düşünceli bir ifade beliriyordu. O Syndil'i korurken, yabancının iyileştirilmesi için önderin beslenmesini Dayan üstlenmişti.

O gece verdiği kan miktarı yüzünden Dayan'ın başı dönüyordu, bir köşeye çöküverdi. Darius o sırada Julian'ın beslenmesi için onun aklını zorluyordu. Darius'un her işi en etkili şekilde yapışına hayran olmadan edemiyordu Dayan. Darius, hareketleri hep kendinden emin ve güçlüydü. Yabancı da aynı şekilde güveniyordu ona.

Desari'nin ruh eşi olarak seçtiği adamı incelemeye başladı Dayan. Ölü gibi yatarken bile tehlikeli görünüyordu. Darius'un kadınlarla ilgili kurallarına kızan biri olmasına rağmen, Desari'nin böyle bir adamı seçtiğine şaşırıyordu.

"Beslenmeye git Dayan," dedi Darius. "Desari'yle ben Julian'ı yeraltına koyarız. Adam iyileşirken korumak için ikisinin üzerinde yatacağım ben de. Gün içinde uyurken kamp alanına kimsenin giremeyeceği şekilde kalkanları kurmalısın."

Dayan başını salladı. "Tamamdır Darius. Endişelenmene gerek yok."

"Yardımıma ihtiyacın olursa çağır beni."

Dayan ayağa kalktı ve avlanmak için sessizce hareket etmeye başladı. Desari yavaşça içini çekti. "Bazen çok yalnız görünüyor Darius."

"Erkekler her zaman yalnızdır, küçük kardeşim," diye sessizce karşılık verdi Darius. "Hepimizin yüzleşmesi gereken bir şey bu." Kızın çenesine parmağının ucuyla dokundu. "Senin şefkatli, sevecen doğandan yoksunuz biz."

"Yardım için ne yapabiliriz?" diye sordu Desari hemen, gözleri endişeyle gölgelenmişti.

"Şarkı söylemen yardımcı oluyor, huzurun bize iyi geliyor. Sen ve Syndil bizim güç kaynağımızsınız Desari. Bundan bir an bile şüphe duyma sakın."

"Ama bu bölgeye vampirlerin çekilmesinin sebebi de biziz. Bizim peşimizdeler."

Darius başını salladı. "Büyük ihtimalle öyle. Ancak bu sizin suçunuz sayılmaz."

"Yine de onları yok etmen gerekiyor."

"Evet, bu benim görevim. Sorgulamadan, üzerine düşünmeden kabul ettim bunu. Şimdi, Desari, yorgunum, şu sevdiğin adamı iyileşmesini tamamlaması için toprağa koymalıyız. Hadi başlayalım artık."

Desari birkaç adım attıktan sonra, kardeşine bir şey söylemek için geriye döndü. "Otobüs yine çalışmıyor, Darius. Bizimle yolculuk edecek bir tamirci bulmak için gazeteye ilan vermeyi düşünüyorum. İşlerin biraz değişeceğinin farkındayım ama tek bir insanı kolaylıkla kontrol edebiliriz. Reklama bir akıl zorlaması bile koyabilirim, böylece sadece bizim aradığımız türde birisini çekeriz."

"Eğer öyle birisi varsa tabii. Hem seçilmiş olanın kısmayacak mı onu? Oldukça sahiplenen birisine benziyor."

Desari önüne dönüp yürümeye devam etti. Ağabeyinden küçük de olsa bir izin koparabildiği için mutluydu. Darius tabii ki onun böyle birisi bulamayacağına inanıyordu ama Desari en azından denemeye kararlıydı. Yolculuklarının bütün detaylarıyla ilgilenmekten bıkmıştı artık.

Şafağın gri ışığına çıktılar ve güneşten uzak, birçok kaçış noktasına sahip bir bölge bulmak için ormanın derinliklerine doğru aceleyle ilerlediler.

Desari böyle bir nokta buldu ve eliyle toprağı açtı. Türünü iyileştirip, canlandıran toprağın şifacı serinliği karşısındaydı. Onu çağırıyor, uyku ve koruma vaatleri fısıldıyordu.

Arkasında Darius sessizce havaya süzülüp elindeki yükle çukura indi. Dikkatlice Julian'ı toprak yatağa yatırdı. "Uykun derin olsun, türümüzün uykusunu uyu, böylece tamamen iyileşeceksin kardeşimin seçtiği, uyandığında taptaze hissedecek, gücünü kazanacaksın." Julian'ın ardından Desari de toprağa inerken resmi bir şekilde söylemişti bu cümleyi Darius. Elini sallayıp toprağı üzerlerine örterken kardeşinin son nefesini alışını izledi.

Darius bir anlığına kuşları, farelerin hışırtılarını, küçük böceklerin dallar üzerinde yürüyüşünü dinledi. Güneş bu kadar yükselmeden toprakta oluyordu normalde, sabahın seslerini neredeyse tamamen unutmuştu. Etrafındaki sisyah ve gri dünyaya bakarken, türünün erkeklerinin çorak yaşantılarının çoğunda katlanmak zorunda oldukları o yalnızlığı hissetti. Önünde uzanan sonsuz zaman, uzun, çirkin ve umutsuzdu. Bu gerçeği hiçbir şey değiştiremez-

di. İçinde yükselen karanlığın ruhunu tamamen kaplaması an meselesiydi. Demir iradesi ve sağlam onur düşünceleri olmasa çoktan güneşe doğru yürüyüp, yaşadığı bu cehennemi sona erdirirdi. Desari'nin ruh eşi için daha da zor olmalıydı, içindeki o vampir izi ruhunu tüketiyor, içten içe yiyordu büyük ihtimalle. Julian Savage karşılaştığı herkes için bir tehlikeydi. Ve şimdi Darius'un ailesinin bir parçası olmuştu.

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

On Birinci Bölüm

Güneş yavaşça batıyor, turuncu, pembe, kırmızı renkler gökyüzünü sarıyordu. Dağların arkasında kayboldukça, dalgaların ve dalların üzerini dans eden gölgeler sarıyordu. Taze, temiz rüzgâr yavaşça esiyor, hayat döngüsünü yeniliyordu.

Kampçıların çoğu bölgeyi çoktan terk etmişti. Tam olarak çözemedikleri, anlaşılmayan bir sıkıntı onları itmişti buradan. Yakınlarında tehlikeli bir şeyler varmış gibi hissediyorlardı. At üstünde yapılan, helikopterli, köpekli arayışa rağmen altın aramak için buraya gelen iki kayıp kampçı da bulunamamıştı. Arama kurtarma ekipleri göğüslerinde bir ağırlıkla yürüyorlar, zar zor nefes alabiliyorlardı. Hepsi gizliden gizliye bölgeden gitmeyi istiyordu.

Dayan'ın kurduğu kalkan güçlüydü. Darius da birkaç gece önce uyandığında kalkanı daha da güçlendirmişti. Otobüs de sonunda tamir edilmişti. Julian ciğerleri ve kalbinin çalışmaya başladığının farkına vardı. Ayrıca yakınında atan bir başka kalbin sesini de duyabiliyordu. Dikkat-

lice yukarıdaki bölgeyi inceleyerek, tehlikeden uzak olup olmadıklarına baktı. Vampirleri gizleyecek boş bölgeler var mı diye kontrol de etti. Sonra üzerindeki toprağı açıp dalları bir kenara attı ve işte o an gece onundu. Uyuşan bedenini rahatlatmak için dikkatlice birkaç esneme hareketi yaptı. Hareket ettiğinde yanındaki yumuşak teni ve ipek saçları hissetti. Derin bir nefes alıp kızın kokusunu ciğerlerine doldurdu.

Desari. Bir daha asla yalnız uyanmayacak olması bir hediye, bir mucizeydi. Bir daha dünyayı tek başına dolanmayacaktı. Parmaklarıyla kızın saçlarını ağzına götürdü. Ona gerçeği nasıl söyleyecekti? Kızdan asla vazgeçemezdi. Julian kendini ikizinden, halkından ayrı tutabilecek kadar güçlü olabilmişti ama Desari'yi bırakmaya dayanamazdı. Yanındayken onu tehlikeye atıyor olsa bile kızdan vazgeçemezdi. Ona doğru dönüp, yüzünü Desari'nin saçlarına gömdü.

Desari hemen karşılık verdi, kollarıyla adamı arzu dolu bir güçle sardı. Kızın onu saran bedeninin titrediğini hissedebiliyordu. "Seni kaybettiğimi sandım," diye fısıldadı adamın boynuna. "Çok az kalmıştı."

Julian kızı kendisine daha sıkı çekti, yumuşak, ince bedenini tamamen sarmıştı. "Bana güvenmeni söylemiştim, *cara*. Gereksiz yere endişelenmişsin."

Kızın açlığı onunkiyle yarışır düzeydeydi. İkisi de Julian iyileşene kadar son birkaç günde toprak altında kalmışlardı. Şimdi ikisinin de beslenmeye ihtiyacı vardı. Onları bekleyen bir tehlike varsa ilk karşılayan olmak için önce havalanan Julian oldu. Ancak yeryüzünde bir sıkıntı olmadığını söylediğinde, Desari de yukarıya çıktı. Çukuru

kapatıp orada kaldıklarına dair tek bir iz bırakmadan av aramak için Julian'ın peşinden gökyüzüne yükseldi.

Orman sessiz görünüyordu. Etrafta hiç kimse yoktu. Baykuş bedenleri içinde ağaçların üzerinde uçuyor, başka bir şekilde olsa çevreleyemeyecekleri genişlikte bir av alanını gözlüyorlardı. Dinlenme yerlerinden birkaç kilometre uzakta ırmağın ilerisinde, Julian'ın gözüne bir hareket çarptı. Kanyona doğru alçaldı ve mekânın üzerinden geçti. İki erkek bir çadır kuruyor, birbirlerinin şakalarına gülüyorlardı. Julian, kanyonun kenarında bir ağaç bulup orada beklemesi için Desari'ye işaret verdi. Gökyüzünde çember çizmeye devam etti. Bölgeyi herhangi bir tehlike var mı diye kontrol ediyor, kızın güvende olduğundan emin olmak istiyordu. Sonunda içi rahat edince avın yakınındaki bir ağaca indi. Kanatlarını kapattı, pençelerini tahtaya geçirerek, dalda yürümeye başladı. Kamp bölgesini iyice inceledi, kafasını kaldırıp etraflarını saran orman ve ırmağın hikâyelerini dinledi rüzgârdan, yalnızlardı.

Desari Julian'ın ikisi için beslenmesini sabırla bekliyordu. Onu izliyor, her girdiği şekilden ayrı bir zevk alıyordu. Bakışını mıknatıs gibi çeken neyi vardı bu adamın, çözemiyordu. Bir şekilde kalbine girmişti, artık başka kimseyi oraya alamazdı, sevdiği adam onu tamamen sarmıştı. Artık bunların üzerine çok da düşünmüyordu. Türleri toprağın, gökyüzünün, doğanın bir parçasıydı. Sürekli değişen düngökyüzünün, doğanın bir parçasıydı. Sürekli değişen dünyada, doğanın ne kadar vahşi ve özgür olduğunu, kendi kurallarını oluşturup, gerek kalmadığında bunları bir kenara attığını yüzyıllar önce öğrenmişti. Kimse sabit kalamazdı. Değişen mevsimle, yükselip batan güneş, dönen dünya gibi her şey değişiyordu. Kendi hayatı da dâhildi bu değişime. Artık Julian da onun yaşamının bir parçasıydı.

Onun yere inip insan şekline dönüşmesini izledi. Yine kalbi heyecanla atmaya, midesinde kelebekler uçuşmaya başlamıştı ruh eşinin uzun, erkeksi bedenini görünce. Julian eski zamanların savaşçıları gibiydi, korkutucu ve tehlikeli ama aynı zamanda yakışıklı ve çekiciydi. Desari her hareketini takip ediyordu onun. Kampçılara rahatça yaklaşması, arkadaş canlısı gülüşü ve açlığını gizleyen nazik kelimelerini izliyordu. Dikkatli ve saygılı olduğunu fark etmişti. İlk adama ağacın altına oturması için nazikçe yardım ettikten sonra, yumuşak emirlerini dinlemek için bekleyen diğer adama döndü. Desari, Julian'ın insanlara olan davranışlarına hayran kaldığını fark etti, sanki bir yanı onları seviyor gibiydi.

Desari de insanları seviyordu. Dünyada birçok iyi insan vardı. Darius ve diğerleri ise, Karpatyalılar'ın insan düşüncelerini kontrol etme yeteneğine sahip olmalarına, hatta anılarını değiştirip silebilmelerine rağmen hepsini olası bir tehdit olarak görüyorlardı. Desari bütün erkeklerin birbirine benzer şekilde güvenilmez olduğunu düşünürdü. Julian'ın insan türüne karşı sevgi besliyor olduğunu fark etmek güzeldi.

Ruh eşine bu kadar da iltifat etme, cara mia. *Senin hissetmeyi becerebildiğin şefkat ve yoldaşlığı ben hissetmiyorum. Keşke öyle olsaydı ama ben temelde bir avcıyım.*

Desari kuş bedeninin içinde gülmeye başladığını fark etti. Julian aklında bir gölgeydi, bütün düşüncelerini izliyordu.

Ancak bu sayede kendimle alakalı güzel bir şeyler duyabiliyorum, diye açıkladı. *Yoksa dışarıdan beni eleştirmek için hiç fırsat kaçırmıyorsun. Düşüncelerini daha çok seviyorum.*

Daha dikkatli olmalıyım. Yeterince ukalasın zaten.

Ah yapma, bana deli oluyorsun sen de. Sesinde yine o erkek alayı vardı.

Desari gülmemek için kendini tutmaya çalışsa da, yapamadı, imkânsızdı. Julian Savage isteyebileceği her şeydi. Garip mizah anlayışı ve kibirli kendine güveni bile başka türlü düşünülemeyecek kadar sevimliydi. *Sen öyle san.*

Kendini tutamıyorsun ki. Yakışıklılığıma dayanamıyorsun tabii ki.

Evet, büyüleyici caziben de cabası. Kız tekrar güldü, bu sefer neredeyse ağaç dalından düşüyordu. Gökyüzünde tembelce şöyle bir dolandıktan sonra, şekil değiştirerek yere indi. *Özellikle mütevazılığına hayranım diyebilirim.*

Bu ikisini emrimden salarken ağaçlara doğru ilerle. Yakınında olmalarını istemiyorum.

Desari başını kaldırdı, karanlık gözlerinde tehlikeli bir parıltı vardı. Oradan uzaklaşmaya başladı ama türünün erkeklerinin elinden geldiğince hızla savurmaya kararlı oldukları emirlerden bıkmıştı. *Bir daha sefere şekil değiştirince bir bağlama şarkısı söyleyip seni bir kuş bedenine hapsedebileceğimi biliyor muydun Julian?*

Julian karşılık olarak yumuşakça güldü. Sesinde yine o erkeksi alaycılık vardı. Böyle zamanlarda Desari, boynunu kırmak istiyordu adamın. İnanılmaz hızıyla yanına gelip, yavaş, sakin adımlarla yürümeye başladı. Koluyla Desari'yi belinden sardı. Boynundan öpmek için eğildiğinde ağzının sıcaklığını hissetti kız. "Böyle bir şey yapabilirsin, *cara mia*, ama beni bir kuşun bedeninde uzun süre tutmazdın bence. Beni yanında istediğinde, tekrar özgür kalırdım."

Bir dokunuşu kızın bedeninde dalga dalga heyecana

neden oluyordu. Taze ve temiz kokuyordu, kıyafetleri son birkaç gün içinde toprak altında kalmamış gibi kusursuzdu. Damarları hayatla doluydu, kalp atışı onu çağırıyordu. "Ukala adam," dedi Desari dargınmış gibi yaparak. Bir anda adamın bütün o oyuncu kibirlenmeleri önemsizleşmişti. Açtı, bedeni beslenmek istiyordu. Bir de üzerine o arzuyla birleşince bu açlık, vücudunda yıldırımlar çakıyor gibi hissediyordu, sanki içi erimiş lava dönüşmüş, her yanına sıcaklığını yayıyordu.

Julian kızı güçlü kollarıyla kavradı ve kucağına alıp gökyüzüne yükseldi. Ormanın içinden geçtiler. Küçük bir gölün ortasındaki adaya indiler. İkisi de birbirini aynı şehvet ve arzuyla öpüyorlardı. Desari parmaklarıyla Julian'ın her yerine dokunuyor, kıyafetlerini itiyor, çıkarmak istiyordu. Adamın omuzlarına, göğüs kaslarına ve kaburgalarına dokunuyor, sırtını sarıyordu elleriyle. Parmak uçlarıyla derisini keşfediyor, vampirle olan savaşından geriye hiçbir iz kalmadığından emin oluyor, tamamen iyileştiğine dair içini rahatlatıyordu.

Desari'nin üzerindeki elbiseler ağır gelmeye başlamıştı. Hassaslaşmış teninin üzerinde bir fazlalıktan ibaretti. Soyunmaya başladı, Julian'ın sert vücuduyla arasında hiçbir şey olmamalıydı. Onu kendine çeken kolları, bedeni, her şeyiyle, bunun doğru olduğunu hissediyordu kız. Ona sarılıyor, onu hissetmeye ihtiyaç duyuyordu, içine kıvrılmak, onu kendi içine gömmek istiyordu. Kimseye sahip olmadan geçen yüzyılların ardından çocuksuz, onu seven, isteyen biri olmadan geçen bir hayatın ardından, sonunda mutlulukla uyanabiliyordu Desari.

Sana ihtiyaç duyan birisi, diye düzeltti onu Julian. O da

elleriyle kızın vücudunu keşfe çıkmıştı. Sesi ise fısıltı gibi bir baştan çıkarıcılığa sahipti. Desari'nin önünde dizlerinin üstüne çöktü. Karanlık, ateşli güzelliğini, içindeki alevi izliyordu. Gecenin, dünyanın, yıldızların ve ayın bir parçasıydı bu kız.

Julian kızı narin kalçalarından sıkıca kavradı ve onu kendine doğru çekti. Bacaklarına, saten gibi yumuşak tenine dokunmaya başladı. Bütün boşlukları buluyordu, kızın bedenini sonsuza kadar ezberlemişti. Zaman durmuş gibiydi. Kainat ona bu anı hediye etmişti sanki, sonsuza kadar süren, bu kadının güzelliği karşısında hayranlıkla tükeneceği bir andaydı Julian. Kızın kaslarının sıkılığı, teninin yumuşaklığı, saçlarının ipeksiliği, kömür karası gözlerinin derinliklerindeki tutku ve ateş, sıcaklığını koruyan o üçgen siyah tüyler. O kadar güzeldi ki, iyiliğin, ışığın mucizesiydi. Bu güzelliğin karşısında kendini tutamadan, bir yaş aktı gözünden.

Julian başını kızın kasıklarının arasına dayadı ve kokusunu içine çekti. Rüzgâr sırlarını fısıldıyor, bedenlerini kışkırtıyordu. Desari gecenin yaratıklarından biriydi, en az Julian kadar aç ve vahşiydi. Onun diğer yarısıydı, yine de bir taraftan onu terk edip, yalnızlıkla yok olmaya neden bırakmadığını anlayamıyordu bu hak etmediği güzelliğin.

Julian'ın ağzı ruh eşinin bacaklarının arasındaki sıcaklığı buldu ve onu öpücüğe boğmaya başladı. Hepsi ona sunulanlara bir teşekkürdü. Yaralı yatarken Desari'nin ettiği yemine hâlâ şaşırıyordu. Sesi yumuşak, saf ve büyüleyiciydi. O sözü verirken dürüsttü, gerçekten inanıyordu söylediğine. Ölse bile, onu takip edecekti. *Her zaman beraber olacağız. Yalnız değilsin. Seni takip edeceğim.* Julian'a olan

bağlılığı Julian'ın ümit ettiği her şeyin ötesindeydi. Elleri kızın arkasını sıkıca sardı, onu kendine çekti. Sıcaklığı karşısındaydı, vahşi kokusu arzusunu tatmin etmesi için onu baştan çıkarıyordu. Julian sadece ona zevk vermek istiyordu. Her şey sevgilisi için mükemmel olmalıydı. Gecenin kendisi, ağzının dokunuşu, elleri, onun içindeki bedeni, zamanın başlangıcından beri kaderlerinde olan birleşmeleri...

Desari, Julian'ın dudaklarının ilk dokunuşunda inledi. Bedeni sanki ona ait değildi. Sadece adamın sarması, dokunması için var gibiydi. Öpülüp keşfedilmek içindi bedeni sanki. Julian ruh eşinin daha önce var olduğunu bilmediği gizli yerlerini buluyordu. Öyle noktalarını keşfediyordu ki, kız heyecan ve yeryüzünü sallayacak derecede zevk dalgaları vücudunda yayılırken kıpırdamadan olduğu yerde kalıyordu. Yıkılmadan durabilmek için parmaklarını adamın altın saçlarına geçirmişti. Gittikçe yükseliyordu sanki, bedeni zevkle coşuyor, ayakları yerden kesiliyordu.

Dudakları birleşip, sevgilisi onu yumuşak toprağa yatırdığında nefes nefese kalmıştı Desari. Bedeni sert ve saldırgandı. Julian elleriyle onun bacaklarını iki yana ayırıp, beline sarmıştı. Dişlerini boynuna sürtüyor, sonra gittikçe göğsünün yumuşak şişkinliğine doğru iniyordu.

Desari kendini bastırıyor, içine girmesini, adamı sonsuza kadar kendisinin bir parçası yapmayı istiyordu. Açlığı sertti, öyle yoğun bir ihtiyaçtı ki bu, adamın derisine dokunmak için ağzıyla, başını geriye çekti. Bedeninin titrediğini, sıcak kadife ucunun içine girdiğini hissetti. Kız kalçalarıyla hareket etmeye başladı, tamamen içine girmesini istiyordu ama Julian hareket etmeyi reddediyordu. Avucuyla kızın başından tutmuş, göğsüne yaslamıştı.

Julian her şeyi istiyordu, onunla tamamen bir olmak, kalp, ruh ve bedenlerinin tek olmasını istiyordu. Kızın ağzı sıcak teninde dolanıyor, dilinin değdiği her yerde alevler çıkıyordu. Julian dişlerini iyice sıkmış, Desari'yi beklentiyle iyice kendine bastırmıştı. Kızın dişleri göğsüne dokunuyor, bir ileri, bir geri gidiyordu, Julian arzudan delireceğini sandı. Kalçaları sabırsızca hareket etmeye başladı ama kendini tuttu, bekleyecek, bu anı uzatacaktı. Kız onu ısırdı, sonrasında dilinin rahatlatıcılığının geldiği küçük bir ısırıktı bu. *Desari!* Adamın ağzından kızın ismi bir yalvarma olarak zorla çıkmıştı.

İçindeki arzuya karşılık olarak Desari'nin titrediğini hissetti, anı aklında yaşadı. Derinliklerine doğru gidip gelmeye başladığında, Desari dişlerini ruh eşinin göğsünün derinliklerine geçirdi. Bembeyaz bir yıldırım geçti aralarından. Elektrik aralarında gidip geliyor, tek bir varlığa dönüşene kadar etraflarını sarıyordu. Kendi sesinin zevkle inlediğini duydu, öyle yoğun bir zevk içindeydi ki sessiz kalamamıştı. Kavrayışı sıkılaştı, bir eli saçında, diğeri arkasındaydı. Gittikçe derine doğru gidip gelmeye başladı, kızın bedeni vahşi bir karşılık veriyordu, onu sarıp, serbest bırakan çılgın öfkeli sıcaklığın sürtünmesi acı verici şekilde erotikti.

Kızın ağzı açlık ve şehvet dolu bir delilikle hareket ediyor, Julian'ın hayat kanının zengin özü zevkini daha da yoğunlaştırıyordu. Bedeni durmadan, vahşice, çekinmeden ileri geri gidiyor, en derinlerine kadar girmesini istiyordu Julian'ın. Julian daha önce Desari'yi zevkten çıldırtan noktalara dokunuyordu. Kız dişinin bıraktığı izleri dilinin bir dokunuşuyla kapattı. Julian da onu bileklerinden yakaladı

ve kollarını iki yana açarak Desari'yi altında hapsetti, sonra da yüzünü kızın dikleşmiş, beyaz göğüslerine doğru eğdi. Ağzı çoktan dikleşip, arzuyla hassaslaşmış göğüs uçlarından birine kapanıp emmeye başladığında, Desari zevkle haykırdı. Julian karşılık olarak daha da derinine girdi kızın, sertçe ileri gidip geliyor, ikisini de zevkin kenarlarında gezdiriyordu.

"Julian, lütfen," diye fısıldadığını fark etti Desari, bedeni kasılmıştı iyice.

Julian'ın ağzı sevgilisinin boynunu buldu; dişleri tenine sürtünüyor, dilinin sıcaklığı onu iyice tahrik ediyordu. Kızın göğsünü öpücüklere boğmuştu, dişiyle yumuşak deriyi bulup hafifçe ısırdı, bunu ağzının sıcaklığı takip etti. Desari inleyerek sevgilisinin adını söylüyor, kollarını kurtarmaya çalışıyordu, onu daha da derinine çekmek istiyordu, bedenini yalayan alevlerden kurtarıp, bacaklarının arasında kontrolden çıkan ateşi artık rahatlatmasını istiyordu.

Julian onun hareket etmesine izin vermiyordu, bedeni gittikçe derine iniyor, yüzündeki çizgiler arzuyla derinleşiyordu. Vahşilik vardı üzerinde, sıcaklık, şehvet vardı. Tekrar ve tekrar, sertçe, içinde gidip geliyordu kızın. "Seni o kadar çok istiyorum ki Desari. Tıpkı böyle, bensiz yapamayacağın bir arzuyla çıldırmanı istiyorum. Hisset aramızdaki ateşi, bedenim olması gereken yerde, değil mi? Kalbin, göğüslerin gibi bir parçanım ben de." Eğilip kızın göğüs uçlarını ağzıyla sıkıp çekti. "Hiç bitmesin istiyorum."

Öyle sert ve kalındı ki, tohumlarıyla şişmişti. Aralarındaki öfkeli ateş ikisini de yakıp küle çevirecekti. Kızın bedeni patlayacak gibiydi, bedenine hiç sona ermeyen bir zevk dalga dalga yayılıyordu. Sonsuz zirveye vardığı anda, devam ederse zevkten ölebilirdi. Yine de Julian devam etti, ağzı kızın boynundaydı.

"Seni böyle istiyorum. Seni serbest bırakmam için bana bağırırken, sonsuza kadar devam etmesini istiyorsun," diye fısıldadı kızın tenine. "Sona erdirmem için yalvarıyorsun, sonra durmamam için yalvarıyorsun. Aklında her şey. Duyuyorum, bütün hayallerini görüyorum. Hepsini biliyorum ve hepsini tatmin edeceğim." Dişleri tenine geçti, sahiplenmişti kızı, aralarında mavi bir ateşle bembeyaz bir yıldırım çakıyordu sanki.

Kıza tamamen sahip oldu, aklı, kalbi, bedeni, ruhu, kanı, hepsini kendisinin sayarak kızı zevkin zirvesinde tuttu ve bedeni bir ateş fırtınasıyla yanmaya başladığında onun yalvarmalarına karşılık verdi. Desari'nin hayat özünü boğazından alırken kalçalarıyla ileri geri tekrar ve tekrar gidip geliyordu. Eliyle saçından tutmuş, bedeni rahatlatmak için çıldırırken, ikisi beraber zevk içinde kendilerini kaybetmişlerdi, artık Desari veya Julian yoktu. Ateş ve zevkle bir olmuşlardı.

Desari onun altında hapsolmuş yatıyor, aralarındaki bu patlamaya, bedeninde böyle aklını kaybettirecek etkiler yaratabildiğine inanamıyordu. Şimdi bile dalga dalga bedeninde yayılıyor, kasları kasılıp, adamın kalın uzunluğunu sarıyordu.

Julian bir anlığına yattı, ağzı kızın boynundaydı, istemsizce çekilip yaraları kapattı. Başını tekrar aşağıya eğip kızın göğüslerine indi. Öyle yumuşak ve sıkıydı ki, ağzının her güçlü çekişinde, bacaklarının arasındaki karşılık veren ıslaklığı hissedebiliyordu. Desari'nin bedeni öyle tahrik

olmuştu ki, onu nefes nefese bırakmak için parmaklarını göğüslerine sürmesi yetiyordu. Dudaklarıyla yavaşça hareket ediyor, saldırganlık olmadan, içini rahatlatan bir ritimle öpüyordu sevgilisinin tenini.

Kadife kaslarının onu saran kavrayışını, kızın bedeninin ona tutunuşunu hissediyordu. Yavaşça, şefkatle, sert tavrının yarattığı bir acıyı rahatlatırca hareket etmeye devam etti. "Öyle güzel bir his ki bu Desari, tenin yumuşacık, saçların ipek gibi. Yaratılışın bir mucize olmalı senin." Elleriyle kızın teninin altındaki sıkı kaslara dokundu. "Bana karşılık veriş şeklini öyle seviyorum ki."

Desari ellerini Julian'ın başının arkasında bağladı ve gözlerini kapatıp, sevgilisinin vücudunun nazik ilerleyişine kendini bıraktı. Kadife sürtünüşü, bedeninin hâlâ yaşadığı arzuyu tatmin edeceğini vaat ediyordu. Julian kızla beraber bir hareketle yuvarlandı, ağırlığının onun için fazla olacağından korkuyordu. Desari üstte olduğunda, bedenini yay gibi gerip kendi hızında hareket edebilirdi. Sevgilisinin üzerinde gidip gelen Desari'nin her hareketi onu hedefine yakınlaştırıyordu.

Desari Julian'ın yüzünü, gülümsemesindeki tatmini, altın bakışındaki hayranlığı izlemeyi seviyordu. Julian gözlerini kıza dikmiş, onun boynunu, sallanan saçlarını ve göğüslerini izliyordu. Kalçalarını hareket ettirip, onu daha da derinliklerine alırken, kendisini izleyişini izlerken, kendini inanılmaz derecede seksi hissetmesini sağlıyordu Julian. Bedeni çoktan zevkle dolmuştu. Desari başını geriye attı, Julian'ın tenine değen saçları adamın kendi tepkisini de yoğunlaştırmıştı. Gittikçe daha derinine girmeye başladı, tekrar tekrar aralarındaki sürtünmeyi artırıyordu

ve bir anda ikisi de aynı anda, bir renk ve güzellik denizine düşerek zevkle rahatladılar.

Desari yavaşça nefesini dışarı verdi. "Beraber oluş şeklimize inanamıyorum. Birbirimizi birkaç yıl içinde yakacağız böyle giderse."

"Yüzyıllar geçtikçe ateş de yükselir ruh eşim, asla sönmez," diye kışkırtıcı, ukala bir sırıtışla fısıldadı Julian.

Desari, "Bir dahakinden sağ çıkamayacağım," diye uyardı onu, saçlarını omzuna doğru attı, karanlık gözleri hâlâ tutkuyla yanıyordu.

Yaptığı hareket tahmin edemeyeceği kadar seksiydi. Göğüslerini kaldırarak, dar göğüs kafesinin vurguladığı ince beli, her şeyi Julian'ı hayran bırakıyordu. Kızı yanına çekti ve dudaklarına yapıştı. Ona sadece var olduğu için, böyle güzel ve mükemmel olduğu için teşekkür etmeliydi bir şekilde.

Desari öpücüğe Julian'ın gösterdiği şefkatle karşılık verdi. Onu öyle kolayca eritebiliyordu bu adam. Bir an vahşi bir açlık içindeyken, bir an sonra inanılmaz bir nazikliğe geçebiliyordu. İsteksizce de olsa, bedenini ondan ayırmasına izin verdi. Ayrılığa dayanmak çok zor geliyordu. Julian, ona olan bu ihtiyacının, insanların aşk diye tanımladığı bu yoğun duygunun gittikçe daha da güçleneceğini söylemişti. İsim veremeyeceği bir duyguydu bu. Hiçbir kelime, Julian'a karşı hissettiği şeyin gücünü, yoğunluğunu tarif edemezdi. Kendini ağlayıp, aptal konumuna düşürmemek için, ayağa dikildi ve göle doğru yürüyüp, parlayan suya girdi.

Julian kızı karanlıkta izlemek için bir dirseğinin üzerinde doğruldu. Suyun içinde saçı arkasında dökülerek ilerli-

yor, parlak bir su samuru gibi yüzüyordu. Kızın yuvarlak kalçasının güzelliğini arada sırada görebiliyordu, göğüsleri, küçücük ayakları bir görünüp kayboluyordu suda. Tanımlayamadığı canını yakan bir his vardı içinde. Ayağa kalkıp göle doğru yürümeye başladı. Aşina olmadığı hislerle içinin kıvranmasını engelleyemiyordu. Suya koşarak atladı ve derin suya doğru daldı.

Desari'nin yakınında su yüzüne çıktı. Onun çevresinde olmalıydı. Birkaç gün önce şehvetle dolu olduğu için, üstlerindeki tehlikeyi görememişti. Zor bir ders olmuştu bu. Desari'nin hayatını tehlikeye atmıştı, kendisi ölümden dönmüştü. Bir daha böyle bir şey asla yaşanmamalıydı. Bir yanıyla sürekli etraflarını inceliyordu. Bölgede daha fazla vampir kalmamış gibi görünüyordu. Beraber yolculuk eden gruplar çoğunlukla birkaç kadim ya da tecrübeli vampir ile etrafındaki piyonlardan oluşurdu. En düşük seviye vampir bile üstünlük için savaşmadan uzun süre topluluk içinde yaşayamazdı. Yine de orada bir yerdeydi Julian'ın büyük düşmanı. Onu bekliyor, belki de izliyordu.

İnsan avcıların yakın bir gelecekte tekrar saldırmayacağını hissetse de, Julian onların da Desari'nin hayatına kastetmiş oldukları gerçeğini unutmuyordu.

Desari yakın gelecekte birçok konsere çıkacaktı, ama grup bir sonraki konsere kadar hak ettikleri gibi uzun bir ara verebilirdi. Aile üyeleri şimdiden bunu ayarlıyor, Desari'nin geriye dönüşünü bekliyorlardı. Desari ve Julian aralarındaki mesafeyi bu akşam kapatmalılardı. Zaten son konseri kaçırmışlardı. Julian hepsini kaçırmalarını dilerdi. Ama kızın performanslarının reklamları aylar öncesinden başlıyordu, Desari dinleyicilerini hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. Yine de nerede, ne zaman olacaklarını herkesin bilebilecek konumda olması Julian'ın canını sıkıyordu.

Julian gökyüzüne doğru baktı. Yıldızlarla parlayan gece bulutsuz ve coşku vericiydi. Yüzerken küçük dalgalar yaratıyordu bedeni. Sakin bir rüzgâr ağaçların yapraklarını hışırdatıyor, gökyüzünde yarasalar uçuşuyordu. Onun dünyası. Gece. Yavaş yavaş gölün karşısına doğru yüzen kıza baktı. Arkasından o da sakince ilerledi, ona yetişebileceği kadar mesafe bırakıyordu aralarında. Kız bir sonraki konserini vermekte kararlıydı. İnsanları eğlendirmek için kendini tehlikeye atacaktı.

Suya sertçe yumruk attığında fışkıran su Desari'nin dikkatini ona çekti. Julian daha düşüncelerini saklayamadan kızın aklı onun zihnindeydi.

"Sadece eğlendirmek için değil Julian. Kendim için, ailem için. Darius için. Meşgul olmalı. Yüzyıllar içinde böyle bir değişim olmadı içinde. Şimdi en çok ihtiyaç duyduğu zaman her şeyi bırakamam. Sana böyle hissettiğimi söylemiştim."

Julian da ona Darius konusunda endişelenmemesi için ailesiyle birlikte kalacaklarını söylemişti. "Fikrimi değiştirmiyorum, *piccola*. Sadece sana karşı nasıl da pısırık davrandığımı düşünüyordum. İtaat nedir öğrenerek bana biraz yardımcı olabilirsin bence." Gerçekte kızı tehlikeye attığı, erkek gibi davranıp onu bırakmadığı için utanıyordu kendisinden. Bir onur meselesi miydi bu? Onuru için yaşamıştı şimdiye kadar ama en önemli olduğu anda...

Desari'nin yumuşak kahkahası gecenin güzelliğini daha da artırıyordu. "Senin yerinde olsam o kadar umut-

lanmazdım. Hem bence ailemle uğraşman, insan türüyle iletişimde olman iyi gelecek sana. Sosyal yeteneklerini geliştirmiş olursun işte, fena mı?"

"Sosyal yeteneklerimin gelişmeye ihtiyacı olduğunu mu söylüyorsun?" Sesinde bir tehdit vardı. Ruh eşine doğru suyun içinde bir köpekbalığı gibi ilerleyerek yüzmeye başladı.

Desari onun suratına su attı ve kendine doğru uzanan koldan kaçmak için derinlere daldı. Parmaklarının bileğine dokunuşunu hissetmişti. Güçle tekme attı, su yüzeyine çıkmadan önce aralarında mesafe koymak istiyordu. Ama içinde kahkaha öyle yükseliyordu ki, suyun altında nefesini tutmakta zorlanıyordu. Su yüzüne çıkmak zorunda kaldığında, adamın güçlü kolları hemen sardı onu.

"Seni her zaman bulurum, *cara mia,*" diye hatırlattı Julian ve o sıcacık ağzını Desari'nin boynuna dayadı. "Benden kaçamazsın."

"O kadar emin olma bence," dedi Desari ve masumca şarkı söylemeye başladı.

Julian bir anda suyun üzerinde dalıp çıkan balıklara benzeyen gümüşi notaların büyüsüne kapılmıştı. Bu güç gösterisine hayranlıkla bakakalmıştı. Bütün Karpatyalı kadınların böyle özel yetenekleri var mıydı? Şu ana kadar tanıştığı birkaç Karpatyalı, böyle zor yetenekleri öğrenemeyecek kadar gençlerdi. Gümüş notalar gökyüzüne yükseliyor, canlı varlıklarmış gibi sallanıp dans ediyorlardı. Huzurun içine sızdığını, etrafını sardığını hissediyordu. Bedeni öyle rahatlamıştı ki, kızın iç rahatlatıcı sesinin saflığını ve sudaki dalgaların sesini dinlemekten başka bir şey yapmayı reddediyordu aklı. Çocukluğundan beri böyle bir huzur yaşamamıştı.

Julian bilerek aklını temizlemek için suyun altına indi. Kendine kızıyordu. Bir kere daha Desari yüzünden aklı başından gitmişti. Yine içinde yükselen duygular ve etrafındaki canlı renklerin dikkatini dağıtmasına izin vermişti. Sanki yeniden doğuyor gibiydi. Oysa her zaman, yalnız olduklarını düşündüğünde bile dikkatli olmalıydı. Peşlerinde birilerinin olduğunu asla unutmamalıydı. Sevgilisinin peşinde birileri vardı. Ruh eşi. Desari.

"Julian?" Desari ona doğru yüzüp kollarını boynuna sardı. "Sorun ne?" Gökyüzünü, içinde oldukları bölgeyi inceliyordu. Adamın hareketsizliği, gözlerindeki parıltı kızın titremesine neden olmuştu.

"Dikkatimi çok dağıtıyorsun, *cara mia.* Asıl önemli olan şeyi unutmamalıyım. Her şeyden önce senin güvenliğini düşünmem gerek. Bir kere daha tehlike içinde olmana izin veremem."

Sakin sesi, yumuşak, siyah kadifedendi sanki, ciddiyeti korkutucuydu. Desari ne demek istediğini anlıyordu. Onunla oynuyor, kışkırtıyordu ama o bir anda durumu bir derse çevirmişti. Desari cevap vermedi, kollarını çekip ondan uzağa doğru yüzerken kara gözlerinde kırgınlığı görülebiliyordu.

Desari onunla oynuyordu tabii ki. Ama biraz eğlencenin nesi zararlıydı ki? Adamın içindeki karmaşayı, hislerle boğuşmasının ne kadar zor olduğunu anlıyordu. Julian her şeyi tekrardan tecrübe ediyor, cinsel arzudan kıskançlığa, korkudan kızın davranışlarına olan sıkıntısına kadar her şeyi yeniden yaşıyordu. Bir de Desari'yle paylaşmadığı şu garip gölge vardı. Desari sesini sadece ona özel bir konser sunmak, kendi özel yeteneğini paylaşmak için kullanmış-

tı. Kalbinden gelen bir şeydi bu, başka kimseye yapmadığı bir şey. Onu kışkırtıp içini rahatlatarak kötü bir şey mi yapmıştı? Julian ruh eşiydi ve onun Desari'yle ilgilendiği kadar, Desari de onunla ilgilenmek istiyordu.

Ondan uzaklaşırken suyun içindeki hareketleri zarif ve sakindi ama Julian anlamıştı. Güneş gibi kırgınlık yayıyordu etrafına. Julian yavaşça içini çekti. Ruh eşi olarak öğrenmesi gereken çok şey vardı. Onun güvenlik ve sağlığını sağlamak için gerekenleri biliyordu ama teoride çok kolay görünen konuları, pratikte başarmakta zorlanıyordu.

"Seni yine üzdüm Desari. Kendimde sevmediğim bir özelliğe dönüşüyor bu. Başka erkekleri benzer ikilemler içinde gördüm ama kendi güçlü iradelerini kadınlarına zorlamadıkları için aptal diye görürdüm onları. Oysa şimdi anlıyorum ki asıl aptal benmişim. Öğrenecek çok şeyim var daha." Söylediği her kelimeye inanıyordu. Yüzyıllarca birçok bilgi öğrenip, toprağı hareket ettirmeyi, denize emretmeyi bilip, yıldızları ve bulutları yönlendirip, hayvan veya vampir olsun en zor rakibini yakalayabilecek bir adamdı. Oysa ruh eşinin ihtiyaçlarını onun canını yakmadan sağlayamıyordu. Saçmaydı bu. Hayatındaki en önemli şey, onun yaşamasının sebebi olan tek kişiydi bu kadın ve onunla doğru düzgün nasıl iletişim kurabileceğini bilmiyordu.

Ona doğru yüzdü, kendini açıklamak için kelimeler arıyordu. Nasıl güvenle oyun arasında bir denge kurabilirlerdi? Açık alanda sevişmeleri bile bir riskti. Yine de şimdi, gölde uyum içinde yüzerken, onu arzuluyor, bedeni kızı gittikçe daha fazla istiyordu. Ne kadar çok zaman geçirirlerse, birleşme arzuları o kadar yoğunlaşıyordu.

Desari tekrar dibe daldı. Julian'a kızgın değildi, onu bir yere kadar anlayabiliyordu. Hızlı, zeki bir akla sahip, derin tutkuları olan bir kadındı. Darius'un önderliğini seçmişti çünkü çoğu zaman onun seçtiği yol, kızın da gideceği yoldu. Ancak kimse, ne Dayan ne de Barack, ona Darius'un yaptığı gibi bağlılığını isteyebilirdi.

Julian'la, kardeşiyle sahip olduğu ilişkinin aynısını istemiyordu. Bir ortaklık olsun, onunla eşit olarak görülsün istiyordu. Desari bundan daha azıyla asla mutlu olamayacağının farkındaydı. Julian'ın saygısını istiyordu, onunla durumlar üzerinde tartışıp, beraber karar alabilmeliydiler. Kör gibi, ruh eşinin önderliğini takip edemezdi. Kendisinin de güçleri vardı, eğer ona inanırsa gerekli durumlarda fazlasıyla yardımcı olabilirdi. Neden o adamın gücünü görebilirken, Julian kızınkini göremiyordu ki?

"Desari?" Julian'ın sesinde öyle bir istek vardı ki, Desari midesinde kelebekler uçuşuyor gibi hissetmişti. "Üzgün olduğunu biliyorum." Julian onun kolunu nazikçe tuttu. Ondan kaçmasını istemiyordu. Bir koluyla kızın belinden yakalamış kendisine çekmişti, suyun içinde güçlüce hareket ediyor ikisini de su yüzünde tutuyordu. "Bana yüz çevirme. Düşüncelerini okuyamıyor, senin için önemli olan ne bilmiyorsam, seni nasıl mutlu edebilirim?"

Dişleriyle kızın alt dudağına dokundu. Kızın kara gözleri onun altın bakışlarından kaçıyordu. Yüzü ona çevrilmemiş olsa bile, ifadesindeki o akıl karışıklığını görebiliyordu Julian. Desari aklını onunla birleştirmek istemiyordu. Eliyle sırtından, boynuna doğru ilerledi, gergin kaslarını parmaklarıyla ovuşturmaya başladı. "Ruh eşlerinin aralarındaki ilişkiyle ilgili öğrenecek çok şeyim var daha

Desari. İçimde yoğun hisler var, bazen karmakarışık ve vahşiler, seni kaybedeceğimden, sana zarar vereceğimden öyle korkuyorum ki."

Koluyla kızı kendine sarıp kalbine bastırdı. "Suikastçıların başarısından bir nebze benim de sorumlu olduğumu söylediğinde haklıydı Darius. Aklımda milyon kere oynatıp durdum o anı. Kibrime yenik düştüm. Grubun geri kalanının insan olduğunu düşündüm, varlığımın yaratacağı bir dikkat dağınıklığını hiç hesaba katmadım. Darius vampir var mı yok mu diye incelemekle meşgulken benim gücümü hissetti. Sonra şarkı söylemeye başladığında, bir anda gördüğüm renklere, hissetmeye başladığım duygulara kapıldım, senin dünyada olduğuna, benim ruh eşim olduğuna inanamıyordum, heyecan içindeydim. Orada donup kalmıştım, şaşkınlıktan hareket edemiyordum. Eğer kendi duygularıma bu kadar kapılmasaydım, sana o suikastçıların bu kadar yakınlaşmasına izin vermezdim."

Parmağıyla kızın çenesine dokundu, oradan da alt dudağına ilerledi. Sadece teninin yarattığı his bile kalbinin hızla atmasına neden oluyordu. "Desari." Julian'ın sesi öyle büyüleyiciydi ki, ruhuyla oynuyor, başka hiçbir şeyi duymuyordu kız. "Sana karşı çok hata yaptım, yakınındaki tehlikeyi görmeyi başaramadım. Yaşadığım yüzyıllar boyunca hiç böyle hatalar yapmamıştım. Hayal kırıklığına uğratmak istediğim en son kişi sensin. Anlayabiliyor musun demek istediklerimi?"

On İkinci Bölüm

Desari başını Julian'ın omzuna yasladı. Ortamı nasıl sakinleştireceğinden emin değildi. "Anlamaya çalışıyorum Julian, ama kolay değil. Senin düşündüğün tersine, ben bir melek değilim. Sonsuz sabra da sahip değilim. Beni olduğum gibi sevmeni, saygı duymanı bekliyorum senden, bu ilişkiye benim de katabileceğim şeyler olduğunu kabullenmeni istiyorum. Geçmişini, benim için duyduğun korkuyu anlamamı sağlayacak yıllarını bilmiyorsam tek sebebi isteklerine saygı duyup, anılarını rahat bırakmamdır."

Julian karnından yumruk yemiş gibi hissetmişti. Eliyle kızın kolunu okşadı. "Aklını benimkiyle birleştirmen için davet ettim seni."

Desari onun yanında doğruldu, su belinde küçük dalgalar yaratıyordu. "Neden böyle karanlıktasın Julian? Neden hayatın boyunca yalnızdın? Doğanda yalnızlık olmamasına rağmen, herkesten uzak bir hayat tarzı seçmişsin. İkiz olarak doğmuşsun sen. Bir başkasının yakınında olmasına ihtiyacın varken, kardeşini de uzaklaştırmışsın kendinden.

Kardeşini ne kadar sevdiğini biliyorum ama ondan hiç bahsetmiyorsun, onunla hiç konuşmuyorsun." Kara gözlerini ayırmadan Julian'ı izliyordu. "Korunacak bir çocuk değilim ben. Senden tam bir ortalık, birlik istiyorum. Bu olmayacaksa, hiçbir şeyin anlamı yok."

"İlişkimizi zorlayan şey benim geçmişim değil."

"Geçmişin seni rahatsız ediyor Julian." İçinde bulundukları huzurlu çevreyi gösterdi kız. "Cennetteyiz. Seninle yapabildiğimiz kadar, her şekilde sevişmek istiyorum. Bunda hiçbir sıkıntı görmüyorum, sen ise bana tehlike getireceğinden korkuyorsun. Korktuğun şeyi anlatmak yerine benim canımı yakmayı, azarlamayı seçmeni anlamıyorum."

Ay ışığında çok güzel görünüyordu Desari. Kalbini çaldığı gibi kolaylıkla nefesini kesiyordu. "Bir vampirle kan paylaştım." Kelimeleri sertçe, hiçbir nazik açıklama yapmadan söylemişti. Hayatı boyunca peşini bırakmayan çirkin gerçeği bir çırpıda söylemişti. Öyle bir gerçekti ki bu, ailesini, halkını kaybettirmişti ona. O ana kadar kimsenin bilmediği, derinlerde saklamıştı bu gerçeği.

Desari adamın acı dolu gözlerine bakarken, yüzü soldu ve bir an hiç hareket etmedi. Diliyle dudaklarını ıslatması tepkisinin tek işaretiydi. "Çok korkunç Julian. Ne zaman oldu bu?" Sesinde aşk, şefkat vardı. Gözlerinin derinliklerinde görülüyordu duyguları. Aralarındaki mesafeyi geçip, kollarını adamın beline sarıp, göğüslerini göğsüne bastırdı.

Julian gözlerinin yaşardığını hissetti. Yüzünü Desari'nin saçlarına gömdü. "Benimle kalmamayı seçersen, bunu anlarım."

Desari'nin dişleri Julian'ın tenine sürttü, şüphesi için küçük bir cezaydı bu. "Ne zaman Julian?"

"On iki yaşındaydım. Genç ve yakışıklıydı. Öğrenmek istediğim birçok konuyu biliyordu. Dağlardaki ininde her gün onu ziyarete gittim, bana söylediği gibi, ondan kimseye bahsetmedim. Aidan'a bile hiçbir şey söylemedim. Ama o yine de bir şeylerin yanlış olduğunu hissediyordu." Sesi kendine nefretle doluydu.

Desari onu kendine çekti ve omuzlarını öpüp, ellerini geniş sırtında içini rahatlatmak istercesine gezdirdi. "Vampir olduğunu bilmiyordun. Daha bir çocuktun Julian."

"Bana bahane bulma." Julian'ın sesindeki o kendine karşı olan nefreti her duyduğunda içi acıyordu Desari'nin. "Sahip olduğu şeyi istiyordum. Her zaman bilmemem gereken şeyleri öğrenmenin peşindeydim. O da bende bu isteği gördü. İçimdeki karanlığı hissetti. Bir gün, onu kurbanıyla yakaladım. Üzerime atladı, kanımı aldı ve kendi lanetli kanını benim vücuduma yolladı. İkimizi sonsuza kadar birbirimize bağladı. Nerede olduğumu, kiminle olduğumu bilecekti. Beni başkalarını dinlemek için, onlara ihanet etmem için kullanabilirdi. İstese benim sayemde kurbanlarını bile bulabilirdi. O güçlüydü, ben değildim, o yüzden gidip değer verdiğim herkesi ardımda bırakmaktan başka seçeneğim yoktu." Sanki yanıyormuş gibi boynunu ovuşturdu. "Yüzyıllar boyunca bana işkence etti, ama ben de güçlenmeye başlamıştım, daha çok şey biliyordum. Sonunda beni kontrol edemeyeceği kadar kudrete sahip oldum. Onu bir daha bulup, yok edememem için ortadan kayboldu. Onu damarlarında kanım olmayan diğerlerini izleyebildiğim gibi takip edememem için özel bir güç kullanıyor olmalı."

"Belki de ölmüştür." Desari boynunu kollarıyla sarıp kendine çekti.

Julian başını iki yana salladı. "Ölümünü hissederdim. Gölge kaybolurdu. Benim sayemde sana çekilecek ve senin için gelecek diye korkuyorum."

Kız adamın kollarında kıpırdamadan duruyor, bedeninin gücüne tutunuyordu. "Artık bir çocuk değilsin Julian. Kudretli bir adamsın."

Bedenindeki gerilimi hissedebiliyordu. Elleriyle kızı arkasına çekti, yavaşça kıyıya doğru ilerlediler. Diğer konser alanına gün doğmadan önce ulaşmaları gerekiyordu. "Ben çocukken güçlüydü, Desari." Julian kelimelerini dikkatle seçiyordu. "Yüzyıllar boyunca vampirlerin peşindeydim, onları yok edip, türümüzün varlığını korumak için arkalarından bütün izleri sildim. Bir dolu ölüm ve korkunçluğa tanıklık ettim, bu ruhsuz yaratıkların kurnazlıklarını ve yarattıkları tahribatı gördüm. Hem bizi, hem de insanları kurban ediyorlar. Yaşlandıkça daha da güçleniyorlar."

"Sen bir çocuktun," dedi Desari yavaşça. "Sana bir kadim gibi gözükmüş olmalı." Kızın kalbi onun için, yaşadığı korkunç yalnızlık için acı çekiyordu. "Neden prensine anlatmadın? Şifacına, kardeşine niye söylemedin?"

Julian, "Beni kardeşimi öldürtmek için kullanacağını söyledi," diye ifadesizce itiraf etti. Acısı öyle derindi ki tamamen paylaşamıyordu Julian. "Hayatımı vampirleri yok etmeye adadığımdan beri... Sen görmedin, ben onların neler yapabileceğini biliyorum. 'Eşitlik' arzunu yerine getirmek için seni tehlikeli durumlara sokmama izin veremem. Bu bazen anlaşamayacağımız anlamına gelse de, seni korumaktan başka seçeneğim yok."

Desari kıyıya çıktı ve gecenin soğuğunun ıslak tenini üşütmemesi için, farkında bile olmadan hemen vücut

sıcaklığını ayarladı. Uzun saçlarını sıkmaya başladı. "Ne yani, güçlü ve avcı olan bir erkek, avlanmayan ama aynı derecede güçlü ve kadim olan bir kadından farklı mı diyorsun?"

Julian onun ardından rahatça yürürken geniş omuzlarını silkti. "Biz erkeklerin doğasında avcılık var Desari. Kadınların şefkat ve iyiliği yok içimizde. Hayatlarımız adalete adanmıştır. İyi kötüye karşı. Bu kadar. Avcı olanlarımız ölümü sürekli görür, eski arkadaşların, aile üyelerinin ihanetiyle hep karşılaşır. Bir zamanlar değer verip, borcumuz olan kişileri yok etmek zorunda kalabiliriz. Kadınlarımızı, görmek için yaratılmadıkları korkunçluklardan korumalıyız."

"Aynı kardeşim gibisin. Darius'la aynı düşünüyorsunuz," diye itiraf etti Desari ve elinin bir hareketiyle elbiselerini giydi. Mavi kot ve küçük ince düğmeli bir süveter, tenini Julian'dan sakladı. "Benden itaat etmemi beklediğini anlıyorum ama ben çocuk değilim ve o duruma geri dönemem."

"*Cara mia*, senin her konudaki görüşlerine değer veriyorum. Ama ben bir avcıyım, erkek bir Karpatyalı'yım. Görevimiz biz daha doğmadan içimize yazılmış. Bağlayıcı ayin kelimelerini biliyoruz, kadınlarımız ve çocuklarımızı her şeyden çok korumamız gerektiğini biliyoruz. Kendimi bu sorumluluktan çekemem, böyle bir şey yapmayı isteyeceğimi sanmıyorum."

Desari olduğu yerde dimdik duruyor, uzun saçları rüzgârla dalgalanıyordu. Bir kraliçe gibi asil görünüyordu. "Tanıdığın erkeklerin birçoğunun kadınları daha toy yaşlarında bağlanmaya zorlamalarına inanamıyorum. Ben ne

çocuğum, ne de toyum ruh eşim. Ben güçlü bir kadınım. Kim olduğumu ve ne istediğimi biliyorum. Hiç sağduyum yokmuş gibi bana emirler yağdırılmasına izin veremem. Senin vampirlerle olan savaşına karışacağımı nereden çıkarıyorsun ki? Ancak bir ruh eşi olarak sana yardımcı olup, gücümü, şifamı vermek hakkım benim."

Julian da mavi kot ve beyaz tişörtünü giydi. Kızın söylediklerini aklında şöyle bir çevirdiğinde, ona katıldığını fark etti. Darius'a verdiği saygının aynısını Desari de hak ediyordu. Onun yetenekleri kardeşininkinden az mıydı sanki? Kıza saygı duyuyordu tabii, nasıl duymazdı? Toy olsun olmasın Karpatyalı bir erkeğe ruh eşi olacak kadar güçlü olan her kadına saygı duyuyordu. Yavaşça nefesini bıraktı. "Avcıların ruh eşlerini bulduğunda yüzleştikleri ikilem bu muydu?"

"Julian?" Desari sevgilisinin eline dokundu. "Seni azarlamaya çalışmıyorum ama benim ne olduğumu, kim olduğumu bilmen gerektiğini hissediyorum. Bir efendiyi kabul edemem asla. Benim ya ortağım olursun, ya da hiçbir zaman doğru bir ilişkimiz olmaz. Senin kurallarına ben ne kadar tabiysem, sen de benimkilere o kadar bağlı olmalısın. Dediğimi anlıyor musun?"

Julian parmaklarını Desari'nin saçlarının arasından geçirdi. "Seni kendimden aşağıda mı gördüğümü sanıyorsun?"

Desari adama baktı. "Kendimi koruyacak kadar güç ve olgunluğa sahip olmadığıma inandığını düşünüyorum."

"Öyle mi?" diye ciddiyetle sordu, bakışları yüzüne dikilmişti. Aklına girmeye çalışmamış, bu konuda onun gizliliğine saygı duymuştu.

Desari'nin ilk düşüncesi ona kendini koruyacak kadar güçlü ve bilge olduğunu söylemekti, herhangi bir vampirin onu ele geçirmesini engelleyebilirdi tabii ki. Ağzını bunu söylemek için açtı ama bir şey diyemeden kapattı. Birisini, vampir olsa bile öldürebilir miydi? Cevap hayırdı, yapamazdı. Kötü olan birini bile yok edemezdi. İçinde yoktu bu. Aynı zamanda Julian gibi, zehrin etkileriyle savaşamazdı. Vampir onu yenebilirdi.

"Birini yok etme iradesine sahip değilim," diye dürüstçe cevap verdi. "Ancak bu sana söylediklerimi ortadan kaldırmıyor. Senin yaptığını yapamıyorum diye, bir çocukmuş gibi sana itaat etmeye zorlanmam gerektiğini düşünmüyorum. Savaşırken seni engelleyecek hiçbir şey yapmadım, yapmazdım da zaten."

Julian parmaklarıyla ruh eşinin boynunu nazikçe, şefkatle sardı. "Senin varlığın bile tehlikeli Desari, dikkatim dağılmıştı. Ne zaman tehlikede olsan, neredeyse zorla nefes alıyorum. Geçmişte bir savaşa girdiğimde, o savaşta sadece ben ve vampir olurdu."

"Şimdi farklı olan ne?" Desari'nin sesi yumuşak ve güzeldi. Saflığı Julian'ın içindeki karanlığa iç rahatlatıcı bir huzurla dokunuyordu.

Julian yavaşça içini çekti. "Şu an farklı olan, ben yok olursam senin de yok olacağın. Desari dünyanın senin yeteneğine ihtiyacı olduğunu görmüyor musun? Sesinin hem gökyüzünün, hem yeryüzünün varlıklarına bahşettiği huzurun farkında değil misin? İnsanlara, bizim türümüze verdiği o huzurun nasıl farkında olmazsın? Hem daha bilmiyoruz ama türümüzün soyunu devam ettirecek kadınlarımızı bulmamızda da işe yarayabilir şarkıların. Hissetlarımızı bulmamızda da işe yarayabilir şarkıların. Hisset-

tiğim sahiplenmenin, sürekli yanımda olmanı istememin yanında güvenliğinin de sorumluluğunu taşıyorum. Darius'un yüzyıllar boyunca nasıl bir baskı altında olduğunu anlayabiliyorum. Değer biçilemeyecek bir yeteneğe sahipsin ruh eşim, bunu tehlikeye atamayız."

Konuşmalarının ağırlığına rağmen, Desari gülümsedi. "Beni o kadar yükseklere çıkarma ruh eşim. Sesim hayal ettiğin gibi mucizeler yaratabilir mi bilmiyorum ama bana verdiğin onur için teşekkür ederim. Demek istediğim Julian, vampirleri öldürecek yeteneklere sahip olmayabilirim ama onlarla savaşta karşılaşmayacak bilgeliğe sahibim. Daha da önemlisi Julian, senin yeteneğine saygı duyuyor ve gücünle gurur duyuyorum. Mantıksız değilim. Sırf sana karşı çıkmak için kendimi bile bile tehlikeye atacak biri değilim. Tekrar söylüyorum sana, dikkatin dağıldığı zamanlarda özellikle beni itaate zorlamaya çalışmamalısın. Bu konularda senin tavsiyene ben kendi seçimimle uyarım zaten." Kendinden emin bir tavırla çenesini hafifçe kaldırmıştı.

Julian dünyadaki tek otoritenin kendisi olmasına alışmıştı; kadınları korunup, tehlikeden saklanması gereken zayıf cinsiyet olarak görmüştü hep. Bir ruh eşinin kendisi kadar güçlü olabileceği hiç aklına gelmemişti. Desari haklıydı. Onu itaate zorlamamalıydı, hayatları tehlikede olsa bile, o kendi seçimiyle Julian'a uymalıydı. Kendi türünün erkekleri ne kadar ukalalaşmıştı. Julian eliyle saçlarını geriye attı ve kaşını kaldırdı. "Dediklerinde doğruluk payı var," diye itiraf etti bile bile yavaşça konuşarak.

Desari'nin karanlık gözleri parlıyordu. "Dediğim her şey doğru."

Burnunu düşünceli bir biçimde ovuşturdu adam. "Sanırım söylediklerinde bir doğruluk payı olduğunu kabul etmem lazım."

Kız ona gülmeden tutamamıştı kendini. "Haklı olmama dayanamadığın için bile bile beni kışkırtmaya çalışıyorsun. Erkek egonun havası sönüyor değil mi?"

"Sadece benim değil, *cara mia*," diye itiraf etti hınzır bir sırıtışla. "Ruh eşini bulan bütün avcıların öyle. Onların kendi sıraları geldiğinde bu ilginç hayat gerçeğini öğrenmelerini izlerken zevk alacağım. Ancak o zamana kadar Desari, başka erkeklerin yanındayken, her dediğime uyuyor gibi rol yapabilirsin mesela, diğerlerini onları bekleyen ders için uyarmış olmayalım."

Desari bir anda rahatlamıştı, kara gözleri dans ediyordu. Julian onun düşüncesini görmek istemişti. Sonunda kendi anılarını kendi iradesiyle ona açıp çocukluğunun yaralarını göstermişti. "Darius da sana benziyor Julian."

"Şu kardeşin yok mu senin," diye yavaşça, dalga geçen bir tavırla fısıldadı Julian.

"Hadi, senin de için ısındı ona."

Julian kaşını kaldırdı. "Darius öyle 'ısınılacak' bir adam değil, *cara*. Daha güçlü duygular uyandırabilir o karşılaştığı kişilerde. Ona hayran olunabilir, saygı duyulabilir, hatta korkulabilir de. Ama Darius'a için ısınamaz. O bir avcı. Çok az kişi ona meydan okuyabilir."

"Sen okuyabilirsin," dedi Desari güçlü bir güvenle.

"Aşağı kalır yanım yok tabii benim de," diye cevap verdi Julian.

"Sence ağabeyim bizimle kalacak mı?"

Julian yine burnunu ovuşturdu, bakışları boşlaşmıştı

bir anda. "Bu grupta kalmaktansa kendi ailesini kurmak isteyebileceği bir zaman gelebilir Desari."

Kız hızla ondan uzaklaşıp, geri döndü. "Vampire dönüşmesine az kaldığını düşünüyorsun."

"Bence kardeşin güçlü bir avcı. Ölümcül bir rakip olurdu ve onu takip etme işinin bana kalmasını istemezdim. Darius becerebildiği kadar dayanacaktır. Ruhunu savaşmadan kaybedeceğini hiç sanmıyorum."

"Senden daha iyi bir avcı tanıyor musun hiç?" diye sordu Desari merakla. "Kardeşim dışında tabii," dedi haylazca.

Julian kaşlarını kaldırdı, sırıtışı alaycıydı. "Yoksa avcı hayranı mı olmayı planlıyorsun? Emin ol ruh eşim, ben fazlasıyla iyi bir avcıyımdır."

Kız gülmeye başladı. "Seni şaşkın. Sadece merak ettim o kadar. Darius her şeyi kendi başına öğrendi. Yetenekleri halkınınkiler kadar iyi mi?"

"Kardeşin oldukça güçlü ve yetenekli. Belki de soyunuzda olan bir şeydir," diye sesli düşündü Julian. "Hatırla, *cara*, Gregori, Karanlık, prensimiz Mikhail'den sonra en güçlü avcı olan kişi senin ve Darius'un kardeşi. Biz aynı halktanız."

Desari merakla başını salladı. "Bütün avcılar yeteneklerini soylarından mı alır?"

"Dünyadaki en büyük avcı da en büyük ve kendine has vampir de sizin soyunuzdan geldi. Avcı hayatını seçenler bazen tecrübeli bir kılavuzun yanında çıraklık yaparlar ya da doğumlarından itibaren vampirlerin nasıl yok edilmeleri gerektiği konusunda eğitim alırlar. Ancak kardeşin bu bilgilerin hiçbirine ulaşamazdı."

"Avlananların hepsine kılavuz gerekmiyor mu?" diye sordu Desari.

Julian başını iki yana salladı. "Bazılarının ne eğitime, ne de öğrenmeye sabrı yeter."

Desari güldü. "Sanırım senin hangi tür olduğunu çözdüm."

Julian kızın dans eden gözlerine, gözlerinin güzelliğine baktı.

"Avlanmak her zaman bir seçim midir yoksa prensiniz mi emreder?"

"Birisi vampirle karşılaşmadıkça bir seçimdir tabii ki. Ancak öyle bir durumda ya ölürsün, ya da öldürürsün. Böyle olaylara karşı birçok hazırlıksız erkeği kaybettik. Vampir ne kadar kadimse, o kadar tehlikelidir. Yeteneksiz bir avcının yüzyıllar boyunca hayatta kalmayı başarmış bir vampirin karşısında pek fazla şansı yoktur. Yeteneklerimiz ve tecrübemiz zamanla geliştiği gibi, vampirlerin kurnazlığı ve bilgisi de artar."

"Ve benim soyum hem yetenekleriyle ünlü bir vampire, hem de bir avcıya sahip?" Vampiri dinlemek istediğinden emin değildi. Soyunun vampire dönüşmeye izin vermeyecek kadar güçlü olduğunu duymak istiyordu. Ağabeyi gün geçtikçe daha ölümcülleşiyordu. Ne kadar uzaklaştığını, duygusuzlaştığını fark etmemeye çalışsa da Darius karşısındaydı. Bir zamanlar ona karşı şefkat duyarmış gibi davranırdı en azından, şimdi ise çok nadiren böyle şeylerle uğraşıyordu.

Julian kızı omuzlarından rahat bir aşinalıkla sardı, böyle küçük bir hareket bile içini rahatlatıyordu. Çenesi kızın saçlarına değiyordu. "Darius sonsuz karanlığı seçmeyecek

kadar uzun süre onun içinde yaşadı *cara mia*. Kardeşinin ruhu için korkma." Her zaman olduğu gibi Desari'nin düşüncelerini, aklındaki şüpheyi kolaylıkla okumuştu.

Desari yavaşça nefesini bıraktı, ruh eşinin yakınında olması endişelerini azaltıyordu. Karpatyalı erkeklerin yüzyıllar içerisinde nasıl değiştiğine tanık olmuştu. Julian da hayatı karamsar bir karanlığa dönecek kadar duygularını ve renklerini kaybetmiş ama hayatta kalmıştı. Hatta vampirin izine, ruhuna koyduğu gölgeye bile dayanabilmişti. Darius da kurtulabilirdi. "Atalarımdan bahset bana. Türümüzün tek örneği olduğumuzu sanıyorduk yüzyıllar boyunca, şimdi ailemizin böyle efsanevi insanlara kadar uzandığını bilmek ilginç."

Julian başını salladı. "İki kişilerdi. İkizler. Gabriel ve Lucian. Her konuda birbirlerine benziyorlardı. Uzun boyları, bir insanın ruhunun derinliklerini gören kara gözleri vardı. Onları bir kere, çocukken görebildim. Kasabamızdan tanrılar gibi geçmişlerdi. Gregori ve Mikhail'i kısa bir süreliğine ziyaret edip gitmişlerdi. Onlar yakındayken rüzgâr bile esmezdi. Dünya onlar geçerken nefesini tutuyormuş gibiydi. Bir hedefe yöneldiklerinde acımasız, sadık ölüm meleklerine dönüşüyorlardı."

Desari titredi. Kelimelerden çok, aklında gördüğü resimlerden etkilenmişti. Evet, bir çocuğun hatıralarıydı bunlar ama görüntüleri çok net izleyebiliyordu. Uzun, zarif, sanki taştan oyulmuşa benzeyen sert yüzleri acımasızca güzel, gözleri merhametsizdi. Güçlü Karpatyalılar bile onların etrafında titriyorlardı.

"Halkımızın prensine sadıklardı ama herkes bu ikisi karanlığı seçerse onları kimsenin yok edemeyeceğini biliyordu."

"Bu prens de bahsettiğin Mikhail miydi?" diye sordu Desari.

"Ben küçük bir çocukken Mikhail'in babası liderimizdi. Sanırım ikizler o zaman bile kadimlerdi ve Mikhail'in büyükbabasına bile hizmet etmişlerdi. Birbirlerine çocukken söz verdikleri söylenirdi. Eğer birisi vampire dönüşürse, diğeri ikisini birden yok edecekti. O kadar yakınlardı ki, aynı düşünüyorlar, bir diğerinin ne zaman ne yaptığını biliyor, bir grup olarak avlanıp, savaşıyorlardı."

"Sen ve kardeşin gibi beraber doğmuşlardı, değil mi?"

Julian başını salladı. "Bazıları şeytan olduklarını söylüyordu, diğeri ise melek ama herkesin bir olduğu fikir Karpatyalılar'ın en ölümcül, en bilgili ve yeteneklileri olduklarıydı. Biri tecrübeyle ya da çalışarak öğrendiğini diğeriyle paylaşıyor, böylece yeteneklerini ve güçlerini ikiye katlıyorlardı. Türümüzün çoğu onlardan korkardı ama ihtiyacımız da vardı. O günlerde vampirler insanların arasında iyice popüler olmaya başlamıştı, bu da bizim insanlarımız için bir felaketti tabii ki. İki ölüm meleğimiz olmadan, Karpatyalılar soyları tükenene kadar avlanır, böylece vampirler zafer kazanır, dünyada ölümcül, ıssız bir yere dönerdi. Her yerde kaos ve savaş vardı, türümüzün avcıları kapasitelerinin çok üzerinde çalışıyorlardı."

"İnsanlar neden vampirleri sevsinler ki?"

"Zenginler arasında zevk ve sefanın zirveye çıktığı yozlaşma zamanlarıydı. İçki ve seks partileri yaparlardı. Kanlı, vahşi dövüşleri izleyip kazanana taparlardı. Tam vampirlere uygun bir atmosfer vardı denilebilir. İstediklerinde kurnaz ve cazibeli olabilirler ve zaten yozlaşmış olanları etkilemek de zor değildi. Tarihin şeklini değiştirmek için

bir şey yapmamız gerekiyordu. Bunu başaranlar da Gabriel ve Lucian oldu."

"Hangisi vampirdi?"

Julian artık kızın iyice aşina olduğu o alaycı gülüşle başını salladı. "Tam bir kadınsın, hiç sabrın yok."

Kız kaşını kaldırarak cevap verdi. "Ben mi sabırsızım? Hiç sanmıyorum Julian. Asıl sabırsız olan sensin."

Adamın dudakları kızınkilerle buluştu ve yavaşça, zevkini çıkararak öpüştüler. Başını kaldırdığında gözleri o altın parlaklığındaydı Julian'ın. "O zaman bir dahaki sefer daha yavaş ve acelesiz davranmaya dikkat ederim. Senin her konuda tamamen tatmin olmanı isterim ruh eşim."

Kızın ince kolları boynunu sardı. "Tatmin olduğumu biliyorum. Ayrıca biraz daha acelesiz davransan ikimiz de ölebilirdik."

Julian onu korumacı bir tavırla sardı, bedenini kendisine çekti. "Mükemmelsin Desari. Benim için başka kimse olamaz."

"Benim için de. Senden önce dünyam karanlık ve çorak değildi, duygulara sahiptim, renkleri görebiliyordum, şarkılar beni besliyordu, sevecek bir ailem vardı ama yalnızdım. İçimde bir şeyler eksikti. Bir yanım hep huzursuz ve vahşiydi, bir şeyi arıyordu. Yaşlanmadığımızı saklamak için kıtadan kıtaya dolandık, ama hepimiz bu boşluğu sona erdirecek bir şey arıyorduk. Sadece ne aradığımızın farkında değildik." Elleriyle adamın saçlarını okşuyor, altın rengi parmaklarının arasından geçiriyordu. "Senden ayrı kalmak istemiyorum Julian. Hep beraber olalım istiyorum."

Kızı bir süreliğine sessizlik içinde sardı, kokusunu içine çekiyor, böyle bir mucizenin ona neden bahşedildiğini, hayatının son anında böyle güzel bir kadınla neden ödüllendirildiğini anlamaya çalışıyordu. Julian ikisini de yok edebilecek vampiri düşünmeyi istemiyordu artık.

Desari onun düşüncelerini, içinde yükselen yoğun duyguları, kelimelere dökemeyeceği şeyleri hissetti. Başını göğsüne yasladı ve kalbinin atışını dinledi. Kendi kalbinin de aynı ritimde attığını biliyordu. İkisi birbirleri için yaratılmışlardı. Aynı bütünün iki yarısıydılar. Onu yapabildiği kadar rahatlatmak istiyordu. Julian'ın buna ihtiyacı vardı ve bu kadarı da Desari için yeterliydi.

Zaman harcamayı kes, küçük kardeşim. Sen ve seçtiğinin arasındaki bu vıcık vıcıklığı bir yere kadar çekebilirim. Sorumlulukların var, unuttun mu? Darius'un yumuşak, duygusuz sözleri Desari'nin zihninde yankılanmıştı.

Geliyorum. Desari daha fazla bir şey göndermedi, özel düşüncelerini paylaşmak istemiyordu. Yine Darius'un duygusuzluğuna, ona karşı sevgi bile hissetmemesine üzülmüştü.

Hissetmeyebilirim küçük kardeşim ama orada olduğunu biliyorum. Bu uzun yüzyıllardan sonra benden korkma.

Senin için *korkuyorum Darius. Bizi bırakma.* Ona en saklı endişesini göstermek istememişti ama bir şekilde kaçırmıştı.

Sadece sessizlik vardı karşılık olarak. Desari titremeye başlamış, nefes alış verişi bir anda zorlaşmıştı.

Julian ruh eşinin çenesine dokunarak onun yüzünü kaldırdı. Kara gözlerine bakarken, bir taraftan da aklında onu neyin korkuttuğunu araştırıyordu. "Seni bırakmayacak Desari. İçindeki karanlığa daha fazla dayanamayacağını bilene kadar ölümü aramayacaktır. Eğer bu olursa, onu

şafağı karşılaması için isteyerek bırakmalısın. Fazla güçlü, eğer vampir olursa, yok edilene kadar birçok avcı ölebilir. İçinde bu bilgiyi taşıyor. Varlığı daha da zorlaşıyor, iki yanı da keskin bir bıçak gibi yaşıyor. Vampir olarak hayatta kalma şansı olduğunu, kurbanlarından edineceği heyecanı en azından hissedebileceğini biliyor. Ama aşk ve görevle ilgili hatıraları, onuru, bütün bunlara dayanmasını sağlıyor. Vampire dönüşürse ilk önce öleceklerin sevdiği kişiler olduğunu biliyor."

Desari huzursuzca yürümeye başlayarak ondan uzaklaştı. Hareketleri zarifti, saçları sanki binlerce yıldızla süslenmiş gibi parlıyordu. "Bana atalarımdan bahset Julian. Kaderleri ne oldu onu anlat."

Julian başını salladı. "Hatırlamalısın Desari, ikizler bizim halkımızın ruh eşi bulmadan yaşayabileceğinden çok daha fazla hayatta kalmışlardı. Üstelik avcılardı, birçok kişiyi öldürdükleri için, üstlendikleri yüke dayanması çok daha zordu, hatta imkânsızdı. Yüzyıllar geçtikçe efsaneleri büyüdü, birçok kişi onlardan korkmaya ve çekinmeye başladı. Prensten bile daha tehlikeli oldukları söyleniyordu. Onu takip ediyor ve avlanamayanları koruyor olmaları kimsenin umurunda değildi. Hayatlarını toplumdan tamamen soyutlamışlardı. İşkence gibi olmalıydı yaşamları." Julian yalnız kalmanın acısını biliyordu.

"Yine de senin gibi, onlar da devam ettiler." Desari bir ağaca dayandı. Kocaman gözleriyle, hikâyede kardeşi için bir umut arıyordu.

Julian başını salladı. "Hep dayandılar. Yüksek toplumun koruduğu vampirlerin peşine düştüler. Savaşları uzun ve öfkeliydi. Şimdiki vampirler kadimlerdi ve devletin yardımına da sahiplerdi. Gabriel ve Lucian'ın başlarına ödüller konmuştu; vampir, insan herkes onların peşindeydi. Birçok vampir uşağıyla, efendisiyle, zombisiyle, vampirlerin isteğiyle yaratılan iğrenç yaratıklarla savaştılar. Her zaman zaferi elde etmeyi başarıyorlardı. Halkımız onlara şükranken, ikizlerin her canlı çıktığı savaşta, hem bizim dünyamızda, hem de karanlıklarda onlar hakkında fısıltılar artmaya başladı."

"Adil değil ama bu!" Desari kendi türüne ait olanların bu hain davranışına kızmıştı. Mikhail'i takip edenler tarafından Darius'a da böyle davranırlarsa ne olurdu? İki yanında duran ellerini sıkarak yumruk yapmıştı öfkeden.

"Evet, haksızlardı ama tamamen de yanlış değillerdi. Erkekler yaşlandıkça, avcı güç olarak yükseldikçe ve kurbanlarının sayısı arttıkça, bir parçası karanlıklar dünyasında yaşar. Başka türlüsü nasıl olabilir ki zaten? Güçlülerdi, birlikleri sağlam olan iki kişilerdi. Vampire dönüşseler yenilmez olurlardı. Kim yok edebilirdi ki onları? Gregori de, Mikhail de gençti daha, yine de bu savaşçıları yaraları ağır olduğunda ikisi de konuk ederlerdi. Gregori ve Mikhail'in o ikisine bir kereden fazla kan verdiğini biliyorum ben." Julian düşünceli bir tavırla kaşını ovuşturdu. "Gregori onları gördüğümü biliyordu ama hiçbir şey söylemedi. Daha çok küçüktüm, dokuz yaşında bile değildim belki. Bu iki efsanenin karşısında hayranlık içindeydim. Gregori hızlıca büyüyor, Mikhail de veliahtlık yolunda ilerliyordu. Onların sırrına asla ihanet etmezdim, onlar da bunu biliyordu sanırım."

"İkizlerin hayatı ne kadar üzücüydü kim bilir..." Desari ağlayacak gibiydi. Julian aralarındaki mesafeyi bir anda

aşarak, kızı güçlü kollarıyla sardı. "Gerçekten Julian, yaptığın fedakârlıkları insanların görmezden gelmesi korkunç bir şey olmalı. Aileleri, ülkeleri, arkadaşları bile olmayan iki adam." Tıpkı Julian gibi. Bir anda onun büyük fedakârlığının farkına vardı. O da ailesi, ülkesi, arkadaşı olmayan biri olmak zorunda kalmıştı. İkiz kardeşi bile yoktu yanında üstelik. İçinden güçlü aşk ve şefkat duyguları yükseldi. Julian aşkı bilecekti. Bir evi, ailesi olacaktı, Desari ona kaybettiği her şeyi geri verecekti.

"Yüzyıllar boyunca savaşlardan kazanılan tecrübe, yetenek ve güce sahip olmanın içinde yatan tehlikede budur. İkisi ölümcül avcılardı, güçleri, zekâları, savaşma yetenekleri eşitti. Sonra savaşlar başladı. İşgaller sırasında insanlarımız öldü, kadınlarımız ve çocuklarımızı kaybettik. Halkımız yıllarca kardeşlik içinde yaşadıkları insanların yanında savaşmayı seçtiler ama kadim prens ve yetenekli avcılarımızın çoğu öldü."

"Darius bizi o zaman kurtardı işte," dedi Desari.

Julian başını salladı. "O dönemde kurtulmuş olmalısınız, evet," dedi. "Gabriel ve Lucian da o sıralarda efsanevi savaşçılara dönüştüler. Orduyu, yakalanan esirlere korkunç şeyler yapması için yöneten düşmana ve aralarındaki vampirlere karşı cesurca savaştılar. Öyle korkunç zamanlardı ki. İşkenceler, kesilen uzuvlar... Bazı kişiler sayısız masum kadın ve çocuğu katledip, kanlarını içip, aynı kanın içinde yıkandılar. O sırada vampirler, izleyip zevk aldılar bundan. Ama Gabriel ve Lucian bu düşmanların sürekli peşindeydiler, ikisinin de öldürdükleri kişi sayısı o kadar artmıştı ki, kimse gerçek olduğuna inanamıyordu bu kişilerin, kasabalara girip çıkan gizemli ölüm rüzgârları

gibiydiler. Vampirler düzine düzine ortadan kayboluyordu, asker taburları ve korkunç yaratıklar, çoğunlukla asil adamlar ve kadınlar öldürülüyordu. Hem insanlara, hem de Karpatyalılar'a verilen zarar büyüktü. Hastalık ve ölüm, evsizlik ve açlık, vahşi kölelik her yeri sarmıştı. Herkes için korkunç, acımasız bir zamandı."

"Peki benim akrabalarım?"

"Çok az kişi onları görebildiğini iddia edebilirdi ama onlar her yerdeydiler, yorulmadan, durmak bilmeden düşmanı yok ediyor, ruh eşi olmayan ve bulacaklarına dair bir umutları olan az sayıdaki kadını kurtarıyorlardı. O sırada Gregori ve Mikhail'e danışmışlar. Ben de böyle bir toplantıyı Mikhail'in babası insan kasabalarından birini kurtarmaya çalışırken öldükten sonra görmüştüm. Kısa bir süre sonra Mikhail'in emriyle, bölgeden alınıp, kalan çocuklarla beraber saklanmaya götürüldüm. Mikhail önder olmak için çok gençti ama bir bakış açısı vardı, insanlarımızın soylarının tükenmesi tehlikesiyle yüz yüze olduğunu görmüştü. O ve Gregori, hayatta kalan en yaşlı kişilerdi. İkisi geriye kalan kadın ve çocukları korumak için hemen harekete geçtiler. Gregori ve Mikhail, belki ikisi de türlerini korumaya çalışırken kendi ailelerini kaybettikleri için, kadimlerden ya da o dönemlerden pek bahsetmezler. Ama genç yaşta başardıkları, yetenekleri akıl almaz gerçekten de."

"Peki ya ikizler?" diye sordu kız. Bilmediği tarihini, köklerini, soyunu öğrendikçe merakı daha da artıyordu.

"Sonunda Transilvanya ve Romanya'da, Karpat Dağları'na kadar olan bölgede durumlar sakinleştiğinde, bu ikilinin Paris ve Londra ya da Avrupa'da vampirlerin yoğun

olduğu yerlere yolculuk ettiği söyleniyor. Kıta boyunca avlandılar, her zaman bir ekip olarak çalıştılar. İkisinin inanılmaz gücü mitoloji kahramanlarının ötesine geçmişti."

Julian kızdan uzaklaştı ve saçlarını geriye attı. "Yarım yüzyıl sonra dedikodular başladı. Lucian'ın karanlığa kendini verdiği söyleniyordu. Vampir olup, insan türüyle beslendiği konuşuluyordu. Hiçbir avcı ne onu, ne de izini bulabilirdi. Sadece Gabriel başarabilirdi bunu. Lucian'ın avlanışı bir yüzyıldan fazla zaman devam etti. Halkımızın daha önce hiç alışık olmadığı bir şeydi bu. Vampirler dağınık katillerdir, arkalarında herhangi birimizin hemen tanımayabileceği, kan, ölüm izleri bırakırlar. Bunlar sayesinde insanlar bizi keşfederler ve vampirlerle, Karpatyalılar'ı aynı kefeye koymaya başlarlar. Aslında insan polisinin birçok cinayeti seri katillere ya da tarikatlara bağlaması bizim işimize geliyor. Öbür türlü hepimiz avlanırdık."

Julian devam etti. "Ama Lucian bilinen hiçbir vampir gibi değildi. Onun bir kadını ya da çocuğu öldürdüğü görülmemişti, kendisi için hiçbir zombi ya da uşak yaratmamıştı. Yüzlerce kişiyi öldürmüştü ama bunlar sadece yoz, şeytani, pislik insanlardı. Avcılarımızın birçoğu bu ikizlerin mitolojik bir hikâye olduğunu, gerçek olmadığını düşünmeye başlamıştı. Sadece Gabriel Lucian'ın işlerini tanıyabiliyordu. Sadece Gabriel onu bulabilirdi."

"Peki ona kimse yardım edemez miydi?"

Julian başını iki yana salladı. "Ona kimse yardım edemedi. Gabriel tek başına bir efsaneydi. Bir ölüm meleği. Kimse ona yaklaşamadı, görevine yardımcı olmaya cesaret bile edemedi. Lucian'ın peşine düştü, çoğunlukla da buldu, çünkü eşitlerdi, savaşları uzun, şiddetliydi ama asla sonuçlanmıyordu, korkunç darbeler yedi ikisi de, yalnızca bir dahaki sefer için iyileşmek zorunda kaldıklarında bırakıyorlardı savaşlarını. Bu yıllarca böyle sürdü, sonra bir gün, ikisi de tamamen ortadan kayboldular."

Desari'nin uzun kirpikleri bir anlığına titredi. "Bu kadar mı? Bütün öykü bu mu? Öylece ortadan kayboldular mı yani?"

"Halkımızın inandığı birçok öykü var. Bazıları Gabriel'in Lucian'ı öldürüp sonra şafağa doğru yürüdüğünü söylüyor. Benim inandığım da bu. Çok yaşlıydı, kadimdi, içindeki karanlığa o da iyice yaklaşmış olmalıydı, bir ruh eşi ya da onu tutabilecek bir kardeş olmadan, dayanamazdı. Uzun, yalnız bir hayat yaşamıştı, öbür dünyayı hak ediyordu artık."

Desari başını iki yana salladı. "O kadar süre dayanıp, böyle savaşlar atlattıktan sonra, Lucian'ın karanlığı seçip, kardeşini onu avlamaya zorlamasına inanamıyorum. İkiz kardeşi hem de. Korkunç olmalı."

"Avcıların göze almak zorunda oldukları bir risk bu. Her öldürdüğümüz kişi içimizde bir güç duygusunu tetikler. Duygulara sahip olmayan birisi için bu baştan çıkarıcı, bağımlılık yapıcı olabilir. Ne zaman duracağını bilememe sorunu da var üstelik. Eğer Lucian vampirlerle yapabildiği kadar savaşmaya devam etseydi, mantıklı bir seçim yapamayacağı kadar geç kalabilirdi. Bazıları Gabriel'in de vampire dönüştüğünü ve iki kardeşin üstünlük için birbiriyle savaşıp, birbirlerini öldürdüğünü anlatır mesela. Ben böyle olduğunu sanmıyorum, çünkü geriye o savaştan iz kalırdı. Gabriel, Lucian'a saygı duyuyordu, savaşlarının izini ve Lucian'ın yenilgisini ortadan kaldırıp kendisi de güneşe yürümüş olmalı."

"Bu adamlar gibi avcılık yapamazsın artık, Julian," dedi Desari, alt dudağını ısırarak. "Başına böyle bir şey gelmesine dayanamam. Korkunç bir hikâye bu. Hayatını halkına adayan iki insan ve kimse onları umursamamış, takdir etmemiş."

Julian'ın yüzündeki gülümseme şefkatliydi. "*Piccola*, korkmana gerek yok. Artık dönüşmeme imkân yok benim. Sen benim ışığımsın, karanlığıma karşı iyiliksin, içime çektiğim nefes, yaşamamın sebebisin. İkizler ruh eşlerini bulamamıştı, ama türümüz tarafından takdir edilmeden ölmediler. Korkulmalarına rağmen, saygı da görürlerdi, onların onuruna birçok hikâye ve şarkı yazılmıştır."

"İkisi için de biraz geç kalmışlar," dedi Desari sertçe. "Mutlu bir hikâye değil bu, sonunu da sevmedim. Kardeşimin başına bunların gelmesini istemem. Hayatta kalması için ne gerekirse bulmalıyız."

"Diğer yarısını bulmaya ihtiyacı var, *cara*, bunun da ne zaman olacağını, hatta olup olmayacağını bile kimse bilemez."

"Belki ben bir şeyler yapabilirim. Sesim güçlü, kelimelerim büyüler örebilir. Çiftlere, yasla kıvranan ailelere aşk ve neşe getirdim şarkılarımla. Belki kardeşimin ihtiyacı olan kişiyi de kendime çekebilirim."

"Eğer konserine gelirse Desari, inan bana büyüye gerek kalmayacaktır. Darius onu hemen tanıyacaktır. Onun gitmesine izin veremez."

"Bu bilgiye sahip değil. Belki ona söylemeliyim."

Julian başını iki yana salladı. "Bu konuda doğayı kendi yoluna bırakmak en doğrusu. Eğer birisi dönüşmeye yakınsa, olmayan şeyleri de zorlamaya çalışabilir. Eğer bu

olayı yaşarsa, zaten ne yapılacağını bilecektir. Her erkek ayin kelimeleriyle, kadınını kendine bağlama içgüdüleriyle doğar. Gerektiğinde bunlar ona gelecektir."

"Peki ya kadın onu istemezse?" diye sordu Desari.

"Bunu bence biz gördük," dedi Julian gülerek.

Desari elleriyle Julian'ın yüzünü kavradı, parmağı çenesinin keskin çizgisine dokunuyordu. "Seni ilk gördüğüm andan beri istiyorum." Desari başını iki yana salladı. "Türümüzün erkeklerinin böyle ukalalaşmasına şaşmamalı. Kadının bilgisi hatta seçeneği bile olmadan onları kendilerine bağlayabiliyorlar. Kendilerini epey üstün hissettiriyordur bu." Sesinde sıkıntı vardı.

"Bence daha çok mütevazı olmaya yakınlar," diye cevapladı Julian samimiyetle. "Bir erkek renksiz, duygusuz yüzyıllar geçirdikten sonra hayatına ışık, şefkat, müzik ve neşeyi getiren kişiyi bulunca, ona saygı duymaktan başka bir şey yapamaz."

Desari kaşını kaldırdı. "Yine de kadının bilgisi olmadan onu kendilerine bağlama hakkına sahip olmamalılar. Kur yapmanın nesi yanlış? Korkularını sakinleştirip, kendini onun için özel hissettirirdi."

"Bir erkek ona bu kadar ihtiyaç duyar ve isterken bir kadın nasıl özel hissetmez ki? Kadının ruh eşinin aklına dokunması kalbinde ne varsa öğrenmesi için yeterli zaten. Onun kim olduğunu, iyi özelliklerini, hatalarını, her şeyini bilir."

"Daha toy bir kız olsa bile mi? O kadar genç olan birinden bütün kadimler istediğini saklayabilir. Kendi rızası olmadan bir kadının ondan güçlü bir varlığa bağlandığında yaşayacağı korkuyu düşünemiyorum. Kendi değeriyle ilgi-

li hiçbir şey bilemez ki. Nasıl yetenekleri olduğunu, kim olduğunu bilemeden böyle bir şeye bağlanmak, korkunç."

Julian Desari'nin elini kavradı, avucuna bir öpücük kondurdu. Çocuklukları çalınmış, tanımadığı kadınlar için yaşadığı sıkıntıyı hissediyordu. Güçlü bir kadın olarak Julian'ın onun üzerinde belirli bir baskınlığı olduğunu kabul etmek bile zor olmuştu Desari için. Aynı baskınlığa Julian'ın üzerinde onun da sahip olduğunu bilmesine rağmen, bu korkutucuydu. Arzunun bir itirafıydı bu. Onun sürekli yanında olmaya ihtiyaç duyduğu o arzunun...

Julian onun yüzünü kavradı bu sefer. "Sakın aramızdaki bu arzudan korkma. Ne hissediyorsan, *cara*, inan bana, ben iki katını hissediyorum. Renk, şarkı, duygu olmadan o kadar uzun süre yaşadım ki. Ruh eşimin değerini anlayabileceğim bomboş yüzyıllar geçirdim. Benim senin varlığına ihtiyacım olduğu kadar senin bana ihtiyacın yoktu. Senin sayende hayatıma devam edebildim, ruhumu kurtardın. Tanışmasak sen içindeki boşluğa dayanamayacak noktaya gelene kadar uzun süre yaşardın."

Desari başını onun omzuna yasladı, yakınında olmak istiyordu. "Bence ikimizin birbirine karşı olan isteği ortak Julian."

Desari. Gece gökyüzüne çöktü ve siz hâlâ birbirinizin gözlerine bakıyorsunuz. Bu konser senin. Daha prova yapılmadı ve sen olmadan hiçbir şeyin planı halledilemiyor. Bir kere daha bu konuda konuşmayacağım. Darius'un kara kadife sesi yumuşacık ama korkutucuydu. Onun gelmesini emrediyordu, Desari ağabeyinin sözüne uymalıydı.

Desari içini çekti. "Gece içinde önümüzdeki mesafeyi almak için çok geç olmadan gitmeliyiz. Diğerleri bizi bekliyor."

Julian Desari'nin boynundan tuttu ve bir kere daha başını eğip, dudaklarından öptü sevgilisini. Desari, aileye dönüş emrine ve ona uymak zorunda oluşuna karşı alayını hissedebiliyordu Julian'ın.

"Gitmeliyiz Julian," diye fısıldadı onun Darius'a karşı geleceğinden korkarak.

Julian ise beyaz dişlerini sırıtarak gülümsedi. "Hadi gidelim küçük piliç, büyük kötü kurdun dediklerine uymalıyız yoksa korkunç şeyler yaşanabilir."

"Tahmin bile edemezsin." diye cevap verdi Desari ciddiyetle.

Onun cevabı ise gür bir kahkaha oldu sadece.

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

On Üçüncü Bölüm

Konser alanı hıncahınç doluydu. Julian derin bir nefes alıp, kalabalığın hikâyesini içine çekti. Heyecan, ter, yükselen öfke ve şehvet kokusu her yerdeydi. İçine çektiği nefesteydi hepsi. Ruh eşi için bir tehlike var mı diye bakıyordu. Altın gözleri izdiham halinde binaya girmeye çalışanları inceliyordu. Gergin olduğunu fark etti, Desari'yi bu insanlardan uzak tutmalıydı. Sayısız aklın içinde dolanırken bir dolu konuşmayı dinleyebiliyordu. İnsan güvenlik görevlileri giren kalabalığı metal dedektörüyle kontrol ediyordu ama yine de içinde bir sıkıntı vardı.

Sonunda Darius'u görebildi Julian. Sessizce ve hızlıca kalabalığın içinden geçen, donuk kara gözleriyle korkutucu bir tipti. İnsan yığınlarının arasından rahatça, hiç etkilenmeden geçiyordu. Julian kadar o da tetikteydi. Kardeşini ne olursa olsun koruyacaktı. Dayan grupla çalıyor olmasına rağmen yan girişte, diğerleri gibi dikkat kesilmişti. Barack binanın içinde dolanıyordu. Desari'nin güvenliğini sağlamak için kalabalığın arasına karışmıştı. İki müzisyen de halkın tanımayacağı görünümlere bürünmüşlerdi.

İki leopar, Sasha ve Forest grup üyelerine ayrılan odada kilitlilerdi. Syndil de her zamanki dişi leopar şekline girmiş, diğer kedilerle birlikte bekliyordu. Julian buna karşı çıkmak istemişti, Syndil'in gerçeklikten kendini çekişine Desari'nin ne kadar üzüldüğünü biliyordu. Barack'ın diğerlerinin yanındayken fazla gergin olduğunu da fark etmişti. Sık sık diğer erkeklerle, Syndil arasında bir yerde duruyordu. Kıza olan korkunç saldırının erkeklerin birbirine olan inancını da sarstığı belliydi. Suikastçıların Desari'ye saldırmış olması, vampirlerin kadınlarını tehdit etmesi yüzünden bütün erkekler diken üstündeydi.

Darius yanına gelip bir anlığına durdu. "Bir şey var mı?"

Julian başını iki yana salladı. "Bir sıkıntı hissinden başka bir şey yok. Desari'nin bütün bu insanların karşısına çıkması hoşuma gitmiyor."

"Bu sefer hiçbir hata yapılmayacak," dedi Darius kendinden emin, sakin bir tavırla. "Kardeşimin hayatına kimse kastetmeyecek bundan sonra."

Adamın bu kadar kendine güveniyor olmasına saygı duyuyordu Julian. Darius'a inanmamak elde değildi. Güç, üzerinde ikinci bir deri gibiydi. Bu gece hiçbir şey şansa bırakılmayacaktı. Julian, Darius'a başını salladı ve insanlar arasında yürüyüp, akılları okumaya, konuşmaları dinlemeye devam etti. Sol tarafında iki adam arasında kavga çıkmıştı. Seslerini yükseltiyor, birbirlerini ittiriyorlardı. İnsan güvenlik görevlileri hemen araya girip kavgacıları binanın dışına çıkardılar. Julian ruh eşine karşı hiçbir düşmanlık görmediği için olayla ilgilenmemişti. Desari'yi koruma görevinden hiçbir şeyin dikkatini dağıtmamasını istiyordu.

Desari ise kuliste, makyajını tamamlamak üzereydi. Biraz da olsa insanlara benzemeyi seviyordu. Sahneye çıkmadan önce içini rahatlatıyordu bu. Her konserden önce kalabalığın aklını okuyup yardıma muhtaç olanları bulmayı da bir alışkanlık haline getirmişti. Böylece onlara uygun olan iyileştirici, yardımcı şarkılarını seçerdi. Dinleyicisinin ruh halini anlamak, ne dinlemek istediklerini bilip, en sevdikleri şarkıları ya da üretebileceği yeni melodileri bulmak Desari için önemliydi. Konserlerine kimin bir kereden fazla geldiğini, onu izlemek için uzun mesafeler kat edenleri bilmeyi severdi. Bazen konserlerden sonra uzaklardan gelenleri ya da onun konserlerine sıkça gelenleri bulup, tanışır, sohbet ederdi.

Çoğunlukla kalabalık istekliydi, huzursuzca, heyecanla koltuklarında hareket ediyor, onu bekliyorlardı. Desari kendini sahneye hazırlamak için hepsini aklından uzaklaştırdı. Zihnini toparladıktan sonra, kendi kıvamına geldiğinde, Julian'ı aradı. Sanki bir anda sıcak dalgalar içinde kalmış, güçlü kolları onu sarıyormuş gibi gülümsedi.

Julian onun aile grubundan memnun değildi, onlar da Julian'ı sevmiyorlardı ama kimsenin kimseye sataştığı yoktu. Julian'a hakkını vermek gerekti, konser alanına giyinmek için geldiğinden beri tek bir şeye karşı çıkmamıştı.

Duyarlı, modern bir erkeğin ruh eşisin. Julian'ın tembel dalga geçişi Desari'nin içini daha da ısıttı. Onun aklında sıkça bir gölge olarak durduğuna dair şüpheleri de kanıtlanmış oldu.

Ne kadar da şanslıyım. Desari aynadaki yansımasına gülümsedi. Saçları dalgalar halinde sırtına dökülüyordu. Gözlerinde bir parıltı vardı. Julian'ın onu daha önce hiç olmadığı gibi canlı hissettirdiğini biliyordu. *Duyarlı, modern erkeklere bayılırım ben de.*

Erkekler mi? Ruh eşim az önce çoğul olarak mı kullandı o kelimeyi, yoksa yanlış mı duyuyorum? Benden başka kimseye öyle bayılamazsın sen. Sesinde o sertlik vardı, Karpatyalı erkeğinin en korkutucu halindeydi.

Desari yüksek sesle güldü. *Sanırım ne demek istediğini anlıyorum Julian ama dinleyiciler içindeki yakışıklı, irikıyım adamları görmezden gelmek o kadar zor ki.*

Yakışıklı irikıyım adamlar mı? Julian'ın sesi şimdi aşağılayıcı bir tona düşmüştü. *Toy âşıklardan başka bir şey değiller. Havadaki titreşimleri hissedebiliyor olsalar, arkalarına bakmadan kaçarlardı buradan. Onların hayallerini ve leş konuşmalarını duymak zaten kötü,* cara, *ama kadınımın da onlara karşılık verdiğini duymak korkunç. Yanlış adama bir gülümsemen yeter ruh eşim, o adamın hayatını karartırım."*

Kıskanmışsın gibi görünüyor, dedi Desari, ruh eşiyle uğraşmaktan zevk alıyordu.

Kadınların bilip, asla unutmaması gereken ilk kural Karpatyalı erkeklerin ruh eşlerini paylaşmadığıdır. Doğumundan beri bunun farkında olmaman, kardeşinin suçu. Seni benim gelişim için hazırlamak onun göreviydi. Şakayla karışık bir şikâyetle söylemişti bunları Julian.

Desari sakin olmaya çalışarak nefes aldı, gülmeyle, sıkıntı arasında bir yerdeydi. *Kardeşimin senin varlığından bile haberi yoktu ukala herif. Ayrıca senin kadınlar konusundaki cahilliğine beni nasıl hazırlayabilirdi ki? Ayin kelimelerini söylemek için geleceğini biliyor olsaydı, seni pusuya düşürmek için bekliyor olurdu büyük ihtimale. Ben de kendimi, sen etrafımdan kaybolana kadar yeraltında gömülü bulurdum.*

Topraktan kollarıma doğru koşarak gelirdin, cara mia, *bunun doğru olduğunu biliyorsun.*

Şimdi de o gülüyordu. Kızın normalde sinirini bozması gereken o ukala, erkek alaycılığı bu sefer onu da güldürmüştü. *Bence sadece yeteneğini kaybetmemek için bana emir verecek şeyler buluyorsun. Git bu erkek sanatını başka birinin üzerinde icra et.*

Bu akşam sadece benim için şarkı söyleyeceksin, piccola, *başka bir erkek için değil.*

Şımarık küçük bir çocuksun sen, yetişkin bir adam değil.

Yanına gelip ne kadar yetişkin bir adam olduğumu göstereyim mi? Bir anda alçak ve sıcak sesi öyle seksileşmişti ki, Desari içinde bir ateşin yükseldiğini hissetti. Parmaklarının boğazına dokunuşunu, bir anda şehvetle dikleşen göğüslerinin arasındaki vadiye doğru inişini hissedebiliyordu.

Git başımdan Julian, diye gülerek karşılık verdi. *Şu an beni heyecanlandırmanı kaldıracak halde değilim.*

Sadece benim için heyecanlandığını bildiğim sürece dediklerine uyar, işime geri dönerim tabii ki.

Öyle umalım bakalım.

Desari kapısına yaklaşan tanıdık ayak seslerini duydu. Dayan gelip kapıyı sertçe tıklattı, bu 'son beş dakika' uyarısıydı. Barack'ın bir kere daha Syndil'i kontrol edeceğini biliyordu. Sahneye çıkmadan önce hep olduğu gibi içinde heyecan yükselmeye başlamıştı.

Birkaç kere odada volta atıp bedenindeki kullanılmayan adrenalinden kurtuldu. Üç dakika sonra bir kere daha kapı tıklatıldı. Julian ve Darius kapının diğer tarafında bekliyor, akılları ve gözleriyle sürekli binanın her noktasını ve dinleyicileri inceliyorlardı. Desari iki iri bedenin arasında sıkışmış hissetti kendini, bir anda içinde olduğu olası tehlikenin farkına varmıştı. Birilerinin onu bilinmeyen bir nedenle öldürmek istemesine inanamıyordu. Korunmak için Julian'a iyice yaklaştı.

Julian onun koluna yavaşça dokundu, aklının güvenlik önlemlerinde, etraflarındaki atmosferde olduğu belliydi. Yine de Desari anında kendini güvende ve rahat hissetmişti. Dayan ve Barack sahneye beraber çıkmak içini onu bekliyorlardı. İleriye doğru yürüdükçe, kalabalığın gürültüsü diğer her şeyi boğuyordu.

Julian binanın içinde ilerliyor, izleyicileri gözlemliyordu. Yapının bütün gizli saklı yerlerini, saklanabilecek kısımlarını, giriş ve çıkışlarını biliyordu. Bir nişancının kullanabileceği alçak ve yüksek her konumu biliyordu. Bakışı sürekli bir saldırganın saklanabileceği yerlerdeydi.

Yakın geçmişte Mikhail ve Raven'ın kızı Savannah'ya göz kulak olmuştu. Gregori'nin, onu ruh eşi olarak almadan önce kıza verdiği beş yıllık özgürlük sırasında sihirbazlık gösterileri yapmıştı Savannah. Onunla tanışmak için sahneye çıkmaya çalışan birçok kişiyi insan güvenlik görevlileri durdurmak zorunda kalmıştı. Julian varlığını gizli tutmuştu, orada sadece kızın bilgisi olmadan onu izleyen vampirlerle savaşmak için bulunuyordu. Ona çekilen insanlarla uğraşmasına gerek yoktu.

Bu seferki durum farklıydı. Desari'nin sesi kendiliğinden baştan çıkarıcı bir özelliğe sahipti, duyan herkesi büyülüyordu. Narin bedeninde akıp giden uzun elbisesiyle sahnede çok güzel görünüyordu. Koyu kahverengi saçları ışıkta parlıyor ve dalgalar halinde sırtına dökülüyor, omzuna, beline, göğüslerine değiyordu. Karşı konulmaz bir cazibesi vardı.

Kızın karşısında nefesi kesiliyordu Julian'ın. Ona hayrandı. Hareket edişi, mükemmel ruhunun herkesin önünde parlayışı. İnanılmaz bir kızdı. Desari sadece dışarıdan değil, içinde de güzeldi ve bu fark ediliyordu. Nefes kesiciydi. Julian bakışlarını kızdan ayırdı, olası bir tehlike için tetikte olmalıydı.

Desari'nin sesi gökyüzüne yükseliyor, konser alanına yayılıyordu. Kalabalıktan çıt çıkmıyordu şimdi. Koltuklarında kıpırdamadan oturuyor, aralarında mırıldanmıyorlardı. Dinleyiciler büyülenmişti. Desari'nin sesinde öyle bir güç vardı ki, kahkaha ve gözyaşının birbirine geçtiği, ümit veren, anıları canlandıran bir yumuşaklığa sahipti. Dinleyenlerde derin duygular uyandırıyor, içlerini aşkla dolduruyordu. Yaşlı dinleyiciler eşleriyle olan güzel anıları, el ele tutuşmalarını, sevişmelerini, çocuklarının doğumunu, hem sevgili hem de aile olarak beraber olmalarının neşesini hatırlıyorlardı. Gençler mükemmel eşlerini, o ilk görüşü, dokunuşu, öpücüğü hayal ediyorlardı. Birbirinden kopan çiftler yeminlerini ve aralarındaki sıkıntılar başlamadan önce birbirlerine hissettikleri aşkı hatırlıyorlardı.

Desari'nin sesi hepsine rahatlık ve umut veriyordu. Julian kızın gücüne hayrandı. Hiçbir akıl zorlaması yoktu, sadece dünyaya hediye olan bir yeteneğe sahipti. Her şarkıda kıza olan hayranlığı artıyordu. Sanki bazı bireylerin ya da grupların ihtiyacı olan şeyleri içgüdüsel olarak sezip, onlara yardımcı oluyordu.

Julian bir kere daha sahnenin önündeki bölgeye döndü, bir gölge yavaş yavaş zihnine ulaşmaya çalışıyordu. Hemen daha yakında olan Darius'a işaret etti. Darius çoktan harekete geçmiş, güvenliği o tarafa doğru yöneltiyordu. Dayan ve Barack hemen Desari'nin etrafını hızlıca sarmışlardı, sahneye çıkmaya çalışan iki adamdan kızı hemen korumuşlardı. Hafiften sarhoş olan adamlar, grup üyelerine doğru ilerliyorlardı. İki adım atamadan, güvenlik görevlileri onları yakaladı ve konser alanının dışına doğru götürdü.

Desari'nin gülen sesi yumuşacıktı, kalabalığı ona katılması için davet ediyor gibiydi. "Zavallı çocuklar, başlarına ne geldiğini bile bilmiyorlar. Yakın zamanda yaşadığımız tatsız bir olay yüzünden güvenlik görevlilerimiz bana altınmışım gibi davranıyorlar. Lütfen onlara katlanın."

Kalabalığı avucunun içine almıştı. Julian bunu nasıl böyle kolaylıkla yaptığına inanamıyordu. Hafifçe abartılı bir heyecana sahip iki hayranını bağışlamış, hem de güvenlik görevlileriyle ilgili şaka yapıp, kendi ünlü durumu ve zayıflığıyla ilgili dalga geçmişti.

Ne yazık ki Julian'ın aklındaki gölge hâlâ duruyordu. Kara gözleri buz gibi donuk olan Darius'a baktı. İkisi birlikte zıt yönlere doğru ilerleyip büyük konser alanını dolanmaya başladılar, yavaşça ilerliyor, çevrelerini inceliyorlardı. İkisi de hissetmişti. Dayan ve Barack da durumun farkındalardı. İfadesiz yüzleriyle Desari'yi sarmışlardı. Gözleri huzursuzca, kalabalık üzerinde dolanıyor, gölgenin kaynağını arıyorlardı.

Sahnedeki Karpatyalılar çalmaya devam ettiler, Desari'nin sesi her zamankinden daha güzeldi. Öyle bir büyüydü ki bu, Julian kızı korumak için dikkatini toplamakta zorlanıyordu.

Binaya kötü bir şeyler sızmıştı. O kadar yumuşak, belli belirsiz bir lanet havasıydı ki, çok zor fark edilebiliyordu.

Julian tehdidin nerede olduğunu anlamaya çalışıyordu. Kalabalığı zaten birçok kere incelemişti, o yönde bir tehdit olmadığını biliyordu. Daha güçlü bir şeyler vardı. *Nosferatu*. Vampir.

Vampirlerin buralarda, hatta yakında yaşayan ikiz kardeşi Aidan'ın bölgesinde toplanmalarının nedeni Desari ve Syndil olmalıydı. Aidan yetenekleri ünlü olan bir avcıydı ancak bu bölge vampirlerle dolu gibi görünüyordu. Julian iki Karpatyalı dişinin varlığı dışında onları buraya çekecek başka bir neden göremiyordu. Sadece birkaçı Desari'nin bir ruh eşi olduğunu biliyor olmalıydı, ancak bir vampir için bunun pek de bir önemi yoktu zaten. Vampirler öyle ukala ve güçleriyle kibirlilerdi ki, istedikleri kadını kendileri için alabileceklerinden eminlerdi.

Julian'ın altın gözleri tekrar sahneye yöneldi. Barack bir anda bir notayı yanlış bastı ve başı panik içinde yükseldi. Aynı anda Julian da korkunç gücün çevrelerindeki havayı doldurduğunu, grubun kulisine doğru ilerlediğini hissetmişti. Hemen Darius gibi o da konser alanının içinden ışınlanırcasına bir hızla geçti. Ancak leoparların beklediği odaya ilk gelen Barack olmuştu. Arkalarında sanki tasarlanmış gibi Dayan canlı bir melodiye geçti, sesi ve gitarı Desari'ye eşlik ediyor, dinleyiciler çıldırıyor, onaylarcasına alkış yağdırıyorlardı.

Barack'ın kapalı kapıdan içeri dalmasını Darius ve Julian zar zor engellediler. Onlara hırladı, sivri dişleri acımasızdı, gözleri ölümcül bir öfkeyle kıpkırmızıydı. Julian'ın gittikçe aşina olmaya başladığı, ailelerinin kendilerine özel akıl yolunu kullanarak onunla konuştu Darius. Emir kadife yumuşaklığında, iç rahatlatıcıydı, Syndil'i koruyacaklarını söylüyordu. Barack sakince bir nefes aldı, isteksizce başını salladı, iki avcının elinde rahatladı.

Julian hemen havaya karıştı ve kapının altından odaya küçük moleküller halinde sızdı. Leoparlar huzursuzca yürüyor, boğazlarında alçak bir hırlamayla dolanıyorlardı odada. Julian akıllarına dokunmaya çalıştığında sadece kaos ve öfkeyle karşılaştı. Odaya girmeye çalışanlar için tehlike yaratacak bir ruh halindeydiler. Syndil kendisini diğer kedilerden ayırmak isteyenleri engellemek için bilerek leoparın bedeninin derinliklerine gömülmüştü. Onlarla beraber dolanıyordu. Kendilerini tehdit eden şeytana karşı onlar kadar öfkeli ve tehlikeliydi. O bile hangi dişinin Syndil, hangisinin gerçek leopar olduğunu ayırt edemiyordu. Tabii kızın derinlere inmiş ruhunu, leoparınkinden ayıracak kadar tanımıyordu.

Darius'un gücünün odayı doldurduğunu hissetti Julian. Leoparları sakinleştirdiği anda anlamıştı. Vampir yakındaydı, çok yakında, Syndil'i takip ediyordu. Ancak ölümsüz yaratık olduğu yeri bütün yönlerden yansıttığı için Darius ve Julian tam olarak nerede olduğunu çözemiyorlardı. Kadim avcıların sabrıyla, kıpırdamadan, sakince bekliyorlardı. Saldırganın hamlesini yapacağı ana kadar böyle duracaklardı.

Kapıya çarpan darbe inanılmazdı, içeriye doğru iri bir çıkıntı yaratmıştı. Şimşekler binayı sallarken, kapı bile kaçarmıştı. Julian bir yanıyla Desari'ye bağlıydı, onun güvenliğini sağlamaya kararlıydı. Kız ise izleyicisini rahatça elinde tutuyor, sakinlik yansıtıyordu, sesi büyüleyici şarkısını söylerken iç rahatlatıyordu. Dayan da ona gitarıyla eşlik ediyordu. Dayan ve güvenlik görevlileri kızın yakı-

nındaydı. İnsan görevliler Barack'ın nasıl sahneden kaybolduğunu çözememişlerdi. Kimse adamın çıktığını görmemişti. Yine de Darius'un doğrudan yönlendirmesiyle Desari'ye yakın duruyorlardı. Desari ve Dayan ise rahatlardı. Kız sahnenin ortasındaki bir sandalyeye tünemişti, uzun elbisesi zarif bacaklarını sarıyordu. Dayan'ın gitarda çaldığı yumuşak, büyüleyici müzik, Desari'nin sesiyle birleşip konser alanını dolduruyordu.

Leoparlar huzursuzca dolanıyordu şimdi. Erkek olanı iki kere kendisini saldırganlıkla kapıya doğru atmıştı. Julian kapının diğer kısmına geçmiş, koridora serin bir hava olarak sızmıştı. Darius'un geride kalıp Syndil'i koruyacağını biliyordu.

Kapının öteki tarafında Barack uzun, iri yabancıyla kıran kırana bir savaş içindeydi. Vampir kırmızı gözlüydü ve dişleri keskindi. Barack'a keskin pençeleriyle saldırıyor, şahdamarını hedefliyordu. Barack hızlı darbeden kaçıp, bir deri bir kemik kalan vampirin doğrudan göğsüne saldırdı. Eli kalbe doğru gitmişken, dişlerini de yaratığın boğazına geçirmişti. Normalde sakin biri olan Barack vahşi vampirle olan savaşta kendini kaybetmiş gibi görünüyordu.

Julian adamın aklına girdiğinde, öfke ve nefretle dolu kıpkırmızı bir hare gördü. Sadece bu vampire değildi öfkesi, aynı zamanda Syndil'e saldırıp, kızın içine kapanmasına neden olandan da nefret ediyordu. Desari'nin ailesinin birbirleriyle konuştukları gizli akıl yolunu keşfetmek birkaç saniyesini almıştı Julian'ın. *Kanını sakın içme Barack. Zaten ölmüş. Onu yok etmelisin. Kanı lekeli,* diye sakince öfkeyle delirmiş akla doğru konuştu.

Araya girme. Hâlâ canlı.

Julian boğuşan ikilinin üzerinde süzülürken, Barack uyarırcasına, bütün salonu sallayan bir şekilde kükredi. Julian bir anda durdu, Darius'un yanında belirmesine hiç şaşırmamıştı.

"Yapma, Barack." Darius'un sesi sakin ama korkutucuydu. "O ölürken kanından içemezsin. Bu kadar öfkeliyken olmaz. Onu bırak ve uzaklaşmasına izin ver."

Barack kafasını kaldırdı, dişleri kıpkırmızıydı, gözleri yanıyordu. Hâlâ vahşice atan kalbi bir kenara bıraktı. Etrafındakileri ondan uzaklaşması için uyaran hırlaması gittikçe yükseliyordu.

Darius ve Julian aynı düşünceyle birbirine baktılar. Eğer bir olurlarsa, Barack'ı itaate zorlayabilirlerdi ama o zaman adam onlara bir daha ne güvenir, ne saygı duyardı. Barack kesinlikle tehlikeliydi, ikisi de onu kendilerine yabancılaştırmak istemiyordu. Karpatyalı bir erkekti ve o sırada yaptığı şeyi hak ediyordu, ailesinin kadınlarını korkuyordu. Türünün bütün kadınlarını korumalıydı. Sadece hakkı değil, göreviydi bu.

Julian leoparların aklına uzandı ve Syndil'i daha küçük olan dişi leoparın bedeninde buldu. *Barack tehlikede. Ona uzanamıyoruz. Sen yapmalısın. Kendine çağır. Daha geç olup, sonsuza kadar kaybolmadan yapmalısın bunu. Öldürdüğü şeyin kanını içmemeli.*

Syndil'in paniğini hissetti Julian. Kız hemen şekil değiştirip, ince kıvrımlı insan bedenine geri döndü. Desari'den biraz kısaydı ama Karpatyalı dişilerin güzelliği ve ışığına o da sahipti. Rahat, zarif bir şekilde hareket etti, koyu, duyarlı gözleri ona dokundu ve anında uzaklaştı yanından. Kanlı koridordaki vahşi görüntüleri gördüğünde

inlediğini duymuşlardı. Barack'ın içindeki karanlık, yüzeye çok yakındı, yüzü Karpatyalı erkeğin vahşi ifadesine bürünmüştü. Barack'ın, canavarın kanını içmekten alıkoyacak kadar yakınında duruyordu Darius. Yine de güç ve öfke genç Karpatyalı'yı tüketiyor, içindeki vahşi yaratığın arkasında sadece içgüdü ve öfke bırakarak aklını ele geçirmesine izin veriyordu.

Tereddütsüzce Barack'a yaklaştı Syndil. "Kana adım atma," diye uyardı kızı karanlık gözleriyle izleyen Darius. Barack eğer Syndil'e doğru bir yanlış hareket yaparsa, ölü bir adam olacağından hiçbir şüphesi yoktu Julian'ın. Syndil ise korkmuyordu, ikisi de görünmezmiş gibi hem Darius'u hem de Julian'ı görmezden geliyordu.

"Barack," diye yavaşça fısıldadı. Gözleri adamın göğsü ve yüzündeki kızıllıktaydı. "Benimle gel şimdi. Yaralarını iyileştirmem gerek." Adamın şiddetli hırıltılarına rağmen elini nazikçe kıyafetindeki kana değmeyecek şekilde Barack'ın koluna koydu. "Benimle gel kardeşim. Seni iyileştirmeme izin ver."

Barack başını savurdu, gözleri öfkeyle parlıyordu. Bir anlığına bakışları kırmızı ve siyah arasında gidip geldi, sanki içindeki yaratıkla bedeni ve aklının kontrolü için savaşıyordu. "Ben senin kardeşin değilim," dedi içindeki öfkeyi yenmeye çalışarak Barack.

Syndil bir anlığına başını önüne eğdi, sanki aralarındaki ilişkiyi inkâr eden bu kelimeler canını yakmış gibiydi. Sonra ona yaklaştı, bedeni adamın iri vücuduna değiyordu şimdi. Barack'ın elleri hemen, içgüdüsel olarak kızı ince belinden kavradı ve yerde yayılan kana değmeyecek şekilde havaya kaldırdı. Vampiri bıraktığı anda, yaratığın bedeni yere düştü ve yerde kıvranmaya başladı, pençeleriyle duvara saldırıyor, başını körlemesine sallıyordu.

"Barack, Syndil'in tenine ellerindeki lanetli kanla dokunma," diye uyardı Darius o kadife siyahı buyurganlığıyla.

Julian çoktan avuçlarında enerji toplamaya başlamıştı, elektriği havadan alıp, bir topa dönüştürdü ve vampirin hâlâ atan kalbine yollayıp yaktı. Yaratığın bir daha ayağa kalkma şansı yoktu. Daha sonra kıvılcımlar yere fırlayıp yayılan kanı kül etti.

Barack isteksizce Syndil'in ayaklarını bu korkunç sahneden uzağa bıraktı. İçindeki vahşi yaratığı tekrar kontrol altına almaya uğraşırken nefes nefese kalmıştı. Syndil onu böyle kendini kaybetmişken gördüğü için utanmıştı. Julian işaretiyle ellerini öne uzattı, böylece alevler lekelenmiş teninde bir süre dans etti ve eliyle kollarına bulaşmış kanı tamamen yaktı. Barack beyaz enerji topunu eline aldı ve Syndil'e dokunduğu belinin üzerinde dolaştırıp, kızın elbiselerine bulaştırdığı lekeli kanı temizledi. Büyük bir cesaret göstermiş olan kadına dikkatini çevirmeden önce, ateş topunu tekrar Julian'a gönderdi.

Syndil, diğer iki Karpatyalı'yı görmezden gelerek, "Yaralandın mı?" diye yumuşakça sordu. Parmak uçları Barack'ın koluna değiyordu, aralarındaki ilişkinin inkârına üzüldüğünü göstermemeye çalışıyordu. Eğer Barack aralarındaki bağı yıllar sonra reddetmeyi seçecekse, Syndil bunun kendisini ne kadar üzdüğünü belli etmeyecekti. Savon'un tecavüzü yüzünden, Barack'ın onu artık kabullenemediğini düşünebilirdi sadece. Belki de saldırının kızın yüzünden olduğunu düşünüyordu. Barack, Savon ola-

yından sonra eskisi gibi olmamıştı. Yeraltında uzun zaman geçiriyor, onunla ve diğerleriyle eskisi kadar vakit harcamıyordu. Şimdi ise kendine gelmişti, ama eski rahat halinde değildi, sertti. Ona güvenmiyormuş gibi bakıyordu kıza. Sanki kendine düzgün bakamayan toy bir kızmış gibi görüyordu onu belki de. Ağlamak, kaçıp tekrar saklanmak istiyordu ama içinde bir şey Barack'ı bu halde, yara bere içinde bırakmaması gerektiğini söylüyordu.

Syndil başını kaldırdı ama adamın gözlerine bakamadı. "Seni iyileştirmeme izin ver Barack. Sadece birkaç dakika sürer zaten."

Barack en sonunda Syndil'in bileğini aldı ve iki adamın uzağında beslendi. Julian ve Darius ikisinin uzaklaşmasını izledi. Julian bir vampirin bedenine, bir de Darius'a baktı. "Sanırım ortalığı temizlemek bize düştü." Alevleri vampire yöneltti. Her zaman olduğu gibi yerde yatan vampirin aradığı kadim olmadığını anlayınca hayal kırıklığına uğradı.

Ama bu sefer yalnız değildi. Konser alanından Desari ona sıcaklığını, aşkını, güzel, büyüleyici sesini gönderiyor, onu kendine sarıyor, yakınına çekiyordu.

Darius koridorda yalnız kalmalarını sağlayıp, Barack vampiri öldürürken insanları uzak tutmuştu. "Barack daha önce hiçbir vampirle savaşmadı. Avcılığa daha önce ilgisi yoktu. Yine de ikimizden önce buraya geldi."

Julian düşünceli bir tavırla başını salladı. "Bu beklenmedik bir şey mi?"

Darius geniş omuzlarını silkti. "Barack her zaman Syndil'e yakın olmuştur. Onu sık sık korur. Genç çocuklarken birbirlerinden ayrılmazlardı. Ama Syndil son zamanlarda öyle içine kapanık ki, kimse, Desari bile yanına yaklaşamıyor."

"Leopar bedeni içinde çok uzun zaman geçiriyor. Travmasıyla yüzleşmezse iyileşmesine imkân yok," diye sakince karşılık verdi Julian.

Darius başını salladı. "Hiçbir erkeğe güvenmiyor. Çağrına cevap verip vampiri kaderine bırakması için Barack'ı ikna etmekte bize yardımcı olması mucize gibi. Biz erkeklere yakın olmayı sevmiyor."

"Kimse onu suçlayamaz," dedi Julian, aklı başka bir yerde gibiydi. Şimdiden Desari'nin yanında olmaya ihtiyaç duyuyordu. Aklına isteyerek dokunabilir, gözlerinden neler gördüğünü görebilir, aklına bakabilirdi ama yine de yüz yüze olmadıkları sürece içinde bir sıkıntı oluyordu. Desari'nin o kalabalığın karşısında duruyor olması, Julian'ın aklına hep kötü şeyleri getiriyordu. Onu koruma arzusu öyle güçlüydü ki, ilkel içgüdüleriyle savaşırken buluyordu kendini. Hızlıca konser alanına gitti.

Güzelliğinin karşısında nefesi kesilmişti. O narin vücudunun zarif hareketleri, kalçalarının sallanışı, dalgalanan saçlarının vücudunun kıvrımlarını vurgulayışı aklını başından alıyordu Julian'ın. Onu kimsenin bulamayacağı, göremeyeceği, tehlikenin ulaşamayacağı gizli bir yere götürmek istiyordu. Sonsuza kadar sesini dinleyebilir, gülümseyip etrafını aydınlatışını izleyebilirdi.

Kalabalıkla birleşmiş gibi gözüktüğü, yavaşça mikrofona güldüğü bir anın içinde bile, sevgilisinin parmak uçlarını boynunda hissedebiliyordu Julian. Ateşler midesinde yükseliyor, vücudu kasılıyor, kızın dokunuşunun gücüne şaşırarak hareketsiz kalıyordu. Yüzyıllar boyunca ruhun-

da boş bir çukur hissetmişti, bir zamanlar hissettiği şefkat ve sevgiden kalanların içinde giderek yok oluşunu tecrübe etmişti. Kız hayatına duyguları, neşeyi geri getirmişti. Her zaman ruh eşine olan ihtiyaçtan nefret ettiğini düşünürdü. O yalnız bir avcıydı, diğerlerinin yanında olmaktansa doğanın içinde, hayvanlarla yaşamayı tercih ederdi. Ama gerçek bu değildi işte. Desari onun için bir mucizeydi.

Aklında yumuşak bir fısıltı vardı. Desari'nin ailesinin kullandığı bir yol değildi bu, akılların birleştiği yeni, özel bir bağlantıydı. Güç. Otorite. Erkek. Darius olmalıydı. Kanlarını değiştirmeleri, aralarında bir bağ oluşturmuş, Darius'un onunla rahatça iletişime geçebilmesini sağlamıştı. *Hayal kurmayı bırak. Yapmamız gereken işler var. Kardeşim seni parmağında oynatıyor gibi görünüyor.*

Onu seçtiği bu tehlikeli kariyerden alıkoymadığını görüyorum. Bu saçmalıklara ilk başta izin veren sendin. Julian bunu söylediği için gayet memnundu. Kalabalık salonda dolanıyor, duyuları herhangi bir tehlikeyi yakalamak için tetikte duruyordu.

Artık senin seçimlerin ona kılavuzluk etmeli, diye karşılık verdi Darius.

Kendi hatalarını bana yıkmaya çalışma. Bu rahat kılavuzluğunun yaptığı zararı düzeltmek için çok zaman harcamam gerekecek. Bilgisi olmadan, yavaşça çalışmalı ve kendi kararlarını verebileceğine dair delice düşüncesini değiştirmem gerekecek. Julian alaycılığın sesine sızmasına izin vermeden edememişti. Birinin yapabileceği son şey Desari'yi kontrol etmek olurdu. Kız ukala bir erkek tarafından sürüklenecek toy bir genç kız değildi.

Barack sahneye geri döndü. Uzun saçları boynunda toplanmıştı, yüzünde hiçbir iz yoktu, kıyafetleri düzgündü, yakışıklı bir adamdı. Julian, Syndil'in konser alanındaki varlığını hissetti. Kız kendisini insan gözüne görünmez yapmıştı. Sahnenin bir köşesinden bakan Barack sayesinde kızın nerede durduğunu çözmüştü. Onu buraya getiren oydu büyük ihtimalle. Syndil izlemediği takdirde sahneye çıkmayacağını anlamıştı Barack'ın. Kız platformun bir köşesinde, Barack'ın hafifçe sağında duruyordu. Üzgün görünüyordu. Julian'ın içinde onu rahatlatmak isteği geçti hemen. Kız kırılgan ve yorgun görünüyordu, çocuk gibiydi. İtiraz edemeyeceği kadar sert bir şekilde buraya gelmesini emretmiş olmalıydı Barack. Julian ne onu, ne de diğerlerini korumacı tavırlarından dolayı suçlayabilirdi. Bu kontrol edilmesi zor bir durumdu. Büyük bir kalabalıktaki iki kadını, insan suikastçılardan, delirmiş hayranlardan ve vampirlerden korumak zordu. Kadınların yakınlarında, göz kulak olabilecekleri bir yerde olmalarını istiyorlardı.

Biz çocuk değiliz, diye hatırlattı Desari kalabalığın gürültüsünün önünde eğilip selam verirken. *Barack'ın Syndil'e olan davranışını da sevmedim. Ona daha nazik davranmalı. Vampirin saldırısını o kışkırtmadı.* Kalabalığa gülümsedi, o ünlü seksi sırıtışıyla Julian'ın vicdanını rahatlatmak için birkaç kalbi durdurmuş gibi görünüyordu. Koluyla sahnedeki iki Karpatyalı erkeği nazikçe işaret etti, onları da kalabalığın alkışına dâhil etti.

Ön sıradaki kızlar iki gitariste çığlık atıp, el sallıyordu, bir tanesi kendini güvenlik görevlilerinin ortasına atıp, Barack'a bağırdı ve onun tarafına doğru kırmızı, ipek külotunu fırlattı. İç çamaşırı neredeyse Syndil'in kucağına düşüyordu. Kız dikkatlice parmaklarının ucuyla külotu yerden

aldı ve bir anlığına inceledikten sonra yüzünde hiçbir ifade olmadan Barack'ın gitarına taktı. Dinleyicilerin gözünde kırmızı külot uçarak gitara takılmış gibi görünmüştü. Zevkle bağırdılar ve tekrar ayaklandılar.

Syndil her zamanki rahat zarafetiyle ayağa kalktı ve sahnenin dışına doğru yürümeye başladı. Barack da hareketlenip kızın önünü kesti. Dinleyicilere sanki Barack, Dayan'a sırtını dönüp kalçalarını kışkırtıcı bir biçimde sallıyor gibi gözükmüştü. Kızların çoğu daha da fazla çığlık atmaya, sahneye çıkmaya çalıştı. Barack gitar solosunu birçok akordan geçerek çaldı, müzik yükseliyordu. Kıyıya doğru yükselip çarpan dalgalar gibiydi. Dinleyiciler yoğun bir enerji içindeydi, ancak bütün Karpatyalılar'ın dikkati kızla, erkeğin arasında yaşananlardaydı.

Syndil, Barack'a öfkeyle baktı, vücudu sinirle kasılmıştı. Gözleri parlıyordu. "Bana ne yapacağımı, nereye gideceğimi söylemeye hakkın yok. Daha önce de söylediğin gibi kardeşim değilsin. Önderimiz Darius, o da buraya gelip senin bu kadınları eğlendirmeni izlemem gerektiğini söylemedi." Eliyle çığlık atan kızları gösteriyordu.

"Beni zorlama Syndil," diye yavaşça uyardı Barack derinden gelen bir hırıltıyla. "Darius'un sana ne deyip, demediğiyle ilgilenmiyorum. Senin tamamen güvende olduğunu bilene kadar gözümün önünden ayrılmayacaksın. Bu konuda ne dersem onu yapacaksın."

Bir an Syndil adama sessiz bir isyanla baktı. Ne karar vereceğini anlamak imkânsızdı.

"Lütfen Syndil," dedi Desari ikna edici bir yumuşaklıkla. "İzleyicilerin karşısındayız. Barack'ın çıldırması için bir neden yaratma."

Syndil gözlerini bir kere kırptı. Uzun kirpikleri çıkık elmacık kemiklerine değiyordu. İri gözlerini mağrur bir tavırla Barack'a çevirdi. Uzun saçlarını omzundan geriye attı ve konserin ikinci yarısı için, sırtı Barack'a çevrili olarak oturdu. Duruşunda bile bir asillik vardı.

Barack gitar solosunu bitirdi. Bedeni yine rahatlamış olsa da, gözlerindeki ifade sertti ve izliyordu. Julian'a doğru kaçamak bir bakışla rahatlayarak güldü Desari. Dayan'ın gitarı Barack'a katıldı ve Desari'nin sesi gökyüzünde yankılandı, bütün herkes ayağa kalkmıştı yine. Syndil de ayağını müziğin ritmiyle yere vuruyordu. Tamamen kendiliğinden olan bir hareketti, o korkunç saldırıdan sonra müziğe karşılık verdiği ilk andı bu. Her zaman müziği seven biri olmuştu. Önüne konan her enstrümanı kolaylıkla çalabilirdi ama asıl ilgilendikleri, klavye ve davuldu. Grup onun yokluğunu hayranlarına, uzun bir tatile çıktığını ve yakında geri döneceğini söyleyerek açıklamışlardı.

Desari içten içe rahat bir nefes aldı. Uzun zaman sonra Syndil'in kendine, ailesine geri dönebileceğine dair ilk işaretti bu. Belki müzik aşkı onu geri getirebilirdi. Bu konuyu düşünürken, sesi dinleyicilerini büyülemeye devam ediyordu. Bir anda o ailesine hayatı boyunca yakınken, Julian'ın hep yalnız olduğunu fark etti. Kardeşini, halkını en iyi bildiği şekilde korumaya çalışmış, hep yalnız kalmıştı.

Artık değil, dedi Julian sesiyle onu sararak. *Artık benim sorumluluğumda olduğuna göre, bu şapşallar ordusunu koruması ve yönetmesi için ağabeyine yardımcı olmaktan başka seçeneğim yok gibi görünüyor. Asıl yapmam gereken tabii o güzel poponu buradan götürmek. Karpat Dağları bizim memleketimiz. Hepimiz oraya aidiz, buralarda, bu kadar çok faninin arasında ol-*

mamalıyız. Aslında o da bir aileye, özellikle de Desari'ye bağlanıyormuş gibi hissediyordu.

Canım, diye fısıldadı kız Julian'ın aklına, sanki parmaklarıyla bir anda tenine dokunmuştu. Kışkırtıcıydı. Sevgi doluydu. Kendi özel dünyalarındalardı.

Julian zorlukla yutkunabildi. Yüzü ifadesizdi, sert, gözleyen bakışları kalabalığı acımasızca inceliyordu ama içi sadece Desari'nin onda yaratabildiği bir sıcaklıkla eriyordu.

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

On Dördüncü Bölüm

Desari'nin elinden tutup ormana doğru yürümeye başladı Julian. Konser hiç bitmeyecek gibi gelmişti, performanstan sonra o kadar çok konuşacak kişi vardı ki. İyi dileklerini sunanlar, muhabirler, hayranlar... Bu kadar kalabalık Julian'ın hoşuna gitmezdi. Gecenin çoğunluğu böyle geçmişti. Şimdiyse dağların huzuru ve gecenin serinliği kalabalığın gürültüsünü, ruh eşine yaklaşmak isteyen insanların boğuculuğunu silip atmıştı. Kızın ısrarcı olduğu bu hayat tarzını yaşamayacağını tamamen anlamıştı. Ruh eşinin etrafında bu kadar çok erkeğin olması Karpatyalı bir erkeğin doğasına aykırıydı. Ancak Desari onun bunu kolaylıkla kabulleneceğini varsayıyordu.

"Öyle düşünmüyorum biliyorsun. Hiçbir şeyi çantada keklik saymadım şimdiye kadar," diye karşı çıktı Julian'ın düşüncelerine. "Senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum ve seçimimi destekleme şeklini takdir ediyorum."

Julian'ın kasvetli bakışları Desari'nin samimi yüzünde dolandı, kaşlarını hafifçe kaldırmıştı. "Öyle değil mi? Se-

çimini destekleyişimi takdir ediyor musun?" Kelimeleri derinde hafifçe bir gülüşle beraber yumuşakça söylemişti. "Ve o güzel gözlerinle gerçekten mükemmel bir dürüstlükle söylüyorsun bunları, samimisin."

Desari Julian'ın elini iyice sıktı. "Elbette samimiyim Julian. Senin için zor olduğunu biliyorum ama benim yaşayış şeklim bu."

"Bu yüzyıl, *cara*. Sadece bu yüzyıl için buna izin verebilirim."

Kız yumuşakça güldü. "Sen öyle san."

"Sanmıyorum, biliyorum. Kalbim sürekli böyle endişe içinde olmayı kaldıramaz. Etrafında aklında pis düşünceler olan bir dolu erkek var. Sinirimi bozuyorlar. Seni ve diğer dişiyi takip eden diğer vampirleri saymıyorum bile."

"Syndil," diye yavaşça düzeltti Desari. "O diğer dişinin bir adı var. Syndil."

Julian, sevgilisinin sesindeki sitemi, aklındaki gözyaşlarını hissetmişti. Syndil'i kardeşi gibi seviyordu, onun arkadaşlığını özlüyordu. Julian'ın hayatını böyle doldurması bile olanların üzüntüsünü silip atamıyordu. Syndil'i geri istiyordu, iyileşmeli, tamam olmalıydı. Sesi bile Savon'un başlarına getirdiği o korkunç felaketin yaptıklarını değiştiremiyordu. Syndil onun yardımını kabul etmezdi. Desari kendisini çaresiz hissediyordu. Syndil gittikçe içine kapanıp, kendisini uzaklaştırırken onu izlemekten başka bir şey gelmiyordu elinden.

Julian Desari'nin hatıralarının bazılarını yakalayabildi. Syndil gülüyordu, gözleri yaşama sevinciyle parlıyordu. Syndil ona sarılıyor, Darius'un dikkatini dağıttıktan sonra kadınsı bir şeyler fısıldıyordu. Birkaç saatlik özgürlük için yaptıkları planları görebiliyordu Julian. Barack'ın Syndil'e kızmasına ve yakalandıklarında Darius'un onlara yaptığı konuşmalara gizlice gülüyorlardı. Yüzyıllardır beraberlerdi, yakın dostlardı. Başka arkadaşları, en gizli düşüncelerini, korkularını, neşelerini paylaşacakları kimseleri olmayan iki yalnız kızdı onlar.

Julian başını eğip Desari'nin ipek saçlarına çenesini değdirdi. Ona âşıktı. *Aşk*. Küçük bir kelimeydi, insanlar her şey için kullanıyordu. Julian için ise kutsaldı. Desari neşesi ve ışığıydı. Gerçeklik ve güzellikti. Aşkın kendisiydi. Dünyaydı, dünyanın en değerli varlığıydı. Onunlayken, Desari onu kızdırdığı zamanlarda bile kendini huzurlu ve bütün hissediyordu. Kızın sakin kendinden eminliği ve inanılmaz yeteneklerine hayrandı. Tabii ki kadınları böyle yetenekli olacaktı. Neden daha önce hiçbiri bunun farkına varamamıştı? Sadece erkeklerin güce sahip olduğuna dair inançlarında ukala davranmışlardı, gerçekte erkekler sadece kara güçlere sahipti. Bunu kadınların dünyaya getirdiği yeteneklerle nasıl kıyaslayabilirlerdi ki? Yaşamın yaratılışından başka sunacakları şeyler de vardı; doğanın ve huzurun kutsanmışları, erkeklerin elinde olmayan bir şifacılık gücüne sahiplerdi.

Julian yavaşça nefesini bıraktı. "Syndil bütün olacak, *piccola*, mutlu olacak. Başka şeylerin beceremediğini, zaman iyileştirir. Hissediyorum. Olacağını biliyorum. Üzülmeye devam etme. Hiç beklemediğin bir şekilde geri dönecektir sana. Bunu nasıl bildiğim hakkında hiçbir fikrim yok ama biliyorum."

Uzun kirpikleri yüz ifadesini saklamadan önce büyük gözleriyle adama baktı Desari. "Sadece beni rahatlatmak için söylemiyor musun değil mi bunları?"

"Ben kimsenin aklını rahatlatmak için bir şey yapmam. Bu özelliğimi artık biliyor olmalısın. Ruh eşleri birbirlerine yalan söylemez. Aklımda bu bilgiyi araştır Desari, sen de dediğime inandığımı görürsün. Bundan sonra ona da adıyla, Syndil olarak hitap edeceğim. Eğer onun benim kardeşim olmasını istiyorsan, dediğini yaparım."

"Neden onun adını hiç söylemiyordun ki?"

Rahat bir zarafetle omuzlarını silkti. Güvendiği gücü, o inanılmaz kudretine alışmıştı kız artık. "Alışkanlık. Çoğunlukla türümüzün ruh eşi olmayan dişileriyle konuşmayız, onları kişiselleştirmeyiz. İki taraf için de bir koruma yöntemi bu. Erkekler sona doğru yaklaştıkça, hiçbirinin uygun dişilerden birini takıntı yapmasını istemeyiz, hem belki..." Bir an duraksadı, cümlenin devamını getirmek istemiyor gibiydi.

Desari elini saçlarından geçirdi. "Belki de saldırabilirler onlara, değil mi?" diye devamını getirdi cümlenin. "Savon'u kışkırtıp ona ümit verecek hiçbir şey yapmadı Syndil. Bundan kesinlikle eminim."

"Zaten böyle bir şey yapmış olacağını bir an bile düşünmedim. Bir vampiri çekmesi için kadının hiçbir şey yapmasına gerek yok. Vampirler sapıktır, iğrenç, şeytani varlıklardır. Kendi garip hayal güçlerinde eğer ruh eşi olmayan bir dişiyi bulurlarsa, ya da eşi olan birini dul bırakırlarsa, kendi kayıp ruhlarını da bulabileceklerini düşünürler. Ki böyle bir şey imkânsızdır. Bir kere o yolu seçtiklerinde, sonsuza kadar kaybolurlar, geriye dönüş yoktur, sadece avcılarımızın birinin elinden olacak ölümleri vardır önlerinde. Çoğunluğu bir eş bulmaya çalışır. Fani kadınları kullanırlar, bazen onları öldürmeden dönüştürmeyi bile başarabilirler. Ancak kadın delirir ve çocukların kanıyla beslenmeye başlar. Böyle kurban olmuş bir yaratığı yok etmek zorunda olmak çok ağır bir yüktür. En kötü sorumluluklardan birisi." Bunu anlayış beklemeden, bir gerçeği ifade ediyormuş gibi söylemişti.

Desari başını ruh eşinin omzuna dayadı, bedenleri ormanda yürürken daha da yakındı şimdi. Hedefsizce ağaçların ve çimenlerin arasında ilerliyorlardı. Küçük bir hareketti ama bir dokunuş bile Julian'ın bedeninde şok dalgaları yaymıştı sanki. Onun bütün sıkıntısını alıyor, onun yerine sadece zevk veriyordu Desari. Sadece yakınında olmak bile yetiyordu. Onun kokusunu içine çekmek bile dünyanın en güzel zevklerindendi.

"Julian sen de bana aynı hisleri yaşatıyorsun," dedi Desari. Julian'ı bu kadar mutlu edebildiğini görünce sevinmişti.

"Benim için bir mucizesin sen," dedi Julian. "Benim için ne kadar değerli olduğunu, benim için ne anlam ifade ettiğini bilemezsin ve ben de sana bunları anlatacak kelimeleri bulamam."

Ama Desari onun zihnindeydi. Julian'ın duygularını hissedebiliyor ve şaşırıyordu. Onun düşündüğü gibi dü-
şünülmek! Türünün erkeklerinin sahibi olduğu güçlü bir silahtı bu. Böyle bir adama âşık olup, onu mutlu etmeyi hangi ruh eşi reddedebilirdi ki? Bunu Darius'un da yaşamasını istiyordu. Julian'ı kendisinin sevdiği gibi, bir kadının da Darius'u sevmesini istiyordu. Syndil, Barack ve Dayan'ın, hepsinin bu güzelliği yaşamasını istiyordu.

Julian güldü ve kollarını sevgilisine sarıp omuzlarının koruması altına aldı. Tabii ki Desari diğerlerini düşüne-

cek, neşesini onlarla paylaşmak isteyecekti. Bu özelliği ona daha çok âşık olmasını sağlıyordu. "Yıldızlara baksana Desari. Yarın burada bir fırtına olacak. Yaklaştığını hissediyorum. Ama bu gece dışarıda yürüyoruz, birbirimizin keyfini çıkarabilecek zamanımız var."

"Neredeyse şafak sökecek," diye kız hatırlattı ona, yüzünde küçük bir gülümseme belirmişti.

"Daha şafağa birkaç saat var," diye karşılık verdi Julian. "Görevimi yerine getirmem için gerekenden fazla bile zaman var."

"Bir görevin mi var?" diye sordu kara gözlerini ona dikerek Desari.

"Kesinlikle. Hayatın boyunca isteyip, ihtiyaç duyacağın tek erkeğin benim olduğuma ikna etmem gerekiyor seni."

"Hayatım çok uzun olabilir," diye uyardı kız.

"Her zaman senin güvenliğin benim ilk görevim olacak, *cara mia*. Benimle çok uzun zaman birlikte yaşamanı istiyorum."

Desari vücudunu sevgilisinin iri bedenine yaslayarak ona döndü, kollarını boynuna sardı. "Ne kadar zamana denk düşüyor peki bu *çok* uzun zaman?" diye mırıldandı, dişleriyle adamın keskin çene çizgisine dokunuyordu.

Julian kollarıyla onu sıkıca sardı, ruhu neşeyle doluydu, dalga dalga yayılan arzu her yanını sarmıştı. Julian başını eğdi ve dudaklarından öptü Desari'yi. Mükemmel bir lezzetti bu. Kadife bir ateş her yanına dağıldı, derilerinin üzerinde ve bedenlerinde alevler dans ediyor, bariz bir elektrikle birbirlerine çekiliyorlardı. Hafifçe hırıldadı Julian, sahiplenmenin yumuşak bir sesiydi bu. Desari ona daha da yaklaşarak karşılık verdi. Adamın iri bedeninin yanında küçük kalan vücudunu ona iyice yasladı.

Bir ses araya girdi. Belli belirsiz bir şeydi, yaprağın tekine bir kürk değmişti sanki. Julian sıkıntıyla homurdandı. Kızın başına alnını dayadı. "Senin bu ailen beni delirtecek. Özel hayatımız yok, *piccola*, hem de hiç."

Kız aynı sıkıntıyla güldü. "Biliyorum Julian. Ama birbirimize değer verirken yapmamız gereken küçük fedakârlıklar bunlar. Birbirimize bütün krizlerde yardım ederiz."

"Peki bana kim yardım edecek? İnan bana, *cara*, kesinlikle bir kriz yaşayacağım. Sana ihtiyacım var, yoksa delireceğim."

"Biliyorum, ben de aynı durumdayım," diye fısıldadı; dudakları ağzının kenarında, onu kışkırtıyor, baştan çıkarıyordu. Sesindeki arzunun aynısı Julian'da da vardı. "Zamanımız olacak sonra."

"O günler yakın olsa iyi olur," diye mırıldandı. Desari'de saklı bir gülüş vardı, aklında, kalbinde hissedebiliyordu. Durumda eğlenecek bir yan bulabiliyordu ama o da aynı acil şehvetle Julian'ı istiyordu. Julian da bedeninin isteklerine rağmen gülerken buldu kendini. Desari'nin kahkahasına bulaşıcı bir şey vardı, aklından olsun, dışarıdan olsun etkiliyordu etrafındakileri. Neşeydi. Sade ve basit bir neşe. Daha önce hiç yaşayamadığı neşeye şimdi sahipti Julian.

Desari adamın sert ve inatçı çenesini öptü. "Syndil'i bu zamanda yalnız bırakamayız."

"Bütün zamanını leopar şeklinde geçirirken ona yardımcı olmak çok zor."

"Hişşt. Duyma yeteneği hâlâ gayet iyidir," diye uyardı Desari ve parmak ucunda yükselerek adamı kaşından öpüp, yanağıyla okşadı. "Eğer bir zamanlar yaptığı gibi benimle konuşmak istiyorsa, onun yanında olmalıyım."

"Peki," diye isteksizce kabullendi Julian. "Ama eğer o sersem Barack perişan haliyle yanınıza uğrarsa, yoluna bakmasını söylemeyi unutma."

"Bu aralar biraz maço bir tavırla dolanıyor gibi görünüyor," dedi Desari. "Savon'un Syndil'e saldırısından beri daha da kötü oldu. Kendisini onun kişisel koruması olarak tayin etti. Bu konuda da pek hoş davrandığı da söylenemez. Julian," diye ekledi, karanlık gözleri akıllıca bir fikirle parlamıştı. "Belki de ona böyle sert davranmayı bırakmasını söylemelisin. Syndil'in, daha nazik davranılmaya ihtiyacı var."

Julian isteksizce homurdandı. "Sanki işe yarayacakmış gibi. Barack'ın seçtiği hiçbir konuda araya girmem. Karpatyalı erkekler böyle şeyler yapmaz. Biz birbirimizi kendi meselelerimizi tek başımıza çözmek için rahat bırakırız. Özellikle de bu konu bir kadınla alakalıysa! O yüzden düşünüyorum da, bence siz iki dişiyi yalnız konuşmanız için rahat bırakmalıyım bence."

"Korkak," diye fısıldadı hafifçe kulağını ısırarak. "Çok uzaklaşma. Özlüyorum sonra."

Julian'ın uzun, erkeksi gövdesi bir anda gecenin havasına karıştı. Yukarıdan kıza gülümsüyordu, o küçük sırıtışıyla hemen kalbini kazanabiliyordu onun. O kaybolup, gecenin bir parçası olurken Desari kendi kalbinin de kanatlandığını hissetmişti.

Dişi leopar çalıların arasından şekil değiştirerek geldiğinde Desari ona doğru döndü. "Desari." Syndil'in sesi neredeyse bir fısıltı gibiydi. "Uzaklara gidiyorum. Bu boğucu erkeklerin yanında kalamayacağım. Seni bırakmak istemiyorum ama gerekli olan bu."

Syndil üzgündü. Desari onu çok iyi tanıyor, sesindeki en ufak farklılığı anlayabiliyordu. Yine de her zamanki gibi sakin ve rahat görünüyordu Syndil. Desari uzanıp elinden tuttu. "Erkeklerimizin göğüslerine mağara adamları gibi vurmaları daha önce bir sıkıntı olmamıştı. Onların aptallıklarına gülüp geçerdik. Neden şimdi canını sıkmalarına izin veriyorsun? Eğer Darius canını sıktıysa kardeşim, onunla konuşurum."

Syndil yüzüne düşen saçlarını sabırsızlıkla geriye attı. "O da yeterince kötü olsa da, sorun Darius değildi. Sürekli beni izliyor olsa da, sorun Dayan da değil. En azından canımı sıkacak bir şey söylemiyor. Ama Barack kendisini bir şey sanmaya başladı. Bana karşı sürekli kaba ve terbiyesiz davranıyor. Onun ukalalıklarına bir an daha dayanamayacağım artık." Başını önüne eğdi, saçları bir kapüşon gibi yüzünü kapatıyor, ifadesini gizliyordu. "Kardeşi olduğumu reddetti bugün."

Syndil'in acısını hissediyordu Desari. Barack'ın bu reddedişi onun canını gerçekten yakmıştı. Yüzyıllardır birbirlerinin ailesi olmuşlardı. Barack nasıl böyle bir şey söyleyebilirdi Syndil'e? Desari'nin içinde bir anda ona vurma isteği yükselmişti. Kolunu korurcasına Syndil'in omuzlarını sardı. "Neden böyle bir şey söylemiş olduğunu bilmiyorum ama öyle demek istemediğine eminim. Senin için çok endişelendiği için böyle düşünmeden konuşmuş olmalı."

"Beni cezalandırmak için söylüyor. Çünkü bir şekilde Savon'un yaptığından benim sorumlu olduğumu düşünüyor. Belki de Savon'dan çok beni öldürmesini isterdi Darius'un. Her zaman Savon'u dinlerdi biliyorsun." Syn-

dil acıyla omuzlarını silkti ve kara gökyüzüne baktı. "Kim bilir, belki de farkında olmadan Savon'u kışkırtacak bir şeyler yapmışımdır."

"Saçmalama!" diye sertçe karşı çıktı Desari. "Buna ne sen, ne de ailemizden biri inanıyor Syndil. Julian, erkeklerin diğer yarılarını bulmazlarsa birçok yüzyıl sonra vampire dönüştüklerini söylüyor. O son dönemlerinde seçmeleri gerekiyormuş. Ya şafağa yürüyüp, hayatlarını sona erdiriyorlar, ya da ruhlarını kaybediyorlar. Savon'un ikinci seçeneği seçtiği belli. Türümüzün erkeklerinin yüzlerce, binlerce yıldır yaşadığı bir konuda sen nasıl sorumlu olabilirsin, buna inanıyor olamazsın."

"Hepsi bana farklı davranıyor şimdi. Özellikle de Barack en kötüsü."

"Syndil," dedi Desari nazikçe, sesi iç rahatlatıcı ve yumuşaktı. "Farklı olan *sensin*. Hepimiz öyleyiz. İçinden geçmemiz gereken bir değişim bu, ama her zamanki gibi beraber olmalıyız. Barack senin başına gelenlere alışmakta zorluk çekiyor olabilir. Belki olanlardan kendini sorumlu bile hissediyordur. Belki Savon'un bizden uzaklaştığını fark edip bir şey dememiştir. Kim bilir? Ben seni sadece korumaya çalıştığına inanıyorum. Belki biraz abartıyor ama bence ona da biraz anlayışlı yaklaşmalıyız."

Syndil'in mükemmel kaşları yukarı kalktı. "Anlayışlı mı yaklaşmalıyız? O asıl bana anlayışlı yaklaşmalı. Bana nasıl davrandığını görmüyorsun. Sürekli terbiyesiz ve kaba, üstüne vazife olmayan işlere burnunu sokuyor. Darius bile onun kadar konuşmuyor benimle."

Desari içini çekti ve elini saçlarının arasından geçirdi. "Onunla konuşmamı ister misin Syndil?"

"Gerekli olacağını sanmıyorum. Söyleyeceğimi söyledim. Tatile çıkıyorum. Bir süredir bunu hak ediyordum zaten." Syndil'in sesi kararından emin gibi geliyordu.

"Darius korumasız uzağa gitmene izin vermez," diye hatırlattı onu Desari. "Sana bakması için erkeklerden birisini yollayacaktır."

İri, kaslı erkek bir leopar açığa çıktı ve alçak ağaç dalına rahatlıkla atladı. İki kadına, gözünü kırpmadan bakıyordu, nefes alırken bedeninin kudreti etrafına yayılıyordu. Syndil hayvana öfkeyle baktı. Desari başını salladı.

Barack, onu bu kadar zorlamayı bırakmalısın. Eğer böyle devam edersen gidecek buralardan. Ortak akıl yollarını kullanmış, Syndil'in hissettiği çaresizliği aktarmaya çalışmıştı.

Darius'un izni olmadan hiçbir yere gidemez. Eğer o da izin verecekse, onu takip edemeyeceğim bir yere gitmesine imkân yok. Sesi ukalaydı.

Bir anda Desari'nin yanında belirdi Julian, koluyla kızı omuzlarından sardı. Korkutucu altın gözlerini yukarıdaki leopara dikmişti. Desari'nin aklındaki sıkıntı onu hemen yanına çekmişti. O anda üzerinde uysallık yoktu. Sadece acımasız bir hayat yaşamış sert bir savaşçı vardı.

Onu bizden uzaklara itme, dedi Desari. *Yalvarıyorum, biraz nazik olamaz mısın? Başına gelenleri anlamıyorsun. İyileşmek için zamana ihtiyacı var.*

Senin düşündüğünden fazlasını anlıyorum, Desari. Artık o yaşamıyor. Sadece varlığını devam ettiriyor. Bunun devam etmesine izin veremem. Barack'ın sesi soğuk ve mesafeliydi.

Desari'nin kara gözleri yaşlarla dolmuştu. Başını Julian'ın omzuna çevirdi. "Lütfen Syndil, beni bırakma. Şimdi değil. Yanımda olmana ihtiyacım var. Her şey çok farklı."

Syndil uzanıp, Desari'nin elinden tuttu. "Eğer öyleyse, ailemden beni uzağa gitmeye zorlayamayacak. Ona karşı çıkabilecek kadar güçlüyüm." Onu gözlerini kırpmadan izleyen leopara öfkeyle baktı. Julian'a başıyla selam verip ağaçların arasına doğru kayboldu. Leopar da daldan aşağı atlayarak, kızı takip etti.

Desari, Julian'a baktı. "İstediğin zaman ne kadar korkutucu görünebildiğinin farkında mısın? Barack'ın ne yapacağını düşünüyordun ki?"

Her zamanki rahatlığıyla omuzlarını silkti. "Fark etmez, *cara*. Seni rahatsız etmesi hoşuma gitmedi. Bu diğer erkekler siz kadınlara karışabileceklerini sanıyorlar. Sadece önderiniz olarak kabul gören Darius'un buna hakkı var, onun görevi bu. Diğerleri sadece sizi koruyabilirler. Ki Barack da Syndil'e bunu yapmaya çalışıyor. Ancak seni azarlayamaz. Sen benim ruh eşimsin ve sadece bana ve halkımızın prensine hesap verebilirsin. Senin durumunu düşünürsek Darius'a da tabii. Ancak Dayan'a değil. Barack'a değil. Sadece liderlerine ve ruh eşine."

Kızın siyah gözleri öfkeyle parlamıştı. "Benden hesap sorabilirsin yani, öyle mi?" Sesi normalden yumuşaktı, patlamayı bekleyen kadife bir volkan gibiydi.

Julian içinde yükselen gülümseme yüzünde ve aklında belirmesin diye uğraşarak burnunu ovuşturdu. "Ben de sadece sana hesap verebilirim ruh eşim, bir de halkımızın prensine tabii ki."

Desari uzun bir süre ruh eşinin yüzünün güzelliğini inceledi. Julian onun kadınsı öfkeleriyle eğleniyordu, Desari bunu açıkça görebiliyordu ama sevgilisi bunu akıllıca saklamaya çalışmıştı. Yine de Julian'ın ikisini aynı eşitliğe koymakta dikkat göstermesi hoşuna gitmişti. Ruh eşi için nasıl kurallar gerekli görüyorsa, aynılarını kendine de koyarak adil davranmaya çalışıyordu. Julian birçok konuda karşılaştığı çoğu erkek gibi baskıcıydı ama ilişkilerini eşit bir ortaklık haline getirmeye çalışıyordu. Desari onu kolundan yakaladı ve bileğinden tuttu. "Sana ciddi ciddi âşık olmaya başladığıma inanıyorum."

Julian'ın yüzündeki gülümsemeden erkeksi bir ukalalık akıyordu. "Bana deli gibi âşıksın. Kabul et, *cara mia*, bana karşı çıkamadığını biliyorsun."

Küçük ellerini yumruk yaparak göğsüne vurdu Julian'ın. "Böyle konuştuğun zaman çıkabilirim. Bazen sana katlandığım için deli olmalıyım diye düşünüyorum. 'Deli gibi aşık' olmak diye tanımlayamam durumu."

Julian sevgilisinin beline sarıldı. "Tabii ki öyle tanımlayabilirsin, *piccola*, bu kadar inatçı olmasan." Başını eğip yüzünü Desari'nin ince boynuna gömdü. Kokusuna âşıktı. Taze, baştan çıkarıcı kokuyordu. Dudaklarının, tenine değen dilinin altında, ruh eşinin damarlarında onu çağıran canlılığı hissediyordu. Bilerek boynuna sürttü dişlerini yavaşça, Desari bir anda irkilmiş, heyecanla bütün bedeni titremişti.

O da bedenini yaklaştırıp Julian'ın vücuduna davetkârca bastırdı. "Eğer hızlı olabilirsek yalnız kalabiliriz." Gülümsemesi seksi, kirpikleri baştan çıkarıcıydı.

Julian kızı ezecek gibi sarmıştı, yine de dikkatle tutuyor, böylece kolunun gücünü hissediyor ama morarmaması için onu koruduğunu da biliyordu. Julian'ın onu böyle kadınsı hissettirmesini seviyordu; ondan hiçbir şey almadan, yanında olmaktan neşe duyuyordu adam, hazineymiş gibi üzerine titriyordu.

"Seni niye bu kadar çok istiyorum?" diye kulağına fısıldadı Julian'ın. "Neden içimde basit bir arzudan daha fazlası olan yakıcı bir ihtiyaç duyuyorum sana karşı?"

Ruh eşinin gülüşünde yine o kibirli erkek tavrı vardı. "Çünkü inanılmaz derecede seksiyim." Kızla beraber yükselirken havaya, gece bu iki sevgiliyi kollarına aldı. Rüzgâr Desari'nin yüzüne çarptığı için, başını Julian'ın göğsüne gömdü, kollarını boynuna sardı.

"Doğru olabilir ukala adam," diye Julian'ın içini eriten bir sesle kabullendi. "Ancak daha fazlası da var. Derim senden ayrı kalmaya dayanamıyor. Aklım sana uyuyor. Kalbim, ciğerlerim de öyle. İçimde birleşmemizin ateşiyle yanıyorum. Her geçen daha da büyüyor. Niye böyle?"

Julian, "Çünkü ruh eşiyiz," diye ciddiyetle karşılık verdi ve havada süzülürken elleriyle sevgilisinin sırtını okşamaya başladı. "Bu bölgeyi benden daha iyi biliyorsun, rahatsız edilmeyeceğimiz bir yerin görüntüsünü göster bana." Desari'nin kalbini yerinden oynatan edepsiz bir sesi vardı. O da birleşmeleri için sabırsızlanıyor, daha fazla beklemeye katlanamıyor gibiydi.

Desari'nin aklına bölgedeki anılar geldi, dağın derinliklerinde dinlenmeyi çok sevdiği bir yer vardı. Julian'ı istiyordu. Üzerindeki kıyafetlerden kurtulmak istiyordu, bedenini adama bastırmak, onun derisine dokunmasını engelleyen her şeyi bir kenara atmak istiyordu.

"Ruh eşlerinin aralarındaki bağ öyle güçlüdür ki, *cara*, sık sık birbirlerinin bedenlerini ve akıllarını paylaşmalıdırlar. Birleşen kalp ve ruhlarımız ihtiyaç duyarlar buna. Aynı bütünün iki yarısıyız biz, hep bir arada olmalıyız, yoksa içimizdeki arzu onu kontrol edemeyeceğimiz kadar büyür." Kızın aklından ihtiyacı olan bilgiyi aldı ve dağın zirvesinden içeriye doğru, dışarıdan belli bile olmayan dar bir yarıktan inmeye başladılar.

İkisinin de yaşadığı rahatlama inanılmazdı. Ailesiyle yaşamak Desari için nefes almak gibi bir şeydi ama Julian'la yalnız kalmamaya da katlanamıyordu. Volkanın derinlerindeki bölgelere doğru inmeye başlamadan önce başını kaldırmıştı. Onların dünyası. Eviydi burası.

Körlemesine dudaklarını buldu adamın. Bedenleri tünelden içeri doğru inerken hızlıca soyundular. Julian kızın kalçasını avuçlarıyla kavramış, kendisine doğru çekmişti.

Desari yumuşakça güldü, nefes nefeseydi, dağın içinin sıcaklığı, bedenindeki ateşle birleşmişti. Onu, o anda istiyordu... havada yavaşça aşağı süzülürken. "Bunu yapamayız, değil mi?" diye sordu, diliyle adamın boynunda atan nabzı yalıyordu. Julian'ın vücudu tamamen kasılmıştı, kız bir kere daha nabzını buldu, bu sefer çıplak bedenini ona bastırırken, dişlerini de kullanmaya başlamıştı boynunda. Göğüsleri arzuyla onu istiyor, bedenini Julian'ın göğsüne bastırıyordu. Bacaklarının arasındaki sıcak ve ıslak girişi de kasıklarına dayamıştı sevgilisinin.

Julian gürültüyle hırladı, elleriyle kızı arzusunun kalın kanıtının üzerine kaldırdı. Kızın bedenini indirip, kadife bir eldiveni giyer gibi birleştirirken fısıldadı. "Hadi Desari, yap şimdi. Beni kışkırtma, *cara mia*. Kanımın sana akmasına, çaresizce arzuladığım şeyi almama izin ver."

Desari'nin üstündeki gücü tüketiciydi. İnanılmaz bir kuvvet, yetenek ve bilgiye sahip bu Karpatyalı erkeğin, ona böyle tapması, ona böyle ihtiyaç duyması baş döndürücüydü. Omuzlarına tutundu ve boynunun güçlü kasların-

daki ateşi takip ederek nabzını buldu. Dişlerini derisine sürterek iyice kışkırttığında bir kere daha hırladı adam.

Desari! diye yalvarırcasına kızın ismini söyledi Julian.

Yavaşça hareket ediyorlardı şimdi. Desari mağaraya doğru giden geçitten süzülerek indiklerinin belli belirsiz farkındaydı. Julian'ın bedeninin lezzetli bir sakinlikle içine girdiğini hissediyordu. Julian onun sıkı, ateşli kılıfının kendini sarışını, kalınlığına uyup güçlü kaslarla sıkışını hissediyordu. Dişlerini sıkmış kendine hâkim olmaya çalışıyordu. Desari'nin dişleri boğazına girdiğinde bedeninin içinden bir yıldırım geçmiş gibi hissetti. Öyle bir tutkunun içindeydi ki, karşılık olarak kızın içinde sert kalça hareketleriyle gidip gelmeye başladı. Aklına girip kızla erotik düşüncelerini, duygularını, kızın bedeninin ona yaşattığı şehvetli zevki paylaştı. Akıl ve kalplerini, bedenleri ve ruhlarını paylaşırken Desari'nin saf, utanmayan neşesini hissetti. Kanını dünyanın en güzel şarabıymış gibi zevk alarak içiyordu Desari. Saçları ipek dalgaları halinde etrafa yayılmış, tenlerini milyonlarca parmak dokunuyor gibi sarıyordu. Julian'ın tadı vahşiydi, zincirsizdi, hayvan ve insan arası erotik bir karışımdı. Julian hayatının özünü onun içinde tadabiliyordu, düşünemeyeceği kadar erotikti. Havada süzülüyorlar, vahşice birleşiyorlardı. Julian kızı tam istediği yerde tutuyor, tekrar tekrar içinde gidip geliyordu. Sürtünmenin zevki gittikçe yükseliyor, öfkeli bir ateş gibi bedenlerini sarıp, acıya yakın bir zevke boğuyordu.

Desari sevgilisinin göğsündeki küçük diş izlerini Julian'ı iyice delirterek diliyle yavaşça yalayarak kapattı. Başını geriye attı ve açık bir davetkârlıkla boğazını ruh eşine sundu. Kollarıyla boynunu sardı Julian'ın ve onunla aynı hızda kalçalarını oynatıp, kalınlığının üstünde gidip gelmeye başladı. Karanlık gözleri tutkuyla parlıyor, ağzı karşı konulması imkânsız bir şehvet yayıyorken günahkâr bir tanrıça gibi güzeldi.

Julian'ın ağzı, sevgilisinin yumuşak derisi üzerinde gezinmeye başladı. Göğüslerinin yumuşak dikliğinin arasından, nefes nefese aşağıya iniyor, Desari'yi zevk içinde bırakıyordu. Küçük bir inleme, arzu dolu yalvarış yükseldi. Desari adamın çıldırmış hızına kalçalarının hareketini uydurdu. Bedeninden o yıldırımın geçmesini, alevler içinde kalmayı istiyordu. Julian'ın dili sevgilisinin derisini okşuyor, göğsünün kıvrımlarında dolanırken, dişleri dikleşmiş göğüs uçlarını kışkırtırken, daha önce hissedebileceğini bilmediği öfkeli bir arzu kıza sahip oluyordu.

"Julian." Desari şehvetle dolu bir acıyla, bir denizkızlarının baştan çıkarıcılığıyla fısıldadı, melodik sesi adamın omurgasına zevk dalgaları gönderiyordu sanki. "Bitiremeden yanabilirim."

Julian ona sadece bir ruh eşinin yapabileceği şekilde cevap verdi ve dişlerini göğüslerinin üzerinde atan nabzına geçirdi. Desari inledi ve o kor alev derisini yakarken ruh eşini daha da sıkı kavradı. Julian kalçalarıyla daha sert hareket ederek, daha derinlerine indi ve elleriyle kızı hareketsiz bırakıp, kanını içti. Desari'nin bedenindeki hisler baş döndürücüydü, onu öyle sıkı sarmıştı ki, Julian hiçbir şey düşünemiyordu. Sadece his, zevk, kızın erotik tadı kalmıştı geriye. Tek bir ten, tek kalp ve ruhlardı artık. Beraber zaman ve mekânın ötesine uzanıyorlardı, sonsuza kadar sürecek gibiydi o an. Ne kadar da çok seviyordu onu! Ona nasıl ihtiyaç duyuyordu! Desari onu yüzyıllar süren ka-

ranlık bir boşluktan sonra canlandırmış, içine hayat üflemişti. Bu mutluluğun devam edebileceğine inanamıyordu neredeyse! Hayatında hiç olmadığı kadar tehlikeli birisi olacağını biliyordu. Desari'nin tadının zevkini, birleşen kokularının keyfini çıkarıyor, coşku içinde boğuluyordu.

Julian dağın zirvesinde inleyen Desari'nin onu sardığını, kadife kaslarının güçle dalgalandığını hissediyordu. Aynı anda zirveye ulaşan zevklerin yoğunluğu, ikisini de mağaraya inen geçitten, kayalıklardan, zaman ve mekânın sınırlarından öteye fırlatmıştı. Julian beslenirken, ona tutunmuş, bedenini ona kilitlemişti. Desari'nin yumuşak, kabullenen iç çekişi, Julian'ı içinde bulunduğu, sadece zevkin olduğu, duyuların kontrolden çıktığı o sersemlikten geriye getirdi. O iç çekişi, onu şimdiye, buraya geri getirmişti. Desari'nin başı sevgilisinin omuzlarına düşmüş, kirpikleri yanaklarına inmişti. İnanılamayacak kadar solgun görünüyordu, derisi neredeyse şeffaflaşmıştı.

Julian sabırsızlıkla kadının göğsündeki küçük yaraları kapatırken küfretti. Eliyle ruh eşinin yüzünden uzun saçlarını geriye attı. "Desari. Bana bak, *piccola*. Gözlerini aç." Net bir emirdi, akıl zorlamasıyla dolu bir sesle söylemişti, endişe içindeydi Julian.

Kız uykulu bir yüz ifadesiyle gülümseyip ağırlığını adama bırakarak yaslandı. "Beslenmelisin, *cara*. Doymayan açlığımla çok fazla kan aldım senden. Böyle tutkunun ortasındayken bile senin ihtiyaçlarını düşünmeden hareket etmem affedilemez. Hiçbir bahanem yok aşkım, ama içmelisin." Ağzını Desari'nin çıplak göğsüne dayadı.

Desari'nin başı tekrar geriye düştü. Anlaşılamayan bir şeyler mırıldandı, aşk sesleriydi bunlar. Julian kızla beraber toprağa geri indi ve yavaşça bedenlerini ayırdı. Desari kara kaşlarını hafifçe çatarak buna karşı çıktı, tek kelime edecek halde değildi. Sadece yüzünü asabilmişti. Julian kontrolünü kaybettiği için kendine yeniden küfretti. Desari'nin aklında ya da kalbinde hiçbir kısıtlama yoktu şimdi. Sevgilisinin doğasının hayvani yanını, Karpatyalı erkek yanı kadar kabullenmişti. Julian fazla kan almış, kızın gücünü zayıflatmak pahasına kendi tutkusunda kaybolmuştu.

Julian onu güçlü kollarına aldı ve dudaklarının kenarından öptü. *Dinle beni*, piccola, hayatımın aşkı. *Senden çok fazla kan aldım. Sunduğumla beslenmen gerek.* Bu öyle yumuşak bir rica değildi, güçlü ve bariz bir emirdi. Türünün erkeklerinin sahip olduğu o büyük kudretle, kıza emri, akıl zorlamasıyla veriyordu. Hiçbir şey düşünmeden, basitçe kızın sağlığı ve güvenliğini sağlamak için emretmişti. Julian göğsündeki sert kaslardan birisinin üzerine küçük bir yarık açtı ve kızın ağzını oraya dayadı.

Kendine kızgındı. Tutkusu yüzünden nasıl bu kadar bencil olabilmişti? Hayvanlarla, insan olarak davranmayı unutacak kadar çok mu zaman geçirmişti? Medeni birinden çok vahşi bir hayvan gibiydi. Yeni ortaya çıkan duygularını kontrol altına almaya çalışmak, karşısına çıkacak dünyanın en güçlü vampirini yenmekten daha zordu. Savaştaki sınırlar her zaman açıktı, ancak şimdi içindeki duygular sarsılmaz kontrolünü toza çevirmişti. Çözemeyeceği bir düğüm içindeydi sanki. Desari'nin kalbini kırmak ya da onun gözünden düşecek bir şeyler yapmak istemiyordu. Kendi içgüdüleriyle sürekli bir savaş halindeydi. Ruh eşini uzaklara götürüp sonsuza kadar güven içinde tutmak istiyordu.

Julian başını ona doğru eğdi. "Sanırım seni kendi ruh eşinden korumam gerekiyor."

Adamın akıl zorlamasıyla beslenirken, kollarının arasında titredi Desari. Akıl zorlamasının altında, Julian'ın derinlerde kendi zarar verici doğasına kızdığını hissedebiliyordu. Ona sıcak bir sevgi gönderdi. Aklında nazik bir gülümseme şekillendirip, onunla paylaşmayı zor da olsa başarabilmişti. Julian için yaşadığı derin hislerin hepsini ortaya dökmüştü. Julian için inanılmazdı bu. Şimdiden Julian'ın öyle bir parçası olmuştu ki, kendisine olan öfkesini hissedip içini rahatlatmaya çalışabiliyordu Desari.

Bir şekilde de başarmıştı bunu. Julian kendi doğasını kabullenmiş, sakinleşmişti. Olduğu kişiyi asla değiştiremezdi. Değişmek istediğinden bile emin değildi. Desari onun kudretini görüyor, kendi gözlerinden ona olan bakışını paylaşıyordu Julian'la. Adama sunduğu bir başka değer biçilemeyecek hediyeydi bu. Türünün erkeklerinin neden ruh eşlerinin onlara sunduğu dengeye ihtiyaç duyduklarını daha iyi anlıyordu şimdi. Kadınları, onların iç karanlıklarına ışık ve şefkat getiriyorlardı.

Julian başını kaldırdı ve Desari'nin yüzünde düzelip düzelmediğiyle ilgili işaretler aramaya başladı. Solgunluğu geçmiş gibiydi, daha sağlıklı bir renge dönüyordu teni. Rahat bir soluk alarak Desari'nin kendine gelmesi için ona vakit verdi. Sevgilisini koruyucu bir tavırla kollarına almıştı. "Özür dilerim, *cara*. Sana sahip olurken kendimi kontrol etmeyi öğrenmeliyim."

Eliyle Desari'nin boynunu okşadı; bedenine bir ılıklık, şimdiye kadar hiç hissetmediği bir kabullenme duygusu yayılıyordu. Desari gülümsediğinde heyecandan kalbi duracak gibi olmuştu. "Sen benim aşkımsın, Julian. Bana asla zarar vermezsin. Bunu biliyorum çünkü ben de aynı şekilde sana zarar veremem. Eğer illa bir şey dememi istiyorsan, halimden oldukça memnundum. Ancak bana daha önce hayal edemeyeceğim bir zevk sunduğunu biliyorsun bence zaten."

Julian onun saçını okşadı, gözleri altın gibi parlıyordu. "Sana zevk vermekten fazlasını, kıyaslanamayacak bir güzelliği paylaşmak istiyorum ben. Bunu da sana olan arzumu kontrol edemezsem yapamam." O konuşurken Desari'nin yüz ifadesinde sonsuz bir şefkat vardı.

Bir an nefes alamayacak gibi hissetti Desari. Julian Savage türünün güzel bir erkeğiydi, ama her zaman mesafeli ve sert görünüyordu. Şimdiyse gözlerinde, ağzının kıvrımında, elinin dokunuşunda böyle bir şefkati gördüğüne inanamıyordu. "Seni daha nazik birisine tercih edeceğimi mi düşünüyorsun?" diye sordu yumuşakça.

Bir an kelimelerin yarattığı acıyı saklamak için gözlerini kapattı Julian. "Ruh eşinin kim olacağını seçemezsin, bunu ikimiz de biliyoruz Desari. Eğer yapabilseydin, belki benden daha farklı birisini isteyebilirdin."

Sevgilisinin gülümsemesi Julian'ı nefessiz bırakıyordu. "Tanrı'ya inanıyorum Julian. Hep inandım. Yüzyıllar süren yaşamımda, onun bana sunduğu birçok harika, mucizevi şeyle karşılaştım. İkimizin aynı bütünün iki yarısı olarak yaratıldığına inanıyorum. Seninle tanışana kadar bununla ilgili hiçbir fikrim yoktu ama artık tüm gönlümle inanıyorum. Bir başkasını asla istemezdim, bir başkasına uyamazdım. Biz sadece beraberken bir bütünüz. Tanrı'nın birbirine uymayacak iki varlığı böyle birleştireceğine inan-

Julian başını ona doğru eğdi. "Sanırım seni kendi ruh eşinden korumam gerekiyor."

Adamın akıl zorlamasıyla beslenirken, kollarının arasında titredi Desari. Akıl zorlamasının altında, Julian'ın derinlerde kendi zarar verici doğasına kızdığını hissedebiliyordu. Ona sıcak bir sevgi gönderdi. Aklında nazik bir gülümseme şekillendirip, onunla paylaşmayı zor da olsa başarabilmişti. Julian için yaşadığı derin hislerin hepsini ortaya dökmüştü. Julian için inanılmazdı bu. Şimdiden Julian'ın öyle bir parçası olmuştu ki, kendisine olan öfkesini hissedip içini rahatlatmaya çalışabiliyordu Desari.

Bir şekilde de başarmıştı bunu. Julian kendi doğasını kabullenmiş, sakinleşmişti. Olduğu kişiyi asla değiştiremezdi. Değişmek istediğinden bile emin değildi. Desari onun kudretini görüyor, kendi gözlerinden ona olan bakışını paylaşıyordu Julian'la. Adama sunduğu bir başka değer biçilemeyecek hediyeydi bu. Türünün erkeklerinin neden ruh eşlerinin onlara sunduğu dengeye ihtiyaç duyduklarını daha iyi anlıyordu şimdi. Kadınları, onların iç karanlıklarına ışık ve şefkat getiriyorlardı.

Julian başını kaldırdı ve Desari'nin yüzünde düzelip düzelmediğiyle ilgili işaretler aramaya başladı. Solgunluğu geçmiş gibiydi, daha sağlıklı bir renge dönüyordu teni. Rahat bir soluk alarak Desari'nin kendine gelmesi için ona vakit verdi. Sevgilisini koruyucu bir tavırla kollarına almıştı. "Özür dilerim, *cara*. Sana sahip olurken kendimi kontrol etmeyi öğrenmeliyim."

Eliyle Desari'nin boynunu okşadı; bedenine bir ılıklık, şimdiye kadar hiç hissetmediği bir kabullenme duygusu yayılıyordu. Desari gülümsediğinde heyecandan kalbi duracak gibi olmuştu. "Sen benim aşkımsın, Julian. Bana asla zarar vermezsin. Bunu biliyorum çünkü ben de aynı şekilde sana zarar veremem. Eğer illa bir şey dememi istiyorsan, halimden oldukça memnundum. Ancak bana daha önce hayal edemeyeceğim bir zevk sunduğunu biliyorsun bence zaten."

Julian onun saçını okşadı, gözleri altın gibi parlıyordu. "Sana zevk vermekten fazlasını, kıyaslanamayacak bir güzelliği paylaşmak istiyorum ben. Bunu da sana olan arzumu kontrol edemezsem yapamam." O konuşurken Desari'nin yüz ifadesinde sonsuz bir şefkat vardı.

Bir an nefes alamayacak gibi hissetti Desari. Julian Savage türünün güzel bir erkeğiydi, ama her zaman mesafeli ve sert görünüyordu. Şimdiyse gözlerinde, ağzının kıvrımında, elinin dokunuşunda böyle bir şefkati gördüğüne inanamıyordu. "Seni daha nazik birisine tercih edeceğimi mi düşünüyorsun?" diye sordu yumuşakça.

Bir an kelimelerin yarattığı acıyı saklamak için gözlerini kapattı Julian. "Ruh eşinin kim olacağını seçemezsin, bunu ikimiz de biliyoruz Desari. Eğer yapabilseydin, belki benden daha farklı birisini isteyebilirdin."

Sevgilisinin gülümsemesi Julian'ı nefessiz bırakıyordu. "Tanrı'ya inanıyorum Julian. Hep inandım. Yüzyıllar süren yaşamımda, onun bana sunduğu birçok harika, mucizevi şeyle karşılaştım. İkimizin aynı bütünün iki yarısı olarak yaratıldığına inanıyorum. Seninle tanışana kadar bununla ilgili hiçbir fikrim yoktu ama artık tüm gönlümle inanıyorum. Bir başkasını asla istemezdim, bir başkasına uyamazdım. Biz sadece beraberken bir bütünüz. Tanrı'nın birbirine uymayacak iki varlığı böyle birleştireceğine inan-

mıyorum." Eliyle Julian'ın çatık kaşlarını okşadı. "Bana olan istekliliğini çok çekici buluyorum Julian. Beni böyle her zaman arzulayabilirsin." Gülüşünde yine o denizkızlarının baştan çıkarıcılığı vardı.

Rahatça kızı kalbine bastıracak şekilde kollarında çevirdi, nefesini tuttuktan sonra tekrar havayı içine çekebildiğini hissediyordu. "Sensiz olmayı asla istemem, Desari," dedi yavaşça. Kelimeler kalbinden kopmuştu, bedeninden ayrılıp gittiklerini, içlerindeki doğruluğu hissetmişti.

Desari kollarını onun boynuna doladı. Uzun saçlarının tenine değişini seviyordu. "Bizi ayrı bırakacağını hiç sanmıyorum. Buna güveniyorum ruh eşim. Şimdi bu kadar çok konuşmayı bırakıp, geceyi geçirebileceğimiz bir yer bul bakalım. Yarın diğerleriyle beraber otobüsle Konocti'ye gideceğiz. Onlar bu akşam kurduğumuz kampta kalacak." Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı. "Tabii otobüs çalışır mı onu bilmiyorum. Hiçbirimizin doğru dürüst tamir yeteneği olmaması utanç verici. Kullanma kılavuzunu okurken bile sıkılıyorum."

"Tamir yeteneğine ihtiyacımız yok," dedi Julian ve kızı sanki bir tüy taşıyormuş gibi kaldırdı havaya. "Biz kendi gücümüzle, farklı şekilde yolculuk ederiz."

"Ama dünyanın geri kalanına uymak istiyorsak," dedi kız. "Fanilerin makinelerini kullanmaktan başka şansımız yok."

"Bizim yolumuzla, zaman ve mekânda yolculuk etmek daha hızlı."

Kız güldü. Kadife ve şarabın birleşiminden oluşan o lezzetli sesi üzerine, içine dökülüyor, Julian'a neşeyi tekrar öğretiyordu. Dans eden gözlerindeki ışıltıyla, gülümsemesiyle, tam bir kadının kahkahasıydı. "Otoyolun bitmeyen derdini çekmektense rüzgâra katılıp uçmak kesinlikle daha az sıkıcı."

Julian sağdaki tünel girişini kullandı, tarifi Desari'nin aklından alıyordu. Önlerine çıkan yol, geniş bir alana açıldı. Eliyle toprağı açtı hemen. "Daha şafağa var, *cara*, seninle biraz daha zaman geçirsek güzel olur diye düşünüyorum ama bugün o kadar kişiye konser verdin, yorulmuş olmalısın."

"Önemli değil Julian," dedi Desari. "Seninle zaman geçirmeyi tercih ederim." Bedenini adama yasladı, çıplak göğüsleri sevgilisinin bağrına değiyordu.

Karşılık olarak Julian'ın öpücüğü yavaş ve nazikti, sakin bir keşifti. "Bu konuda ısrar edeceğim. Sağlığın her şeyden önce geliyor, zevkimizden bile. Yarın daha fazla zamanımız olacak. Bu şafakta dinlenmelisin."

Dalga geçmemek için kendini zor tutuyordu Desari. Ona emir verdiğine öyle inandırmıştı ki kendini Julian. "Tabii ki Julian," diye mırıldandı yavaşça, uzun kirpikleri karanlık gözlerini gizliyordu. Bedenini huzursuzca adama dokunduruyor, göğüs uçlarını sevgilisinin göğsüne bastırıyordu. "Eğer yapamayacağımızı söylüyorsan, ben de karşı çıkmam ama üzüldüğümü söylememde de bir kötülük yok sanırım." Ellerini sevgilisinin kalçalarında oynatıyor, parmaklarıyla kaslarına dokunuyordu. Elleri kasıklarına doğru indi ve avucuyla ona olan dikilmiş arzusunu kavradı. "Ne dersen onu yaparım ruh eşim. Yeter ki sen tatmin ol." Ağzıyla adamın boynuna, oradan göğsüne, oradan da karnındaki kaslara indi.

Kavrayan ellerinin altında, Julian'ın bedeni kalınlaştı

ve sertleşti. Vücudu yanmaya başlamıştı, nefes nefeseydi Julian. "Bile bile benim dayanma sınırımı test ediyorsun, *piccola*. Ve daha fazla dayanabileceğimi hiç sanmıyorum."

"İşte tam da duymak istediğim şey buydu," dedi Desari baştan çıkarıcı bir sesle. Aklında çok daha eğlenceli şeyler vardı yapılacak.

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

On Beşinci Bölüm

Otobüs sallanarak ilerliyor. Motor çatırdıyor, öksürüyor, gittikçe daha da çok gürültü çıkarıyordu. Şimdiden ince bir duman sızmaya başlamıştı. Aracın içindeki hava bile ağırlaşmış, nefes almayı zorlaştıracak bir hale gelmişti. Leoparlar rahatsızlık içinde hareket ediyorlar, kuyruklarının uçlarını sinirle oynatıyorlardı.

Bütün bu tecrübe Julian'ı yormuştu. Kendi türünden bu kadar çok kişinin yakınında olmaktan memnun değildi. Leoparlar izlenmeli ve kontrol edilmeliydi. Hızlı, güvenilemeyecek öfkeye sahipti bu hayvanlar. Karpatyalılar arasında bile böyle dar alanlarda büyük zarar verebilirlerdi. Her halükârda Julian etrafındaki güç dağılımında bir sıkıntı hissediyor, diğer erkeklerin de bunun farkında olduğunu biliyordu. İstediği zaman havaya karışıp, açık pencerelerden dışarı sızabileceğini bilse de, otobüsün bu sıkışık boyutu kapana kısılmış gibi hissettiriyordu Julian'ı. Erkeklerin sıkıntısı hayvanlara da bulaşıyor, vahşi doğalarını kontrol etmeyi daha da zorlaştırıyordu. Darius leoparları

hükmü altında tutmak için fazladan enerji sarf ediyordu. Julian bu aile grubunun yaşayışının deliliğini onaylamaz bir tavırla başını iki yana salladı.

Desari parmaklarıyla koltuğunun arkasına vurarak ritim tutuyor, kardeşini tekmelemek istiyordu. Otobüsün içinde yoğun bir sıkıntı hissediliyordu. Darius, beraber yolculuk etmeleri konusunda ısrar etmiş, diğer araçları kamp alanında bırakmıştı. Desari ise Julian'la yalnız olmak istiyordu. Ruh eşinin başkalarıyla böyle kapalı alanda kalmaya alışık olmadığını biliyordu. Bundan nefret ediyor olmalıydı.

Darius kardeşine boş, kara gözlerle baktı. "Kendimi açıklamak zorunda değilim," dedi sessizce ona. Havadaki sıkıntıdan bahsetmekle vakit harcamamıştı bile. Kendi türlerinden birisi yakındaydı. Bir av sırasında yaşanacak zevk için ruhunu, onurunu satan bir vampir. Darius düşmanın, yüzleşmeyi görmezden gelemeyecekleri kadar yakında olduğunu biliyordu. Hedef kadınlardı. Hepsi bunun farkındaydı. Desari'nin bir süre Julian'la yalnız kalması gerekiyordu. Birbirlerini tanımak için zamana ihtiyaçları vardı. Darius, Julian'ı dikkatle izliyordu. Kardeşinin ruh eşine saygı duyuyordu, rahat gücüne, Desari'yi kendi rahatlığı pahasına mutlu tutmaya çalışmasını takdir ediyordu.

Arızalı araçlarını tamir etmek o kadar zaman almıştı ki, Konocti'deki bir sonraki konserlerine yetişmek için çok az zamanları kalmıştı. Darius konser alanına bir gün önceden gidip, etrafı incelemeyi, güvenliği seçmeyi seviyordu. Etraftaki güç dengesi bozuktu, hava şeytani vampirin varlığıyla kokuyordu. Hepsi yakın zamanda yakılan ateşi, dumanı ve rüzgârsız alana sinmiş kokuyu alabiliyordu.

Bu sefer en azından, daha aşina oldukları bir bölgedeydiler. Konocti, Desari'nin konser vermeyi en sevdiği yerdi. Genelde konser verdikleri büyük stadyumlara göre daha küçük ve samimi bir yerdi. Buharı tüten saklı volkanlardan oluşmuş, orada burada parlayan mücevherleriyle buraya karşı ayrı bir sevgisi vardı Desari'nin. Hepsi çoktan sığınak yerleri buluşmuş, birbirleriyle aralarında az da olsa bir mesafe oluşturabilmişlerdi.

"Otobüsü durdur, Dayan!" Sesinde aciliyetle bağıran Syndil'di. "Yandaki küçük yoldan gidelim."

"O kadar zamanımız yok," diye başını kaldırmadan hırıldadı Barack. "Güvenlik görevlilerinin başıyla konuşmamız lazım ve her zamanki gibi geciktik. Dayan, hiçbir yere sapma, yola devam et."

Syndil'in ince bedeni şeffaflaşmaya başlamıştı. Desari şaşırdı. Syndil erkeklere çok nadiren karşı çıkardı ama şimdi bir sise dönüşüp, açık pencereden karanlık gökyüzüne süzülmeye kararlıydı.

Barack rahatça uzandı, aldatıcı bir tembellik hareketiydi bu, o da kızın arkasından hızla öne atıldı. Syndil tamamen kaybolmadan, uzun saçından yakaladı. "Hiç sanmıyorum, Syndil. Sanırım etrafını incelemedin, yoksa karanlık boşlukların tek bir anlama geldiğini anlardın. Tehlike çok yakınımızda."

Tekrar normal bedenine dönüşürken, hafifçe bağırdı Syndil. "Toprağın beni çağırdığını duymuyor musun? Cevap vermekten başka bir şey yapamam," diye yavaşça karşılık verdi. "Karanlık boşlukların hiçbir anlamı yok benim için. Toprak beni çağırdığında tehlikenin hiçbir anlamı kalmaz. O konular sen ve diğer erkeklerin ilgileneceği şeyler."

Barack kızın ipek saçını bileğine sardı. "Kendini tehlikeye attığını biliyorum ve iki günde böyle bir şeyi bir kere daha kalbimin kaldıracağını sanmıyorum."

"Aklımda yaralı toprağın, yanan ağaçların bağırışını duyuyorum. Ölene yardımcı olmadan devam edemem. Gitmeliyim," dedi Syndil. "Ben böyleyim, Barack." Diğerlerinin böyle zamanlarda söylediklerini umurunda bile olmuyordu. Acıyla onu çağırdığında, toprağı iyileştirmekten başka bir şey yapamazdı.

Dayan yavaşça, biraz da çaresizce iç çekti ve bariz bir isteksizlikle kızın isteğine boyun eğip, aracı dağlara doğru giden tozlu yola doğru çevirdi. Uzun, dönemeçli bir yola benziyordu. Barack karşı çıkmadan, sessizce oturuyordu ama kendini bir anda tehlikeye atmaması için Syndil'in saçlarını hâlâ bırakmamıştı. Otobüs bir dönemeci geçti ve Desari karşısındaki görüntüye korkuyla bakakaldı.

Dağın batı tarafı tamamen kararmış bir yıkıntı halindeydi. Dayan otobüsü yavaşça yolun kenarına çekti ve durdurdu. Bu konuda başka bir seçeneği yoktu. Syndil, Barack'ın onu engelleyen elini umursamayıp ayağa kalkmıştı. Karpatyalı erkek de onun ardından içini çekerek olduğu yerde dikildi ve kızın saçını rahat bıraktı. Syndil'in otobüs kapısını açışını izledi. Toprağa zarar verildiğini her gördüğünde yaşadığı o üzüntünün aynısı yine yüzüne yansımıştı Syndil'in.

Julian kaşlarını çatmış duruyordu. Bölgede etraflarındaki boş alanları sevmemişti. Erkeklere baktı, değerli kadınlarından biri açıkça tehdit altındayken böyle tehlikeye atılmalarına öfkelenmişti. Desari adama hafifçe, sakin olması için uyaran bir ifadeyle dokundu. Julian, bakışını sevgilisinin küçük elinden, Darius'a çevirdi. Adamın yüzündeki ifade her zamanki gibi anlaşılmazdı. Darius kendisinin dışını araştırıyor, ailesini tehdit edecek herhangi bir şey var mı diye kontrol ediyordu. Oradaydı. Hissetmişti. Bütün erkekler hissetmişlerdi ama yine de hiçbiri Syndil'i durdurmak istemiyor gibi görünüyordu.

Son zamanlarda Syndil ile ilgili bir konu olduğunda yaptığı gibi Barack harekete geçti. Omuzlarını rahatça, umursamaz bir tavırla silkti ve kızın arkasından yürümeye başladı. Syndil çoktan küle dönmüş, korkunç toprağın üzerinde ilerliyor, elleriyle rüzgârsız havada garip ama ilgi çekici bazı hareketler yapıyordu. Omzunun arkasından Barack'a baktı, yüzünü hafiften asıldı.

"Duyuyor musun Barack? Toprak acı içinde çığlık atıyor. Burası şeytani bir şey tarafından bilerek ateşe verilmiş." Syndil'in sesi hem yumuşak hem de şefkatliydi. Fısıltıyla konuşuyor gibi olsa da, hepsi gelişmiş duyma yetenekleri sayesinde dediklerini duyabiliyordu.

"Şeytani derken?" dedi Barack.

"Hayır, ateş sevici bir yaratık değil. Ancak insan da değil." Dikkatini tekrar kararmış ağaçlara ve toprağa vermişti, bunun nedeni onun için önemli değildi. Eğer erkekler böyle korkunç bir varlıkla uğraşmak istiyorlarsa, bu onların hakkı ve ayrıcalığıydı. Kız topraklaydı, onun bir parçasıydı. Doğayı, dağları, ağaçları seviyordu. Bütün doğa onasıydı. Doğayı, dağları, ağaçları seviyordu. Bütün doğa ona şarkı söylüyor, sevgi dolu kollarıyla kucaklıyordu. Sevdiği toprağa yardımcı olmasını hiçbir şey engelleyemezdi.

Julian kızın eğilip küle dönmüş yere dokunuşunu izledi. Toprağın Syndil'in elinin etrafında ve üstünde hareket ettiğine, onunla iletişime geçmek istediğine yemin

edebilirdi. Nefesini tutmuş, tanık olduğu olay karşısında şaşkınlık içinde kalmıştı. Desari'nin yeteneği sesiyken, Syndil'inki görüntüşe göre bambaşkaydı. Toprağın kendisiyle derin bir bağlantısı vardı, hastalıklı olanı, zarar göreni iyileştirebiliyordu. Julian otobüsün kapısına doğru ilerledi ve kızın elini kararmış toprağa sokup az önce havada yaptığı hareketleri yeraltında yapışını hayranlıkla izledi. Toprak dalgalar halinde şekilleniyor, gittikçe genişleyen bir spirale dönüşüyordu.

Julian otobüsten aşağı indi ve Syndil'in yoluna çıkmamaya dikkat ederek bir kenara çekildi. Desari parmaklarını ruh eşinin eline sarmıştı. Darius ve Dayan da her zamanki gibi konumlarını almış, bölgeyi güvenlik altına almaya çalışıyorlardı. Dikkatlerini gökyüzüne ve çevrelerindeki ağaçlara vermişlerdi. Gecenin içinde bir şey vardı. Tuzak kuran, Syndil'in toprağın çağrısına karşı çıkamayacağını bilen şeytani bir şey...

Julian'ın bir yanı, Desari'nin güvenliğini bir anlığına bile diğer adamlara bırakamazdı. O yüzden kızın yanında durdu ve Syndil'i izledi. Toprak üzerinde genişleyen çemberin zenginliğini, yayılışını, büyüyüşünü hayranlık içinde inceliyordu. Yerin rengi yavaş yavaş zengin, sağlıklı bir renge, yanmış karartıdan daha derin bir koyuluğa dönüşüyordu. Syndil'in kadim dilde şarkı söylediğini fark etti. Dili anlıyordu, şu ana kadar söylenen bütün şiirleri, şarkı sözlerini, şifa sanatını bildiğini düşünürdü. Yine de bu şarkıyı daha önce hiç duymamıştı. Julian sözleri kolaylıkla çevirebiliyordu, gizemli bir iç rahatlatıcılığı, neşesi vardı. Şarkı sözleri yeniden doğuştan, yeşil büyümeden, parlaklıktan, gümüşi yağmurdan bahsediyordu. Uzun ağaçları, yeşil bitki örtüsünü anlatıyordu. Bir anda nedensiz yere gülümsemeye başladığını fark etti. Syndil hiç bu kadar güzel gözükmemişti. Parlıyordu. Herkesin görmesi için ışıldıyordu kız.

Desari kolunu beline sardı Julian'ın. "Söylediğim gibi değil mi? Harika. Syndil, topraktaki en korkunç yaraları bile iyileştirebilir. Her şey onun için büyür. Böyle gördüğümde, onun yetenekleriyle gurur duyuyorum. Doğadaki her şey ona karşılık veriyor. Yine de çok zorlanıyor, içindeki bir taraf yok olan ormanların, toprağın acısını alıyor."

"Kadınlarımız gerçekten mucizevi," dedi Julian yavaşça, ondan çok, kendi kendine konuşuyor gibiydi. Halkından kimse bunu bilmiyordu. Yaşayan hiçbir Karpatyalı erkek yaşı gelmiş bir kadının Desari ve Syndil'in gösterdiği yeteneklere sahip olabileceğini bilmiyordu. Geriye kalan kadınları erkeğin karanlığına ışık ve şefkat getiriyorlardı ama kendi güçlerini geliştiremeyecek kadar genç, toylardı.

Desari'ye baktı. Kız da ona gözlerindeki yanlış anlaşılamayacak aşkla bakıyordu. Kalbi duracak gibi oldu. Nefesi kesildi bir anda. Desari, onun yüzyıllar süren hayatında tanık olduğu her şeyden daha güzeldi. Ona öyle baktığı zaman, korkuya yakın bir şey, daha önce hiç tecrübe etmediği bir his yaşıyordu. Vampirlerle birçok kere karşılaşmış, savaşlara girmiş, ağır yaralar almış ve bir şekilde hayatta kalmıştı ama gerçek korkuyu, endişeyi hiç hissetmemişti. Şimdiyse bu duygular hiç yakasını bırakmıyor gibi görünüyordu.

Önceki şafak da böyleydi, bugün ise daha fazlaydı. Mutluluğun da bir bedeli vardı: onu kaybetme korkusu. "Kadınlar bir yere kilitlenip kimsenin gözü önüne çıkarılmamalı," diye dediğine çok inanmadan homurdandı.

Desari kolunu ona içini rahatlatacak bir tavırla okşadı. "Yüzyıllar geçirdim, hayatta kaldım Julian, daha da uzun süre yaşamıma devam etmeye niyetliyim. Ben ve Syndil'in korunmasında ağabeyime katıldığın için neden daha fazla tehlikede olayım, anlamıyorum. Hatta bence öncekinden daha çok güvendeyim."

Julian olduğu yerde kasıldı. Yüzü bir anda ifadesizleşmesine rağmen gözlerinde acı vardı. Kızı tehlikeye çoktan atmıştı. İçindeki gölgeyi ikisi de biliyorlardı. "Elimde olsa her zaman güvende olmanı tercih edeceğim gerçeğini değiştirmiyor bu," dedi sertçe Julian. Hafifçe, düşünmeden, kendiliğinden, bedenini Desari'ye yakınlaştırıyor, ona kalkan oluyordu. Gözleri gökyüzüne yönelmişti.

Darius. Artık iyice alıştığı akıl yolundan göndermişti çağrıyı.

Farkındayım. Darius'un karşılığı sakin ve acelesizdi. Sanki her an bir saldırı altında kalabilecek bir durumda değillermiş gibi rahattı. *Desari'yi al, güvende olacağı bir yere götür.*

Tehlikeden uzaklaştırdığım gibi geri döneceğim.

Hayır onunla kalacak, ben yapamazsam onu korumaya devam edeceksin. Dayan ve Barack da aynı görevi Syndil için üstlenecekler.

Julian Desari'yi kolundan tuttu. "Haydi, *cara*, gitmeliyiz."

Desari adamın yüzündeki sert ifadeye, sonra da ağabeyinin ifadesiz yüzüne baktı. "Vampirler geliyor," dedi.

Julian başını salladı. Syndil'i koruyabileceği bir konuma geçen Barack'ı izliyordu. Dayan da ona kalkan olabilecek şekilde önüne geçmişti. Kızı kaldırıp götürmemelerine şaşırmıştı. Syndil ise etrafında olanları umursamıyor gibiydi, dikkatini yaptığı işe vermişti.

"Onu buradan götürmeliler," dedi yüksek sesle. Onaylamaz tavrı sesinden anlaşılıyordu. Ruh eşini koruması ne kadar önemli olsa da, ilk defa bir ailenin parçası gibi hissettiğini, diğerlerini koruyamadan gitmeye isteksiz olduğunu fark etmişti.

"Şu an kendi bedeninde değil, Julian," dedi Desari. "Özgürce süzülüyor, toprakta ilerleyip yok edilen yerleri iyileştiriyor. Kararmış yıkıntılardan küçük filizler büyütecek. Onlar büyüyüp, zenginleşecek ve bölgeye hızlıca yayılacaklar. Güçlü ağaçlar yükselecek. Vahşi yaratıklar iyileşmeye yardım edecek, bu bölgeye gelip hayat verecekler. Bedeninde değilken erkekler onu rahatsız edemez."

Julian sıkıntıyla nefes aldı. Aklındaki ilk düşünce Darius'un emrettiği gibi Desari'yi güvende olacağı bir yere götürmekti ama Syndil'i böyle açıkta bırakmak bütün içgüdülerine tersti. "Bu bir tuzak Desari, kızı ele geçirmek için kurulmuş bir tuzak. Sadece onu çekebilecek bir yem. Kızın yeteneklerini kendi yararına kullanıyor."

"Nasıl biliyorsun bunu?"

"Benzer tuzaklar gördüm. Belirli bir kişiyi ele geçirmek için tasarlanan tuzaklar vardır. Onu bedensiz halde almaya çalışacak, biz de ölümünü engellemek için kızı vermek zorunda kalacağız. Onu burada yalnız bırakamayız." Julian uyarıyı kızın kardeşine özel akıl yollarından gönderdi. *Darius, bu sadece Syndil için kurulmuş bir tuzak. Daha önce böyle şeylerle karşılaştım.*

Başka bir açıklama olamaz. Syndil'i kendimize çekmeye çalıştım ama toprakta geriye çağırabileceğimizden çok yayılmış. Onu

düşündüğümden daha hızlı kendine çekiyor. Sesinde, ya da aklında hiçbir korku, hiçbir tavır yoktu. "Julian," diye dışından devam etti. "Böyle bir tuzakla daha önce hiç karşılaşmadım ama Syndil bizden hızla uzaklaşıyor."

"Barack," dedi sertçe Julian. "Desari ve sen, onun kalbine en yakın olanlarsınız. Syndil'i bizimle tutmak için Desari şarkı söyleyebilir, sen ama ardından gidip, onu bulmalısın. Büyük ihtimalle zor, uyumsuz ve yarısı toprakta, yarısı da kurulan tuzakla hipnotize olmuş durumda olacaktır. Darius, Dayan ve ben vampirin peşinden gideceğiz. Oldukça yetenekli. Bu seferki güçlü, dikkatli olmalısın. Kolay bir rakip olmayacak çünkü."

Barack, Darius'a onayı için baktı. O ise sadece başını salladı. Vampirin kullandığı tekniğe aşina olmadığı için ortaya sunulan uzmanlığı kabullenmeyecek değildi.

"Bedeninin dışındayken Syndil'i takip edebileceğinden emin misin?" diye sordu Barack'a Julian. Sesinde hiçbir ima yoktu. Barack'a hakaret etmek istemiyordu ama hiçbirini yeteneklerini bilecek kadar tanımıyordu. Grupta tamamen güvenebileceği tek erkek Darius'tu. Liderleri önüne çıkan her rakibi yenebilecek beceride biriydi, ailesinin herhangi bir üyesini bedeninin dışındayken takip edebileceğinden emindi.

"Syndil'i dünyada nereye giderse gitsin her zaman bulurum," diye karşılık verdi Barack. Kendinden emindi. "Ve onu koruyabilirim."

Julian başını salladı. "İyi." Dayan'a ve Darius'a döndü, Barack'ın söylediğini yapacağına güveniyordu. "Bu kadar kurnazsa bu vampir uzun zamandır yaşıyor olmalı. Bizi yeneceğine dair büyük bir şansı olmadığını düşünseydi, dört Karpatyalı erkeğin karşısında bu hamleyi yapmazdı. Darius'un inanılmaz tecrübeli olduğunu fark etmiş olmalı. Bu grubu bir süredir inceliyordu büyük ihtimalle, ancak beni çok iyi tanımıyor olabilir. Bu tuzağı planlaması uzun zaman almıştır, o yüzden kurmak için zaman harcadığını söyleyebiliriz. Syndil son birkaç aydır grubun dışında olduğundan, aranızdaki bağın zayıflamasına güveniyor olmalı. Bu yüzden kızı hedef olarak seçti ve Barack'ın tecrübeli bir avcı olmamasına rağmen yenebildiği zayıf vampiri kendi işini yapsın diye gönderdi."

"Peki bizim bilgimiz olmadan bu kadar süredir bizi nasıl inceleyebildi?" diye sordu Darius. Sesi ifadesizdi.

"Buna cevap veremem," dedi Julian. "Sadece güçlü bir varlıkla karşı karşıya olduğumuzu tahmin edebilirim. Türünün çoğu gibi sabırsız da değil üstelik. Darius, seni yok etmek için bütün konsantrasyonunu üzerine verecektir. Çünkü senin onun için en büyük tehlikeyi yarattığını biliyor. Dayan'ı Desari'yle beraber göndereceğini düşünecektir. Syndil'i kendi ağına düşürdüğüne inandığı anda da sana saldıracaktır."

"O zaman onu hayal kırıklığına uğratmak kabalık olur," diye yavaşça cevap verdi Darius, boş kara gözleri buz gibi soğuktu.

Julian onun dediğine katılarak başını salladı. "Dayan, Desari'yle kalıp, ben başarısız olursam, kızın başına bir kötülük gelmemesini sağlamalısın."

"Belki onu sesimle kendime çekebilirim," dedi Desari. Julian'dan ayrılmak istemediği için bir anda gerilmişti.

Vampiri çekmeye çalışmayacaksın. Dayan yanında olacak. Ben bağlantıyı koparmadıkça, akıllarımız iletişimde olsun. Ben

bağlantıyı koparırsam da, tehlikede olmadığın sürece tekrar aklını birleştirme benimle. Lütfen dediklerimi yap Desari. Senin işbirliğin olmadan, Darius'a yardımcı olamam.

Desari alt dudağını ısırdı. Dayan yanına doğru ilerliyordu, yüzü ciddi ve sertti. "Syndil'i bize yakın tutmaya vereceğim dikkatimi," dedi Dayan nazik ama kararlıca kolunu tutarken. "Onu yalnız bırakmayacağım."

"Zor olacak, sakın tersini düşünme. Bu kadim vampir kendi planından öyle kolayca vazgeçmeyecektir. Hem senin, hem de Barack'ın birleşik gücü gerekecektir. Syndil'i hemen kendine çağır, sana tutunmasını sağla. Eğer yapabiliyorsun geriye çek. Darius ve ben de bu yaratığı avlayacağız."

Dayan onunla avlanabilir. Kendini tutamamıştı.

Sana verdiğim sözü tutacaksam, Darius'la kalmalıyım. Dayan'ın gerektiğinde yardım edecek tecrübesi yok.

Desari adama dalga dalga sıcaklık ve aşk yolladı. Dayan'ın onu tehlike içinden uzaklaştırması için sise dönüşmeden önce, Julian'ı içindeki hislerle sardı. Adam zihninde, kızın yumuşak, ikna edici sesini duydu. Hayallerinin ötesinde güçte bir silahtı bu, içini rahatlatıyor, kardeşi gibi olan kadını kendine çağırıyordu. Bir istek, aşk, birleşme, kardeşlik ve aile çağrısıydı bu.

Desari'nin büyüleyici sesinin gücünden kurtulmak için başını iki yana salladı Julian. Darius'a baktı. "Benim dünyamda öyle nadir bir şey ki o. Sesini her duyduğumda hayran oluyorum."

Darius ise etrafındaki bölgeyi araştırıyordu, bütün duyuları tetikteydi. "Ben de," diye cevap verdi samimiyetle. Kadınların inanılmaz güçleri vardı. Onları yüzyıllar boyunca tanıyor olsa da bu, yeteneklerine karşı hayran olduğu anları zayıflatmamıştı. Darius onlara karşı hissettiği gurur ve sevgiyi hatırlayarak bu anıya sıkıca tutundu. Kimse bu kadınlara zarar veremeyecekti.

Gökyüzüne doğru hareketlendiğinde, Julian çoktan dönüşmeye başlamıştı. Kuşun keskin gözleriyle aşağıdaki herhangi bir garipliği yakalamak için kanatlarını genişçe açtı ve yükseldi. Yukarıdan daha fazla alanı görebiliyordu. Kararmış bölgeyi inceledi, toprağın sınırlarını bozacak belli belirsiz de olsa, küçük bir işaret arıyordu. Darius'un vampiri, havada ve toprakta yaşanan en ufak değişiklikleri anlayabilme yeteneklerini kullanıp arayacağını biliyordu. Darius güçlü bir erkekti. Julian kadar güçlü ve tecrübeli olan bir Karpatyalı bile onu karşısına almak istemezdi. Bu vampir Darius'a karşı gelmesinin intihar anlamına geldiğini bilemeyecek kadar uzun yaşamamış olamazdı. Gerçekten, güçlü bir kadimle karşı karşıya olmalılardı.

Julian bulması gereken hedeften başka her şeyi aklından attı. Darius'a gerçek tehdit başka bir yönden gelecekti. Desari'nin sesinin ve Barack'ın Syndil'i geri almaya kararlılığının birleşimi bir güçle boğuşuyor olmalıydı vampir. Desari'nin Syndil'e olan sevgisine ve Barack'ın kızın kılına zarar gelmemesine dair kararlılığına güveniyordu Julian. Darius ile kendisi vampirin onlara sunduğu zorluklarla savaşırlarken, onların Syndil'i kendilerine çekeceklerinden emindi.

Gökyüzünde dolanan bir kuşun bedenindeki Julian, Darius'un biraz uzağında kararmış bir ağacın orada hafif bir hareketlenme gördü. Acıyla perişan olmuş, yavaşça ölen ağaç bir anda sallanmıştı. Julian gözlerini oraya dik-

ti. Darius ilerliyordu şimdi, ağacı geçmiş, yanan arazinin merkezine doğru yürüyordu. Bir zamanlar güzel bir orman olan yerden geriye korkutucu gözüken, kapkara bir yıkıntı kalmıştı. Gökyüzüne doğru uzanan çıplak ağaç dalları tekinsiz çöp adamlara benziyordu. Darius tuzağın tam ortasına çekiliyordu, vampir bilerek onun gitmesini isteyeceği boş bir alan göstermişti. Yukarıdaki kuş, kararmış arazinin üzerinde dolanıyor, aşağıyı izliyordu. Şimdi başka yanmış ağaçlar da dalga dalga sallanmaya başlamıştı. Uzun kara gölgeler sessizce hareket ediyor, geniş omuzlu, uzun adamın etrafını sarıyorlardı.

Darius, diye liderin aklına fısıldadı Julian.

Farkındayım. Onlar seni fark etmediler daha. Desari, Syndil'i bize çekebildi mi daha? Darius kararmış ormanın merkezine doğru ilerlemeye devam etti. Ne sağa, ne sola bakıyor, rahat, kendinden emin adımlarla, basit bir yürüyüşe çıkmış gibi ilerliyordu. Dışarıdan bakan birisi onun birileriyle iletişime geçtiğini asla anlayamazdı. Hiçbir sıkıntısı yokmuş gibiydi.

Yürüyüş rotasını değiştirip batıya doğru hareket ettiğini fark etti Julian. *Barack'ın ruhunu onunkiyle birleştirecek bir şans yaratabilecek kadar Syndil'i bize çekebildi Desari. Üçü de beraber şimdi, güçlerini vampirin kudretine karşı birleştiriyorlar. Eğer hâlâ kızı ele geçirmek istiyorsa, askerlerini bırakmak zorunda.*

Eğer ruhunu ele geçirmeyecekse, bedenini isteyecektir.

Darius'un durumla ilgili düşüncesinin doğru olduğunu biliyordu Julian. Vampiri Barack ve Syndil'in bedenlerinin uzağında tutmalıydı. Bütün dikkatini Darius'un yaklaşan savaşına verme lüksüne sahip değildi. Zaten onun da savaşma sırası gelecekti. Barack ve Syndil'in canlı bedenleri ne olursa olsun korunmalıydı.

Kuşun üzerinde, kara fırtına bulutları toplanmaya başlamıştı. Devasa ve tekinsiz bulutlarla, su ve enerjiyle doluydu. Büyük bir savaşın habercisi olan şimşekler gökyüzünü aydınlatıyor, arkalarından gök gürültüsü yankılanıyordu. *Ateş olmaz*, dedi hemen Julian.

Aklımı tamamen kaybetmedim. Bu yaratıklar ateşle bilenmişlerdir. Ateş sadece güçlerini artırmaya yarar. Darius her zamanki gibi sakindi, hiçbir duygu yoktu konuşmasında.

Kuşun bedenindeki Julian, onları saran tehlikeye rağmen gülümsediğini fark etti. Darius bir savaşçıydı. Kendi yeteneklerine sonuna kadar güveniyordu. Julian da bu güvenin boşa olmadığına inanmaya başlamıştı.

Şimşekler buluttan buluta atlıyor, öfkeli enerji patlamalarıyla her yanı aydınlatıyorlardı. Gök gürültüleri toprağa kükreyen bir sesle çarpıyor, yeri inanılmaz bir şekilde titretiyordu. Karanlık gölge figürler sesten irkiliyor, garip şekilleri uzayıp, değişiyor, uzun kapüşonlu kıyafetler giyen, gözlerinin yerinde boş çukurlar olan ince insan karikatürlerine benziyorlardı. Ağızlarının yerindeki yarıkları ardına kadar açık, sessizce inliyor gibiydiler. Kapüşonlu cüppeleri içindeki gövdeler ağaç dalına benzeyen kollarını ileri uzatıp, Darius'un etrafını sarmaya başladılar.

Yine de lider onlara bakmadı. Aynı yavaş tempoda yürüyordu, sanki onu takip eden yaratıkların inlemelerini duymamış gibiydi. Başını yavaşça salladığında, uzun saçları omuzlarına düştü ve artık tam bir kadim savaşçıydı. Gerçekte neyse öyle görünüyordu, tehlikeli bir dövüşçüydü, yüz ifadesi sert ve acımasızdı. Kara gözlerinde hiçbir acıma, vampirler için hiçbir anlayış yoktu.

Gölgeler hafiften mırıldanmaya başlamıştı. Darius'un etrafında kurdukları çember sola doğru hareket ediyor, toprağın üzerinde süzülüyor gibi esnek bir tavırla dönerken, ölü bedenler kadim bir şarkıyı söylüyorlardı.

Julian kalbinin göğsüne çarpmaya başladığını hissetmişti. Karanlıkların derinliklerinden gelen bir bağlama büyüsü. Darius buna karşı bir büyü biliyor olabilir miydi? Aşağıda olanlarla ilgilenmemek, onun yardımına koşmamak zorlaşıyordu. Julian'ın görevi o iki bedeni koruyup, başlarına bir zarar gelmemesini sağlamaktı. Yavaşça Barack ve Syndil'in üzerinde süzülüyor, herhangi bir tehlike var mı diye etrafı inceliyordu. Syndil'i vampirin tuzağından kurtarmak için giriştikleri savaşın nasıl gittiğine baktığından, aklı Desari'yle kısmen birleşikti hâlâ. Vampir sabırlıydı, Syndil'i acımasızca çekiyor, iradesini sadece tek bir amaca odaklıyordu. Kazanmak için en büyük şansı Syndil'in ruhunu, Desari ve Barack'tan çekmekti.

Desari ise güçlü bir rakipti, güzel sesi Syndil'in ruhunun sarılabileceği gümüş ve altından bir güvenlik ağı yaratıyordu. Sesi öyle saftı ki, ruhsuz, tamamen şeytani olan vampir, yeteneklerinin bu güzelliğin karşısında zayıfladığını görüyordu. Kirliydi ve notaların nazik kudreti seçtiği korkunç yolun ne kadar iğrenç olduğunu hatırlatıyordu. Desari onun yüzüne bir ayna tutmuş gibi kendini görüyordu vampir. Yüzünde, yaşadığı uzun yüzyıllar belli oluyordu, kafatasından parçalara bölünerek sarkan çürümüş teni her şeyi anlatıyordu. Bedeninden çıkan solucanlar, varlığının rezaleti, karşısında duruyordu. Ölen insanlardan ve Karpatyalılar'dan aldığı zehirli kanı, asit gibi tenin-den akıyor, bir zamanlar yumuşak olan etini aşındırıyor, ateş kırmızısı gözlerinden sızıyor, bir zamanlar tırnak olan pençelerinden irin gibi akıyordu. Kokuşmuş nefesi gözle görülen yeşil ve sarı karışımı bir renkteydi. Elleriyle kulaklarını kapatıp, Desari'nin güzel sesinin saflığına karşı acıyla bağırırken çıkardığı ses korkunç bir tıslamaydı. Böylece küçük bir anda, Syndil üzerindeki hükmünü kaybetmişti.

Sanki bu tepkiyi bekliyormuş gibi Barack'ın Syndil üzerindeki gücü arttı, ruhu tamamen onunla birleşti ve saldırıya olan korkusunu tamamen hissetti. Aklını sarmış, içini kendinden nefretle doldurmuştu. Bir şekilde böyle korkunçlukları kendine çekip ailesiyle kalarak onları tehlikeye attığını düşünüyordu.

Julian Desari'deki ani tereddüdü hissetti. Syndil'in Barack'tan uzaklaşmasını hissettiğinde korkuyla bağırmıştı. Julian'ın karşılaştığı en uysal Karpatyalı erkek olan Barack'ın ise iradesi demirdendi. Syndil'in ona karşı çıkması imkânsızdı.

Vampir öfkeyle kükredi, sesi gök gürültüsüyle yarışacak kadar güçlüydü. Barack kıpırdamadan duruyordu. Kendine güveni tamdı. Syndil'i onlardan kimse alamayacaktı. Böyle bir şeyi engellemek için kendi canından bile vazgeçebilirdi. Adamın kararlılığını hissettiğinde Syndil, Barack ve Desari'nin gücüne bıraktı kendisini ve yavaşça kendi bedenine geri dönmeye başladı.

Kuş yeryüzünü dikkatle izliyordu, vampirin şiddetli kararlılığıyla, Barack, Desari ve Syndil'in karşı çıkışının yoğunlaştırdığı karmaşayı görebiliyordu. Darius tuzağın merkezine vardığında gözüne bir hareket çarptı. Bir anda rüzgâr güçlendi ve adamın etrafını saran çemberdeki vampirin uşakları inleyip, dala benzeyen kollarını birbirine

çarpmaya, söyledikleri şarkıya uyan eski, ritmik bir tempo tutmaya başladılar. Darius yürümeyi bırakıp, başını yavaşça gökyüzüne kaldırdı, kollarını ardına kadar, kendisini gölgelere sunuyormuş gibi açtı. Kıpırdamadan, ifadesiz mermer bir heykel gibi duruyordu. Karpatyalı'nın sinirini bozup aklını rahatsız eden yaratıkların sesleri yükselmişti.

Daha önce mırıldandıkları kadim şarkıyı, şimdi Julian da duyabiliyor, kelimeleri anlayabiliyordu. Ruhunun derinliklerinde ne yapmaya çalıştıklarını biliyordu ama bağlayıcı büyüyü duyup, gölgelerin Darius'u gittikçe sardığını görünce çaresizliğe düşmüştü. Darius'un dilin ne kadarını anladığını, kelimelerin neyi harekete geçireceğini fark edip etmediğini bilmiyordu. Onu yok etmek için vampirin ne kurduğu umurunda değilmiş gibiydi Darius'un. Huzurlu görünüyordu, hiç gergin değildi ve bu hali, Desari'nin ağabeyinin yeteneklerine yeni bir saygı ve derin bir inanç beslemeye başlamasına neden oluyordu Julian'ın.

Saldırı, sağır edici bir sessizliğin ardından geldi. Kapüşonlu gölgeler çukur gözleriyle hareketsiz ve sessizce ilerlemiş, yukarıya kaldırdıkları dallarının uçları keskinleşmişti, kollarından birçok bıçak çıkmıştı. Darius hâlâ bir heykel gibi sabit duruyordu. Rüzgâr saçlarını yüzüne çarpıyordu. Bir ok gibi dikti, geniş omuzları bir balta sapı gibiydi, güçlü bedeni kudret ve zarafet yayıyordu etrafına.

Julian havada toplanan gücü hissetmişti. Etrafında titreşiyordu. Altta gölgeler Darius'a saldırmaya başlamıştı. Syndil ve Barack'ın hareketsiz bedenlerinin yakınında, toprak tekinsizce yukarı kalkmıştı. Julian aşağı inmeye başladı, aklını kendi savaşına odaklamaya çalışıyordu. Darbe geldiğinde, saldırının gücü inanılmazdı. Julian bir anlığına nefes alamamıştı. Ciğerleri havasız kalmışken sakin kalmasını sağlayan inanılmaz disipliniydi. Bir saniye içinde saldırının Desari'yi hedeflediğini anlamıştı. Vampir Syndil ve Barack'ı geçip, Desari'yi güzel sesinin kökenine kadar takip etmişti. Doğrudan ona saldırıyor, kendi iradesini sesi kökünden bitirmek için ona yöneltiyordu. *Vampir onu Julian sayesinde öğrendi. Julian kendi ruh eşine ihanet etti.*

O çocukluk anısındaki korku, utanç, çirkinlik Julian'ın içinde yükseldi; Karpatyalı bir anlığına tekrar korkutucu bir canavarla karşı karşıya kalan küçük bir çocuk oldu. Vampir ona beş yüz yıl öncesinden fısıldıyor, en sadık olduklarına zarar vermek için kullanıyordu. Prensi. İkiz kardeşi. Eğer sahip olursa, ruh eşi. Julian çalışmış, denemeler yapmış, yüzyıllar boyunca kendisini bu ana hazırlamak için savaşmıştı, çevresindekileri içindeki gölgenin gözlerinden koruyabileceğine emindi. Ama şimdi sevgilisi Desari'ye ihanet etmişti.

Hayır! Desari ona uzandı, korkusu onu boğuyordu ama sıcaklığı Julian'ın soğuk kemiklerini ısıtıyor, onu yalnız bir hayata sürükleyen, yaşamını tamamen değiştiren korkutucu anın gücünü zayıflatıyordu. *Asıl* seni *benim sayemde buldu. Ama sadece bir hile bu. Görevine odaklan. Vampir'in benim üzerimdeki hükmünü görmezden gel.*

Bütün içgüdüleri bunun mantıksız olduğunu haykırıyordu. Desari'nin paniğini, nefesinin kesildiğini hissedebiliyordu. Aklı onunla kısmen birleşikti ve bedeni onunla öyle bir uyum içindeydi ki, acısı ve korkusunu paylaşıyordu. Ama dediği doğru olabilir miydi?

Tıpkı ruh eşi gibi, Julian'ın bütün varlığı, sinirleri ve kasları ona gitmesi için çığlık atıyordu, Desari'ye yardımcı

olmalı, gücünü onunla birleştirmeliydi. O sonsuzluk gibi geçen anda acı içindeydi. Yüzyıllardır bu anı beklemiş, bu ana hazırlanmıştı. Yapabileceği en zor şeyi yaptı. Aklını ruh eşine tamamen kapattı.

Julian hemen topraktaki yükseltiye doğru inip tehlikeye açık iki bedenin yanına geldi. Julian'ın dikkatini dağıtma çabasının nafile olduğunu anladığında vampirin başka seçeneği kalmamıştı. Desari üzerindeki hükmünü bırakıp, kurduğu tuzağı destekleyen enerjiyi bırakmak zorunda kalmıştı. Syndil ve Barack'ın ruhları artık kendi bedenlerine dönmekte özgürdü. Avcısıyla savaşmak için gücünün hepsine ihtiyacı vardı vampirin. Acımasız düşmanı karşısındaydı. Kendi yarattığı o düşmanla yüzleşme zamanı gelmişti.

Julian'ın varlığını ancak kendisini böyle güçsüz kılan sesin kaynağını takip ettiğinde fark edebilmişti. Öfkeyle, kadını yok etmeyi düşünmüştü ama içinde olduğu asıl büyük tehdit bunu yapmasını engellemişti. Kızın sayesinde acımasız, korkusuz yalnız bir katile dönüştürdüğü çocuğu tanımıştı. Yüzyıllar boyunca Julian'a zaman ve mekânın ötesinden işkence etmişti. Bir zaman sonra ise, yakınlarda Savage'ın içindeki gölgeyle bütün iletişimini kaybetmişti. Çocuk, vampirin düşündüğünden çok daha güçlü birine dönüşmüştü. Şimdiyse Julian'ı yok etmekten, ya da kaçmak için zaman kazanacak kadar ağır yaralamaktan başka seçeneği olmadığını biliyordu. Yüzyıllar süren hayatında ilk defa korkuya yakın bir şey hissediyordu.

Grubun lideri ise onun askerleriyle savaş içindeydi ama askerlerin hareketlerini o yönlendiriyordu. Eğer onların bedeninden çekilirse, Darius'un zaferi kazanması ve onu yok etmesi için Julian'a katılması kesindi. Vampir korkunç bir öfke çığlığıyla toprağın altından çıktı ve hançer gibi pençelerini düşmanın gözlerine doğru uzatarak Julian'a saldırdı.

Julian vampirle arasındaki mesafeyi azaltırken şekil değiştirdi. Pençelerden kaçabilecek, uzun, yılana benzer bir varlığa dönüştü ve kendisine yaklaşan yarı adam, yarı yaratığa doğru ağzından alevler fışkırttı.

Ateşlerin içinde kalan vampir çığlık attı. Pençelerini kurbanlarının kanıyla kirlenmiş, uzun, bükülmüş tırnaklara geri çevirdi ve havada dönüp Julian'ın çıplak göğsünü yardı.

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

On Altıncı Bölüm

Desari kirli ellerin boğazına sarılışını hissetti. İğrenç ellerin kavrayışı sıkılaştıkça canavarın keşfinin şaşkınlığını hissetti. Julian'ın çocukluğunu yok eden kadim vampir buydu. Bu yaratık daha önce ne istiyorsa artık değişmişti. Şimdi sadece ruh eşini yok etmeyi arzuluyordu. Zayıflayan Syndil'i yakalamaya odaklanmış, aile grubunu incelerken, kıza dokunana kadar Julian'ın yakınlarda olduğunu anlayamamıştı.

Nosferatu, Desari'nin sesini ona kadar takip ettiği anda, sanki kızın yanındaymış gibi Julian'ın kokusunu almıştı. Ruh eşinin, aklındaki varlığını ya da bedenindeki kokusunu saklayamadığı için kendine kızıyordu şimdi Desari. Böyle küçük bir şeyi yapacak kadar yetenekliydi tabii ki ama bunu düşünememişti. İlişkilerinin konuşmalarında, her zaman Julian'ın savaştaki üstünlüğünü kabullenmişti ama kendisine yine de gerekeni yapabilecek kadar güveniyordu. Şimdiyse onu korumayı başaramadığı için utanıyordu.

Gerçeğe fazlasıyla yakın kemik parmak illüzyonu gittikçe boynunda iyice sıkılaşırken, Desari kıpırdamadan duruyor, sesi boğazından değil, kalbinden çıkıp sevgi, şefkat, korkusuz güç ve sonsuz onurdan oluşan gümüş bir akıntı gibi dışarı fışkırıyordu. Vampir uzak mesafeden bu kavrayışı devam ettiremezdi. Boğazı ısınmaya başlamıştı. Vampirin parmaklarının tenine dokundukça yandığını anladığında Desari'nin dikkati dağılmıştı. Julian mı yapıyordu bunu? Onu nefessiz bırakıp sesinin saflığını sonsuza kadar susturmaya çalışan iskelet parmakları hissetmemek için bedeninden dışarıya çıktı Desari.

Vampirin gerçekten ona dokunmadığını biliyordu. Öldürücü gücü olsa da, bu bir yanılsamaydı sadece. Desari şarkısını bir anlığına bile kesmemişti. Düşünceleri Syndil'e odaklıydı. *Benimle kal. Bizimle kal. Sana hayatım boyunca her zaman ihtiyaç duyacağım. Bizi sakın bırakma. Bu değerli yeteneğini, ona bu kadar çok ihtiyaç duyan dünyadan esirgeme. Benimle kal, Syndil. Benim sevgili kardeşim, seni kaybedersem yaşayacağım üzüntüyü düşünemiyorum bile. Benimle kal. Seni gerçek ailenden koparmaya çalışan bu canavarla savaş. Seni seven ve sana saygı duyanlardan bizim hayatlarımızdan varlığını esirgeme.*

Müziğinin notaları kelimelerden daha fazlasını anlatıyordu. Derin duygularını, sevgiyi gösteriyorlardı. Şefkati, anlayışı, asla sarsılamayacak bir sevgiyi, büyük bir ihtiyacı, bir kız kardeşin koşulsuz sevgisini anlatıyorlardı.

Duygular ve notalar, başka bir şeyin beceremeyeceği bir güçle sardı Syndil'i. Kalbini kan ağlatana kadar nazik ruhunu dolduran suçluluk duygusu boğucuydu. Bir şekilde bu şeytanı, ailesini yok etmeye kararlı vampiri kendisinin

çağırdığına inanıyordu. Eğer kendisini ona verirse, hayatını diğerleri için feda ederse, belki onları kurtarabilirdi. Vampir onu kendine çekmeyi bir an bile bırakmıyordu. Neyin gerçek, neyin tuzak olduğunu anlamaması için aklını karıştırıyordu. Ruhu onu mu çağırmış, kendisini bulması, onun vaat ettiği gibi bu sonsuz varlıktan serbest bırakması için yalvarmıştı?

Hayır! Barack'tı bu. Onda bu son günlerde bir şeyler farklıydı. Onunla kardeşlik bağlarını inkâr etmiş, hakkı varmış gibi, kız sanki aile grubu içinde kendi yerini kazanmamış gibi ona emirler verip durmuştu. Yine de hayatını onun için riske etmiş, ona gelip pislikler ve iğrençlerin safına katılmasını isteyen vampiri öldürmüştü. Şimdi bile, vampirin onu almasına izin vermiyordu Barack.

Syndil'in aklındaki ses neredeyse şefkatli bir yumuşaklığa bürünmüştü. Yalandı bu, emindi. Barack sesine istediği duyguyu verebilirdi, yüzünün keskin hatları, bütün kadınları onlara değer verdiğine inandırabilirdi. Ama o kadimlerdendi, hiçbir şey hissedemezdi. *Bu şeytanı kendine çekmek için hiçbir şey yapmadın. Sende kötülük, şeytanilik yok. Sen Desari gibi hayatlarımızın ışığısın. Sen olmadan, yaşamın anlamı yok. Seni bizden, benden almasına izin vermeyeceğim. Bunu bil kadın: Eğer benim yanımda durmaz, aklını tamamen benimle birleştirip, üzerindeki bu hükümle savaşmak için birleşmiş güçlerimizi kullanmaya izin vermezsen, seni nereye götürürse oraya kadar gelip, dönüşün için ölümüne savaşacağım.*

Barack'ın sesinde öyle bir kararlılık vardı ki, Syndil ona inanmaktan başka bir şey yapamazdı. Yine de aklını tamamen birleştirmek, kendisinden bile sakladığı birçok anıyı da ortaya çıkaracaktı. Savon'un ona saldırısını görmüş olduğunu bilerek, bir daha Barack'a asla bakamaz, yüz yüze gelemezdi. Barack onun her düşüncesini biliyor olacaktı. Aşağılanma ve korku. Küçük düşürülme. Daha da kötüsü, kızın sırrını, en gizli düşüncelerini, kendisinden bile sakladıklarını biliyor olacaktı. İnledi, vampirin kavrayışını sıklaştırdığını hissetti. Bunu yapamazdı. Kimse için, sevdiği Desari için bile olmazdı. Barack'ın gizli arzularını ve ihtiyaçlarını okumasına izin veremezdi.

Barack hiç uyarmadan saldırdı, sakinlikten, hızlı eyleme bir anda geçiş yapmıştı. Aklı kıza kendisini zorladı ve kendisininmiş gibi onun bedenini ele geçirdi. Syndil ona karşı çıkamayacağını fark etti. Belki de toprağı iyileştirmek için fazla enerji harcamıştı, belki de Barack'ın kararlılığının karşısında çaresiz kalmıştı. Nedeni ne olursa olsun, Barack'ın tehdit ettiği her şeye inandığından emindi. Nereye gitse onu takip edecek, ailelerine dönmesi için ölümüne savaşacaktı. Vampire onu asla vermeyecekti. Syndil sonunda kendisini bıraktı ve bütün gücünü Barack'la birleştirdi.

Desari ikisini kendi gücüyle, sesiyle destekledi, vampirin Syndil üzerindeki hükmüne sağlam bir baskı uyguluyordu. Vampirin parmaklarının boğazından ayrıldığını hissetmişti. Enerjisini bu kadar farklı yönde sürdüremeyecekti tabii ki. Eğer Syndil'i tuzağının içinde tutmak istiyorsa, Desari'yi bırakmalıydı. Kavrayışı azaldıkça, Desari'nin sesi güzellik ve zafer akıntısı içinde yükselmeye, gökyüzünde bir bülbül gibi uçup, duyabilen herkese yardım etmeye devam etti.

Darius gümüş notaları, neşeli, hayatı kutlayan sesini duymuştu kardeşinin. Çevresinde, yakın tarlalarda ve akıntılarda, vahşi hayatın da ona karşılık verdiğini görebi-

liyordu. Rüzgârla büyüyor, kararmış orman harabesinde taşınıyordu. Vampirin uşakları saldırırken sessizleşmişti. Darius'u çaresiz sanmışlar, efendilerinin tuzağına düştüğünü, bağlayıcı büyünün onu mahkûm ettiğini düşünmüşlerdi, ancak Desari'nin sesi bunu engellemişti. Aklında yankılanan notaları, her şeyden çok koruyordu adamı.

Kız kardeşi. Onu her zaman hayranlık içinde bırakmayı başarıyordu. Her yanıyla güzeldi. Kadınsı sihri, iyilik kudreti, kendi taşıdığı yeteneklerin hepsinden daha güçlüydü. Artık hiçbir şey hissedemediği için, kardeşiyle olan anılarına sıkı sıkı tutunuyordu. Bu savaşta dayanak olarak gördüğü tek şey onun sesiydi. Syndil'i tutmakta başarısız olmayacağını biliyordu. Sesin saflığının vampire işkence edip gücünü azalttığından emindi.

Darius yeryüzünün titrediğini hissettiğinde, vampirin Barack, Syndil ve Desari'yle boğuştuğunu biliyordu. Canavarın Syndil'i parmaklarının arasından bıraktığı anın farkındaydı. Darius güçte bir tereddüt, değişim hissetmişti. Gölgeler birleşip saldırılarına başladıklarında, vampir toprağın içinden fırlamış, Julian'a doğru atılmıştı.

Darius son ana kadar bekledi, kollarını açmış, kendisini şeytana feda ediyormuş gibi görünüyor, kıpırdamadan bekliyordu. Yüzü gökyüzüne çevrilmişti. Bulutlar kararıyor, şimşekler çakıyor, rüzgâr saçlarını dağıtıyordu. Yavaşça başını aşağıya indirdi. Korkusuz gözleriyle vampirin uşaklarıyla yüzleşti. Bakışının derinliklerinde alevler dans ediyordu sanki. Yenilmez görünüyordu, gecenin yaratığı, karanlığın prensiydi. Açılmış kolları, gökyüzüne çevrilmiş avuçlarıyla gökyüzünden destek bekliyordu.

Ve gökyüzü sessiz duasına cevap verdi. Sanki gökyüzünde bir kapı açılmış, bir baraj duvarı yıkılmış yağmur su olup akmıştı. Yeri aramıyor gibi gözüken elektrik kıvılcımları beliriyordu yağmur damlalarının arasında. Gök gürültüsü, yeri ölümcül bir deprem gibi sarsıyordu. Toprakta yarıklar beliriyor, akan suyun gittikçe büyüyen nehirlere dönüşmesini sağlıyordu. Vampirin uşakları, efendilerinin hazırladığı tuzağın merkezine gelmişlerdi ancak Darius onların çemberinden çoktan kaçmıştı. Geriye sadece inleyen yaratıkların üzerlerine akarak onları boğan su kalmıştı.

İnce, kapüşonlu gölgelerden buharlar yükseliyor, bu insan müsveddeleri serbest kalırken tıslıyorlardı. Kara duman beyaz dumanla birleşerek, nem ve erimelerinin birleşimi bir leş kokusu ortaya çıkarıyordu. Darius yaptığı işin sonucunu görmek için beklemedi. Çoktan savaşan biri karanlık şeytan, diğeri altın savaşçı olan, gökyüzünde birbiriyle dövüşen iki yaratığa doğru uçuyordu.

Vampir, planının yok olmasıyla öfkelenmiş, Julian'ın göğsüne jilet gibi pençeleriyle saldırıyor, gazabıyla beraber lanetli tükürüğünü atıyordu. Julian bir şekilde hançere benzeyen pençelerinin saldırısından kıl payı kurtulunca, vampir hayal kırıklığı içinde çığlık attı. Julian çoktan kendi saldırısı için manevra yapıyordu. Öfkeli bir vampir, dikkatsizleşirdi. Julian aklından, bütün düşünce, mantık, duyguyu attı. Saldırısı hızlı ve ölümcüldü. Korumasız karnına doğru uzun pençeleriyle saldırdığında vampirin kanı dört yerden fışkırmaya başlamıştı. Julian saldırıdan hemen kaçmayı başardı.

Darius savaşa hızla girdi. Misillemesi acımasız, korkusuz ve vahşiydi. Doğrudan vampiri öldürmek için atılmıştı. Rakip ortadaydı. Vampir karşı çıkıp savaşabilir, her ha-

lükârda Julian ya da Darius onu yok ederdi. Ya öldürecek, ya ölecekti. Eğer Julian ve Darius ağır yaralanırsa bu da olurdu. Vampir onlarla beraber ölürdü. İki avcı da sonuna kadar gideceklerdi bu işin, acıma ve merhamet yoktu ikisinde de. Kadim yaratık onlara karşı çıkmaya cesaret etmişti. Yok edilmeliydi.

Onun kadar yüzyıllarca ölümle yüzleşerek yaşamamıştı vampir. Bir tecrübeli avcıyı yenebilirdi ama iki taneyi değil. Avantajını kaybetmişti. Yapabildiği kadar hızla ortadan kayboldu ve yağmurlu gökyüzünde uzaklaşmaya başladı, fırtınayı kaçışının izlerini gizlemek için kullanacaktı.

Julian hemen iyi olup olmadığını görmek için Desari'yle aklını birleştirdi. Kıza zarar gelmediğini öğrenip içini rahatlatırken bile, vampiri, arkasında bıraktığı kan damlalarını kullanarak takip ediyordu. Fırtına kanın zehrini azaltıyordu ama Julian kokuyu her yerde tanıyabilirdi. Aynı koku kendi kanında, ruhundaydı. Ondan ikiz kardeşini, ailesini, halkını esirgeyen içindeki gölgedeydi. Vampir uzun yıllar ona işkence etmişti ama bu son yaptığıyla, ruh eşine zarar vermeye çalışarak affedilemez bir günah işlemişti. Julian'a göre, onu yok etmek için daha başka bir neden olamazdı. Hayatı boyunca bu an için hazırlanıyordu.

Darius da gökyüzünde aynı hızla hareket ediyordu. Vampirin serbest kalmasına izin vermeyecekti. Ailesini koruma yeteneğine meydan okumuştu bu şeytan. Ne olursa olsun karşılığını alacaktı. Kanın takip edilmesi neredeyse imkânsızdı o yüzden Darius fırtınanın öfkesinin zayıflamasını sağladı. Vampirin uşakları tamamen yok edilmişlerdi. Karanlık gölgeleri yağmur tamamen eritmişti. Syndil'in iyileştirici yeteneği de işin kalanını yapmış, vampirin doğa ve toprağa yaptığı hasarı tamamen iyileştirmişti. Syndil kâinatın enerjisini ve hayatın babası olarak saygı gösterdikleri varlığı çağırmıştı. Şimdiden yeni hayat güç kazanmaya başlamıştı, topraktan küçük filizler fışkırıyor, fırtınanın neminden besleniyorlardı.

Canavarın leş kokusu Darius'un burun deliklerindeydi, vampiri inine kadar takip etmeye hazırlıklıydı.

Geri çekil, Darius. Amatör bir vampir değil bu. İnine kadar takip etme. Orada daha güçlü olacaktır.

Darius, Julian'ın yumuşakça söylediği önerisini görmezden geldi. Gökyüzünde gittikçe sönükleşen kan izini takibe devam etti. Julian, Darius'un onu duyabileceğini bilerek, sessizce birçok dilde küfretti. Aile liderinin ona eşlik etmesine izin vermekten başka seçeneği yoktu. Vampir onunla yüzleşmekten kaçabilirdi ama köşeye sıkıştırıldığında tehlikeli olacağından emindi. Julian bu vampiri çoğundan daha iyi tanıyordu, onun büyük güce sahip bir kadim olduğunu biliyordu. Ve kadimlerin yok edilmesi asla kolay olmazdı.

Julian? Desari'nin sesi aklına değdiği gibi içini ısıttı. *Nereye gidiyorsun? Endişeni hissedebiliyorum.*

Şu ukala kardeşin, Gregori de dâhil, şimdiye kadar karşılaştığım herkesten daha inatçı. Vampiri inine kadar takip etmekte ısrar ediyor.

Darius muazzam bir savaşçıdır. Desari'nin sesinden ona ne kadar güvendiği anlaşılıyordu. *Kendini ona göstermiş hiçbir vampiri rahat bırakmaz. Başka ne yapabilir ki?*

Onu açığa, ininden dışarıya, ertesi gün çekebilir. Vampir yaralı, aşkım ve Syndil'i ele geçiremediği için öfkeli. Beni tanıyor ve korkuyor. Korku bu yaratıkların kurnazlığını artırır. Şimdi de

güvenli yerine geri dönüyor. Bir vampirin ini dünyadaki en tehlikeli yerlerden biridir. Darius'u uyardım ama bir tuzağa gittiğini bile bile onu o savaşta yalnız bırakamam.

Julian havada hızla hareket ediyor, Darius'un kuyruk tüylerinin arkasında ilerliyordu. Yağmur çiseleyecek kadar yavaşlamıştı ama hava ağır ve yoğundu. Julian yaptıkları şeyin aptallığına sinirlenerek başını salladı. Darius doğrudan bir yaklaşıma inanıyordu. Aynı zamanda, ölümcül bir rakipti. Kendi hayatını kaybetmek anlamına gelse de düşmanını yok etmeye tamamen bağlıydı. Darius koruması altında olanlara tehlike arz eden her şeye saldırmak zorundaydı ama içindeki bir şey, ölümüne savaşması için onu itiyor, vampiri öldürürken, onurlu bir şekilde sonsuz uykuya yatmayı arzuluyordu.

Darius'u kaybetmek düşüncesi Desari'yi korkutuyordu. Julian ise Desari'nin korkmasına dayanamıyordu. Şeytanın varlığını hissediyor, etraflarındaki havanın ağırlığı düşünmeyi zorlaştırıyordu. Vampirlerin zaman kazanmak için kullandıkları hilelerden birisiydi bu da. Julian bedenini içgüdülerine göre yönlendiriyor, kendine ve gücüne güvenerek ilerliyordu.

Darius da sıkça onu yavaşlatmak için kullanılan bu hileyle karşılaşmıştı. Düşmanına yetişmek için ileriye hücum ederek, doğrudan uçuşa geçti.

Saldırı bir anda ikisinin arkasından geldi. Julian'ın içindeki gölgeye, sıcaklığa duyarlı bir roket gibi hedeflenerek atılan mızrağa iki tecrübeli avcı da hazırlıksız yakalanmıştı. İkisi de Desari'nin korkuyla bağırarak havaya yükselmesinin mi, yoksa kendi içgüdülerinin mi neden olduğunu bilmeden, Julian arkasındaki tehlikeyle yüzleşmek için döndüğünde hafiften yukarıdan giden Darius kendisini, kardeşinin ruh eşiyle yaklaşan mızrağın arasına attı.

Vampirin kullandığı aerodinamik silah oldukça iyi yapılmıştı ve ölümcüldü. Darius'u kuş içinde olan bedenine, et ve kemiği kalbinin hemen altından yararak girip çıkmıştı.

Dayan! Bilinçli düşünmeden, Julian önderliği eline alarak yardım için diğer Karpatyalı'yı çağırdı ve Darius'un gökyüzünden düşen bedenini yakalamak için ileriye atıldı. Bir yandan da bütün oyunu değiştirip, artık saldırmak veya kaçmak için daha iyi bir durumda olan vampiri arıyordu. *Desari, onun için nefes al. Şimdi de ver. Sakin olmalısın. Onun için nefes alıp vermeli, onu canlı tutmalısın. Mızrak kalbini sıyırdı, o yüzden kendi başına nefes almayı durdurmaktan başka seçeneği yoktu. Onunla birleş ve bize bağla.* Julian emri bir şifacı olarak vermişti. Kadim sanat konusunda, Desari ve Darius'un akrabası, kendi halkının şifacısı olan Gregori'yi, Karanlık Olan'ı izleyerek birçok şey öğrenmişti.

Dayan onlara yetişti ve havada Darius'un bedenini yakaladı. Şimdi Julian'ın koruması altında kendi güvenli yerleri olan sıcak havuzlu ve ateşli dağa doğru gideceklerdi. Darius böyle bir durumdayken, Julian düşmanını takibe devam etmeyecekti. Darius hem onun, hem de Desari'nin hayatını kurtarmıştı. Julian'ın onur duygusu başka bir şey yapmasına izin vermezdi. Diğerleri onun şifa gücüne sahip değildi. Ancak yine de yakınlıkları yardımcı olacaktı.

Julian diğerlerini arkadan koruyarak takip etti. Aklı Desari'yle birleşmişti, böylece Darius'un aklındaki düzenleri daha iyi okuyabiliyordu. Bu sayede de uçarken bile ölümcül yarayı inceleyebiliyordu. Darius'un güçlü bir yapısı

vardı, iradesi demir gibi sağlamdı. Eğer sonsuz uykuya yatmaya kararlıysa, kimse onu burada tutamazdı. Bu tavrı, Darius'un dünyanın en iyi şifacısı ve savaşçısı olan Gregori'nin kan kardeşi olduğuna dair inancını iyice güçlendirmişti.

Barack ve Syndil, toprağın altına açılan dar geçiş yoluna girişin kolay olması için dağı çoktan açmışlardı. Duyuları bulabileceği bütün bilgilere açık bir şekilde grubun önünden gözcü olarak ilerliyordu Barack. Vampir izlerine, boş alanlara, garip kokulara, bir düşmanın varlığını gösterecek bütün işaretlere dikkat ediyordu. Syndil ile beraber bir şifa odası hazırlamak için çalıştılar. Zengin bir toprak alan buldular. Syndil zenginliği artırmak için dizlerinin üstüne çöktü ve şarkı söylemeye başladı. Bir diğer taraftan da Barack mağarada dolanıp, otları ve mumları duvara doğru belirli bir düzende dizmişti.

Dayan, Darius'un bedenini dikkatle hazırlanmış toprak yatağa yatırdı ve Julian'a yer vermek için geriye çekildi. Desari çökmüş toprak yatağın ucuna oturdu. Bütün dikkati ağabeyindeydi. Cansız bedeni okşarken eli, sadece bir ruhtu Darius. Kızın yanaklarından aşağı yaşlar süzülüyordu. Darius'un güçlü iradesinin farkındaydı. Eğer onlarla kalmak isterse, bu onun seçimi olacaktı. Adama istemeyeceği bir şeyi yaptıramazdı.

Bizimle kalacak. Julian'ın sakin sesi aklındaydı. Güçlü. Nazik. Kararlı. *Darius hepinizin ona ihtiyaç duyduğunu biliyor. Sizin onsuz da güvende olacağınızdan emin olana kadar hiçbirinizi yalnız bırakmayacaktır,* dedi Julian kararlılıkla. Darius'un ruhunun Desari'nin aklını rahatça okuyabilip, kendi söylediklerini duyabileceğini biliyordu. Desari'nin

Julian kızın omzuna dokunup şefkatle saçını okşadı. Diğerlerine bakmadan, derin bir nefes alıp verdi, dikkatini kendini kaybedip, sadece saf enerjiye, güçlü bedeninden beyaz iyileştirici bir ışık olarak süzülüp, önünde kıpırtısız yatan vücuda girmeye odaklandı.

Yara kötüydü. Mızrak tam kalbin altından girmişti, dokuları, damarları, atardamarları yırtarak geçmişti. Ucu Darius'un güçlü kalbini yakalamış, kötü bir kesik atarak neredeyse sırtına kadar ilerlemişti. Bu mızrağın asıl hedefi Julian'dı. Büyük ihtimalle onu öldürürdü. Desari de hayatını kaybederdi.

Sana borcum büyük, diye mırıldandı Darius'un aklında, bir yandan da bedeni içten dışa iyileştirme işine başlamıştı. Darius bütün sistemlerini hemen kapatmayı başarabilmişti. Yardımına ihtiyacı olursa diye ruhu da Desari'yle birleşmişti. Julian liderin niyetlerini kendisininmiş gibi okuyabiliyordu. Julian'ın kendi yerini alabileceğine emin olmadan ailesini korumasız bırakmayacaktı Darius.

Şimdi Julian ışık ve enerjiden oluşan beyaz saf bir sıcaklıktı. Atardamardaki, hayat özünün kaybına neden olan korkunç yaraları kapattı. Kalp özellikle fazla konsantrasyon istiyordu. Yara derindi ve en küçük hata yapmamalıydı. Bir süre sonra, ikisini bir şarkının sarmaya başladığını fark etti. Kelimeler kadimdi ve içini rahatlatıyor, yaptığı işe duyduğu güveni artırıyordu. Bu, kimsenin daha önce yapmaya cesaret edemediği kadar geniş bir iyileştirmeydi ve Desari'nin güzel sesindeki tanıdık kelimeler, ona ihtiyacı olan huzuru veriyordu. Onun yanından ayrılmıyor, Darius'u kendisinde tutuyor, sesiyle kadimlerin iyileştirici kelimelerini örerken, bir yandan da Julian'a güç veriyordu.

Diğerlerinin de melodik şarkıya katılıp iyileşme sürecine seslerini eklediklerini fark etmişti Julian.

Saf enerjiye dönüşmek şifacı kim olursa olsun yorucuydu. Kendi bedenini bir kenara koymak zor bir süreçti. Sonunda Julian kendini o kadar yorgun hissetti ki, Darius'tan kendi bedenine geçtiğinde, başı dönüyor ve o muazzam kuvvetinin yerinde yeller esiyordu. Yumuşak toprağa çöktü. Saçları yüzündeki yorgunlukla derinleşen çizgileri saklasın diye başının öne düşmesine izin verdi. Bütün enerjisi bitmişti.

Desari ruh eşinin altın saçlarını okşadı, kalbi ruh eşine destek olmak için aynı sağlam ritimde atıyordu. Julian, ağabeyine çok benziyordu. Rahatça, ustaca durumun kontrolünü eline almış, yapılması gerekeni yapmıştı. İkisinin de karakterleri birbirine çok benziyordu. Aklında bir hareketlenme hissetti. Julian'la paylaştığı yol değildi bu. Yüzyıllar içinde alıştığıydı. Darius yaşayacaktı.

Dayan süreci yakından izleyebilmek için yakınlaşmıştı. "Yaşayacak mı?" Soruyu Desari'den çok Julian'a yöneltmişti. Liderliğin sağ kolundan bir zeytin dalıydı bu.

Julian başını kaldırıp adama baktı, yüz ifadesinden ne kadar yorgun olduğu belliydi. "Darius bu dünyadan kendisi hazır olana kadar gitmeyecek. Kararını verdiğinde de zaten onu hiçbir şey durduramaz. Yaşayacak ama kana ve dinlenmeye ihtiyacı var. Hepimiz onu yapabildiğimiz kadar beslemeliyiz. Sürekli beklenmesi, korunması lazım. Vampir Darius'un yaralı olduğunu biliyor, onun zayıf olduğunu düşünüyordur. Bu dinlenme yerini rahat bir öldürme şansı için arayacaktır."

Yanındaki Desari öfkeyle hareketlendi, ince bedenini korunmak ister gibi Julian'ınkine bastırmıştı. Julian hemen karşılık verdi ve kızı koluyla sarıp, dünyaya karşı güvende hissetmesini sağladı. "Rahat bir öldürme şansı olmayacak Desari. Darius şimdiki durumunda bile tehlikeli. Sadece aklı bile birini öldürmek için yeterli güce sahip. Onun için korkma. Her halükârda biz zaten, vampirin birimizi aşabilme ihtimaline karşı nöbet tutacağız."

"Senin için gelecek." Syndil kelimeleri yumuşakça söylemişti, sesi öyle güzeldi ki, uzanıp Julian'ın ruhuna değmişti sanki. "Hepinizden, bütün erkeklerden nefret ediyor. Sizi yok etmek için de beni kullanmayı düşünüyor." Gözlerini Julian'a çevirdi. "Ama en çok senden nefret ediyor. Seni kontrol etmeyi düşündü ama yapamadı. Öfkesini hissettim."

Julian parlayan gözleri karşısında diğerlerinden biraz uzakta, başını eğerek duran kadını inceledi. Solgundu, gözleri kocamandı. Kırılgan ve zayıf görünüyordu. Rüzgâr biraz sert esse kırılacak gibiydi. Desari'nin parmaklarını eline dolayıp daha fazla konuşmaması için sıktığını hissetti. Barack titredi, bu huzursuz, öfkeli hareketini kadınlar saldırganca bir tavır olarak algıladılar. Julian ise öfkeli bir korumacılık olduğunu görmüştü. Barack kendisini Syndil'in zayıflığıyla, ona istemeden ya da daha kötüsü bilinçli olarak zarar vermeye çalışanlar arasında bir kalkan olarak görüyordu.

"Seni bize karşı kullanamaz Syndil. Sen bizim sevgili kardeşimizsin ve korumamız altındasın. Tıpkı toprağın senin koruman altında olduğu gibi. Bu şeytan yaratığın yozlaştıramayacağı kadar güçlü senin yeteneğin." Julian konuşurken kelimeleri dikkatlice seçiyor, kadife sesine

hafif bir 'akıl zorlaması' ekliyordu. "Şeytan, onu senin çektiğini düşünmeni istiyor ama bu sadece onun yarattığı yanılsamalardan birisi. Aramızdan herhangi birini kapana düşürmek için kurduğu bir dolu tuzak var vampirin. Bu yaratıkları avlayarak yüzyıllar geçirdim, böyle bazı bireylere özel hazırlanmış çokça tuzak gördüm. Onun lekesi sana dokunamaz. İmkânsız bu, çünkü fazlasıyla safsın. Desari'yle aklımı birleştirdiğimde gördüm bunu. Hepimiz bunu biliyoruz."

Syndil'in uzun kirpikleri titredi. "Ben bilmiyorum."

Barack tekrar sıkıntıyla hareketlendi, hafif bir homurdanma yükselmişti boğazından. Bir anda Syndil'in ince vücudu şekil değiştirmeye başladı, bir anda insan kadın halinden, dişi bir leopar arasında gidip geliyordu.

Desari, Barack'a kızı biraz rahat bırakması gerektiğini söylemelisin. Julian bu yetişkin erkeğe meydan okumaması gerektiğini biliyordu. Darius yapabilirdi ama Julian şüphe ediyordu. Bazen Karpatyalı erkeklerin korumacı doğalarının sağduyularını körleştirdiği oluyordu. Barack daha yaşlı, güçlü ve baskıcı bir erkek söyledi diye geriye çekilmeyecekti. Desari'nin Barack'ı yumuşak, ikna edici ve sihirsel sesiyle yola getirmesi daha olasıydı. Julian adamı suçlamıyordu, Barack Syndil konusunda korumacıydı ve hâlâ tehlikeli, kavgacı bir durumdaydı. Bir kere içteki şeytan harekete geçtiğinde, türlerinin kaba, avcı içgüdülerinden kurtulmak zorlaşıyordu.

Desari'nin cevabı mükemmeldi. Kıza sıkıca sarılmamak için zor tutabildi Julian kendini. Ona bir bakmamış, ya da iletişime girmek için hiçbir şey yapmamıştı. "Syndil," diye fısıldadı kızın adını sevgiyle. Leopar bedeni insan şekliyle hayvan arasında gidip geliyordu hâlâ. "Beni daha bırakma. Yardımına ihtiyacım var." Desari sesine tam gerektiği kadar yorgunluk vermişti, Julian bile inanmıştı buna.

Nasıl bu korkunç olaydan sonra yorgun olamazdı ki? Tabii ki öyleydi. Bedeni yavaşça ona değerken hissedebiliyordu. İri gözleri Barack'ın kaya sertliğindeki yüz ifadesine dokundu. *Gitmek istiyor o biliyorum, Barack ama eğer yapabilirsen, lütfen kenara çekil ve bana gelmesine izin ver. Kardeşimle olmaya ihtiyacım var.*

Sana yardımcı olması için altın olan var, Desari. Barack'ın kelimeleri sertti ama mesajı aralarındaki havadan geçirip gönderirken, Syndil'den uzaklaşmış, Desari'ye gitmesine izin vermişti.

Syndil yerine hareket eden Desari olmuştu. Birkaç yavaş adımla aralarındaki mesafeyi aşmıştı. Yan yana gelip birbirlerine sarıldıkları anda erkeklerin görüşünden kayboldular.

Barack seslice küfretti ve öfkeli bakışlarını Julian'a çevirdi. "Peşimizde olan bir vampir var, beslenmedik ve kadınlarımız yanımızda değil!"

Julian rahat bir halde omuz silkti ve ilk gündeymiş gibi taze bir halde ayağa kalktı. "O zaman ihtiyaçlarımızı gidermeliyiz," diye sessizce karşılık verdi ve öfkeli Karpatyalı'nın yanından geçti.

Barack elini uzun saçlarının arasından geçirdi, nedensiz yere öfkeliydi. Daha önce hiç bu kadar gergin, şiddetin kenarında hissetmemişti kendisini. Birini öldürmek istiyordu. Vampir gibi iğrenç, kirli bir yaratığın ailesinden birini yakalama şansı olacak yakınlaşması düşünülemezdi. Kadınları koruyacak dört erkeklerdi ancak tuzak işe yaramış-

u ve hedefi yine Syndil olmuştu. Gökyüzünden inen bir küfür gibiydi bu. Kendisini başarısız hissediyordu. Kızın başına bir daha böyle bir şeyin gelmeyeceğine dair kendine söz vermişti ama o iğrenç yaratık Syndil'in aklına dokunmayı, kendisinden şüphe etmesini, Savon'un korkunç saldırısını tekrar yaşayıp, suçlu olanın kendisi olduğunu düşünmesini sağlamayı başarmıştı.

"Julian." Dayan Karpatyalı'yı bilen bilinçli gözlerle inceliyordu. "Böyle bir yarayı iyileştirmek muazzam bir enerji kaybı gerektirir. Barack'la git ve bütün aileye yetecek şekilde beslenin. Buradakileri ben koruyacağım. Görevin benim için fazla olduğunu düşünme. Kardeşimin liderliğini seçmiş olabilirim ama ben de gerektiği zaman savaşacak kadar yetenekliyimdir."

Julian elini sallayıp toprağın Darius'un üzerini örtmesini sağladı. Liderin dinlenme yerine o gittiğinde kimse rahatsızlık veremesin diye birkaç karmaşık kalkan kurdu. Dayan'a başını salladı ve dağdan çıkışa doğru yükseldi. Eğer yakında avlanamazsa, bu işi yapması için ruh eşini yollayacaktı.

Yumuşak bir kahkaha sardı bir anda etrafını. *Bunu duydum.*

Duyacağından emindim zaten güzel sevgilim. Hemen geri döneceğim. Syndil'in ortadan kaybolmasına izin verme. Şu an kendisi için hiçbir vampirin olamayacağı kadar tehlikeli.

Desari yavaşça içini çekti, nefesi aklının içinde fısıldıyordu. *Doğru, Julian. Hepimizi tehlikeye attığı için kendisini suçluyor. Deniyorum, ama...* Düşüncenin devamı gelmemişti, Julian Desari'nin üzüntüsünü hissediyordu.

Piccola, *endişelenme. Ailenin başına bir şey gelmesine izin vermeyeceğiz.* Hafif bir alaycılık yine belirdi sesinde. *Şu ukala kardeşinin uyanmasını sabırsızlıkla bekliyorum. Ailesine gelen hasarı nasıl tamir ettiğim konusunda onunla iyi dalga geçeceğim.*

O konuda hiç şüphem yok zaten.

Julian şafak söken gökyüzüne yükseldi, ışık gözlerini acımasızca yakıyordu. İçinde bir yan Darius'a kilitliydi. Darius'un ona yaptığı gibi o da adamın içine girmişti. Birbirlerine olan bağları güçlüydü. Ve Julian, Darius'un gösterdiği kadar ailedeki diğer erkeklere inanıp güvendiğine emin değildi. İkisi de vampire dönüşmeye yakın olup saklıyor olabilirlerdi. Darius'u zayıf bir hale, ölü gibi yatarken, güvenilen bir dostun rahatça öldürebileceği bir halde bırakmaktan pek rahat değildi, o yüzden ruh eşinin ağabeyine kilitlenmişti. Desari ona yüzyıllar önce kaybettiği bir şeyi vermişti, bir ailesi vardı şimdi. Bu aileyi korumak için elinden geleni de yapacaktı.

Rüzgâr bir avın kokusunu taşıyınca, Julian rotasını rahatlıkla değiştirdi. Gökyüzünde uçuyor, Barack'ın onu takip edip etmediğini umursamıyordu. Kısa bir süreliğine dışarıda kalmak için elinden geleni yapacaktı.

Darius'un uykuda yatarken de tehlikeli olduğunu söylemiştin.

Julian içini çekti. Kendisi nasıl kızın aklına dokunabiliyorsa Desari'nin de onun düşüncelerini rahatlıkla okuyabileceğini bilmeliydi. *Öyle,* cara, *tehlikeli. Etrafına yaydığı gücü hissedebiliyorsun. Ancak yine de tanıdığı birinden gelen bir saldırıyı önceden bekleyeceğine emin değilim.*

Darius'u şaşırtacak kimse olamaz başka. Belki sadece...

Julian, Desari'nin duraklayıp cümleye devam etmeden düşündüğünü hissetmişti. Sonra bir anda aklında beliren bir düşünceyi hemen sansürlemişti. Şüphesiz bir şeyler

karıştırıyordu. Julian umursamadı. Kızın planın ortak noktası o değil de kardeşiyse hiçbir sorun yoktu.

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

On Yedinci Bölüm

Uyanma çağrısı içinden değil, dışarıdan gelmişti. Emirle, kalbi atmaya başladı, ciğerlerine tekrar hava girdi. İlk nefeste biraz acı vardı ama Darius hızlıca hiçbir kasını hareket ettirmeden, hatta gözlerini bile kırpmadan, kontrolüne engel olacak hiçbir şeye izin vermeden bedenindeki hasarı inceleyebilmişti. Kalın bir bilek ağzına bastırıldı. Kaybettiği kadarını beslenmesini söyleyen yumuşak emri duydu. Ona kimin böyle cömertçe yardımda bulunduğunu hemen anladı. Kan kadimdi ve güçlüydü. Aç hücrelerine doğru dolarken kan, taşıdığı gerçek bir kadimin enerjisi ve kudretini hissedebiliyordu.

Darius yavaşça gözlerini açtı ve kardeşinin ruh eşi olan altın saçlı yabancıya baktı. Darius bir süre, taze kanın bedenine doluşunun keyfini çıkardı. Güçlü, zengin, kadim bir kandı bu, şimdiden iyileştirici güçlerinin içinde çalışmaya başladığını hissedebiliyordu. Adamın bileğinden beslenirken Julian'ı inceledi. Güçlü ve inanılmaz yetenekli, eşit miktarda da kendine güvenliydi. Kendini taşıyışın-

dan, altın gözlerindeki dik bakışlardan, geniş omuzlarının duruşundan belli oluyordu bu. Rahatça hareket edişinden, tereddüt etmeden aldığı hızlı kararlardan anlaşılıyordu. Diğer erkeklerle yaşanabilecek meydan okumalara sebep olmadığında anlaşılıyordu liderlik yetenekleri. Egosunun asla araya girmesine izin vermiyordu. Julian sonsuz yeteneklerinin farkındaydı, kendi dâhil kimseye bir şey kanıtlama ihtiyacı duymuyordu. Şimdiyse Darius'un iyice alışmaya başladığı o alaycı ifade vardı Julian'ın yüzünde. İçten içe gülüyordu sanki. Hayattan ve etrafındakilerden keyif alıyormuş gibiydi. Sanki diğerlerinin farkında olmadığı gizli bir bilgiye sahipmiş gibiydi. Büyük ihtimalle de böyle bir bilgiye sahiptir diye düşünüyordu Darius. Doğumlarından bile önce içlerine yazılan bilgi haricinde Julian'ın kadimlerden eğitim alma şansı olmuştu. Kendi türleriyle ilgili Darius'un ailesinin bilmediği birçok başka şeyi de biliyor olmalıydı.

Darius dikkatlice yarayı kapattı, yaralı halinde bile arkasında bir iz bırakmak istemiyordu. Hareket etmeye kalkışmadı. Kalbi tam olarak iyileşmemişti. Böyle ölümcül bir yarayı tamir etmek için Julian'ın ne kadar zaman ve enerji harcadığını biliyordu. Ancak yavaş yavaş kapanan yarayı iyileşme tamamlanmadıkça zorlamaya niyeti yoktu.

"Daha tam olarak iyileşmedim Julian," dedi o sakin, ifadesiz sesiyle.

Julian yüzünde bir sırıtış belirdi. "Öyle mi? Hızlı iyileşeceğini mi sanıyordun yoksa? Seni daha bir saat önce toprağa koyduk. Sadece beslemek için uyandırdım. Yoksa senin bile Darius, iyileşmek için bir saatten fazlasına ihtiyacın var. Ve hayır, vampiri henüz inine kadar takip etmedim ama yarın yapacağım. Bu dediğime güvenebilirsin."

Darius kara bakışlarını, Julian'ın altın gözlerine dikti. "Aradığını bulacağından hiçbir şüphem yok. Nasıl bir adam olduğunu biliyorum." Şimdiden yorgundu, sesi sönüyordu; kalın kirpikleri o acımasız, korkusuz, cam kayası gözlerini kapamaya başlamıştı. Julian gibi güçlü bir adamın kanı bile, böyle yorgun, yarası ağır olan birini hemen iyileştiremezdi. En küçük hareketleri yapamayacak kadar yorgundu Darius.

"Bu dünyada daha fazla kalmayı istemezsin." Julian diğerleri onu dinlemesin diye liderin yanına eğildi. "Sonsuz uykuyu seçmek aklındaydı. Artık ben senden nasıl saklanamıyorsam, aynı durum senin için de geçerli. Vampire dönmeye bu kadar yakınken, burada kalmayı niye seçtin? Savaşını, uyanık olduğun her an yaşadığın buhranı, hayatının sonsuz karanlığını hissedebiliyorum. Sonsuz uykuyu isterken, ona ihtiyacın varken neden burada kalmayı seçtin?"

"Sen yaptın." Cevap basit ve kısaydı ancak Julian satır aralarındaki gerçeği okuyabiliyordu. "Hatıralarından bazılarını okudum. Ruh eşin diye tanımladığın kardeşimi bulmadan önce senin de sonsuz uykuya yatma niyetinde olduğunu biliyorum. Daha fazlasını bilmiyorum. Ancak içten içe bizi yiyen bu karanlıkla savaşın, bulduğun ruh eşinin değer olduğunu anlıyorum. Bütün dünyayı dolaştın, bir daha hiçbir şey hissetmeyeceğinden emindim ama al işte, duyguların geri döndü. Gülüyorsun. Saklayamadığın gerçek bir neşe var içinde. Bir umut olduğunun daha önce farkında değildim. Erkeklerimiz için, belirli bir süre yaşadıktan sonra, sadece iki seçenek olduğunu sanıyordum. Sonsuz uyku ya da ruhun kaybı. Şimdi bu bilgiye

sahipken, Dayan ve Barack'a kılavuzluk etmekten başka seçeneğim yok. Yapabildiğim kadar dayanacağım. Ancak içimdeki yaratığın beni yenmeye başladığını hissettiğimde sonsuz uykuya yatacağım. Eğer oraya gitmeden bir kere hissedebilirsem, bütün o uzun, karanlık günlerin bir anlamı olacak." Darius'un sesi bir fısıltı gibiydi, daha güçlü konuşacak hali yoktu. "Kardeşime, aileme olan sevgimi eski bir anı gibi hatırlamak değil, hissetmek istiyorum."

Darius'un sesinin gittikçe azalıyor olması Julian için bir fark yaratmıyordu. Bütün Karpatyalılar gibi, onun da inanılmaz bir duyma yeteneği vardı.

"Her halükârda," diye devam etti Darius, kirpikleri gözlerinin karanlık derinliklerini gizliyordu şimdi. "Dayan'ın ters yönde bir kanıt olmadıkça umut etmesi gerektiğini göstermek için, ümitsiz bir noktaya gelene kadar bekleyeceğim. Onun da bu dünyadan yorulduğunu, sonsuz uykudan birkaç kere bahsettiğini biliyorum. Seni de kolay kolay lider olarak görmez."

"Sevecen kişiliğim yüzündendir büyük ihtimalle," dedi Julian alayla.

"Dayan sessiz bir ruhtur. Ben ya da Savon gibi karanlık bir doğaya sahip değil. Her zaman içgüdüsel olarak doğru yolu seçmiştir. Ancak içindeki karanlık büyüyor, kalbine ağırlık yayılıyor. İçinde saklı, tehlikeli bir vahşilik var. Kendisinden bu kadar farklı bir şeyi taşıdığı için daha da tehlikeli. Biz rahatça kabullenirken, Dayan doğasının o yanını anlamaya uğraşıyor." Kardeşinin ruh eşine bilerek bu bilgileri aktarıyordu.

Darius'un sesi şimdi öyle alçaktı ki, Julian onunla sesli mi yoksa akıldan mı konuştuklarını seçemiyordu. "Yorgunsun Darius. Uyu. Bunları iyileştikten sonra da konuşabiliriz." Bilerek Julian da sesini azaltmış, daha alçak, hipnotize edecek bir tona indirmişti. İç rahatlatıcı, huzur verici, iyileştiriciydi. Altta yatan emir, saklı ama güçlüydü.

Darius parlak beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. Julian sesindeki akıl zorlamasını duymuş ve ne olduğunu anlamıştı. Bu zayıf durumunda bile, böyle bir akıl dokunuşuna karşı çıkabiliyordu ama Julian ne olursa olsun istediğini yapacaktı. Vampiri Darius olmadan avlayacaktı. Bu konuyla ilgili tartışmak anlamsız ve yorucu olurdu. Darius uzun bir süreliğine uyumayı planlıyordu. "Aşağıya iniyorum, altın olan, ancak hayatımın devamını sağladığın için teşekkür etmem gerektiği gerçeğini unuttum sanma."

"Ya da lanet etmen." Julian siyah, zengin topraktan geriye çekildi ve Darius'un nefesinin kesilip kalbinin duruşunu izledi. Elini sallayıp, toprağın bedeni tamamen saracak şekilde örttü ve yaraları iyileştirme süreci başladı. Elleriyle Darius'un rahatsız edilmesini önlemek için kalkanları kurdu. Uzun bir süre dikilip bir şeye ait olmanın yarattığı beklenmedik sıcaklığın keyfini çıkardı. Kadim düşmanını avlayıp, yok ettiğinde, herkesin güvende olduğundan emin olunca, kendi ikiz kardeşini aramaya gidecekti. Aidan'ı özlüyordu. Ruh eşiyle, tanışmak, Desari'yi onlara tanıtmak istiyordu. Çocukluğundan beri bir vampirin izini taşıdığı gerçeğini itiraf etmekten korkuyor olsa da, hayatına katabileceği şeyler olan başkalarıyla iletişime geçmeyi istiyordu. Tekrar bir ailenin parçası olduğunu hissetmek istiyordu.

"Benim ailemin bir parçasısın zaten," dedi bedenini adama yaslayıp, belini kollarıyla arkadan sararak Desari. Bir anda ortaya çıkmış, varlığı şifa odasını doldurmuştu.

Oradaydı işte. Onu tamamlıyordu. Nefesi. Kalbi. Ruhunun gerçekten yaşayan, seven ve önemi olan parçasıydı. Böyle değer biçilemeyecek, hak etmediğini hissettiği bir hazineyle ödüllendirildiği için farkında olmadan çabucak bir şükür duası etti.

Julian kızın kokusunu seviyordu. Derin bir nefes aldı, kızın güzelliğini, temiz ve seksi kokusunu içine çekti. "Bu karmaşa? Bütün bu erkeklerle?" Julian hafifçe hırıldadı. "Bu aile falan değil. Bu bir adamın kâbusu."

Desari bilerek yumuşak ve davetkâr bedenini iyice bastırdı adama. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Düşündüğüm şey..." dedi Julian ve kızın ince boynunu sahte bir tehditle sardı. "Halletmem gereken önemli işlerim olmasına rağmen beni kışkırtıyor olduğun."

Kız bedenini adamın sert vücuduna dayamak için ince kollarını boynuna sardı. "Ben bir süperstarım ruh eşim, ancak her fırsatta beni yalnız bırakmak istiyorsun. Yanımda olmaktan mutlu olacak bir dolu erkek var her yerde."

Adam başını eğdi ve dişlerini kışkırtıcı bir şekilde kızın nabzına sürttü. Desari bir anda kemikleri erimiş gibi hissetmişti, karnı beklentiyle kasılmıştı. "Hayır, senin yanında olmaktan mutlu olmazlardı, *cara mia*, çünkü o zaman çok üzücü bir şekilde hepsinin hayatına son verirdim."

"Mağara adamısın Julian. Uzun boylu, zarif ve prens gibi görünüyorsun ama mağara adamından daha olgun değilsin." Desari diliyle adamın tenini tattı. Anın zevkini çıkarmak için gözlerini kapattı.

Julian, "Mağara adamı mantığının üstüne çıkmak gibi bir niyetim yok," diye mırıldandı kızın kulağına, nefesi saçlarına değip onu kışkırtıyor, kan akışında küçük alevler dans ettiriyordu. "Mağara adamı olmamın birçok yararı var."

"Baskın erkeği oynamayı seviyorsun ona şüphe yok," diye fısıldadı Desari. Sesi öyle bir arzuyla doluydu ki, Julian'ın bedeni de şehvetle kasıldı. Ruh eşi ağzıyla boynunda dolanıyor, elleri gömleğinin altından derisine dokunuyordu. "Sana ihtiyacım var ruh eşim ve sen bana olan yeminli görevlerini bilerek görmezden geliyorsun."

"Seni gidi yaramaz kız." Julian kolunu Desari'nin omuzlarına sardı ve odadan çıkıp, erimiş lavdan oyulmuş tünel labirentinde yürümeye başladılar. Tüneller derindi ve sayıca fazlalardı, büyük dağın içinde ilerliyorlar, toprağın derinliklerine iniyorlardı. Sıcak ve nemliydi, buhar içindeydiler. Sıcaklık yürürken bütün kıyafetlerini su içinde bırakmıştı.

Desari'nin beyaz ipek bluzu bedenine öyle yapışmıştı ki, göğüsleri karanlık, çekici gölgelere, göğüs uçları daha da karanlık bir cazibeye dönüşmüştü. Derine indikçe, saçları iyice ıslanıp ağırlaşmıştı. Bir noktadan sonra Desari, saçlarını arkada birleştirip, topuz halinde toplamıştı.

Julian hafifçe gülümsedi. "Nasıl yapıyorsunuz onu öyle?" Gözleri kızın bedenindeydi. Saçlarıyla uğraşırken göğüslerinin masum bir baştan çıkarıcılıkla kalkışı başını döndürmüştü.

Desari başını ona çevirmek için baktı. "Neyi?"

"Saçlarınızla yapıyorsunuz ya." Julian eğilip, kızın boynundan aşağıya inen küçük ter damlasını tattı. Kızın titrediğini, kendi bedeninin de aynı şekilde karşılık verdiğini hissetti. Elini ipek bluzunun içine sokup, elleriyle sıcak tenini, uzun parmaklarıyla göğüs kafesini kavradı. "Kadınlar

saçlarını nasıl öyle bakmadan toplayabiliyorlar?" Sesi sert ve heyecanlıydı, bedeninin kıza olan tepkisini yansıtıyordu.

"Bana son dokunalı neden bir sonsuzluk geçmiş gibi hissediyorum?" diye fısıldadı. "Sıcak, çok sıcak Julian."

"Öyle daha da sıcak olacak," dedi Julian. Bir düşünceyle bedenini saran kıyafetleri çıkardı üzerinden, şimdi çıplak teni bronz gibi parlıyordu. Tünellerin karalığı, ikisi için gün ışığı kadar aydınlıktı. Duvarlar sarı sülfürle parlıyorlardı, bütün çevreleri doğanın güzelliğiyle sarılmıştı, toprağın altında parlıyor, sürekli hareket ediyor, değişiyordu, mineraller toprağı zenginleştiriyor, bereketli ve şifalı hale getiriyorlardı. Kendi beden ısılarını kendileri ayarlayabildikleri için, toprağın içinde mucizelerinin bir parçası olabiliyor, insanların görmesinin imkânsız olduğu yapıları görebiliyorlardı.

Desari yoğun sıcağı hissetti. Toprak yüzünden değildi bu, kendi bedeninin içinden, çıplak göğsünün hemen altında duran, vücudunu canlandıran, kavrayan Julian'ın parmaklarından gelen sıcaklıktı.

Julian aniden durdu, avucuyla Desari'nin boynunu kavrayıp onu tutkuyla öpmeye başladı. Kor ateş yanıyordu aralarında. Birbirlerinin lezzetleri, ağızlarının sıcaklığı birleşti. Julian parmakları ruh eşinin saçlarını kavradı ve onu çaresiz, hareketsiz bıraktı. Ağzıyla Desari'yi yavaşça, baştan çıkarıcı, öfkeli açlığıyla keşfetmeye başladı. Bir ateş fırtınası gibiydi. Ne kadar paylaşırlarsa, o kadar harlanıyordu alevleri.

İlk çekilen Julian oldu, öpücüklerle kızın boğazından, göğüslerinin arasındaki vadiye indi. İpeğin içinden öyle davetkârca dikleşmiş duruyordu ki göğüsleri, ağzıyla kumaşın dışından göğüs uçlarını bulabilmişti. Kızın bedenini cinsel bir elektrik çarptı o anda, aynısını Julian da hissetmişti. Desari'yi kendisine daha da çekerek karşılık verdi, ağzıyla göğsünü kadife bir ateşe alıyor, diliyle okşuyor, dişlerini yavaşça sürtüyordu.

"Sende farklı, başka bir güzellik var Desari," diye fısıldadı. "İstesem de karşı koyamayacağım bir şey." Elini sevgilisinin karnından kot pantolonun içine soktu. "Bazen eğer sana hemen sahip olmazsam kaybolacağını, uyanıp her şeyin bir rüya olduğunu göreceğimden korkuyorum," dedi göğüslerine doğru, nefesi Desari'nin arzulu tenini yakacak kadar sıcaktı. Çoktan pantolonun düğmelerini açmış ve kumaşı sabırsızlıkla aşağıya çekmişti. Bacaklarının arasındaki o ıslak sıcaklığı bulacaktı. Desari her zaman hazırdı onun için, en az Julian kadar o da vahşi bir açlık içindeydi. İki parmağını içine soktu. Sıcaklığın içinde parmaklarını saran kaslar sıkıştığında, Julian da inanılmaz bir arzuyla kavruldu.

Gözlerini kapattı ve ruh eşinin bedeninin, parmaklarını sıcak ıslaklıkla yakmasının zevkini çıkardı. Onun için hissettiklerinin derinliğini tanımlamanın bir yolu yokmuş gibi hissediyordu. Ona olan aşkını, hayranlığını, açlığını, ihtiyacını anlatacak bir kelime bulamazdı. Ruh eşine bedeniyle tapabilir ama aynı şeyi anlatmak için sonsuza kadar uğraşsa doğru kelimeleri bulamayabilirdi.

Desari'nin bedeni sımsıcak, sıkı ve davetkârdı. Julian için yaratılmış, sığınılacak, hayran kalınacak, heyecan verici bir yerdi. Julian ağzıyla onun göğsünü bir kere daha ipek kumaşın üzerinden buldu, bedeninin bir kere daha

ıslak bir sıcaklıkla karşılık verişini hissetti. Hafifçe inledi Desari, kalçalarını sevgilisinin eline doğru hareket ettirip bedenini tamamen ona dayadı. Belki Julian'dan bile daha fazla açlık ve arzuyla huzursuzdu.

Julian, Desari'nin ona hissettirdiklerine âşıktı. Desari'nin onu istediğini, kız için hissettiği aynı kaba yoğun arzu yoğunluğunu onun da hissettiğini bilmeyi seviyordu. Bir kere daha kızın boğazından aşağıya, ipek bluzu da bu sefer yırtarak, parlayan bedenine öpücüklerle indi. "Öyle güzelsin ki," diye mırıldandı yine, kızın mükemmelliğine hayrandı. Elleriyle teninde dolandı, bedeninin şeklini, omuzlarından beline kadar takip etti. Kıyafetlerinden kurtulmak kolaydı, hemen çıplak bedeninin her noktasını görmek için soydu kızı. Çünkü bunu yapabilirdi, Desari ona aitti.

Bir kere daha dokunduğunda, eli titriyordu. "Bana yaptığın şey, *cara*, hiçbir erkeğe yapılmamalı."

"Gerçekten mi?" diye sordu Desari sesinde hafif bir kahkaha tınısıyla. Sesi aslında Julian için hissettiği aşkla doluydu. Julian nasıl düşüncelerini okuyabiliyorsa, Desari de onunkileri görebiliyordu. Ona olan hislerini, kelimelere dökülse de dökülmese de biliyordu. "Bir yatak istemek fazla mı olur acaba?"

Adamın kahkahası boğazını sıcaklıkla yıkadı. "Yatak mı istiyorsun? Çok fazla bir şey istemiyorsun değil mi, *cara mia*?"

"Burada çıldırmadan önce, daha aşağıdaki mağaralara ineriz diye düşünmüştüm." Ellerini Julian'ın boynuna sarmıştı.

Julian hemen karşılık verdi ve onu güçlü kollarına aldı. Türlerinin doğal olmayan hızıyla hareket ediyordu, dar koridorlarda ilerliyor, kızın aklındaki haritayı takip ediyordu. Emrini önceden gönderip, odanın onlar varana kadar hazırlanmasını sağladı. Yanan mumların ışığı duvarda titriyor, odanın ortasında duran geniş yatağa giden yolu gül yaprakları süslüyordu.

Julian sevgilisini yavaşça yatağa yatırdı ve her yanını vücuduyla sardı. Ondan bir santim bile uzakta olmak istemiyordu. Toprağa sığınmadan önce az zamanları vardı ve vampir kaçamadan uyanmayı planlıyordu.

Desari onun yüzünü ellerinin arasına alıp gözlerinin derinliklerine baktı. "Bana duyduğun aşk, Julian... Öyle güzel ki. Ben de seni aynı şekilde seviyorum. Bil bunu. Her şeyimsin benim. Sadece bundan sonraki birkaç ana bile sahip olsaydık, bundan önceki hayatım geçirdiğimiz zamana değerdi."

Julian onun gözlerinde boğulabilirdi. Derin, dipsiz, bir denizkızının baştan çıkarıcılığına sahipti Desari. Baygın, yatak odası bakışı. Daha önce bu terimi duymuştu ama bu ana kadar ne demek olduğuyla ilgili hiçbir fikri yoktu. "Seni seviyorum Desari. Bunun sadece fiziksel bir arzudan daha fazlası olduğunu biliyorsun."

"Tabii ki biliyorum. Ben de kadim kandan geliyorum aşkım. Senin gibi birinin bile benden bir şey saklaması zor." Başını kaldırıp Julian'ın o mükemmel dudaklarını onunkilerle buluşturdu.

Birbirlerine karıştılar, zaman ve mekân yok olmuş gibi, yaşayan bir alev gibi birleştiler. Her şey bir kenara çekildi, geriye sadece kendi dünyalarındaki Desari ve Julian kaldı. Orada şiddet ve mutsuzluk dokunamazdı ikisine de.

Julian'ın elleri ruh eşinin tenindeydi, her noktasına dokunuyordu. Sert avucunun altındaki teninin verdiği his inanılmaz seksiydi, bedenlerindeki ateş daha da yükseliyordu. Onun yumuşaklığının keyfini çıkardı Julian. Her kıvrımı, çıkıntısı, muhteşemdi. Islak, buharlı hazinesini koruyan üçgen siyah kıvırcıklığı seviyordu. Elini aşağıya kaydırdı, kavradı, bekledi ve bir kere daha içindeki sıcaklığı buldu.

Desari yavaşça inledi, elleriyle Julian'ın sırtına tutundu. Bedeni dalga dalga zevkle dans ederken, tutunacağı güçlü, sağlam bir şeye ihtiyacı vardı. Julian'ın boynunun sıcaklığını okşadı, tenini tattı, göğsünden aşağı inen ter damlasını dilinin ucuyla yaladı. Kalbini duydu adamın, güçlü atışını, kendisiyle uyumlu, ona ait olan ritmi duydu. Julian'ın parmakları daha da derine indi, güçlü ve kendinden emindi. Eline doğru, rahatlamak için kalçalarıyla kendini bastırıyordu nefes nefese kalan Desari.

Julian o an harekete geçti, içeri girmek için kızın bacaklarını iki yana açtı. Bir anlığına Desari'nin üstüne çıktı ve karanlık, güzel gözlerine baktı. Şimdi bile, orada altında yatıp, onu bekleyen, bedeniyle onu arzulayan bu kadının gerçekten ona ait olduğuna inanmakta zorlanıyordu. Sevgilisinin kalçalarını sıkıca kavradı elleriyle ve derinlerine girip kendisini tamamen o sıcak, ıslak yarığa gömdü. Bütünleşmenin yarattığı yoğunlukla nefessiz kaldı, Desari'nin bedeni onu sıkıca sarmıştı. Tekrar hareket etmeye başladı, uzun, sert, kendinden emin kalça hareketleriyle tekrar ve tekrar gidip geliyordu içinde Desari'nin. Her seferinde daha da derine gömüyordu kendini. Kız onu sıcaklık ve ateşle sarıyor, kadife kılıfı onu kendisine kilitliyordu. Kaderlerinde yazdığı gibi, birleşiyor, bir bütün oluyorlar, tamamlanıyorlardı.

Desari onunla beraber hareket ediyor, onun kalça hareketlerine uyuyor, bedeni onu kavrıyor, rahat bırakıyor, tekrar kavrıyordu. Sonunda Julian zevkle bağırmak istediğinde, öyle bir zevk içindeydi ki ciğerlerine yeterli nefes dolduramamıştı. Başını Desari'nin göğüslerinin cazibesine eğdi. Kesici dişleri ağzının içinde ortaya çıktı. Bir anda dişlerini sevgilisinin derisine, derinlere soktu, Desari yıldırım gibi bir acı ve zevkle beraber Julian'a akıp geriye döndü.

Kimin ne hissettiğini anlamak imkânsızlaşmıştı. Birbirine kilitlenmişlerdi. Beden ve akıl, ruh ve kalp, kanları bile beraber akıyordu. Desari, bedeninin sevgilisini daha da sıkı sardığını hissetti, nefes nefeseydi, tırnaklarını adamın sırtına geçirmişti. "Julian," diye fısıldayabildi ismini, belki de sadece aklında konuşmuştu. Julian onun çıldırtıcı patlamasını hissetti, Desari'nin kadife kılıfındaki kaslar onu dalga dalga, deprem gibi sarıyordu. Julian'ın bedeni de acı noktasında gelmişti, kendini kontrol edemeyecekti. O da zevkle titreyerek, dışarı, yukarıya patladı.

Ciğerleri havasız kalmışken, beslenmenin yakınlığını devam ettiremedi, bedeni yanıyordu. Julian Desari'yi kendine iyice yaklaştırdı, kollarıyla narin bedenini sahiplendi. Nazikçe diliyle göğsünün üzerindeki yarayı kapattı. Desari ona sanki fırtınalı bir denizde çapasıymış gibi tutunuyordu. Bu, Julian'ın kendisini inanılmaz derecede güçlü hissetmesini sağlamıştı.

Desari onun dudaklarına parmak ucuyla dokundu. "Mükemmel bir ağzın var, Julian. İnanılmaz bir mükemmellik bu."

Julian kaşlarını kaldırdı. "Sadece ağzım mı inanılmaz?"

"Nasıl bir adamsın..." Desari'nin gözlerinin içi gülüyordu. "Sürekli ne kadar muhteşem olduğunu hatırlatmak lazım, değil mi?"

Başını salladı. "Muhteşem. İyi sevdim bunu. Muhteşem yeterli şu an. Güzel bir kelime seçimi yaptın ruh eşim."

Desari sevgilisinin boynuna sarıldı. "Ukala adam. Darius haklı biliyor musun. İnanılmaz derecede ukalasın."

"Ama hak ediyorum," dedi Julian ve başını bir kere daha kızın dudaklarıyla buluşturmak için eğdi. Asıl inanılmaz bir ağza sahip olan oydu. Öyle lezzetliydi ki. Ona tutunuşunda içini heyecanla dolduran bir şeyler vardı. Desari kendini onunla çekinmeden, özgürce paylaşıyordu. Sevişirken tamamen teslim oluyordu adama.

Dikkatlice bedenini sevgilisinin içinden çıkardı ve ağırlığını üzerinden kaldıracak şekilde yanına kaydı. Desari'nin uzun kirpikleri elmacık kemiklerine dokunuyor, onu her zamankinden çok egzotik gösteriyordu. Julian'a yakınlaştı, yalnız geçirecekleri zamanın ve yapacakları aptalca konuşmaların zevkini çıkaracaktı.

"Uykun var gibi, *cara mia*," diye fısıldadı Julian ve eğilerek kızı alnından öptü. "Ağabeyinin odasına gitmeliyiz. Yeraltına inmeden önce onu bir kere daha kontrol etmeliyim."

Desari gözlerini açmayı reddediyordu. Kedi gibi mırıldıyordu neredeyse, adamın kollarında olmaktan başka bir şey istemiyordu. "Daha değil, Julian," diye karşı çıktı hafifçe "Buradan bir süre daha gitmek istemiyorum."

"Ne kadar yorgun olduğunu görebiliyorum aşkım. Senin mutluluğunu sağlama..."

"Sakın söyleme!" dedi Desari ve adamın göğsüne vurdu. "Sadece şurada uzan ve bana sarıl. Tek istediğim bu. Erkekler çok zor yaratıklar Julian. Yeni yeni fark etmeye başladım."

Çenesiyle kızın gölgelerde kalan saçlarına dokundu. "Erkekler zor değillerdir. İşlevsel ve mantıklılardır."

Desari gülümsedi. "Sen öyle san. Yaşaması imkânsız birisine dönüşebilecek olman riskini almama rağmen şunu da söyleyeyim, olağanüstü bir âşıksın."

"Konuşmaya devam et ruh eşim. Dinliyorum seni," diye cevap verdi Julian tatmin olmuş bir şekilde. "Muhteşem sadece başlangıç noktasıydı. Olağanüstü âşık ise mükemmel bir tanımlama oldu. Bunu görebiliyorum şimdi."

Desari'nin yumuşak kahkahası, bir esinti gibi nazikçe dağıldı etrafa. Değip geçti Julian'ın yanından. Öylece. Nefesiyle bile dokunabilirdi Desari ona. "Hep böyle güzel kokmayı nasıl başarabiliyorsun?"

"Bir mağara kadını gibi mi kokmamı tercih ederdin?"

"Bilemiyorum, *cara*. Mağara kadınlarının nasıl koktuğuyla ilgili hiçbir fikrim yok."

Bu lafa karşı gözlerini açtı Desari, uzun kirpikleri o seksi, cilveli haliyle titriyordu. "Başka birisi gibi kokmamı sakın istiyor olma Julian, yoksa öfkelendiği zaman gerçek kadim bir kadının neler yapacağını görürsün."

"Öfke nedir bilmezsin ki sen, aşkım." Yüzünü bir kere daha Desari'nin saçlarına gömdükten sonra başını kaldırdı. "İçinde öfke yok senin. Hayatını kurtarmak için ihtiyaç olsa bile sende öyle hisler yok."

Desari hemen olduğu yerde doğruldu ve dizlerinin üstünde dikilerek, Julian'la yüzleşti, uzun saçları etrafına

dökülüyor, ince bedenini sarıyordu. "Bu nereden çıktı şimdi? Şu anda böyle bir şeyle niye endişeleniyorsun ki?"

Hâlâ orada. İçimde bekleyen, büyük düşmanım. İnsan suikastçıları gönderenler kimse onlar da dışarıda ve sen hâlâ kalabalıklar önünde şarkı söylemekte ısrar ediyorsun. Julian düşünceyi Desari okuyamadan saklamak istedi ama geç kalmıştı. Ruh eşi onun içinde bir gölge gibiydi, tıpkı onun kızın aklında kilitli olduğu gibi...

Desari gülümsedi, gözleri sevgi dolu ve sıcacıktı. "Sürekli içinde taşıdığın bu korkuya hiç gerek yok. Yüzyıllar boyunca hayatta kaldım ve bu böyle devam edecek. Yakışıklı ruh eşimle, bir gün kendi ailemizi kuracağız. Kimse geleceğimi benden alamaz. Bizi tehdit edenlerle savaşacak yeteneklere sahip olmayabilirim ama oldukça zekiyimdir ve güvenliğimi sağlayabileceğim birçok gücüm var. Sana da bakabilirim gerek olursa. Biz ortağız, ben nasıl senin güçlerine güveniyorsam, sen de benimkilere güvenmelisin."

"Tahmin edemeyeceğin kadar inanıyorum sana," diye samimiyetle cevap verdi Julian. "Sadece... Daha önce kaybedecek hiçbir şeyim olmamıştı." Burun kemerine dokundu ve belli belirsizce gülümsedi. "İnsan erkekleri izlerdim, kadınlarını seven, mutluluklarını bir şeyin alacağından korkan erkekleri... Hep ne dertleri var diye düşünürdüm, niye o an sahip olduklarının keyfini çıkaramıyorlar derdim. Şimdiyse aynı onlar gibiyim."

"Eğer memleketinde olsak, benim insanlarımdan uzakta olsak, farklı mı olacaktı?"

"Bir şekilde öyle. Birçok şekilde hatta," diye itiraf etti Julian. "En yakın zamanda beraber gitmeliyiz oraya. Çok güzeldir, toprağı harikadır. Dünyada eşi benzeri yoktur. Syndil hayran kalırdı eminim."

"Peki ya kardeşin?" Desari parmaklarıyla Julian'ın çene kemiğine dokunuyor, onun gözlerindeki gölgeleri siliyordu. Davetinin kendi ailesini de kapsaması hoşuna gitmişti. "Aidan ve ruh eşi. Onları da yakın zamanda görmeye gitmeliyiz. Sana bu kadar benzeyen adamla tanışmak istiyorum."

Julian bir anlığına sessiz kaldı. "Ben de onu görmek istiyorum. Bir açıklama borçluyum."

"O zaman gideriz." Desari ailesini yok etmeyi bekleyen bir vampir yokmuş gibi düşünmeye çalışıyordu. "Karpat Dağları'ndakiler nasıl kişilerdir anlat bana, hadi."

Julian bir süre bunun üzerine düşündü. Yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi. "Hep güzel sorular soruyorsun, *piccola*. Dürüst olmak gerekirse nasıl kişiler olduklarını hiç düşünmemiştim daha önce. Çalışkanlardır. Kriz zamanlarında birleşirler. Mikhail ve Gregori, Darius'a çok benzerler. Liderler, avcılar, koruyucular ve şifacılar. Büyük ağabeyinle tanışmak sen ve Darius için ilginç bir tecrübe olacak." Gülümsemesi derinleşti, ağzı kulaklarına varmıştı neredeyse. "Mikhail'in ruh eşinin adı Raven. İlginç birisi, anladığım kadarıyla zorlu bir kadın. İkiniz büyük ihtimalle iyi arkadaş olursunuz."

"Bunu istiyormuşsun gibi konuşmaya çalış," diye cesaretlendirdi adamı Desari. Julian'ın yüzündeki acılı ifadeye gülmemek için zor tutuyordu kendini.

"Seni bütün dünyadan uzakta, sadece benim ulaşabileceğim bir yere kilitlemek en güvenlisi bence." Bir anlığına yarı ciddi, bunu yapmasının bir yolu olabilir mi diye merak etti.

"Bu hoşuma gidebilirdi." Desari ellerini adamın göğsüne bastırıp onu yatağa yatırdı. "Hiç böyle yalnız kalamıyoruz ve bence çiftler ihtiyaç duydukları şeyler için fazlaca zamana sahip olmalı." Elini adamın göğsündeki altın rengi kılların üzerinde gezdiriyor, dümdüz, sert karnına dokunuyordu. "Seninle konuştuğumu duyabiliyor musun?" diye sordu yavaşça. Tırnakları teninin üzerinde ilerliyor, gittikçe tehlikeli bir şekilde aşağıya, altın sarısı kıllardan geçerek, onun kalın uzunluğunu cesaretlendiriyordu.

Bir anda nefesi kesildi, kızın kavrayan parmaklarının altında ise gittikçe sertleşip kalınlaşıyordu, içindeki arzu ise yükseliyordu. "Dinlediğini sanıyordum," diye mırıldandı. "Biraz birbirimize zaman ayırdığımızda neler oluyor bak? Düşmanları kovalamakta bu kadar çok zaman harcamamalısın."

Desari Julian'ın üstünde olacak şekilde duruşunu değiştirdi ve yavaşça bedenini ona doğru indirdi. Bedeninin içine girişini hissederken, yavaşlığı zevkini artırıyordu. Julian doğruldu, kollarıyla onu kendisine çekti. Saldırgan bir erkekti, kalçaları güçlü, kendinden emin gidiş gelişlerle hareket ediyordu. Desari ona tutunmuştu, göğüsleri bağrına dayanmış, başını omzuna gömmüştü. Julian onu sıkıca kendine çekmiş, yukarıya, içine doğru gidip geliyordu. Onunla, fiziksel ve zihinsel olarak birleşmekten daha zevkli bir şey yoktu. Sadece onunla beraber olmak, bedenini, kalbini ve aklını paylaşmak harikaydı. Julian acele etmedi, geçirdikleri bu zamanın sonsuza kadar sürmesini, elinden geldiği kadar böyle kalmayı istiyordu. Sonunda, ikisi de birbirine tutunmuş, yorgun bir halde nefes nefese kalmışlardı.

Güneş yavaşça gökyüzünde yükseliyordu ve bedenleri de normalde olduğu gibi güne inanılmaz bir ağrıyla karşılık veriyordu. Yakında ikisi de hareket edemeyecek hale geleceklerdi. Toprağın derinliklerinde olmalarına rağmen, gün ışığının hâlâ istenmeyen etkileri vardı üzerlerinde.

Julian başını kaldırdı önce, yükselen yorgunluğunun farkındaydı. "*Cara*, üzgünüm ama çok az zamanım kaldı ve ağabeyini görmem lazım. Korumasını sağlamak için üzerinde uyumam gerektiğini hissediyorum."

Desari hiçbir şey demeden başını salladı. Daha önce hiç bu kadar yorgun hissetmemişti, bedeni kurşun gibi ağırdı ancak kalbi ve ruhu tamamen rahattı. Yeniden canlanmak için Julian'la beraber toprakta uzanmaktan başka bir şey istemiyordu. Gizlice Julian'ın, ağabeyini korumakla bu kadar ilgilenmesi hoşuna gitmişti. Her fırsatta eleştirse de ailesi için sorumluluğu kabullenmeye istekliliğini seviyordu.

Şifa odasına giden tünellere geçmeden önce ayağa kalkıp giyinmeleri birkaç dakika aldı. Julian, Syndil'in orada olduğunu anladı hemen, kızın temiz kokusunu alıyordu. Oda aromatik otlar, mumlar ve türleri için önemli olan zengin iyileştirici toprakla doluydu.

Julian, Desari için, Darius'un uyuma yerinin hemen üzerindeki toprağı açtı. Onları çağırıyordu yeryüzü, iyileştirici huzur ve yenilenme vaat ediyordu. Julian toprağın sunduğunu şükranla kabul etti. Ruh eşinin yanına uzandı, koluyla onu sardı, kız da başını adamın omzuna yasladı. Bir kere, kısa ama şefkatli bir şekilde öptü onu ve kalbiyle, ciğerlerini tamamen durdurdu. Adam kızı sarmış, uzanıyor, hayatının nasıl böyle değişebildiğine şaşırıyordu. Bir-

çok kişinin dâhil olduğu bir şeyin parçasıydı ve bundan etrafındakilere gösterdiği kadar da hoşnutsuz değildi.

Kalkanları kurup kimsenin Darius'u rahatsız etmemesini ve odanın onları zayıf anlarında yakalamak isteyeceklere karşı korunmasını sağladı. Elini bir kere daha sallayarak toprağı, yüzeyde onun ve Desari'nin hiçbirinin izi kalmayacak şekilde kapattı. Birkaç metre altta Darius korunuyor, dinleniyordu. Julian'ın ölümsüz türlerinin uykusuna dalmadan önce yaptığı son şey bedenini tam gün batımından önce uyanması için ayarlamak oldu. Ölümcül düşmanını avlayacaktı. Güneş tarafından esir alınacağı o değerli birkaç dakikada, Julian'ın onu bulmak için yeterli zamanı olacaktı.

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

On Sekizinci Bölüm

Julian'ı uyandıran rahatsızlık bir saldırı değildi, toprağın içinden geliyordu. Etrafındaki toprağın hareket ettiğini, içinde yatarken özelliklerinin zenginleştiğini hissetti. Yukarısında yumuşak bir şarkının söylendiğini duyabiliyor, dalga dalga yayılan derinlere, Darius'a kadar inen titreşimleri hissedebiliyordu.

Syndil çoktan uyanmış, sihrini çalıştırıyordu. Güneş yavaş yavaş gökyüzünden aşağıya, denize doğru inmeye başlamıştı. Julian yavaşça yükseldi, Desari'nin onun niyetinin farkında olup, onunla uyanabileceğinin farkındaydı. Tam gün batımından önce yükselen bir Karpatyalı erkek olarak, Syndil'i korkutmak istemiyordu.

Syndil geriye çekilip Julian'a yüzeye çıkması için yer açtı. Desari'nin de yanında olduğunu görünce rahatlamıştı.

"Syndil," diye kadına sarılarak selam verdi Desari. "Kardeşimize iyi bakılması için erkenden kalkmışsın. Sana ne kadar teşekkür etsem azdır."

"Toprağın içinde acı çektiğini hissettim," diye karşılık verdi kız. "Toprak onu iyileştirmek için çok fazla enerjisini kullanmış. Eğer yeryüzüne yardım edersem, o da Darius'u daha hızlı iyileştirir diye düşündüm." Gücünü fazlasıyla harcamış olduğu için o da solgundu şimdi. Yorgunlukla elini alnına sürdüğünde yüzünde bir parça toprak lekesi kaldı.

"Senin yardımınla toprağın onu hızlıca iyileştireceğini biliyorsun." Desari kıza nazikçe dokundu. "Yeteneğinden mahrum kalsak ne yapardık bilmiyorum."

"Benim gitmem gerek," dedi Julian. "Uyanma şansı olmadan vampirin dinlenme yerini bulmalıyım. Geç bile kaldım."

"Julian, hayır," diye karşı çıktı Desari. Adamla yüzleşmek için ona döndüğünde, kollarını karşı çıkar bir şekilde kaldırıp hafif bir hava esintisi yaratmıştı.

Kızın getirdiği rüzgâr hafifçe, bir fısıltı gibi esiyor, Julian'ın uzun sarı saçlarına dokunuyordu. Julian saçlarını arkaya attı. Nazikçe Desari'nin yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Bunu yapmam gerek, *cara*. Sen de biliyorsun. Senin, kardeşin ve diğer dişinin güvenliğini sağlamam gerek." Kızın kaşlarını çattığını fark edince düzeltti cümlesini. "Syndil'in." Diğer kadına baktı. "Bu canavarın ikinizi de böyle tehlikeye atmasına izin veremem." *Ayrıca kim olduğunu, içimde büyüyen gölgesini, bedenimden lekesini temizlemem gerektiğini biliyorsun.*

"Şimdi gitmek zorunda mısın? Darius birkaç güne tamamen iyileşmiş olur. Sen de tam kuvvetini kazanmadın. Onu yok etmen gerektiğini biliyorum. Ama daha uygun bir zamanı bekleyemez misin?" dedi Desari. Dişleriyle alt dudağını ısırdı endişeyle. Ne derse desin Julian'ın gideceğini biliyordu ama yine de denemesi gerektiğini hissediyordu. Onun aklındaydı, hepsini tehdit edip, Darius'u ağır yaralayan vampiri avlamasını hiçbir şeyin değiştirmeyeceğini biliyordu. Kadim vampir Julian'ın ölümcül düşmanıydı, hayatını, memleketini elinden almış, yeni bulduğu ailesini tehdit etmişti.

Julian'ın sert yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi. "Kuvvetimin yerinde olduğunu biliyorsun, *piccola*, gitmem gerek. Bu konuda beni zorlama."

Desari saçlarını geriye attı, uzun kirpikleri gözlerindeki ifadeyi saklıyordu. "O zaman çabuk geri dön, ruh eşim. Sonraki birkaç günde yapacağımız çok iş var. Konser programım belli ve bizi bekliyorlar. Eğer beklendiğimiz yere gitmezsek gereksiz yere şüphe ve dikkat çekeriz üzerimize."

Julian, "Seçtiğin meslekle ilgili söyleyecek çok şeyim yok ruh eşim," diye homurdandı ve kızın çenesini tutup ona bakmasını sağladı. Dudakları birleşti, uzun, yavaş ve tutkuyla öpüştüler. "Hemen döneceğim, *cara mia*. Sakın korkma."

Kız sahte bir umursamazlıkla omuz silkti. "Korkmuyorum zaten. Bu yaratıktan kurtulacaksın ve yolumuza devam edeceğiz."

"Tabii ki," diye karşılık verdi Julian, sanki bankadaki işine gidiyormuş gibi rahattı. Kızın çenesine nazik parmaklarıyla, şefkatle dokundu. Ruh eşi ondan uzaklaşırken, Desari gözyaşlarını tutmakta zorlanıyordu.

Julian odadan çıkmak için hareketlenmişken, Barack hemen önünde belirip yolunu kesti. "Bunu yapmak benim hakkım. Ben avlanacağım."

Darius'un yanındaki zengin toprakta diz çökmüş Syndil öyle hızlı geriye döndü ki neredeyse liderlerinin dinlendiği yere düşecekti. "Ne diyorsun sen? Aklını mı kaybettin Barack? Şu son birkaç aydan beri neler oluyor sana böyle? Canavarların peşine düşmek de nereden çıktı?" Sesi hiç duymadığı kadar güçlüydü, insanın yatak odalarını ve saten örtüleri düşündüren boğuk bir birleşimdi. Bir erkeği olduğu yere rahatlıkla mıhlayabilirdi ve Barack kızın sihrine karşı çıkamazdı.

Karpatyalı erkek ona bakmak için döndü, karanlık gözleri sakindi. "Bu işe karışmayacaksın Syndil ve bir kadın gibi yerini bileceksin."

"Bir ölümün sana yeterli olacağını düşünürdüm," diye devam etti Syndil. "Bu senin işin değil, yoksa böyle konular hoşuna mı gitmeye başladı?"

"Vampirin bizi takip, senin ya da Desari'nin hayatına kastetmesine izin verilemez," diye öfkesiz bir sesle karşılık verdi Barack. "Korunacaksınız."

Bir anlığına Syndil'in güzel gözleri öfkeye yakın bir parlaklıkla canlandı. "Kendini fazla ileri atıyorsun Barack. Benim davranışlarım üzerinde hiçbir şey söylemeye hakkın yok. Sadece liderimiz isterse beni böyle azarlayabilir. Onu takip etmekten vazgeçersem bunun da bir yararı olmaz, ayrı konu. Bu saçma öfke patlamalarından bıktım. Savon'un beni seçmesi için ne yaptıysam, bunun karşılığını birçok kere ödedim. Artık günahlarım için beni cezalandırmayı kes. Daha fazla buna katlanmayı reddediyorum."

"Böyle mi düşünüyorsun Syndil? Sen Savon'un davranışı için suçladığımı mı sanıyorsun?" Barack alnını düşünceyle ovdu. "Ne diyorum ki ben? Tabii ki öyle düşünürsün. Aklımda bulundum ve hissettiğin suçluluğu hissettim. Ama bu düşüncelerini bana yansıtma Syndil. Seni korumak için yaşıyorum o kadar. Yeteneklerimle ilgili sert yargılarına rağmen de bunu yapmaya devam edeceğim. Bu benim görevim ve hakkımdır."

Ayağa kalkan Syndil'in ince vücudu kırılgan ve güzeldi. Gözleri acıyla ve gururla canlanmıştı. "Benim bir başka ölümün daha sorumlusu olmamı mı istiyorsun? Başına böyle bir şeyin gelmesine izin vermeyeceğim. Giderim, Barack, buraya geldiğinde olduğum yerde bir boşluk görürsün sadece."

Barack'ın yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi. Aralarındaki mesafeyi, Desari ve Julian'ı bu garip konuşmaya tanık olmuyorlarmış gibi görmezden gelerek geçti. Eliyle Syndil'in çenesine dokundu ve ondan ayrılmayan bakışından kaçamayacak şekilde kızı tuttu. "Ne dediğini duyuyor musun Syndil?" Parmağıyla yavaşça kızı, neredeyse şefkatle okşuyordu. "Geri döndüğümde dedin. Diğerini yok ettiğim gibi, bu düşmanı yeneceğimi de biliyorsun. Hayatım için korkma. Göründüğüm kadar dikkatsiz değilim."

Syndil'in iri gözleri yaşlarla parlıyordu. "Her şey çok dengesiz Barack. Kendimi bulamıyorum. Sana bir şey olursa yaşayabilir miyim bilmiyorum." Kız zorla yutkundu ve sanki kendi kelimelerini inkâr eder gibi başını çekti. "Aranızdan herhangi birine bir şey gelirse ne yaparım... O kadar uzun zaman birlikte yaşadık, şimdiyse her şey dağılıyor."

Desari, Syndil'e sarıldı. Barack'ın dişleri tekrar parladı. "Sadece durumlar değişiyor Syndil, dağılmıyor. Bu krizi de diğerleri gibi atlatacağız."

"Gitmeliyiz," dedi Julian. "Vampir yakın bir zamanda yükselecektir, onu avlayacağımızın da farkında." Sertçe döndü ve yukarıdaki girişe açılan geçide girdi, Barack'ın onunla geleceğinden emindi. Adam haklıydı, ailesini tehdit eden bu şeytanı avlamaya hakkı vardı ama Julian yalnız bir avcıydı. Barack'ın yetenekleriyle ilgili hiç bir fikri yoktu ve adamın güvenliğinden sorumlu hissediyordu kendini. Sessizce, Karpatyalılar'ın konu kadınlar olduğunda hissettikleri görev duygusuna küfretti. Bunu yaparken bile, Dayan'ın, kadınları ve Darius'u koruyacağına güveniyordu. Dayan başaramazsa, Darius yaralı haliyle bile hepsini koruyabilir diye düşündü.

Barack sarışın yabancıyı takip ederken sessizdi. Adamın ondan daha tecrübeli bir avcı olduğu belliydi, Darius tarafından bile kabul edilip saygı görmüştü. Julian gökyüzüne doğru dar geçitte yukarıya uçuyordu. Açık gökyüzüne çıktıklarında, şekil değiştirip, kanatlarını çırparak güneye, sık ormana doğru yöneldi. Barack da onu sessiz bir gölge gibi takip etti. Syndil ve Desari'yi tehdit eden şeytani varlık neyse ondan kurtulmak için elinden geleni yapacaktı.

Julian gereksiz bütün dikkat dağıtıcı öğeleri aklından atmış, sadece duyularının hızlıca yakaladığı bilgilere odaklanmıştı. Hafiften güneydoğuya doğru döndü ve boş gökyüzünde ilerledi. Vampir uyanıyordu, varlığının kokusunu etrafına yayıyor, arkasında bıraktığı izleri gizleyici bir büyüyle kapatıyordu. Hiçbir bilginin olmaması onu ortaya çıkartmıştı. Uyanmak her zaman bir Karpatyalı ya da vampirin en zayıf, dengesiz olduğu andı, toprağa çıktıkları anda hepsi bir anlığına da olsa hemen kendilerine gelemezlerdi.

Julian o kadar mesafe uzakta olmasına rağmen, şanslı bir darbe umuduyla, gökyüzünden boş bölgeye doğru enerji fırlatarak saldırdı. Gürültü muazzamdı, elektrik enerjisi çakarken, sesli bir çatırdamayla altlarındaki ağaçlar sallanmıştı. Nefret dolu bir acı bağırışıyla karşılığını da aldı Julian. Işık kılıcı düşmanına ulaşmış ama onu tam olarak bitirmemişti.

Bir anda Julian yere doğru, zikzak yaparak, dönerek, görülmesini imkânsızlaştıran bir hızla hareket etmeye başladı. Barack Julian'ın misilleme beklediğini fark edince yön değiştirdi. O da aynı hareketi yapıp ayrıldı ve vampirin saldırmasını zorlamak için tamamen farklı bir rota seçti. Bir anda gökyüzü yıldırımlarla aydınlanmıştı. Her yönden ok gibi geliyorlar, bir bulut kütlesinden diğerine atlıyor, yeryüzüne doğru düşüyorlardı. Kıvılcımlar dökülüyordu yeryüzüne, sanki gökyüzünden havai fişek yağıyordu.

Beyaz ışığın içinde, renkler birbirine girmeye başlamıştı. Maviler, turuncular ve kırmızılar parıldıyor, ateşten diller sıcaklığa duyarlı roketler gibi dans ediyordu. Renkler yaklaşan vampire doğru iniyor, gittikçe kuvvetlenip sayıca artıyorlardı. Gökyüzünde patlıyorlar, bir o yana bir bu yana dönüyorlar, görünmez bir izi takip ediyorlardı. Julian tekrar öfke dolu bir çığlıkla ödüllendirildi. Bir anda yeryüzü sarsıldı, ağaçlar canavar misilleme yaptığında karardı.

Uzaklarda, iki Karpatyalı da, belli belirsiz, kadınsı acı çığlığını duydular. Barack küfretti. *Syndil'e saldırıyor.* Julian'ın da bildiğini varsayarak, ailesinin akıl yolunu kullanmıştı.

Onu dışarı çekmeye çalışıyor. Bunu başarabilir mi?

Barack da bunu düşünüyordu. Syndil'in aklına girmişti. Kız hepsi gibi topraktandı ama yeteneği diğerlerinin

tecrübe edemeyeceği kadar duyarlı yapmıştı onu. Toprağın çağrısını, yaşayan bitkilerin acı içinde çürürken ölümlerini hissedebilirdi. *Sanırım başarabilir. Bizim gibi değil o, toprağın acısını hissedebilir. Onu iyileştirmeye çalışmaktan başka bir şey yapamaz.*

O zaman git, durdur kızı. Sen gelene kadar onu orada tutması için Desari'yi uyardım. Syndil'i sesiyle kendisine çekiyor ama kızın çektiği acının işkence gibi olduğunu söylüyor. Hızlı olmalısın Barack. Sen onu güvende tutarken, bu canavarı yok edeceğimi bil. Ona verdiğin sözlerin hepsi tutulacak.

Barack inanıyordu ona. Darius'a benzer bir yan vardı Julian Savage'da. İkinci bir deri gibi giydiği sessiz bir kendine güvendi bu. Aşağıdaki bitki örtüsüne yapılan ikinci bir saldırı ve Syndil'in inlemesiyle tekrar hareket ederek dağa doğru ilerledi.

Julian, Desari'yle ve diğerleriyle olan bağlantısını kapattı. Bu vampir onun kadim düşmanıydı. Tehlikeli ve yetenekliydi. Vampir genç çocuğu yüzyıllar önce bulmuş ve bilgi ile heyecan dolu bir dünyaya çekmişti. Sonra da ona ihanet edip vampir karanlığıyla işaretlemişti. Julian'a işkence etmiş, alaylar ve tehditler fısıldamış, kendi kurbanlarının çığlıklarına katlanması için onu zorlamış, öldürdüğü sırada yaşadıkları korkuyu hissettirmişti. Julian'ı utandırmıştı. Sonsuza kadar yalnız ve lekeli olacağını söyleyerek onunla dalga geçmişti. Gölgeliydi. Canavar ise sonunda karşısındaydı ve birbirleriyle tek başına, kaderlerinde olduğu gibi yüzleşeceklerdi.

Julian sise dönüşüp gökyüzünde dağıldı ve vampirin olduğu yere doğru ilerledi. Batısında üç yıldırım oku çarptı, Barack'ın bilerek kendi konumunu belli ettiğini anladı,

Julian'ın saldırması için zaman kazandırıyordu. Julian hemen vampirin anlık dikkat dağılmasından yararlandı, gökyüzünde hızla ilerledi ve ormanın içinde sisin artmasını ve gittikçe yükselmesini sağladı.

Vampir, saldırılarını ormanın biraz üstündeki bir tepeden yapıyordu. Julian şimdi onu görebiliyor ve belli belirsizce bir zamanlar yakışıklı olan Karpatyalı erkeğinden geriye kalanları tanıyabiliyordu. Yüzü çökmüş ve solgundu, saçları tutam tutam kafatasına yapışmıştı, bedeni zayıf ve yaşlıydı. Vampirin beslenecek zamanı olmamıştı.

Julian onun arkasında belirdiğinde, vampir hafifçe inleyerek geriye döndü. Julian nazikçe gülümsedi. "Uzun zaman oldu, Bernado. Çok uzun zaman. Ben daha çocuktum, sense, halkımıza Gabriel ve Lucian'ın başına gelenleri açıklayabilecek bazı kanıtların olduğu Paris'teki kütüphanelere gideceğini söylüyordun. Aradığını bulabildin mi bari?" Sesi saflık ve kendine güvenin yumuşak bir birleşimiydi.

Bernado; kâbuslarının, hayatının canavarı. Bu kurnaz, yetenekli kadim kendisini büyük bir bilgin olarak görüyordu.

Bernado gözlerini kırptı, bu rahat konuşma karşısında şaşkına dönmüştü. Beklenmedikti. İki yüzyıldan beri kimseyle normal bir konuşmaya girmemişti. "Öyle. Arıyordum. Hatırlıyorum şimdi." Sesi hırıltılı ve düşünceliydi, sanki anıyı bulması için aklını şöyle bir araştırması gerekiyor gibiydi. "İkisiyle ilgili olabilecek iki şey buldum. Birisi kişisel bir günlüktü, bir konta aitti. İki şeytanın Paris'in içinde bir mezarlığın yakınlarında savaştığını görmüş. Savaş bir süre devam etmiş, sanki koreografisi hazır gibiymiş,

iki rakip de diğerinin ne yapacağını önceden biliyormuş. İki savaşçının da ağır yaralandığını ama daha sonra mezarlığı incelemeye gittiğinde hiçbir kan izi bulamadığını yazmış. Dalga geçilmekten çekindiği için bundan kimseye bahsetmemiş."

"Olası görünüyor. Halkımızın yüzyıllarca aradığı bir şeyi ortaya çıkartmışsın." Julian'ın yumuşak sesinde övgü vardı. "Peki diğer yazı? Onu nerede buldun?" Julian'ın Bernado'nun çalışmalarına ilgisini çeken bu gizemin çekiciliği olmuştu.

"Bu da mezarlık çalışanları tarafından yazılan birkaç satır bir şeydi. Kişisel bir yazı sadece. Bir akşam çok sarhoş olduğundan şüphelendiği bir çalışanıyla ilgiliydi. Kontun anısını yazdığı günle aynı zamana ait. Çalışanın yöneticisi adamlarından birinin kurtlar ve şeytanlar arasında geçen ve sonu ağır yaralarla biten bir kavgadan bahsettiğini yazmış. Bir daha mezarlığa gelip, çalışmayacakmış, şeytanların mezarlardan yükseldiğine eminmiş."

Julian başını salladı. "Bir zamanlar yüceliğe sahip bir adam olduğunu düşünürdüm. Seni örnek alırdım. Bilgeliğine hayrandım. Ama sen bu güvene ihanet ettin."

Vampir gözlerini kırpıştırdı, adamın sakin ses tonu karşısında ne düşüneceğini bilmiyordu. "Bilgi istiyordun. Ben de sana bilgi verdim."

Julian içinde, çevresinde, havanın kendisinde biriktiğini hissediyordu. Yüzyıllar boyunca, her karanlık şafakta, kardeşine olan özlemi, kaybettiği çocukluk yılları, hepsi aklındaydı. O boşluk hissi, aşağılanmış olmanın, yalnızlığın karanlık lekesi, mutsuzluk yükseliyordu içinde. Geriye sadece onuru kalmıştı. Prensi ve şifacı onun insanlarına bir yararda bulunma isteğini görmüşlerdi, ama karşısında duran bu yaratık onun hayatını sonsuza kadar değiştirmişti.

"Bana ölü bir yaşam verdin Bernado." Julian inanılmaz bir hızla, aynı anda ona doğru atılan, kadim yaratığa saldırdı. Yaratığın öne atılmasını da kullanarak yumruğunu göğsünün derinliklerine soktu. "Senin bütün kurbanlarını, metotlarını inceledim," diye fısıldadı, altın gözlerinde vahşi bir parıltı vardı. "Bana bilginin, düşmanını tanımanın önemini öğrettin ve ben bu dersi çok iyi öğrendim." Hâlâ atan kalbi göğsünden dışarıya çıkardı ve elindeki, kararmış, çürük organla uzaklaştı. Midesini bulandırmıştı. Hayal ettiği gibi değildi bu zafer.

Vampir öfkeyle çığlık atıyordu, kulaklarını yırtıp, vahşi hayvanlara saklanacak delik aratan korkunç, tiz bir bağırıştı. "Öldürmeyi iyi öğrendin çünkü ben senin içinde yaşıyorum," diye tısladı ağzından zehirli tükürükleri saçarak. "Benden farklı değilsin. Benim gibi olmak istedin ama hayatı kucaklayacak cesaretin yoktu."

Bernado ona doğru yalpaladı, binlerce kurbanın kanıyla kirlenmiş çürük dişleri sallanıyor, bedeni kendi içine çökmeye başlıyordu. Julian daha da geriye çekildi, karşısındaki bu yaratığın kalbin yakınındayken hâlâ tehlikeli olabileceğinin farkındaydı. Organı bir kenara fırlattı ve yakmak için ışıktan bir bıçağı yöneltti üstüne. Bir anda vampirin vücudu sallanmaya, etrafına lekeli kan fışkırtmaya başladı. Julian sakince enerjiyi vücuda, sonrasında da kana çevirdi ve Bernado'yu arkasında hiçbir iz bırakamayacağı şekilde yok etti. Son olarak da beyaz ateşi elindeki, ruhundaki lekeyi temizlemek için kullandı.

Bitmişti. Sonunda bitmişti. Daha önce hiç böyle güçlü bir mutsuzluk, üzüntü hissetmemişti. Dizlerinin üzerine çöktü, bedeni titriyor, göğsü yanıyordu. Bu yaratık neredeyse hayatını yok etmişti, o kadar çok şey kaybetmişti ki... Vampir kendisinin yenilmez olduğuna inandırmıştı onu, Julian yüzyıllar boyunca bu an için bilgi toplamış, hazırlanmıştı. Oysa birkaç saniye içinde bitmişti işte. Birkaç saniye o kadar. Vampirin ona kaybettirdiklerinin karşılığında, birkaç saniye...

Bernado haklıydı. Julian'ı nefret ettiği şeye çevirmişti. Eşi benzeri olmayan bir katildi o. İçindeki gölge büyümüş, yayılmış, onu tüketmişti. Julian'ın gece gökyüzüne çevirdiği yüzü gözyaşlarıyla sırılsıklamdı şimdi. Eşiti olmayan bir canavardı artık.

Eşiti olmayan bir avcı. *Bana gel Julian.* Desari yumuşak sesi serin bir esinti gibi dolduruyordu içini.

Oradaki kalabalıkla yüzleşebileceğimi sanmıyorum sevgilim. Julian cevabında samimiydi. Yalnız bir hayata alışıktı ve o anda hayatının üzüntüleri teker teker üzerine çöküyordu. Katlettiklerinin sayısı, uzun yüzyıllar boyunca ikiz kardeşinin yanında olmasının acısı ruhunu ağırlaştırıyor, kalbini kırıyordu. Bir çocuk gibiydi şimdi yine, kendi umursamaz gençliğinden utanıyor, onun lanetini yaşıyor, herkesten uzak kalmak istiyordu.

Yanına ben gelsem yardımcı olabilirim belki? Hafif bir tereddüt vardı Desari'nin sesinde, Julian onu yanında istemez diye korkuyor gibiydi.

Kalbindeki taştan acıya rağmen, neredeyse gülümsüyordu Julian. Onu yanında nasıl istemezdi ki? Kalbiydi, ruhuydu Desari. Damarlarında akan kandı. Diğer yarısıydı. *Olursun, hem de çok,* piccola.

Ruh eşinin gelişini izlemek için başını çevirdi. Uçarken olsun, ormanda dört ayak üzerinde olsun, ya da kendi bedenindeyken fark etmiyordu, her zaman hayal edebileceği en güzel kadındı. Tepeye, yanına indiğinde ayağa kalktı. Nefes kesiciydi. Gözyaşları silinmişti. İçindeki karanlık gölgeyi alıp gecenin içinde silip atmıştı.

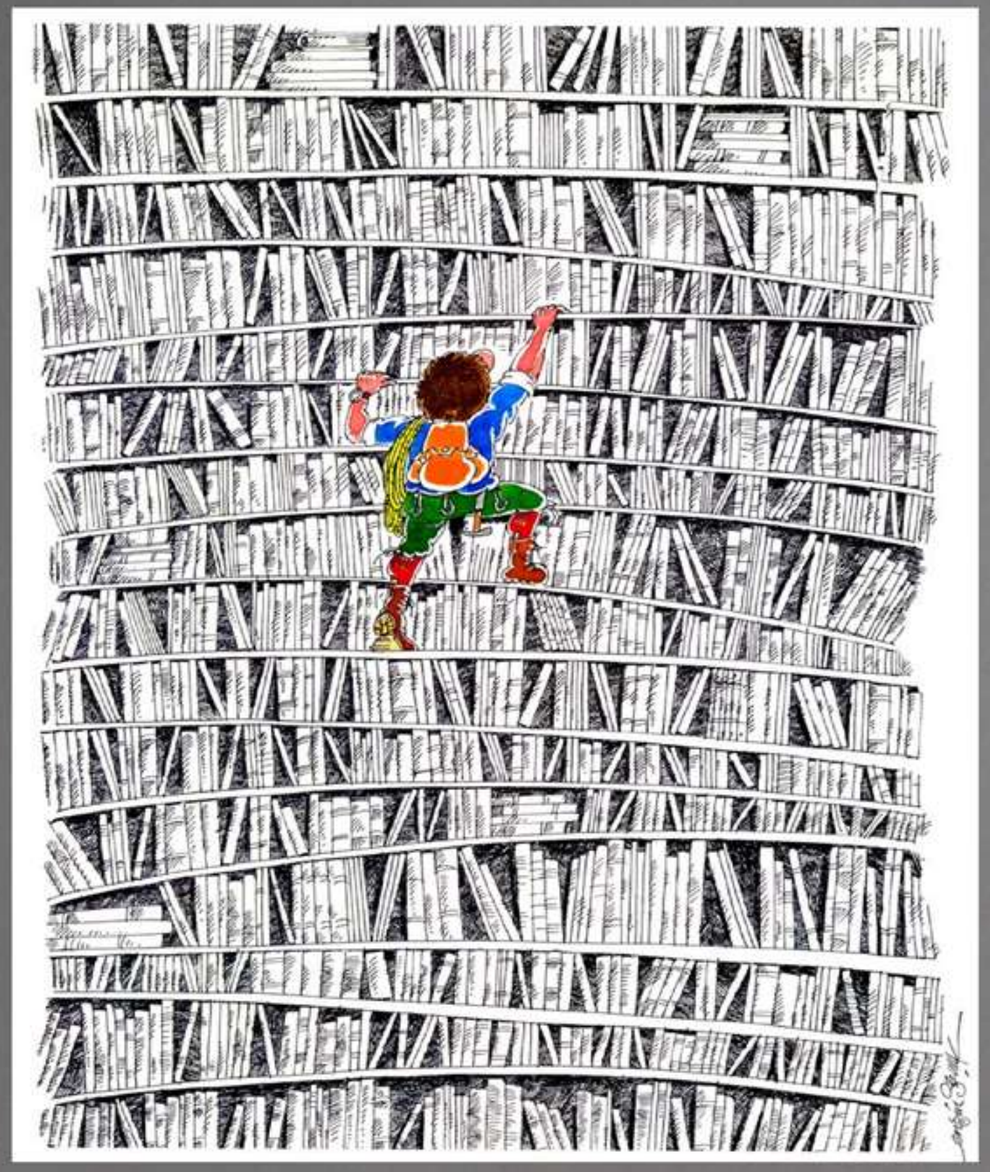
Desari arkasında gökyüzü, uzun saçları dalgalar halinde omuzlarına dökülmüş bir şekilde duruyordu. Gülümseyişi ona duyduğu aşkla doluydu, sadece öyle durması adamı büyülüyor, sonsuza kadar onu bütün yapan bu kadına bağlayabiliyordu. Ona hayatını geri vermişti kız. Ona bir aile vermişti. Kız onun eviydi artık.

Julian elini uzattı. Desari'nin yüzünde davetkâr bir gülümseme belirdi. Sevgilisinin elini tuttu, parmaklarını parmaklarının arasına geçirdi, böylece kaderlerinde yazdığı gibi birleşmişlerdi yine. Kollarına atıldı, Julian'ın kalbine dayanarak sığındı. Dudaklarını ona uzattı, gözyaşlarını tattı, çocukluğunu, omuzlarında taşıdığı yükü hissetti. Öptü dudaklarından, bedeni ona karıştı, adamın aklında güzel sesi, ona özel bir şarkı söylemeye başladı.

Neşe ve mutluluğun, cesaretin ve hayranlığın gümüş, altın notaları Julian'ın aklından gökyüzüne yükseliyordu. İki insanın arasındaki aşkı anlatıyordu şarkı, kutsal ve güzeldi. Huzuru, mutluluğu anlatıyordu. Elleriyle Julian'ı sahiplenir bir tavırla sardı, onu seviyor, bedenini herhangi bir yara var mı diye kontrol ediyordu. Savaşçısı eve geri dönmüştü.

Geleceğin ne getireceği önemli değildi. İnsan suikastçılar ya da vampirler, bunlar umurunda bile değildi. Sahip olduklarını kimsenin almasına izin vermeyecek kadar

güçlülerdi. Beraberdiler, aynı bütünün iki parçasıydılar, tektiler.

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

Tarama : HASRET =)